

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Güneş ışıldamıyor olsa bile bu kitap
kalbinizi aydınlatacak..."
Good Housekeeping

Yasak Meyve

ROMAN

Bro
Sis

JOJO MOYES

**Gökten üç elma düşmüş;
biri sana, biri bana, biri de bizi ayırana...**

Sıra dışı bir güzelliği olan Lottie, küçük bir sahil kasabasında yaşayan Holden ailesinin himayesi altında, evin büyük kızı Celia'yla kardeş gibi büyümüştür. Sakin ve düzenli hayatları kasabadaki büyüleyici Arcadia Evi'ne bohem sanatçıların taşınmasıyla değişmeye başlar. Kasabalılar tarafından skandal sayılabilecek bir dizi olay yaşandıktan sonra Celia okumak için evden ayrılır. Ancak Celia'nın kolunda nişanlısıyla kasabaya döndüğü gün, en yakın arkadaşı Lottie'nin yüreğinin felaketi olur...

İki arkadaşın yollarının ayrılmasından elli yıl kadar sonra Arcadia Evi'ni yenilemek için kasabaya Daisy adında genç bir kadın gelir. Daisy terk edilmiş, bebeğiyle yapayalnız kalmıştır. O güzel evin büyüüne kapılan genç kadın hem bir anne olarak güçlü olmayı ve yeniden sevmeyi hem de büyük bir aşkın yürek sızlatan sırlarını keşfedecektir.

Denizden esen rüzgârlar gibi, taze elmalar gibi kokan, insanı aşka davet eden, gülümseten ama bir o kadar da hüznolendiren unutulmaz bir hikâye...

“Kalbi romantizmle, entrikalarla, ihanetlerle çarpan bir roman...”

Woman & Home

“Moyes aşka kayıpların, kaçırılan fırsatların, değişen ailelerin ve çalkantılı dostlukların destanını müthiş bir dille kaleme almış.”

Booklist

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-251-7

9 786052 992517

YASAK MEYVE

Pegasus Yayınları: 1719
Bestseller Roman: 742

YASAK MEYVE
JOJO MOYES
Özgün Adı: Foreign Fruit

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Tüvana Zararsız
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2017
ISBN: 978-605-299-251-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Jojo's Moyo Ltd., 2003

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Curtis Brown Group Limited'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim/İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com/info@pegasusyayinlari.com

JOJO MOYES

YASAK MEYVE

İngilizceden Çeviren:
SOLİNA SİLAHLI

PEGASUS YAYINLARI

Charles Arthur
ve Cathy Runciman'a...

“Herkesin bir gemişı vardır, tıpkı sayfalarını
ezbere bildikleri bir kitap gibi ilerinde duran,
arkadaşılarınınsa kitabın ancak ismini okuyabildiğı.”

Virginia Woolf

Giriş

Annem bir keresinde bana bir elma soyup kabuğunu tek parça halinde omzumun üstünden geriye atarsam evleneceğim erkeğin ismini bulabileceğimi söylemişti. “Kabuğu omzunun üstünden atınca bir harf belirir, anladın mı?” demişti. En azından bazen belirirdi. Annem her şeyin yoluna girmesini öylesine çaresizce isterdi ki kabuğun yedi ya da iki gibi bir rakama benzediğini reddeder, B’lerin ve D’lerin her türünü eşeleyip ortaya çıkarmaya çalışırdı. İsmi B ya da D’yle başlayan birini tanımasam bile.

Ama Guy konusunda elmaya ihtiyacım yoktu. Onu gördüğüm anda anlamıştım; yüzü kendi adım gibi zihnime kazınmıştı. Beni ailemden kurtaracak, beni sevecek, bana tapacak, benimle güzel, küçük bebekler yapacak bir yüzdü onunki. O evlilik yeminini ederken hiçbir şey söylemeden, hiç sıkılmadan izleyeceğim yüz. Onun yüzü sabah gözümü açar açmaz ilk, gecenin ılık nefesinde son göreceğim şeydi.

O bunu biliyor muydu peki? Elbette biliyordu. Beni kurtarmıştı ya. Işıl ıslıl parlayan bir zırh yerine çamura batmış kıyafetiyle yardıma koşan, karanlığın içinden gelip beni ışığa çıkaran bir şövalyeydi o. Ya da istasyonun bekleme salonuna... Ne fark ederdi ki? Son treni beklerken askerler bana asılmaya başlamıştı. Patronum ve karısıyla birlikte dansa gitmiştim ve son treni kaçırmıştım. Askerler sarhoştı, benimle konuşup duruyorlardı. Erlerle konuşmamam gerektiğini çok iyi biliyordum ama hayırı yanıt olarak kabul etmiyorlardı. Onlardan mümkün olduğunca uzağa gidip köşedeki banka oturdum. Bana yak-

laştıkça yaklaştılar ve sonunda içlerinden biri şakalaşıyormuş gibi bir havaya bürünerek bana dokunmaya çalıştı. Saat epey geçti ve ortalıkta ne bir hamal ne de yolcu vardı, korkmaya başlamıştım. Askerlere beni rahat bırakmalarını söyledim ama beni dinlemediler. Dinlemek istemediler. Sonra içlerinden en iri yarı, en kaba olanı, kıllı suratı ve iğrenç nefesiyle üzerime çullanıp ben istesem de istemesem de bana sahip olacağını söyledi. Tabii o an çılgılık atmak istedim ama onu bile yapamadım çünkü korkudan donakalmıştım.

Sonra Guy geldi. Bekleme salonuna hışımla girdi ve adama ne yaptığını sandığını sordu, ona haddini bildireceğini söyledi. Üç adamla tek başına mücadele etti, adamlar ona küfredip yumruğuna karşılık verdiler ama bir iki dakika sonra tam bir korkak gibi davranıp bir iki küfür daha savurarak kaçtılar.

Bense titriyordum, dokunsalar ağlayacak haldeydim. Guy beni bir sandalyeye oturtup kendimi daha iyi hissetmem için bana bir bardak su getirdi. Çok nazikti. Bana karşı çok kibardı. Sonra da bana tren gelene kadar yanımda bekleyeceğini söyledi. Gerçekten de bekledi.

Ve işte tam o an, istasyonun sarı ışıklarının altında yüzüne ilk kez baktım. O olduğunu anlamıştım. Kesinlikle oydu.

Bunu anneme anlattıktan sonra annem emin olmak için bir elma soyup kabuğunu omzumdan geriye attı. Ben çıkan şekli D'ye benzettim. Annemse bugün bile G harfi çıktığına yemin eder. Ama artık elmaları çoktan aşmıştık.

BİRİNCİ KISIM

Bir

Freddie yine hastaydı. Belli ki bu defa ot yemişti. Ağzından çıkardığı yeşillikler köşede, aspiratör bacasının hemen yanında köpüklü, zümrüt yeşili bir havuz oluşturmuştu. Hatta yassı yaprakların bir kısmı hiç bozulmamıştı.

Yazlık sandaletleriyle içeriye adım atan Celia, “Sana daha kaç defa söyleyeceğim, seni budala?” diye haykırdı. “Sen at değilsin.”

Mutfak masasında ev aletleri çıkartmalarını özenle albüme ya-
pıştırılmaya çalışan Sylvia ona yardımcı olurcasına, “İnek de değilsin,”
diye ekledi.

“Kahrolası hayvanların hiçbiri değilsin. Senin et yemen gere-
kiyor, ot değil. Pasta gibi normal şeyler.” Celia ayağından çıkardığı
ayakkabısını işaret parmağı ile başparmağı arasında tutarak lavaboya
götürdü. “İyyy. *İğrençsin*. Neden bunu yapıp duruyorsun? Anne, bir
şey söylesene. Hiç değilse temizlesin şunu.”

“Frederick, tatlım, şunu siler misin?” Ateşin başındaki yüksek
arkalıklı sandalyede oturan Bayan Holden, gazeteden *Dickson of Dock
Green* dizisinin bir sonraki yayın saatine bakıyordu. Bay Churchill’in
istifasından sonra onu oyalayan birkaç şeyden biriydi bu. Kocasıyla
yaptığı o son iş vardı bir de. Ama tabii o yalnızca Bay Churchill’e de-
ğinmişti. Lottie’ye, Bayan Antrobus’la birlikte bugüne kadarki bütün
bölümleri izlediğini ve programı çok başarılı bulduğunu söylemişti.
Ayrıca o ve Bayan Antrobus, Woodbridge Meydanı’nda televizyonu

olan tek insanlardı ve komşularına tüm programların muhteşem olduğunu anlatmaktan büyük keyif alıyorlardı.

“Temizle şunu Freddie. Ah. Neden hayvan yemi yiyen bir erkek kardeşim var ki?”

Freddie yerde, yanmayan ateşin yanında oturmuş, küçük, mavi kamyonunu halının üstünde ileri geri sürüyor, sürerken halının köşelerini kaldırıyordu. “O, hayvan yemi değil,” diye mırıldandı kendinden memnun bir ifadeyle. “Tanrı bana onu yememi söyledi.”

“Anneciğim, şimdi de Tanrı’nın adını gereksiz yere ağzına alıyor.”

Sylvia mikser çıkartmasını leylak rengi kâğıda yapıştırmaya çalışırken sertçe, “Tanrı’nın adını ağzına almamalısın,” dedi. “Bu seni aciz bırakır.”

“Eminim Tanrı özellikle ot yemeni belirtmemiştir Freddie, tatlım,” dedi Bayan Holden telaşla. “Celia, hayatım, çıkmadan önce bana gözlüğümü verir misin? Bu gazetelerin puntosunu küçültmüşler bence.”

Lottie sabırla kapıda bekliyordu. Yorucu bir öğlen geçirmişti ve bir an önce çıkıp gitmek için sabırsızlanıyordu. Bayan Holden kilisede satacağı kremalı pastanın hazırlanmasında ondan ve Celia’dan yardım istemişti. Aslında kızların ikisi de pişirme işinden nefret ediyordu ve Celia nasıl başardıysa on dakika bile geçmeden başının ağrıdığını bahane ederek kendini kurtarmıştı. Böylece Lottie, Bayan Holden’ın yumurta beyazı ve şekerle ilgili endişelerini dinlerken ellerinin titrediğini, gözlerininse yaşlarla dolduğunu fark etmemiş gibi yapmak zorunda kalmıştı. Şimdi nihayet o korkunç şeyler pişmiş, yağlı kâğıda sarılıp itinayla teneke kutulara yerleştirilmişti ve işte büyük sürpriz! Celia’nın baş ağrısı da mucizevi bir şekilde geçmişti. Celia tekrar ayakbaılarını giydi ve Lottie’ye gitmeleri gerektiğini işaret etti. Hırkasını omuzlarına atıp aynanın karşısında çabucak saçlarını düzeltti.

“Evet kızlar, nereye gidiyorsunuz bakalım?”

“Kafeye.”

“Parka.”

Celia ve Lottie aynı anda konuşunca birbirlerine sessiz, suçlayıcı bakışlar attılar.

“İkisine de gideceğiz,” dedi Celia kararlı bir ifadeyle. “Önce parka, sonra kahve içmeye.”

“Oğlanlarla öpüşmeye gidiyorlar,” dedi Sylvia bir şeyler yapıştırmaya devam ettiği yerden. Saç örgülerinden birini ağzına soktu ve ipeksi bir ıslaklığa bürünmüş halde yavaş yavaş ağzından çıkardı.

“Mucuk, mucuk. Mucuk. İyyy. Böyle öpüşüyorlar işte.”

“Gidin ama fazla içmeyin. Bazen aşırıya kaçtığınızın siz de farkındasınız. Lottie, tatlım, dikkat et de Celia fazla içmesin. En fazla iki fincan. Ve saat altı buçuktan önce dönmüş olun.”

“Din dersinde Tanrı diyor ki toprak bize tüm ihtiyaçlarımızı verirmiş,” dedi Freddie başını kaldırarak.

“Ama o otları yiyince nasıl hasta olduğunu görüyorsun,” dedi Celia. “Ona şu pisliği temizletmediğine inanamıyorum anne. *Her şeyden* paçayı sıyırmayı başarıyor.”

Bayan Holden gözlüğünü alıp yavaşça burnunun üstüne yerleştirdi. Karada olduğuna dair onca kanıtı rağmen ısrarla dalgalı denizlerde yüzdüğünü iddia eden birinin ifadesiyle onlara bakıyordu. “Freddie, git de Virginia’ya bir bez getirmesini söyle, olur mu? Aferin oğluma. Celia, tatlım, lütfen kabalaşma. Lottie, bluzunu düzelt tatlım. Sana bir haller oldu son zamanlarda. Evet kızlar, konuğumuz geldiğinde onu aval aval izlemeyeceksiniz, değil mi? Merham sakinlerinin ağızları bir karış açık andavallar takımı olduğunu düşünmesini kim ister?”

Ardından gelen kısa sessizlikte Lottie, Celia’nın kulaklarının hafifçe kızardığını gördü. Kendi kulaklarındaysa sıcaklık bile hissetmemişti; yıllar içinde yalan söyleme alışkanlığını iyice geliştirmiş, en zorlu sorgulamalara bile karşı koymayı öğrenmişti. “Kafeden sonra hemen eve döneceğiz Bayan Holden,” dedi Lottie kararlı bir şekilde. Ama bu da aslında hiçbir anlam ifade etmeyebilirdi.

Köklü bir değişimin yaşandığı cumartesi günü trenle Liverpool Caddesi istasyonundan gelenlerin ve yüzü nispeten daha az solgun görünenlerin isteksizce şehre geri döndüğü bir gündü. Böyle günlerde kaldırımlar şişkin valizlerin üst üste yığıldığı derme çatma tahta el

arabalarını zikzaklar çizerek iten küçük çocuklarla dolardı. Eşleriyle kol kola girip bu çocukların peşinden yürüyen şık takım elbiseli, yorgun görünümlü adamlar birkaç sent karşılığında yıllık tatillerine krallara yaraşır şekilde başlamanın ya da en azından valizlerini kalacakları yere kadar taşımak zorunda olmamanın memnuniyetini yaşarlardı.

Dolayısıyla geliş gidişlere kimse dikkat etmiyordu, bu kimsenin ilgisini çekmiyordu. Celia Holden ve Lottie Swift dışında. Merham'ın dört kilometrelik kıyı şeridine bakan belediye parkında oturmuş, nakliye kamyonuna, kamyonun sarıcamların hemen altından göze çarpan ve öğle güneşinin ısıldattığı koyu yeşil kaportasına mest olmuşçasına bakıyorlardı.

Aşağıda mendirekler bir tarağın siyah dişleri misali sola doğru sıra sıra dizilmişti. Dalgalar ıslak kuma doğru savruluyordu ve öfkeli, mevsim dışı rüzgâra karşı gelmeye çalışan birkaç küçük figür göze çarpıyordu. Kızlar sonradan, Adeline Armand'ın gelişinin aslında Saba Melikesi'nin gelişle yarışır bir önem taşıdığına karar vermişlerdi. Yani Saba Melikesi bunu Merham'ın yaz sezonunun en kalabalık haftasındaki bir cumartesi günü yapmayı seçseydi böyle bir sonuç doğabilirdi. Aile fertleri ya da dörttnale giden atlar gibi belirli bir modelin betimlendiği tablolar yerine koca koca lekelerin doldurduğu kamyonlarca tabloyla, sandıkla, sayısız kitapla ve kapılarında sessizce durmasalar onlara tamamen yabancı olduğu düşünülecek sanat eserleriyle gelen insanların abartılı halleri hakkında normalde mutlaka bir yorum yapması beklenen Bayan Colquhounların, Alderman Elliotların, Parade'deki pansiyon sahiplerinin ve diğerlerinin uzun zamandır boş olan o deniz kıyısındaki *art deco* tarzı eve giren grubu fark etmemeleri doğal olarak mümkün değildi. Marchant Caddesi'ndeki kasabın önünde sıraya girdikleri ya da konukevindeki toplantıya yetişmeye çalıştıkları sırada görmüşlerdi onları.

“Bayan Hodges onun Macaristan kraliyet ailesinin akrabası olduğunu söyledi.”

“Haydi canım.”

Celia gözlerini kocaman açarak arkadaşına baktı. “Öyle ama. Bayan Hodges avukatı ya da evi pazarlayan danışmanı tanıyan Bayan Ansty’yle konuşmuş. Macaristan prensesi gibi bir şeymiş.”

Aşağıdaki ailelerin, aralarında belirli mesafeler bırakarak kumsalın küçük bir alanına el koymuş, şeritler halinde dizilmiş rüzgâr siperliklerinin arkasında ya da denizden gelen şiddetli rüzgâra karşı korunaklı küçük kulübelere oturdukları görülebiliyordu.

“Armand bir Macar ismi değil ki.” Lottie saçının ağzına girmesini engellemek için elini kaldırdı.

“Öyle mi? Nereden biliyorsun?”

“Sana da saçma gelmiyor mu? Bir Macar prensesinin Merham’da ne işi olur? Londra olsa tamam. Windsor Kalesi de. Ama öyle birinin bu uyuşuk, eski çöplükte yaşadığını düşünmek çok saçma.”

“Senin bildiğin Londra’dan bahsetmiyorsundur herhalde. Öyle bir yerde yaşayacağını sanmam.” Celia’nın sesi alaycı bir ton almıştı.

“Haklısın,” diye itiraf etti Lottie. “Benim bildiğim Londra’da yaşayamaz.” Bir yanına gazhaneleri, diğer yanına geniş bataklıkları alarak süratle dikilmiş fabrikaların bulunduğu o bölgeden, yani Londra’nın Lottie’nin bildiği kısmından ilginç biri çıkmazdı. Lottie savaşın ilk yıllarında Merham’a getirildiğinde ona orayı özleyip özlemediğini içtenlikle soran kasabalılara hayretle bakakalmış, aynı şeyi ailesi için sorduklarında da eşit derecede şaşırmıştı. Zaten ondan sonra bir daha kimse ona bu soruyu sormamıştı.

Aslında Lottie savaş bitene kadar iki yılına eve dönmüş, Celia’yla arasındaki ateşli yazışmalardan sonra tekrar Merham’a davet edilmişti. Zaten Bayan Holden da sık sık dile getirdiği üzere Celia’nın, yaşıtı olan ve topluma fayda sağlayacak küçük bir arkadaşının olması gerektiğine inanıyordu. Böylece başta yalnızca tatil dönemlerini kapsayan davetler yavaş yavaş okul dönemlerine de yayılmaya başlamıştı. Şimdilerde Lottie, Holden ailesinin bir üyesi olarak kabul ediliyordu; kan bağı yoktu, sosyal statü olarak da onlarla eşit değildi (o East End aksanından ne yazık ki tümüyle kurtulamıyordunuz) ama neden sürekli burada olduğu da sorgulanmıyordu artık. Üstelik Merham, buraya geldikten

sonra evine dönmeyen insanlara da alışımtı. Deniz, insanı kendine böyle bağlayabiliyordu işte.

“Ona bir şey götürsek mi? Çiçek falan. Böylece içeri girmek için bir bahanemiz olur.”

Lottie, Celia’ya önceki yorumları yüzünden kırıldığını söyleyebilirdi; Moira Shearer gülümsemesi dediği gülümsemeyi takınmıştı şimdi, alt dişlerini ortaya çıkaran gülümsemeyi. “Hiç param yok.”

“Dükkândan almayacağız ki. Sen en güzel kır çiçeklerini nerede bulabileceğimizi çok iyi biliyorsun. Annem için hep topluyorsun ya.”

Lottie o son cümledeki hafif kırgınlığı fark etmişti.

İki kız banktan kalkıp parkın kenarına, kayalıkların başladığına işaret eden dökme demirden tek bir parmaklığın bulunduğu yere yürüdü. Lottie, Holdenların evindeki gürültü ve curcunanın dayanılmaz bir noktaya geldiği yaz akşamlarında bu rotada yürüyüş yapardı. Başının üstünde süzülen martılar ile bıldırcınları dinleyip ona kim olduğunu hatırlatmalarına bayılırdı. Bayan Holden bu türden bir iç gözlemi anormal ya da en azından aşırı müsamahalı bulurdu ve Lottie’nin ona küçük çiçek demetleri toplayıp götürmesi kendisini garantiye almasını sağlıyordu. İnsan neredeyse on yıldır başka birinin evinde yaşayınca kurnazlığı da öğreniyordu; henüz ergenlikten çıkmadığı gerçeğiyle çelişen, potansiyel ev içi çalkantılara karşı bir hassasiyetti bu. Celia’nın onu rakip gibi görmemesi çok önemliydi mesela.

“İçeriye taşman şapka kutularını gördün mü? En az yedi kutu vardı,” dedi Celia eğilirken. “Şuna ne dersin?”

“Hayır. Onlar iki dakikada solar. Mor olanlardan toplayalım. Şu büyük kayanın yanında, bak.”

“Bir yığın parası vardır eminim. Annem böyle bir şey yapmak için çok para gerektiğini söyledi. Dekoratörlerle konuşmuş ve ona oraya çok masraf yapıldığını söylemişler. MacPhersonlar, Hampshire’a taşındığından beri orada kimse yaşamıyordu. Kaç yıl oldu? Dokuz mu?”

“Bilmem. Ben MacPhersonları hiç görmedim.”

“İkisi de inanılmaz sıkıcıydı. Kadın kırk beş numara ayakkabı giyyordu ve Bayan Ansty’nin dediğine göre doğru düzgün bir ocakları bile yokmuş. Her şeyleri yağmalanmış.”

“Bahçe baştan sona yabani otlarla kaplanmış.”

Celia durdu. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Oraya birkaç defa gittim. Yürüyüş yaparken.”

“Seni sinsi şey! Bunu neden bana da söylemedin?”

“Yürüyüşe gelmeyi hiç istemedin ki.” Celia’nın arkasındaki nakliye kamyonuna bakarken Lottie’nin içini aniden bir heyecan sardı. İnsanların buraya gelmesine alışmışlardı, ne de olsa Merham sezonluk bir kasabaydı; mevsimler yeni ziyaretçilerle vurgulanıyordu, onların geliş gidişleri dalgaların gelgitinden farksızdı ama büyük eve yine birinin taşınması olasılığı son iki haftadır heyecanına heyecan katmıştı.

Celia tekrar çiçeklerine döndü. Onları avucunun içinde yeniden düzenlerken rüzgâr saçını altın sarısı bir yaprak gibi savurdu. Gözlerini ufka dikip yüksek sesle, “Sanırım babamdan nefret ediyorum,” dedi Celia.

Lottie hiç kımıldamadan durdu. Henry Holden’ın sekreteriyle çıktığı akşam yemeklerine dair yorum yapacak yeterlilikte görmüyordu kendini.

“Annem çok aptal. Hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor.” Tepelerinde süzülen martıların vahşi çığlığıyla bölünen kısa bir sessizlik oldu. “Tanrım, buradan gideceğim günü ipe çekiyorum,” dedi Celia sonunda.

“Ben burayı seviyorum.”

“Tabii seversin, sen babanın kendini gülünç duruma düşürmesini izlemek zorunda kalmıyorsun ki.” Celia tekrar Lottie’ye dönüp elini ona uzattı. “Bak. Sence bu kadarı yeter mi?”

Lottie çiçeklere baktı. “Gerçekten oraya gitmek istiyor musun? Sırf eşyalarına bakmak için.”

“Ah, yoksa sen istemiyor musun sayın başrahibe?”

İki kız birbirine bakıp gülüştükten sonra arkalarından uçuşan hırkaları ve etekleriyle tekrar belediye parkına indiler.

Eskiden Arcadia Evi'ne arabayla gitmek için dairesel bir yol izlenirdi; hâlâ orada yaşayan komşular, uzun, alçak araçların tören alayı gibi sıra sıra dizildiğini, çakıl taşları lastiklerine batarken kapının tam önünde durduktan sonra zarif bir hamleyle dönerek dar yoldan çıkıp gittiklerini bugün bile hatırlarlardı. Burası demiryolu hattının içinde olan önemli bir evdi (bu ayrım o kadar önemliydi ki Merham'daki evler ilanlarda "içinde" ya da "dışında" diye tanıtılırdı). Walton Gresham'ın en büyük oğlu Anthony Gresham, kendi buluşu olan sıradan bir motor ekipmanını General Motors'a satarak bir servet kazandıktan sonra Amerika'dan döndüğünde bu evi yaptırmıştı. Böbürlenerek evin bir film yıldızının evine benzemesini istediğini söylemişti. Santa Monica'da bir sessiz sinema yıldızının evini görmüştü. Geniş pencereleri ve lomboza benzeyen daha küçük pencereleriyle uzun, alçak, beyaza boyalı bir evdi bu. Gözüne fazlasıyla görkemli görünen bu ev ona yeni bir dünyayı, cesur ve parlak bir geleceği hatırlatmıştı (ne yazık ki kendisinin yaşayamadığı bir gelecekti bu; ona bir arabanın, bir Rover'ın çarpması sonucu kırk iki yaşında ölmüştü). Ev nihayet bittiğinde Merham'ın bazı sakinleri evin modernliği karşısında şaşkına dönmüş, kendi aralarında evin bu bölgeye "uymadığını" fısıldaşmaya başlamışlardı. Öyle ki evin bir sonraki sahipleri olan MacPhersonlar birkaç yıl sonra başka yere taşındıklarında yaşlı kasabalıların bir kısmı pek yorum yapmasalar da garip bir şekilde rahatlamışlardı. Şimdi araç yolunun kuzey kısmında yabancı otlar her yeri sarmıştı ve eskiden deniz yoluna açılan kapı böğürtlen çalılıkları ve mürver ağacıyla zamanından önce kapanmıştı. Bu da son yüklerini boşaltıp arkalarından gelen aracın kısmen kapattığı yola etrafından dolanarak çıkmaya çalışan nakliye aracı sürücülerinin vitese asılmasına ve bolca küfretmesine sebep oluyordu.

Lottie ve Celia bir süre öylece durup eşya taşımaya devam edenlerin mosmor olmuş suratlarını ve ter dökmelerini izlemişlerdi, ta ki uzun, kızıl kahve saçlarını ensesinde topuz yapmış, uzun boylu

bir kadın elindeki anahtarları sallayıp, “Lütfen bir dakika bekleyin. Durun. Arabayı mutfak bahçesine çekeceğim,” diye yalvarana kadar.

Celia nedense ağaçlardan birinin arkasına gizlenerek, “Sence bu o mu?” diye fısıldadı.

“Nereden bileyim?” Celia’nın aniden suskunluğa gömülmesiyle kendisi de garip bir hisse kapılan Lottie nefesini tuttu. Birbirlerine iyice sokuldular ve kabarmasını önlemeye çalıştıkları eteklerini elleriyle arkalarında toplayıp ağaç gövdesinin arkasından kadını gözetlemeye başladılar.

Kadın arabaya oturdu ve hangisine basması gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi önündeki düğmelere baktı. Sonra alt du-dağını sertçe ısırıp kontağı çevirdi, vites koluyla boğuştu, derin bir nefes aldı ve nakliye aracının ön ızgarasına şiddetle çarptı.

Kısa bir sessizliğin ardından adamlardan birinin bağırarak küf-rettiği ve öfkeyle kornaya asıldığı duyuldu. Sonra kadın başını kaldırdı ve kızlar onun burnunu kırmış olabileceğini fark ettiler. Kan her yere bulaşmıştı; açık yeşil bluzuna, ellerine, hatta direksiyona. Kadın şaş-kın bir halde sürücü koltuğunda otururken başını eğdi ve kanamayı durdurmak için bir şey aramaya başladı.

Lottie bir anda kendini, mendilini çoktan eline almış, otların arasından koşarken buldu. Bağırıp çağırarak arabanın etrafında top-lanmaya başlayan bir sürü kişiyle aynı anda kadının yanına varırken, “Alın,” dedi. “Alın bunu. Başınızı arkaya yaslayın.”

Lottie’nin peşinden koşan Celia da kadının kana bulanmış yüzüne baktı. “Çok fena bir darbe almışsınız,” dedi.

Kadın mendili aldı ve kamyon şoförüne, “Özür dilerim,” dedi. “Vites konusunda pek başarılı değilimdir.”

“Araba kullanmayın bence,” dedi adam. İri cüssesi, üzerindeki koyu yeşil önlüğün altından taşıyordu ve elinde ön farından geriye kalan parçayı tutuyordu. “Aynaya bile bakmadınız.”

“Önce ben çıkarım sandım. Tam bir felaket olabilirdi.”

“Tamponunuz düşmüş,” dedi Celia heyecanla.

“Üstelik bu benim arabam bile değil. Ah, Tanrım.”

“Farımın haline bakın!” dedi adam. “Şimdi onu tümüyle yenilemem gerekecek. Para kadar zaman da kaybedeceğim.”

“Haklısınız.” Kadın kederle başını salladı.

“Bak, hanımefendiyi rahat bırak. Ciddi bir darbe aldı.” Açık renkli bir takım elbise giymiş, koyu renk saçlı bir adam arabanın kapısında belirmişti. “Bana hasarı söyle, hepsini karşılarım. Frances, canın ya-nıyor mu? Doktor çağırayım mı?”

“Bu kadın araba kullanmamalı,” dedi adam başını iki yana sallayarak.

“Siz de ona o kadar yakın durmamalıydınız,” dedi Lottie, adamın ilgisizliği karşısında sinirlenmişti. Ama kamyon sürücüsü onu görmezlikten geldi.

“Çok üzgünüm,” diye mırıldandı kadın. “Ah, Tanrım. Eteğime bak.”

“Haydi söyle, ne kadar? On beş şilin mi? Bir sterlin mi?” Genç adam cebinden çıkardığı desteden birkaç banknot ayırdı. “Al bunu. Diğer hasarlar için de fazladan bir beşlik veriyorum.”

Kamyon şoförü şimdi yumuşamış gibi görünüyordu. *Aracın sahibi kendisi değil herhalde*, diye düşündü Lottie. “Şey,” dedi adam. “Şey, sanırım bu kadarı işimi görür.” Parayı hemen cebine attı. Şansını zorlamaktan ve karşısındakine daha fazla eziyet etmekten vazgeçti. “İşimiz bitti zaten. Haydi çocuklar, gidiyoruz.”

“Eteğine bak,” diye fısıldadı Celia, Lottie’yi dürterek. Frances’in eteği neredeyse bileklerine kadar iniyordu. Üzerindeki desenlerden eski moda olduğu anlaşıyordu.

Lottie kendini kadının kıyafetini baştan aşağı incelerken buldu; ayakkabıları neredeyse Edward Dönemi’nden kalma olan Frances küre şeklinde, kehribar sarısı boncuklar takmıştı. “Bohemler!” diye fısıldadı Lottie neşeyle.

“Haydi Frances. İyice kan kaybetmeden seni içeri sokayım.” Genç adam sigarasını dudaklarının kenarına sıkıştırıp kadını nazikçe koldundan kavradı ve arabadan inmesine yardımcı oldu.

Kadın eve doğru yürürken aniden arkasına döndü: “Ah, güzelim mendilin. Onu kana buladım.” Durup mendile baktı. “Buralı mısınız?

İçeri gelip çay içmek ister misiniz? Mendili Marnie'ye yıkatırım. En azından bu kadarını yapabilirim. George, Marnie'yi çağırır mısın? Ben çağırabileceğimi sanmıyorum şu an.”

Lottie ve Celia bakıştılar.

“Buna seviniriz,” dedi Celia. Ama Lottie çiçekleri araç yolunda bırakmaları gerektiğini ancak kapıyı arkalarından kapattıktan sonra fark etti.

Ana koridora girerken Celia kendinden pek emin görünmüyordu. Hatta bir ara aniden durunca onu görmeyen Lottie burnunu arkadaşının kafasının arkasına çarptı. Celia'nın aniden durmasının, ön kapının karşısındaki kıvrımlı tırbazanların üstünde duran büyük tabloyla yüz yüze gelmesiyle bir ilgisi yoktu (kardeşleri ona Keskin Dirsek derdi zaten). Tabloda koyu renk yağlı boyayla çıplak bir kadın tasvir edilmişti. Lottie kollar ile bacakların pozisyonundan kadının çok da ağırbaşlı biri olmadığı sonucuna vardı.

“Marnie? Marnie, orada mısın?” George onlara yol gösterip sandıkların dizili olduğu parke döşeli zemini uzun adımlarla geçti. “Marnie, bizim için biraz su ısıtır mısın? Frances başını çarptı. Oradayken bir de çay koysan iyi olur. Konuklarımız var.”

Yan odadan boğuk bir ses geldi, ardından bir kapının kapanma sesi duyuldu. Halı ve mobilya olmadığı için sesler daha güçlü çıkıyor, taş zeminde ve boş sayılan alanda yankılanıyordu. Celia, Lottie'nin koluna yapıştı. “Sence kalmalı mıyız?” diye fısıldadı. “Sanki biraz fazla... hızlılar.”

Lottie evin içinde etrafına göz gezdirip kocaman tablolara, kıvrılıp duvara yaslanmış halılara, yaşlı beyefendilere, bir kadının şişmiş karınının Afrika tarzı ahşap oymasına baktı. Bildiği evlerden çok farklıydı burası; annesinin meşe ağacından mobilyalarla, ucuz porselen biblo-larla dolu, kömür tozu ve haşlanmış sebze kokan, trafik sesinden ya da dışarıda oynayan komşu çocuklarının gürültüsünden geçilmeyen sıkış tıkkış, karanlık evinden veya Holdenların, içindekiler kadar verdiği mesajla da değer kazanan, Tudor taklidi olmakla birlikte modern olan,

geniş, konforlu evinden de çok farklıydı. Holdenların mobilyaları aile yadigarıydı ve titizlikle korunmalıydı, orada yaşayanlardan bile daha fazla belki de. Mobilyaların üstüne fincan konmaz, çocukların onlara dokunmasına izin verilmezdi. Bayan Holden'ın dediği gibi orada yaşayanlar o tahta parçalarını korumakla yükümlüydü ve o eşyaların hepsi "elden ele" geçmeliydi sanki. Onların evi başka insanlar için döşenmişti âdeta, "hanımefendilere" hoş görünsün, Doktor Holden "eve geldiği zamanlarda rahat etsin" diye. Bayan Holden ise her konuda yaptığı üzere ortaya çıkan kiri, pası küçük, kırılğan Kral Canute misali sürekli gizleme çabasıındaydı.

Ama bu ev bambaşkaydı; beyaz, parlak ve farklı. Uzun, alçak, ışık geçirmez pencereleri ya da denizi görebileceğiniz lombozları ve görkemli, karmakarışık bir şekilde dizilmiş egzotik koleksiyonlarıyla garip bir açısı olan bir yerdi. Her eşyanın bir hikâye anlattığı, yabancı topraklardan zengin kaynaklar getirdiği bir yerdi. Lottie taze boya kokusuyla karışmasına rağmen yıllar içinde duvarlara işlemiş o tuz kokusunu içine çekti. Bu kokunun garip bir şekilde sarhoş edici bir yanı vardı. "Çaydan zarar gelmez, değil mi?"

Celia duraksayıp Lottie'nin yüzüne baktı. "Anneme sakın söyleme. Çok kızar."

Kederli Frances'in peşinden ana salona geçtiler. Burası, koya bakan ve ortadaki ikisinin yarım ay şeklindeki duvarı çevrelediği dört pencereden süzülen ışıkla aydınlanıyordu. Sağdan en uzak köşedeki pencerede iki adam korniş ve perdeyle uğraşırken sol tarafta genç bir kadın bir köşede diz çökmüş, kitapları önü camlı kitaplığa diziyordu.

"Julian'ın yeni arabasıydı o. Çok kızacak. Onu senin çekmene izin vermeliydim." Frances bir sandalyeye çöküp hâlâ taze kan var mı diye mendili kontrol etti.

George büyük bir kadehe brendi dolduruyordu. "Ben Julian'la ilgilenirim. Burnun nasıl? Picasso'nun fırçasından çıkmış gibi görünüyorsun hayatım. Sence doktor çağırmalı mıyız? Adeline? Tanıdığın bir doktor var mı?"

"Benim babam doktor," dedi Celia. "İsterseniz onu arayabilirim."

Lottie'nin üçüncü kadını fark etmesi birkaç saniye sürdü. Kadın, etrafında dönüp duran karmaşadan kendini tamamen soyutlamış gibi küçük bir kanepenin tam ortasına bağdaş kurup dimdik oturmuş, ellerini önünde kenetlemişti. Kuzgun tüyüne benzeyen mavi siyah saçları ışıltılı dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Oryantal desenlerle süslü, kırmızı, ipek bir elbisenin üstüne bir tavus kuşunun yanardöner tüylerine benzeyen tüylerle süslü, işlemeli bir ceket giymişti. Kocaman, siyah gözleri sürmeyle iyice belirginleştirilmişti, elleriyse çocuk elleri gibiydi. Kadın o kadar hareketsiz oturuyordu ki onları selamlamak için başını eğdiğinde Lottie az kalsın yerinden sıçrayacaktı.

“Ne harika şeylersiniz siz. İşte George. İzçilerimizi bulmuşsun bile.” Kadın gülümsedi; ağır ve uzun süre yüzünden silinmeyen, büyüleyici bir gülümsemedir bu. Aksanı anlaşılmazdı, Fransız aksanı olabilirdi. Yabancıydı herhalde. Kısık, buğulu sesinde bu durumun onu eğlendirdiğini gösteren hafif bir tını vardı. Kıyafeti ve makyajı inanılmazdı. Görmüş geçirmiş birine benziyordu, Walton-on-the-Naze ve Merham'ın ikiz direklerinin ötesinde bir yerde yetişmiş gibi. Lottie, Celia'ya baktığında kendi yüzündeki o sersemlemişlik ifadesinin aynısını onun yüzünde de gördü.

“Adeline. Bu... Tanrım, size isminizi bile sormadım.” Frances elini ağzına götürdü.

Ayaklarıyla garip hareketler yapan Celia, “Ben Celia Holden,” dedi. “O da Lottie Swift. Parkın arkasında yaşıyoruz. Woodbridge Meydanı'nda.”

“Bu nazik kızlar bana mendillerini verdiler,” dedi Frances. “Bense onu mahvettim.”

“Zavallı kızım.” Adeline, Frances'in elini tuttu.

Lottie teselli edici bir dokunuş, rahatlatıcı bir sıvazlama görme beklentisiyle onları izledi ama kadın, Frances'in elini nazıkçe okşayıp onu kırmızı dudaklarına götürdü ve oracıkta, herkesin gözü önünde, azıcık bile utanç duymadan hafifçe eğilip öptü. “Senin için üzüldüm.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Ah, Adeline,” dedi Frances hüzünlü bir şekilde ve elini geri çekti.

Bu yersiz şefkat gösterisi karşısında nefesi kesilen Lottie, Celia'ya bakmaya cesaret edemedi.

Ama anlık bir duraksamadan sonra Adeline yüzünde güçlü bir gülümsemeyle dikkatini odaya çevirdi. "George, sana söylemedim. Ne tatlı, değil mi? Sebastian, Suffolk'tan enginar ve yağmur kuşu yumurtası göndermiş. Onları akşam yeriz."

"Tanrı'ya şükür." George pencerenin yanma, kornişin takılmasına yardım eden adamın yanına gitti. "Balık ve patates kızartması havamda değildim."

"Züppe gibi davranmasan keşke tatlım. Eminim burada balık ve patates kızartmasını harika yapan yerler vardır, değil mi kızlar?"

"Bilmiyoruz ki," dedi Celia aceleyle. "Biz yalnızca gerçek restoranlarda yemek yiyoruz."

Lottie, Westerhouse kardeşlerle duvarın dibinde oturup yağlı gazete kâğıdından tırpana balığı yedikleri geçen cumartesi gününü hatırlayıp dilini ısırды.

"Elbette." Kadının sesi kısık, bayık ve hafifçe aksanlı çıkmıştı. "Ne kadar da görgölüsünüz. Evet kızlar. Şimdi bize Merham'da yaşamının en iyi tarafını söyler misiniz?"

Celia ve Lottie bakiştılar.

"Burada pek bir şey yoktur," diye söze başladı Celia. "Hatta sıkıcı bir yer olduğu bile söylenebilir. Bir tenis kulübü var ama kışın kapalıdır. Sinema var ama makinist çok sık hastalandığından onu çalıştıracak başka kimseyi bulamıyorlar. Gerçekten güzel bir yere gitmek istiyorsanız Londra'ya gitmelisiniz. Çoğumuz öyle yapıyoruz. Yani gerçekten güzel bir gece geçirmek istiyorsanız, tiyatroya ya da şık bir restorana gitmek istiyorsanız..." Celia kaygısız görünmek için çok hızlı konuşuyordu ama buna rağmen uydurma sözlerinin arasında kekelediğı oluyordu.

Lottie, Adeline'in yüzüne baktı. İlgi dolu tebessümünün boş bir ifadeye dönüştüğünü görünce kadının gözünden düşeceklerinden korktu. "Deniz," dedi aniden.

Adeline yüzünü ona çevirdi, kaşları hafifçe kalkmıştı.

Lottie, Celia'nın öfkeli yüz ifadesini görmezlikten gelerek tekrar, "Deniz," dedi. "Yani deniz kıyısında yaşamak. Bence en güzel şey bu. Arka planda sürekli denizin sesini duymak, kokusunu almak, kıyıda yürüyüş yapmak ve yeryüzünün eğimini görmek... Ona baktığınızda dibinde göremeyeceğimiz ya da bilemeyeceğimiz kadar çok şey olduğunu bilmek. Kapımızın önündeki kocaman bir gizem gibi... Ve fırtınalar. Dalgalar duvarları aştığında ve rüzgâr ağaçlara doğru şiddetle estiğinde ağaçların dalları ot gibi eğilir ve sıcacık, keyifli, korunaklı evinizden bunları izlerken..." Celia'nın isyankâr yüz ifadesini görünce durdu. "Merham'm benim sevdiğim yanı bu."

Nefesi o sessizlikte kulağına anormal derecede yüksek geliyordu.

"Gerçekten harika," dedi Adeline son kelimeyi biraz uzatarak. Gözlerini Lottie'ye dikince genç kızın yüzü kızardı. "Buraya geldiği-mize gerçekten memnunum."

"Arabanın hasarı ne boyutta? Sizce onu babama getirirler mi?" Boş kahve fincanını formika barın diğer tarafına iterken Joe'nun yüz ifadesi ciddiye. Ama Joe'nun belli bir yüz ifadesi yoktu ki zaten. Çukur gözleri her an kaygıyla yukarıya doğru bakıyor, çilli ve kıpkırmızı suratında çok garip görünüyordu.

"Bilmiyorum Joe. Yalnızca far kırıldı sanırım."

"İyi ama onun da değişmesi gerekir sonuçta."

Hemen arkasında duran Alma Cogan, zaman zaman sandalyelerin gıcirtısı ve ucuz metallerin takirtısıyla bölünen "Dreamboat" şarkısını söylüyordu. Lottie arkadaşının pek de hoş sayılmayacak yüz ifadesine bakınca Adeline Armand'ın evini ziyaret ettiğinden ona hiç bahsetmemiş olmayı diledi. Joe hep yanlış sorular sorardı. Ve genelde lafı babasının tamirhanesine getirirdi. Bu köhne yerdeki iş, tek çocuk olan Joe'ya kalacaktı ve Joe bu büyük mirasın yükünü kraliyetin başına geçecekmiş gibi bir sorumlulukla üstlenmişti. Lottie o sıra dışı ziyaretle ilgili sırrını paylaşınca Joe'nun da kendini o garip, ilginç karakterlerin ve transatlantiğe benzeyen evin heyecanına kap-tıracağını düşünmüştü. Belki o da Merham'm kendi içine kapanmış

o küçücük dünyasından uzaklaştığını hissedirdi. Ama Joe yalnızca sıradan şeylere odaklanmıştı, hayal gücü sadece evle sınırlı kalmıştı (Sandıklar yeni taşındıysa hizmetçi nasıl çay yapabilişti? Kadın tam olarak hangi farı kırmıştı? O taze boya kokusu başlarını ağrıtmamış mıydı?) ve sırrını onunla paylaştığına pişman olan Lottie sırf onu utandırmak için çıplak kadın tablosunu anlatmaya kadar vermişti. Joe'yu utandırmak çok kolaydı.

Aslında bunları Celia'yla konuşabilirdi. Ama Celia onunla konuşmuyordu. Eve dönüş yolunda susmak nedir bilmemiş, sonra da onunla bir daha hiç konuşmamıştı. "O insanların yanında beni kasten mi utandırmak istedin? Lottie! Denizle ilgili onca şey anlattığına hâlâ inanamıyorum. Denizin dibinde balıklarla yüzmeyi çok da umursarmışsın gibi... Sen yüzmeye bile bilmiyorsun ki!"

Lottie onunla Macar prensesinin kökenini, Adeline'in, Frances'in elini talibiymiş gibi öpmesini ve George'un onlarla arasında nasıl bir ilişki olduğunu konuşmak istiyordu aslında (George ikisinden birinin kocasıymış gibi davranmıyordu, iki kadına da çok ilgi gösteriyordu). Lottie, yapacak onca iş varken ve evi tam bir karmaşa içindeyken Adeline'in nasıl gönül rahatlığıyla kanepeye kurulup zaman geçirmekten başka işi yokmuş gibi davranabildiğini konuşmak istiyordu.

Ama Celia şu an Betty Croft'la derin bir sohbete dalmış, yaz bitmeden Londra'ya bir gezi düzenleme olasılığı hakkında konuşuyordu. O yüzden Lottie öylece oturup bu yaz fırtınasının kendiliğinden dinmesini beklemeye karar verdi.

Ama belli ki Lottie'nin yaptığı şey Celia'yı dile getirdiğinden daha fazla kızdırmıştı. Rüzgâr bulutlarının iyice kararıp yağmurla yüklen-diği, kafenin laftan anlamaz çocuklar ve nemli, kumlu havlularını hâlâ sıkı sıkı tutan bitkin ebeveynlerle dolduğu günün ilerleyen saatlerinde bile Celia, Lottie'nin sohbete katılma girişimlerini, bir dilim ekmek ile tereyağı ikramını görmezlikten gelmişti. Öyle ki normalde arkadaşla-rın tartışmasından zevk alan Betty bile bu durumdan biraz rahatsız olmuştu. *Aman Tanrım*, diye düşündü Lottie ona boyun eğmişçesine. *Bunun bedelini bu defa fena ödeyeceğim sanırım*. Fincanının dibindeki

kapkara telveye bakarak yüksek sesle, “Ben dönsem iyi olacak,” dedi. “Hava kapatıyor.”

Joe ayağa kalktı. “Seni götüreyim mi? Şemsiyem var.”

“Sen istiyorsan olur.”

Adeline Armand çalışma odası gibi görünen yere kendi portresini koymuştu. Kusursuz bir resim değildi; ressamın gözü iyi görmüyormuş da resmi tahmin yürüterek yapmış gibi üstünkörü ve tutarsızdı. Ama bir şekilde kadının Adeline olduğunu anlıyordunuz. Aynı kapkara saçlar, aynı zoraki gülümse...

“Cumartesi günü Clacton’da fırtına çıkmış. Nisan ayında kar yağdığına inanabiliyor musun?”

Adeline arabayla ilgilenmemişti. Hasarı görmek için arabaya bakmak bile istememişti. Ve o adam, yani George banknotları eski otobüs biletlerini gözden geçiriyormuş gibi ayırırmıştı.

“Hava ılık ve güneşliken birkaç saat içinde dolu bastırmış. Plajda da insanlar varmış. Sanırım bazıları yüzüyormuş. İslanıyorsun Lottie. Gel, koluma gir.”

Lottie, Joe’nun koluna girdi ve Arcadia Evi’ni görmek için boyununu uzattı. Bu bugüne dek gördüğü, önden ve arkadan eşit derecede büyüleyici olan ilk evdi. Onu yapan mimar bir yanının diğerinden aşağı kalmasına katlanamamış gibiydi. “Böyle bir evde yaşamak istemez miydin Joe?” Lottie yağmuru önemsemeden durdu. Öğleden sonra yaşadıkları yüzünden sersemlemişti sanki.

Joe önce ona, sonra eve baktı ve Lottie’nin şemsiyenin altında korunduğundan emin olmak için hafifçe eğildi. “Gemiye benziyor.”

“Ben de onu diyorum. Üstelik denizin yanında.”

Joe’nun yüzünde, bir şeyi gözden kaçırmış gibi endişeli bir ifade belirdi.

“Düşün. Bir yolcu gemisindesin ve okyanusta ilerliyorsun.” Lottie gözlerini kapattı ve kısa bir süreliğine Celia’yla tartışmasını unutup kendini evin üst katlarında hayal etti. O kadın öyle geniş bir alana, oturup hayal kurabileceği odalara sahip olduğu için ne kadar da şanslıydı. “O ev benim olsaydı dünyanın en mutlu kızı olurudum herhalde.”

“Ben de kaya bakan bir evim olsun isterdim.”

Lottie şaşkın bir ifadeyle Joe’ya baktı. Joe bugüne dek herhangi bir konuda isteklerinden bahsetmemişti. Bu kadar kolay ve karşısındakini yormayan biri olmasının bir sebebi de buydu. “Öyle mi? Şey, ben kaya bakan, pencereleri lombozlara benzeyen ve kocaman bir bahçesi olan bir ev isterdim.”

Joe, Lottie’nin ses tonunda bir şey yakalamış gibi hafifçe gülümsedi.

“Kuğuların yüzebileceği bir de havuzu olsun,” diye ekledi Lottie onu teşvik edercesine.

“Şili arokaryası da olsun,” dedi Joe.

“Evet, kesinlikle!” dedi Lottie. “Şili arokaryası! Soyunma odaları ayrı altı tane de yatak odası.” Şimdi daha yavaş konuşuyorlardı ve yüzleri denizden esen rüzgâr yüzünden kızarmıştı.

Joe kaşlarını çatarak düşüncelere daldı. “Üç arabanın sığabileceği genişlikte bir garaj.”

“Ah, sen ve arabaların. Ben yatak odasından adımımı atar atmaz denizi görebileceğim bir balkon istiyorum.”

“Hemen altında da bir havuz. Suya girmek istediğinde hemen kenarından atlamak için.”

Lottie kahkahalarla güldü. “Sabah ilk iş olarak hem de! Geceliğimle! Evet, harika! Havuzdan çıkar çıkmaz hizmetçinin bıraktığı kahvaltıyı yiyebileyim diye hemen altında bir de mutfak olmalı.”

“Havuzun yanı başında bir masa, oraya oturup seni izleyebileyim diye.”

“Bir de şu şemsiyelerden... Ne dedin sen?..” Lottie adımlarını yavaşlattı. Yüzündeki tebessüm silindi ve göz ucuyla Joe’ya tedbirli bir bakış attı. Lottie onu yanlış duymuş olabileceğini düşündü ama Joe, Lottie’nin geri çekileceğini tahmin etmiş gibi kolunu gevşetmişti. “Ah, Joe,” dedi Lottie ve iç geçirdi.

Kayalıklara sessizlik içinde tırmandılar. Önlerinde uçan yalnız bir martı, birazdan yiyecek bulacağı beklentisiyle ara ara parmaklıklara konuyordu.

Aniden sinirlenen Lottie martıyı kovmak için elini salladı. “Joe, bunu sana daha önce söylemeliydim; ben seninle o şekilde ilgilenmiyorum.”

Önüne bakmaya başlayan Joe’nun yanakları kızarmıştı.

“Seni seviyorum. Hem de çok seviyorum ama o şekilde değil. Bundan öyle bir anlam çıkarmanı istemem,” dedi Lottie.

“Ben sandım ki... Yani evden bahsetmeye başlayınca...”

“O bir oyundu Joe. Saçma bir oyun. Hiçbirimiz o evin yarısı büyüklüğünde bir eve bile sahip olamayacağız. Haydi gel. Lütfen so-murtma. Yoksa yolun geri kalanını tek başıma yürürüm.”

Joe durup Lottie’nin kolunu bıraktı ve ona baktı. Çok genç ve çok kararlı görünüyordu. “Buna daha fazla devam etmeyeceğim Lottie ama benimle evlenirsen bir daha Londra’ya dönmen gerekmeyecek.”

Lottie şemsiyeye baktı ve onu Joe’ya uzatarak hem denizden sıçrayan suların hem de yağmurun bir sis bulutu misali kafasına çökmesine izin verdi. “Ben evlenmeyeceğim. Ve sana dediğim gibi asla geri dönmeyeceğim Joe. Asla.”

İki

Bayan Colquhoun derin bir nefes alıp eteğinin önünü düzeltti ve piyaniste başıyla işaret verdi. Gür soprano sesi, kalabalık ön salondaki ilk deneme uçuşunu yapan yavru bir sığırcık gibi yükseldi. Sonra vurulmuş, besili bir sülün misali düştü ve onun bu halini gören Sylvia ile Freddie kahkahalarını bastırmak için elleriyle ağızlarını kapatıp birbirlerini çekiştirerek mutfak kapısının arkasına sığındılar.

Lottie de dudaklarında beliren tebessümü bastırmaya çalıştı. “Ben olsam o kadar gülmezdim,” diye fısıldadı bundan biraz da keyif alarak. “Widows and Orphans’ta onunla düet yapacaksınız.”

Başladıktan altı ay sonra Bayan Holden’ın “salon gösterileri” Merham sosyetesinin üst tabakasında belli düzeyde nam salmaya (belki de kötü şöhretti bu, kimse emin olamıyordu) başlamıştı. Bayan Holden’ın kıyı kasabasına “küçük, kültürel bir renk” olarak tanıtmayı ümit ettiği, iki haftada bir cumartesi akşamları düzenlenen bu programlara kendini önemli gören hemen herkes katılmıştı. Hanımefendiler ayrıcalıklı kitaplardan pasajlar okumak (bu ayın seçimi *Collected Works of George Herbert*’ti¹), piyano çalmak ya da biraz cesaretleri varsa küçük bir şarkı söylemek üzere davet ediliyorlardı. Şehirli arkadaşlarının onların bir hava boşluğunda yaşadıklarını iddia etmeleri için herhangi bir sebep yoktu ne de olsa, değil mi?

Bunu sorarken Bayan Holden’ın sesinde azıcık bir hüznün varsa –ki genelde vardı– bunun sebebi Kensington’da yaşayan ve bir keresinde

1 (İng.) George Herbert’in Toplu Eserleri. (ç. n.)

gölerek, liman yapmanın Merham'ın kültürel yaşamına büyük fayda sağladığını söyleyen kuzeni Angela'ydı. Yüzünden gülücük eksik olmayan Bayan Holden'in dudaklarının kenarı bu sözler üzerine titremeye başlamıştı, Angela'yı da ancak aylar sonra tekrar davet edebilmişti.

Her şeye rağmen Bayan Colquhoun'un vokal performansının sağladığı katılımın kaliteli olacağı garanti edilemezdi. Salonun çevresinde bazı kadınlar gözlerini kırıştırıyor, yutkunuyor, çaylarını gereğinden sık yudumluyorlardı. Bayan Colquhoun o feci kapanışını yaparken birkaç kişi birbirine gizli bakışlar attı. İnsanın ne kadar dürüst olması gerektiğini bilmesi gerçekten de çok zordu.

O zayıf alkışlar da dindiğinde Bayan Ansty, “Şey, onunla şahsen tanıştığımı söyleyemem ama bana oyuncu olduğunu *söyledi*,” dedi. “El kremi istemek için dün geldiğinde Arthur’umla konuşmuş. Çok... *konuskan* biriymiş.” Bu kelimeyi onaylamadığını belirten bir ifadeyle söylemişti.

Hanımefendilerin buraya asıl geliş sebebi buydu. Konuşma bitti ve birkaç kişi önlerindeki fincana doğru eğildi.

“Macar mı?”

“Söylememiş,” dedi Bayan Ansty üstlendiği ağırbaşlılık rolünün keyfine vararak. “Hatta Arthur’umun dediğine göre kadın çok konuşmasına rağmen kendisiyle ilgili neredeyse hiçbir şey söylememiş.”

Hanımefendiler bu sözün kendisi başlı başına şüphe uyandırıyor gibi kaşlarını kaldırıp birbirlerine baktılar.

“Ortada bir de koca olmalı. Ama öyle birini ne gördük ne de hakkında bir şey duyduk,” dedi Bayan Chilton.

“Orada sık sık görülen bir adam var,” dedi vokal performansından ötürü yüzü hâlâ kıpkırmızı olan Bayan Colquhoun. Ama o zaten hep kıpkırmızı olurdu, kocası Kore’den döndüğünden beri eskisi gibi değildi. “Benim Judy’m de hizmetçiye adamın kim olduğunu sorduğunda kadın, ‘Ah, o Bay George,’ diye yanıtlamış, bu her şeyi açıklıyormuş gibi.”

“Adam sürekli keten kıyafetler giyiyor.” Bayan Chilton’ın gözünde bu gerçekten de abartıdan başka bir şey değildi. Dul Bayan Chilton, Parade’in en büyük konukevlerinden biri olan Uplands’in sahibiydi.

Bu durumu onu normalde bu tür toplantılardan soyutlardı ama Bayan Holden, Lottie'ye Sarah Chilton'ın alt sınıftan biriyle evlendiğini herkesin bildiğini ve kocası öldüğünden beri saygınlığını yeniden kazanmak için büyük çaba harcadığını anlatmıştı. Üstelik çok da saygın bir yeri işletiyordu.

"Hanımlar, biraz daha çay isteyen var mı?" Bayan Holden mutfak kapısına yaslanmış, belindeki korse yüzünden fazla eğilmemeye çalışıyordu. "Bir beden küçük almış," demişti Celia kaşlarını çatarak Lottie'ye. "Onu çıkardığında kalçasında kocaman, kırmızı izler kalıyormuş."

"Nerede o kız? Bu sabah ortalıkta geziniyordu," dedi Bayan Holden.

"Judy'ye gelmek istemediğini söylemiş. Londra'daydılar, biliyorsunuz. Sanırım büyük bir telaşa geldiler."

"Şey, sahneye çıkması beni çok da şaşırtmadı doğrusu. Fazla gösterişli kıyafetler giyiyor."

Bayan Chilton kahkaha atıp, "Gerçekten de çok doğru bir ifade," dedi. "Çocuk kıyafetlerinin bulunduğu kutuları elden geçirdiği belli."

Küçük bir kahkaha dalgası yükseldi.

"Onu hiç gördün mü? Sabahın on birinde baştan ayağa ipekliler ve süslü kıyafetler giyiyor. Geçen hafta fırına giderken erkek şapkası takmış. Fötr şapka! Bayan Hatton buna o kadar şaşırmış ki sipariş vermediği yarım düzine kremalı kurabiyeyle çıkmış fırından."

Dedikodu yapılmasını onaylamayan Bayan Holden, "Evet, hanımlar," dedi. Lottie bunu onun kendisinin de günün birinde dedikodu konusu olmaktan korkmasına bağladı. "Kimin sırası? Sarah, tatlım, Wordsworth'tan güzel bir şeyler okumayacak mıydın bize? Yoksa yine Bay Herbert'ten mi okuyacaktın? Hani şu süpürgeyle ilgili olanı."

Bayan Ansty fincanını dikkatlice tabağına koydu. "Şey, şunu söyleyebilirim ki benim tasvip edemeyeceğim kadar rahat biri. İsterseniz bana eski kafalı deyin ama ben her şeyin usulüne göre olmasından yanayım. Tek koca, çocuklar, hiçbir yeri aceleyle terk etmemek."

Farklı kumaşlarla kaplı sandalyelerden onaylamalar yükseldi.

“Haydi, George Herbert okuyalım. ‘Tahtaya vurdum ve ‘Yeter artık!’ diye haykırdım.’ Böyle miydi?” Bayan Holden sehparların üstüne bakınıp kitabı aradı. “Sözlerini hiç hatırlayamıyorum. Deirdre, sende bu kitaptan var mıydı?”

“Evi göstermek için kimseyi de davet etmemiş. Ama her türden insanın içeri girip çıktığını duydum.”

“Küçük bir davet verebilirdi oysa. MacPhersonlar bile o kadarını yaptı. Nezaketen hiç değilse.”

“Byron’dan biraz okumaya ne dersiniz?” dedi Bayan Holden çaresizce. “Shelley? Kimden bahsetmiştin, hatırlamıyorum. Evet, nerede bu kız? Virginia? Virginia?”

Lottie sessizce kapının arkasına geçti. Her an “tetikte” olduğu konusunda sürekli uyarı aldığı için Bayan Holden’a görünmemeye çalıştı. Bayan Holden geçenlerde ona insanlara garip bir şekilde baktığını söylemişti. Bu da insanları rahatsız ediyordu. Lottie ise sert bir şekilde buna engel olamadığını belirtmişti, saçlarının dümdüz olması ya da ellerinin garip şekli yüzünden bile eleştirilebiliyordu. Lottie asıl Bayan Holden’ın rahatsız olduğuna inanıyordu. Ama son zamanlarda Bayan Holden’ı her şey rahatsız ediyordu zaten.

Bayan Holden aktris hakkında konuşmalarına da engel olmak istiyordu çünkü Lottie, onun Adeline Armand’dan da rahatsız olduğunu biliyordu. Doktor Holden’m Frances’in burnuna bakmak için onlara uğradığını duyduğunda çenesi tıpkı kocası akşam yemeğine yetişemeyeceğini söylediği zamanlardaki gibi titremişti.

Yan odada Virgina koridor kapısından girip tepsileri toplamaya başladı ve onun varlığı konukların bir parça sessizliğe gömülmesine neden oldu. Neredeyse duyulabilir yükseklikte iç geçiren Bayan Holden hemen koşup onu bazı konuklara yönlendirdi, sonra da oradan uzaklaştırdı.

Bayan Chilton, “Konukevi Birliği yarın bir toplantı düzenliyor,” dedi ve hizmetçi gittiğinde ağzının kenarındaki hayali kırıntıları sildi. “Aidatları yükseltmemiz bekleniyor.”

Adeline Armand kısa bir süreliğine unutulmuştu. Salondaki hanımefendiler tatil ticaretine bağımlı ailelere mensup değillerdi –gerçek anlamda çalışan tek kişi Bayan Chilton’dı– ancak Merham’ın olağan yazlıkçıları sayesinde geliri artmayan çok az kişi vardı. Bay Ansty’nin eczanesi, Bay Burton’ın Parade’in arkasındaki terzi dükkânı, aşağıdaki tarlasını karavancılara veren Bay Colquhoun bile yaz aylarında daha fazla iş yapıyordu. Tümü kadınlardan oluşan ve son derece güçlü olan Konukevi Birliği’nin fikirlerini ve kararlarını dikkatle izliyorlardı.

“Haftada on sterlin olması gibi bir düşünce var. Frinton’da bu kadar ücret alıyorlar.”

“On sterlin mi?” Şaşkınlık dolu fısıldaşmalar salonu doldurmuştu.

“Eminim Walton’a gitmeyi tercih ederler.” Bayan Colquhoun’un rengi soldu. “Walton eğlenceli bir yer ne de olsa.”

“Şey, ben sana katılıyorum Deirdre,” dedi Sarah Chilton. “Bunu destekleyeceklerini sanmıyorum. Ve ilkbahar bu kadar rüzgârlı geçerken meseleyi daha fazla zorlamanın anlamı yok bence. Fakat birliğin düşüncesi göz önüne alındığında ben azınlıkta kalıyorum.”

“Ama *on sterlin*.”

“Buraya gelen insanlar eğlence için gelmiyor. Daha sade bir tatil geçirmek istiyorlar.”

“Ve hepsi de bu miktarı karşılayabilecek insanlar.”

“Şu an hiç kimse o kadarını karşılayamaz Alice. Parasını çarçur etmeye hevesli kaç zengin tanıyorsun?”

Virgina taze çayla geri geldiğinde Bayan Holden, “Para konusuna hiç girmeyelim,” dedi. “Bu, kabalıktan başka bir şey olmaz. Bence çözümü birliğin iyi niyetli kadınlarına bırakalım. Eminim onlar en iyisini yapacaktır. Evet Deirdre, karneleri ne yaptın? Sarah, konukların artık karne getirmek zorunda olmadığı için rahatlamışsındır. Ben bizimkini çöpe atmak istedim ama kızım çerçeveletmeyi önerdi. Çerçeveletmek! Düşünebiliyor musunuz?”

Lottie Swift’in koyu, neredeyse siyah gözleri ve genelde Asyalılarda görülen dümdüz saçları vardı. Yazları teni çabucak bronzlaşır, kışınsa

solgun görünürdü. Lottie'nin annesi ile Susan Holden birbirlerini tanısalardı böylesine kırılgan ve koyu bir rengin iticiliği konusunda kesinlikle hemfikir olurlardı. Celia onda Vivien Leigh'in ya da Jean Simmons'ın esmer halini görse de Lottie'nin annesinin tek gördüğü "ırkların karışımı" ya da Tilbury'nin doğusunda, rıhtıma yakın bir yerde on sekizinci doğum gününü kutlarken tanıştığı ve kısa süreli birlikteliklerinin uzun süreli bir sonuç doğurduğu o Portekizli denizcinin her daim var olan hatırasıydı. Lottie büyürken annesi suçlayıcı bir ifadeyle, "Babana çekmişsin sen," diye mırıldanırdı. "Keşke onunla birlikte sen de ortadan kaybolsaydın." Ardından Lottie'yi kendine çekip ona sımsıkı sarılır, sonra da böylesi yakın bir temasın küçük miktarlarda olması makulmuş gibi onu hemen iterdi.

Annesi kadar duygusuz olmayan Bayan Holden ise Lottie'nin kaşlarını biraz daha alabileceğini düşünürdü. Lottie'nin güneşin altında fazla zaman geçirmesine karşı uyarısı da, "Ne kadar esmer olduğunu unutma. İnsanların seni Çingene falan sanmasını istemezsin, değil mi?" şeklinde sözlerle olurdu. Ardından aşırıya kaçmış olabileceği korkusuyla sessizliğe gömülür, sesinden ona acıdığı anlaşılırdı. Ama Lottie kırılmazdı bu sözlere. Sizin bile acıdığınız birinden bunları duymak biraz zordu, o kadar.

Ama Adeline Armand'a göre Lottie'nin ten rengi alt tabakadan olmanın ya da soysuzluğun göstergesi değildi. Ona göre bu, Lottie'nin henüz hissetmediği bir egzotizmin işareti, farklı ve eşsiz bir güzelliğin resmiydi. "Frances senin resmini yapmalı. Frances, onun resmini yapmalısın. Ama bu berbat, yünlü, pamuklu kıyafetlerle değil. Parlak bir şeyler giymelisin. İpekli bir şey. Aksi halde giydiklerinin hiçbir etkisi olmaz Lottie, tatlım. İçin için yanıyorsun, *değil mi?*" Kadın öyle yoğun bir aksanla konuşuyordu ki Lottie aşağılanmadığına inanmak için büyük mücadele veriyordu.

"İçin için çürüyor demek daha doğru olur," demişti Adeline'in yorumlarından pek de memnun olmayan Celia. Dikkatleri üzerine çeken taraf olmaya alışkındı o. Adeline'in onun görünüşüne dair yap-

tığı tek yorum “çok çekici ve tipik bir İngiliz” olduğuydu. O “tipik” kelimesine Celia gerçekten de içerlemişti.

“Frida Kahlo’ya benziyor, değil mi Frances? Şu gözlere baksana. Hiç kimseye poz verdin mi?”

Lottie boş gözlerle Adeline’a bakmıştı. *Ne poz*, diye sormak istiyordu. Kadınsa onun yanıtını bekliyordu.

“Hayır,” diye araya girmişti Celia. “Ama ben verdim. Biz çocukken ailem bir resmimi yaptırmıştı. Tablo oturma odamızda asılı.”

“Ah. Aile portresi. Eminim çok güzeldir. Peki ya sen Lottie? Senin bir aile portren var mı?”

Lottie, Celia’ya bakarken fabrikada ayakkabı derisi dikmekten parmakları soyulup lekelenen annesinin, şömine rafının üstünde duran resimde Susan Holden gibi oturduğunu hayal etti. Ellerini kucağına koyup zarif bir poz vermek yerine iki sade tokayla rastgele tutturulup başarısızca topladığı boyalı saçlarıyla kaşlarını çatar, dudaklarını memnuniyetsizliğini dışa vururcasına incecik bir çizgiye dönüştürürdü kesin. Doktor Holden’ın, ailesinin arkasında durduğu noktadaysa kocaman bir boşluk olurdu.

“Lottie ailesini uzun zamandır görmedi, değil mi Lots?” demişti Celia korumacı bir tavırla. “O yüzden bir aile portresi olup olmadığını hatırlamıyordur.”

Celia, Lottie’nin annesinin portre sayılabilecek tek resminin, savaş bittikten hemen sonra açılan Leather Emporium’un tanıtımı için fabrika işçisi kızların yerel gazetede çıkan fotoğrafı olduğunu biliyordu. Lottie’nin annesi o fotoğrafı kesmişti ve kâğıt sararıp incelmesine, annesinin yüzü tanınmayacak kadar küçük ve belirsiz görünmesine rağmen Lottie onu saklamıştı. “Artık Londra’ya gitmeyeceğim,” demişti usulca.

Adeline ona doğru eğilmişti. “O halde resmini burada yapmalıyız. Aileni gördüğünde resmi onlara verirsin,” demişti ve genç kızın eline dokununca kadının özenli makyajının büyüüne kapılan Lottie, Adeline’ın onun elini öpmesinden korkarak sıçramıştı.

Bu, kızların Arcadia Evi'ni beşinci ziyaretiydi. Hepsi de orada yaşıyormuş gibi görünen o garip ve tez canlı kalabalık bu süre içinde yavaş yavaş dağılmıştı. Onun yerini orada neler olduğuna dair bir merak ve çıplak resimlerin yapıldığına, evin içinde belirsiz durumların olduğuna dair bir fikir almıştı. Ama her şeye rağmen şehre yürüyüş, çocuklara hakemlik yapmak ya da kendilerini kafede bir fincan kahveyle veya dondurmayla ödüllendirmek gibi geleneksel alternatiflerinden çok daha ilginçti bu.

Evet, devam eden bir tiyatro gösterisi gibi evde sürekli bir şeyler oluyordu. Kapı aralarında ya da duvar kenarlarında garip şekilde boyanmış duvar süsleri vardı. Genelde ressam veya oyuncunun eseriyle ilgili olan yazılar duvarlara rastgele karalanmıştı. Ülke çapındaki çeşitli büyük yapılardan egzotik yiyecekler geliyordu. Yeni ziyaretçiler geliyor, orada birileriyle tanışacak kadar bile kalmayıp –esas grup dışında– gidiyorlardı.

Armandların kapıları kızlara her zaman açıktı. Bir keresinde Adeline'i, Frances'i bir Hint prensesi gibi giydirirken bulmuşlardı. Ona altın sarısı ipliklerin göze çarptığı koyu renkli, ipek bir elbise giydirmiş, ellerine ve yüzüne detaylı desenler çizmişti. Kendisi de prens gibi giyinmişti; tavus kuşu tüylü, abartılı süslemeleri olan ve iç içe geçmiş karmaşık dokumalı sarığıyla özgün bir görünüme kavuşmuştu. Adeline, Frances'in tenini soğuk çayla boyarken hizmetçi Marnie isyankâr bir ifadeyle beklemiş, Adeline'in saçma gri bir görünüm vermek için un getirmesi istendiğinde yanlarından öfkeyle ayrılmıştı. Sonra kızlar onları sessizce izlerlerken iki kadın çeşitli şekillerde pozlar verip, kendini gururla "Modotti'nin öğrencisi" olarak tanıtan genç bir adama fotoğraflarını çektirmişlerdi.

Adeline değişen görüntüsüne aynada bakarken, "Bu kıyafetlerle bir yerlere gitmeliyiz. Londra'ya olabilir mesela," demişti. "Çok eğlenceli olur."

"*Dreadhnought* Şakası gibi."

"Ne gibi?" Celia nazikçe konuşmayı bir an için unutmuştu ama Arcadia'da genelde böyle oluyordu.

“Virginia Woolf’un yaptığı çok iyi bir şakadır. Yıllar öncesinden.” George kalkıp çekimi izlemişti. İzlemekten başka bir şey yapmazdı pek. “O ve arkadaşları yüzlerini siyaha boyayıp Weymouth’a gidiyorlar. Kendini Habeş Kralı, yanındakileri ‘kraliyet ailesinin üyeleri’ olarak tanıtıyor. Amiral ya da onun gibi yüksek rütbeli biri onları resmî bir şekilde karşılayıp HMS *Dreadnought* gemisine davet ediyor. Korkunç bir şaka.”

“Ama çok eğlenceli!” demişti Adeline el çırparak. “Evet, biz de Racastan’ın racası olabilir, Walton-on-the-Naze’i ziyarete gidebiliriz.” Kahkahalar atarak dönünce süslü ceketi omuzlarından düşmüştü. Böyle yaramaz bir çocuk gibi olabiliyordu, kadın olmanın sorumlulukları ve endişelerinin ağırlığıyla çökmüş yetişkin bir kadın değil de Freddie ya da Sylvia gibiydi daha çok.

“Ah, Adeline. O kadar da çarpıcı bir hikâye değil.” Frances bitkin görünüyordu. “Calthorpe Caddesi’ni hatırla.”

O böyle biriydi işte. Celia daha sonra bazen söylenenlerin ancak bir kelimesini falan anladığını itiraf etmişti. Yalnızca aksan yüzünden değildi bu. Bahsettikleri, köyde neler olup bittiği, eşya fiyatları ve hava durumu gibi normal şeyler değildi ki. Konudan konuya atlayıp yazarlardan ve Lottie’nin, isimlerini hiç duymadığı insanlardan bahsediyor, birbirlerine karşı Bayan Holden’m skandal olarak nitelendireceği tavırlar sergiliyorlardı. Ve tartışıyorlardı. Tanrım, hem de ne tartışma. Bertrand Russel’in bir sözüyle ilgili birbirlerine girerlerdi. Şiir konusunda, hatta her konuda tartışıyorlardı. Lottie, Frances ile George’un Giacometti denen biri hakkında “konuşmasını” ilk duyduğunda konuşma öyle hararetlenmişti ki Lottie, Frances’in sonunda dayak yiyeyeceğinden korkmuştu. Evde annesi erkek arkadaşlarıyla bu ses tonuyla tartıştığında onu hep aynı son beklerdi. Holdenların evindeyse kimse tartışmazdı. Ama normalde sessiz, melankolik olan Frances, Giacometti’ye dair George’un ortaya attığı her eleştiriye karşı koymuş, sonunda da ona “zekâsıyla değil, sezgileriyle tepki vermesi” gerektiğini söyleyerek odadan çıkmıştı. Yarım saat sonra da dönüp hiçbir şey olmamış gibi ondan kendisini arabayla kasabaya götürmesini istemişti.

Normal sosyal kurallara da uydukları söylenemezdi. Lottie oraya tek başına da gelmiş, Adeline da ona evi gezdirip evin köşelerinde hâlâ yerleştirilmeyi bekleyen kitapları ve tozlu halıları görmezlikten gelerek her odanın ölçülerini ve eşsiz açılarını göstermişti. Bayan Holden tam yerleşmeden ya da temizlik yapılmadan evini kimseye göstermezdi. Ama Adeline bunun farkında bile değildi. Lottie basamaklardaki parmaklıkların eksik olduğunu söylediğinde Adeline şaşırılmış, anlaşılmaz bir aksanla bunu Marnie'ye göstereceğini ve onun bu konuyla ilgileneceğini söylemişti. *Kocanız yok mu*, diye sormak istemişti Lottie o an ama Adeline çoktan diğer odaya geçmişti.

Bir de Frances'le arasındaki garip ilişki vardı; abla kardeş olmaları (kız kardeşler gibi tartışıyorlardı), uzun yıllar evli bir çift olmalarından daha düşük bir ihtimalmiş gibi görünüyordu. Birbirlerinin sözünü tamamlıyor, kendi aralarındaki esprilere gülüyor, gittikleri yerlere dair yarım yamalak anlattıkları hikâyelere dalıyorlardı. Adeline çok şey söylüyor, hiç açık vermiyordu. Lottie ağır ağır hazmedilmesi gereken renkli ve heyecan dolu her ziyaretinin ardından o günü değerlendirdiğinde aktris hakkında ilk günkünden daha fazla bir şey öğrenememiş olduğunu fark ediyordu. Henüz ismini hiç dile getirmedeği kocası “başka bir ülkede çalışıyor”du. “Sevgili George” evin ekonomisiyle ilgilenen “muazzam bir zekâ”ydı (O sırada keten bir kumaşın üzerindeki buruşukluğu gidermeye çalışan Celia, George için, “Muhteşem bir adam bence,” demişti). Frances'in evdeki konumundan bahsedilmemişti ama Adeline'dan farklı olarak onun alyansı yoktu. Adeline, Lottie'ye de pek bir şey sormazdı. Nerede resim yaptığı, belli başlı uğraşları olup olmadığı gibi kendisini ilgilendiren konuları detaylı bir şekilde soruyor ama ona geçmişiyse, ailesiyse, dünyadaki konumuyla ilgili soru sormuyordu.

Aralarındaki inanılmaz farka rağmen yaşadığı iki evde de kişinin geçmişinin geleceğine dair her şeyi açığa çıkardığına inanılan Lottie'ye göre bu çok garipti. Merham'da, evdeki geçmişi, Celia'nın sahip olduğu tüm haklardan –eğitim, yetiştirilme tarzı, kıyafetler ve yemek– faydalanabildiği anlamına geliyordu ama iki taraf da çok iyi

biliyordu ki bu hediyeler ona koşulsuz şartsız verilmemişti, özellikle de şimdi Lottie reşit olma yaşına yaklaşırken. Evin dışında Bayan Anstyler ve Chiltonlar, Bayan Colquhounlar insanları geçmişlerine, ilişkilerine göre değerlendirir, tüm karakteristik özelliklerini de buna atfederlerdi; “O bir Thompson. Hepsi de tembeldir onların,” ya da “Eninde sonunda gideceği belliydi. Bunun teyzesi de doğum yaptık-tan iki gün sonra kaçıp gitti” derlerdi. Kimin neyle ilgilendiği, neye inandığı onları bağlamazdı. Celia “başa çıkılması zor biri” olsa da doktorun kızı olduğu, Merham’ın en iyi ailelerinin birinden geldiği için herkes onu bağrına basabilirdi. Ama Lottie, Bayan Chilton’a dönüp bir ara Adeline Armand’ın yaptığı gibi, “Bir günlüğüne de olsa başka birinin bedenine girebileceğin söylenseydi bu kimin bedeni olurdu?” diye soracak olsa Bayan Chilton, Lottie’yi onun gibilerle ilgilenilen Braintree’deki iyi bir hastaneye yatırmalarını tavsiye ederdi... Tıpkı âdet gördüğü günlerde garip hallere bürünmeye başladığından beri orada olan Bayan McGrath gibi.

Kesinlikle bohemler, diye düşünmüştü o kelimeyi yeni yeni keş-feden Lottie. Ve bu da ancak bohemlerden beklenir.

“Onları fazla önemseme,” demişti Celia. “Ama civarda yaşayan can sıkıcı ihtiyaçların hepsinden de daha ilgi çekiciler.”

Joe Bernard’ın Merham’ın çekici ve genç hanımefendilerinden bir-kaçının ilgi odağı olması çok da sık rastlanan bir durum değildi. Adeline Armand’ın köyde geçirdiği zaman uzadıkça sıra dışı yaşam tarzına dair kaygılar da daha sık dile getirilir olmuştu. Dolayısıyla Lottie ve Celia ziyaretlerini gizlemek için daha yaratıcı yollar bul-maya çalıştılar. Cumartesi öğleden sonraki bahçe partisine Joe’yu da davet etmekten başka çareleri kalmamıştı. Arkadaşlarının çoğunun annesinin orada bulunması ziyareti bahane edemeyecekleri anlamına geliyordu ve Celia’nın, yeni pikabı kullanmasına izin vereceğine dair verdiği sözden caymasına kızan Sylvia da onları takip etmekle, yasak bir bölgeye gidip gitmediklerini öğrenmekle tehdit ediyordu. Böylece öğleden sonra tamirhanede çalışmayacak olan Joe sözde Bardness

Point'te pikniğe gitme bahanesiyle onları arabayla almayı kabul etmişti. Aslında buna çok da yanaşmamıştı (yalan söylemeyi pek sevmezdi, bu onun her zamankinden daha çok kızarmasına sebep olurdu) ama Lottie, Celia'nın alaycı bir ifadeyle dile getirdiği gibi ona "ateşli bakışlar" atınca Joe'yu avucunun içine almıştı.

Bayan Holden'ın kasvetli salonunun dışında harika bir gün yaşıyordu. Merham sokaklarının salma salma yürüyen ailelerle dolduğu, dükkân vitrinlerindeki plaj topları ile kartpostalların kaldırımlara saçıldığı kavurucu yaz günlerinin yaklaştığını haber veren mayıs cumartesilerinden biriydi. Heyecanlı çocukların bağışmaları ve birbirine karışan pamuk helva ile güneş yağı kokusu havaya hâkim olmuştu. Doğu kıyılarını etkisi altına alan şiddetli rüzgâr son birkaç gündür hafifleyince hava sıcaklığı yazın ilk günleri yaşanıyormuş gibi mevsim normallerinin üstüne çıkmıştı. Lottie pencereden dışarı uzanıp yüzünü güneşe çevirdi. Bunca yıldır burada olmasına rağmen deniz kıyısında olmanın heyecanını hâlâ içinde hissediyordu.

"Peki biz içerideyken sen ne yapacaksın Joe?" diye sordu Celia arka koltukta ruj sürerken.

Joe kasabayı ikiye ayıran demiryolu geçidinden geçti. Arcadia Evi düz bir çizgi üzerinden bakınca Woodbridge Meydanı'ndan en fazla bir kilometre uzakta olsa da oraya gitmek için kasabaya girmek, belediye parkını geçip tekrar o rüzgârlı kıyı şeridinden gitmek gerekiyordu. "Bardness Point'e giderim."

Celia pudra kutusunu kapatarak, "Ne? Tek başına mı?" diye atıldı. Küçük, beyaz eldivenlerini takmış, bel kısmı fazlaca dar olan kloş etekli kıpkırmızı elbisesini giymişti. Ona daha "derli toplu" bir görünüm vereceğini düşünen annesinin tüm ısrarlarına rağmen korse giymeyi reddetmişti.

"Sizi bıraktığımda annen havayla ilgili bir şey sorarsa diye oraya gideceğim. Şüphe çekmeyecek bir şeyler söyleyebilmek için gidip oraya bir bakmak istiyorum."

Lottie onu bu şekilde kullandıkları için hafif bir vicdan azabı duymaya başlamıştı. "Bunu yapmana gerek yok Joe," dedi. "Dönüşte

bizi evin önünde bırakabilirsin. Böylece sana bir şey sormaya fırsatı olmaz.”

Joe çenesini gerip sağa, ana yola dönmek için sinyal verdi. “Evet ama o zaman da annem Bayan Holden’a iyi dileklerini iletemediğimi öğrenince üzülecek.”

“İyi düşündün Joe,” dedi Celia. “Eminim annem de senin annene iyi dileklerini iletmek isteyecektir.”

Lottie ise Bayan Holden’m öyle bir şey istemeyeceğinden emindi.

“Peki, bu evde neler olup bitiyor? Sizi kaçta almalıyım?”

“Bahçe partisiyse çay olacaktır, değil mi Lots?”

Lottie, Arcadia Evi’nde pandispanya ve pide tarzı yiyecekler sunulduğunu hayal etmekte zorlandı. Ama bir bahçe partisinin başka nasıl olacağını da bilmiyordu. “Sanırım,” dedi.

“Sizi saat beş buçuk altı gibi alırım o halde.”

“Beş buçuk iyi bence,” dedi Celia ve camdan birine el sallar salamaz Joe’nun arabasında olduğunu hatırlayarak sessizce arka koltuğa sindi. “Böylece annem meraklanmaya başlamadan evde oluruz.”

“Bu iyiliğini unutmayacağız Joe.”

Vardıklarında araç yolunda yalnızca iki araba vardı ve Joe bunu alaycı bir dille ifade ettiğinde çoktan davetin heyecanına kapılmış olan Celia, “Sen de davetli değilsin,” diye atıldı. Joe ona karşılık vermedi, hiç vermezdi zaten. Ama gülümsemedi de. Lottie arabadan inerken özür niyetine onun kolunu sıktığında da gülümsemedi. Sonra da onlara el sallamadan uzaklaşıp gitti.

Celia zile basarken neşeyle, “Surat asan erkeklerden nefret ediyorum,” dedi. “Umarım Hindistan cevizli pasta vermezler. Hindistan cevizli pastadan nefret ederim.”

Lottie’nin biraz midesi bulanmaya başlamıştı. Bu tür sosyal toplantılara Celia kadar hevesli bakmıyordu ve bunun en büyük sebebi de onu tanımayanlara kendini anlatmaktan hâlâ rahatsızlık duymasıydı. Holdenlarda kaldığını söylemesi insanları hiçbir zaman tatmin etmiyordu. Ona bunun sebebini, daha ne kadar orada kalacağını ve annesini özleyip özlemediğini soruyorlardı. Bayan Holden’ın düzenlediği son

bahçe partisinde (Afrika'daki fakir çocuklar için) annesini en son bir yıl önce gördüğünü söyleme hatasında bulunmuş, sonrasında o acıyan bakışları görmekten büyük rahatsızlık duymuştu.

Marnie kapıyı açtığında her zamankinden daha nemrut bir suratla, "Dışarıdalar," dedi. Bu kadarı kızları bile şaşırtmıştı. Marnie koridorda arkalarından yürüyüp arka tarafı işaret ederek, "Eldivene ihtiyacın olmayacak," diye mırıldandı.

"Kalsın mı, yoksa onları çıkarayım mı?" diye fısıldadı Celia aydınlığa doğru yürürken.

Kulakları dışarıdaki seslere şimdiden alışan Lottie ona cevap vermedi.

Bunun standart bir bahçe partisi olmadığı belliydi, bu kadarı hemen anlaşılıyordu. Tente yoktu (Bayan Holden yağmur yağma ihtimaline karşı ısrarla tente isterdi) ve masa da yoktu. Lottie dalgın dalgın, *yiyecekler nereye götürülüyor*, diye düşündü. Sonra da Joe gibi düşündüğü için kendi kendine lanet etti.

Taraçaya yürüdüler ve Marnie suyun kenarında biten küçük, özel kumsala inen basamakları işaret etti. Yere çeşit çeşit örtüler serilmişti, konuklar da ya çıplak ayaklarla uzanmış ya da oturur vaziyette derin bir sohbete dalmışlardı.

Adeline Armand nane rengi saten bir örtünün üstüne oturmuştu. Krepdöşin kumaştan, açık pembe, yazlık bir elbise giymiş, geniş si-perlikli, kocaman, gevşek bir şapka takmıştı. Lottie'nin bugüne dek onun üzerinde gördüğü en sıradan kıyafetti bu. Garip bir bitkinin (Adeline sonradan onun enginar olduğunu söylemişti) yapraklarını soyan George da aralarında olmak üzere etrafında üç adam vardı. Geniş şemsiyenin kısmen koruduğu yerde George yapraklarını soyduğu enginarları teker teker Adeline'a uzatıyordu. Mayo giyen Frances şaşırtıcı derecede cılız görünen, bronz bedenini gözler önüne sermişti. Kıyafetler yerine çıplak teni belli ki ona kendini daha rahat hissettiriyordu, yanındaki kişinin söylediği şeye omuzlarını geriye atarak içten bir kahkahayla yanıt vermişti. En az dört şarap şişesi açılmıştı. Lottie'nin tanıdığı başka kimse yoktu. O eldivenlerle fazla süslü ve

aptal gibi göründüğünü hissetti. Yanı başında duran Celia da ellerini arkasına saklamış, kendi eldivenlerini çıkarmaya çalışıyordu.

Aniden başını kaldıran George onları gördü. “Küçük *déjeuner sur l’herbe*’imize² hoş geldiniz kızlar,” diye seslendi. “Haydi gelin, oturun.”

Celia çoktan ayakkabılarını fırlatıp atmıştı. Kalçalarını, kimsenin onu görmediğini sanıp evde alıştırmaya yaparken Lottie’nin gördüğü tarzda kıvrılarak kumun üstünden George’un oturduğu yere doğru yürüdü.

“Aç mısınız?” diye sordu alışılmadık şekilde mutlu görünen Frances. “Alabalığımız ve ot salatamız var. Şampanyamız da var. Biraz kalmıştı sanırım.”

“Biz yedik, teşekkür ederiz,” dedi Celia otururken. Onun biraz arka tarafına oturan Lottie bu kadar göze çarpmamak için daha fazla insanın ayakta durmasını diledi.

“Meyveye ne dersiniz? Harika çileklerimiz var. Marnie onları içeri mi götürdü yoksa?”

“Yiyecek bir şey istemiyorlar. İçki istiyorlar,” dedi iki büyük kadehe kırmızı şarap doldurmaya başlayan George. “Alın bakalım,” dedi kadehlerden birini kaldırarak. “Bir tanesi Kırmızı Başlıklı Kız için.”

Celia önce eteğine, sonra tekrar George’a baktı. Dikkat çektiğine memnun olmuştu.

“Gençliğin en kırılgan ve güzel günlerine.”

“Ah, George.” Kocaman gözlüklü, sarışın bir kadın uzanıp Celia’nın tüylerini diken diken edecek şekilde George’un koluna dokundu.

“Evet, hâlâ ellerinde şans varken tadını çıkarabilirler.” George kafayı bulmuş gibi bakıyor, sesli harfler dudaklarından gün boyunca içmiş gibi dökülüyordu. “Tanrı biliyor ya bu görünümelerini uzun süre koruyamayacaklar.”

Lottie ona baktı.

“Frances bilir. Eteklerine yapışmış ikişer çocukla beş yıla kalmaz koca popolu kadınlara dönüşecekler. Merham’in ahlak bekçilerini destekleyenlerin arasına katılacaklar.”

2 (Fr.) Çimenlerin üstünde öğle yemeği. (ç. n.)

“Ben öyle bir şey bilmiyorum,” dedi Frances gülümseyip uzun bacaklarını piknik battaniyesinin üstüne uzatarak.

George’un ses tonu Lottie’yi tedirgin etmişti. Celia ise ondan bir kadeh alıp meydan okurcasına yarısına kadar içti. “Ben öyle olmaya-
cağım,” dedi sırtarak. “Beş yıl sonra beni burada bulamayacaksınız.”

“Öyle mi? Nerede olacaksın peki?” Adeline’in yüzünü şapkasının altından görmek mümkün değildi. Her zamanki nazik, meraklı te-
bessümüne bürünen minik, düzgün dudakları görünüyordu yalnızca.

“Ah, bilmiyorum. Londra olabilir. Cambridge. Hatta belki Paris.”

“Annen kabul ederse tabii.” Celia’nın o topluluktaki rahat hali Lottie’yi rahatsız etmişti. “O senin burada kalmanı istiyor.”

“Ah, eninde sonunda kabul edecek.”

“Sen söyle san.”

George o hoş suratını Celia’ya yaklaştırmak, “Sorun nedir?” diye sordu. “Annenin senin ahlaki değerlerine dair endişeleri mi var?”

Celia ve George’un bakışmaları Lottie’nin içini daraltmıştı yine.

“Şey...” dedi Celia şakacı bir tavrıyla. Gözleri vaat doluydu. “Ne de olsa dışarıda koca koca kurtlar var.”

Lottie nihayet Adeline’in örtüsünün kenarına ilişerek oturmasına rağmen örtünün kıvrımlarındaki kumları silkelememek için kendini zor tuttu. Abartılı ve uygunsuz giyindiğini hissederken çevresindeki konuşmalara da pek ayak uyduramıyor, bu da kendini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu. Normalde onu rahatlatmak için elinden geleni yapan Adeline, Lottie’nin daha önce hiç görmediği bir adamla sohbete dalmıştı. Lottie yüzünü buruşturmamaya çalışarak şarabını yudumladı ve kiraz tabağına uzandı.

“Muhteşem bir ev Adeline, tatlım. Sade ama modern, değil mi?”

“Tabii Russell aptalın teki. Eden’in ona ve lanet olası âlimlerine biraz olsun ilgi göstereceğini sanıyorsa daha da aptal.”

“Archie’nin resimlerinden birinin nihayet Yaz Sergisi’ne kabul edildiğini söylemiş miydin? Posta pulu gibi görünecek şekilde asılmış ama her şeye aynı anda sahip olamazsın...”

Uzun bir gündü. Hindistan cevizli pasta yoktu. Bronzlaşmamak için hırkasını omuzlarına atan Lottie, dalgaların adım adım geri çekilip kıyıyı uzatarak muhtemelen o sabahın erken saatlerinde yapılmış çetrefilli bir kumdan kaleyi şişkin bir sivilceye dönüştürmesini izledi. Arkasındaki Celia'nın çılgınca kıkırtılarını duyuyor, onun içmeye devam ettiğini tahmin edebiliyordu. Kızlar yalnızca Noel'de şarap içmişlerdi ve geçen yıl öğle yemeğinden önce içmelerine izin verilen azıcık *sherry* bile Celia'nın yanaklarını kızartmaya ve sesini iki ton yükseltmeye yetmişti. Lottie kadehindeki içkinin yarısını içip kalanını gizlice kuma dökmüştü. O kadarı bile başının ağrımaya, onu sersemletmeye yetmişti.

Marnie kalan son tabakları da topladığında Lottie, Celia'yı görebilmek için arkasına döndü. Celia, George'a "son Paris gezisini" anlatıyordu. Paris'e hiç gitmemiş olmasıysa o detaylı hikâyesinde pek etkin bir rol oynamıyordu. Ama Celia ile o sarışın kadın arasındaki çekişmeyi gören Lottie böyle bir anda Celia'yı bozmanın çok da yerinde bir davranış olmayacağına karar verdi. Güneş gözlüğünün altından sarışın kadının yüzündeki tebessümün somurtmaya dönüştüğünü, zaferin kokusunu alan Celia'nın ise daha da neşelendiğini görebiliyordu.

"Tabii bir dahaki ziyaretimde La Coupole'da akşam yemeği yiyeceğim. La Coupole'da yemek yedin mi? Istakozlarının muhteşem olduğunu duydum."

Bacaklarını uzatıp eteğinin dizlerinin üstüne çıkmasına izin verdi.

"Çok sıcak oldu George," dedi sarışın kadın aniden. "İçeri girelim mi?"

Ah, Celia, diye düşündü Lottie. *Bu kadın senin hakkından gelecek.*

Başını güneşe çevirip puro içen George'a bakarken Celia'nın yüzünde öfke dolu bir ifade belirip kayboldu.

"Sanırım biraz sıcak oldu," dedi George. Doğrulup gömleğinin kollarındaki kumu silkeledi.

Sonra Frances de doğruldu. "Ben de çok sıcakladım burada. Bence biraz yüzelim," dedi. "Geliyor musun Adeline? Başka gelen var mı?"

Adeline onu geri çevirdi. "Çok uykum geldi tatlım. Ben sizi izlerim."

Ama George kapkara saçlarını kocaman, tüylü bir köpek misali silkerek gömleğinin düğmelerini çözerken aniden canlanmış gibiydi. “Biraz ferahlayalım. Irene?”

Sarışın kadın burnunu büzüştürdü. “Bikininim yanımda değil.”

“Bikiniye ihtiyacın yok. İç çamaşırınla gir.”

“Hayır George, gerçekten olmaz. Ben seni buradan izlerim.”

Diğer adamlar da soyunmuş, şortları veya pantolonlarıyla kalmışlardı. Şu ana dek uyumamak için kendini zor tutan Lottie bir anda ayrılmıştı, etrafındaki herkesin soyunmasını dehşet içinde izliyordu.

“Haydi kızlar. Lottie? Yüzebilirsin, değil mi?”

“Ah, o suya girmez.”

Lottie, Celia’nın çok içtiğini biliyordu. Ayık olsaydı Lottie’nin yüzme bilmediğini böylesi bir pervasızlıkla söylemezdi (deniz kenarında yaşayan biri için çok büyük bir utanç kaynağıydı bu). Lottie arkadaşına öfkeli bir bakış attı ama Celia onunla ilgilenmiyordu. Fermuarını açma mücadelesi veriyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Yüzmeye gidiyorum.” Celia’nın yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. “Bana öyle bakma Lots. İç çamaşırım var. Doğrusunu istersen bikiniden hiçbir farkı yok.”

Sonra da çıgıllıklar atıp bağırarak George ve suyun kenarındaki diğer birkaç kişinin peşine takıldı. Frances dalgaların arasında su bel hizasına gelene kadar ilerledikten sonra tıpkı bir yunus gibi suyun içine dalarken mayosu da fok balıklarının derisi gibi ıslanıp ıslıl ıslıl parladı.

Suyun yanma kadar giden Celia suyu diz hizasında hissedince duraksadı ve George onu kolundan tutup kahkahalar atarak çevirince genç kız suya düştü. Etraflarındaki diğer konuklar suyun içinde bir yükselip bir alçalıyor, birbirlerini itip su sıçratıyorlardı. Erkekler bellerine kadar soyunmuştu, kadınlarsa dantelli iç çamaşırılarıyla yüzüyorlardı. Lottie içlerinden birinin bile korse giymediğini fark etti.

Yine de Celia ona el sallamak için ilk kez döndüğünde Lottie, Bayan Holden’in onu korse giymeye ikna etmek için daha fazla çabalamış olmasını diledi; Celia’nın iç çamaşırı ile astarı ıslandığı için

vücudunun çok küçük bir kısmı korunmuş durumdaydı. Elini beceriksizce sallayıp Lottie'ye de suya dalmasını işaret etmeye çalışan Celia bunu fark etmemiş gibiydi.

"Merak etme tatlım." Yanında oturan Adeline'in sesi kısık ve içtendi. "Kimse aldırış etmez. Fransa'dayken genellikle üstsüz yüzeriz."

Fransa'daki tatillerin neleri kapsadığını, nasıl olabileceğini düşünmemeye çalışan Lottie yanıt olarak hafifçe gülümseyerek şarap şişesine uzandı. Biraz desteğe ihtiyacı vardı. "Şey, Bayan Holden yüzünden," dedi alçak sesle. "Onun bundan pek memnun kalacağını sanmıyorum."

"O halde bunu al." Adeline ona desenli, geniş bir şal uzattı. "Ona ver. Bunun sarong olduğunu ve zarif kadınların bundan giydiğini söylediyimi de belirt."

Lottie onu öpebilirdi. Şalı aldı ve hırkasını beline sarıp kumsala doğru yürüdü. Akşam saatleri yaklaşıyordu, bronzlaşma riski minimuma inmişti artık.

Çıplak ayakları geri çekilen dalgaların altında kalırken, "Al bunu," diye seslendi. "Celia, şunu beline sar lütfen."

Celia onu duymadı. Ya da duymak istemedi. George suya dalıp onu havaya kaldırırken çığlıklar eşliğinde dalgaların arasına kendini bırakmakla meşguldü.

"Celia!" Lottie boşuna çabalıyordu. Kendini yaşlı ve dırdırcı teyzeler gibi hissetmişti.

Sonunda George onu gördü. Kafasına yapışmış saçı ve bacaklarına yapışan paçası kıvrılmış pantolonuyla dalgaların arasından çıktı.

Lottie gözlerini George'un belinden yukarıda tutmaya çalıştı. "Bunu Celia'ya verir misin? Adeline bunun sarong gibi bir şey olduğunu söyledi."

"Sarong, öyle mi?" George onu Lottie'den alıp dalgaların üstünde sırtüstü yüzen Celia'ya doğru baktı. "Örtünmesi gerektiğini düşündün yani?"

Lottie ona ciddi bir ifadeyle baktı. "İçinin görüldüğünün farkında değil."

“Ah, Lottie, Lottie... küçük, ciddi ahlak bekçimiz... Şu haline bak, bu sıcakta arkadaşın için endişeleniyorsun.” George o kumaş parçasına bakarken tebessümü tüm yüzünü kapladı. “Ben daha iyi bir çözüm buldum,” dedi. Sonra, “Bence senin de biraz serinlemen gerek,” diye devam etti ve hiçbir uyarıda bulunmadan kollarını Lottie’nin beline sarıp onu ıslak omzuna attı.

George yürürken eteğinin kalktığından emin olan Lottie panik içinde külotu görünmesin diye kolunu arkasına götürdü. Suyu düşüp büyük bir tuzlu su dalgası yüzünü kapattığında öksürüp ağzındaki deniz suyunu tükürerek ayağını yere basmaya çalıştı. Tepesindeki boğuk kahkahaları duyarken nefesi kesilmiş bir halde başını suyun yüzeyine çıkarmayı başardı.

Ayakta durup bir an duraksadı, gözleri yanıyor, tuz genzini ya-kiyordu. Lottie birkaç defa öğürdü ve önünü görmeden kıyıya doğru yürüdü. Oraya vardığında nefes nefese kalmış halde eğildi. Elbisesi üzerine yapışmış, jüponu bacaklarına dolanmıştı. İyice şeffaf bir görünüm kazanan açık renkli bluzu sutyeninin dış hatlarını ortaya çıkarmıştı. Elini kafasına götürdüğünde saçını topladığı kaplumbağa kabuğundan tokasının yerinde olmadığını, saçlarının dağıldığını fark etti.

Başını kaldırdığında ellerini beline yaslamış, sırtarak ona bakmakta olan George’u gördü. Hemen arkasında duran Celia’nın yüzünde de şaşkınlıkla karışık neşeli bir ifade vardı.

“Seni zalim domuz.” Bu sözler, Lottie daha onları söyleyeceğini bile fark etmeden dudaklarından dökülmüştü. “Seni zalim, zalim domuz. Bunu yapmamalıydın.”

George biraz şaşırmıştı. Lottie’nin arkasındaki örtülerin üstünden gelen konuşma sesleri de kesilmişti şimdi.

Lottie boğazında oluşan yumrunun, gözyaşlarının her an akabileceğinin farkında olarak, “Size göre çok komik olabilir tabii!” diye haykırdı. “Avuç dolusu paranız ve onlarca pahalı kıyafetiniz varken bir tanesinin mahvolmasını umursamayabilirsiniz! Ama benim yazlık elbisemin haline bakın! Bakın! Bu benim en güzel elbisemdi! Bayan Holden beni öldürecek! Üstelik lanet olası tokamı da kaybettiniz.” İşte

o an dehşet içinde gözyaşlarının, öfke ve utancın etkisiyle aktığını fark etti.

“Sakin ol Lots.” Celia’nın suratı asılmıştı. Lottie onu utandırdığının farkındaydı ama bu umurunda değildi.

“Yapma Lottie. Şakaydı yalnızca.” George ona doğru bir adım atarken yüzünde hem öfkeli hem de af dileyen bir ifade vardı.

“Evet ama aptalca bir şakaydı.” Lottie etrafına bakınca Adeline’m yanı başında durduğunu gördü. Şalını Lottie’nin omuzlarına atıyordu. Yüzünde sitem dolu bir ifade vardı. Lottie, Adeline onu örterken o baharatımsı yasemin kokusunu aldı.

“George, özür dilemelisin. Lottie bizim konuğumuz ve bunu yapmaya hakkın yoktu. Lottie, affedersin. Marnie’den elbiseni yıkamasını ve eski haline getirmesini isteriz.”

Lottie çaresizce, *iyi ama eve nasıl gideceğim*, diye düşünüp kendini Adeline’in tüylü fuları ve Çin tarzı terlikleriyle yürürken hayal etti. Kayalık yoldan gelen bir ses düşüncelerini böldü.

“Celia Jane Holden. Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Lottie arkasına dönüp baktığında Woodbridge Meydanı’ndan eve manzaralı yoldan yürüyerek dönen Bayan Chilton ve Bayan Colquhoun’un dehşet dolu yüzlerini gördü. Beklediklerinden çok daha manzaralı bir yürüyüş olduğu kesindi.

“Hemen sudan çıkıp kıyafetlerini giy. Adaba uygun davranmayı ne zaman unuttun?”

Celia’nın beti benzi atmıştı. Çıplaklığını yeni fark etmiş gibi elini göğsüne götürdü. George sakinleştirici bir ifadeyle elini kaldırdı ama Bayan Chilton bir altmışlık boyuyla ona dikleniyor, hiç de sakinleşecek gibi görünmüyordu. “Seni tanımıyorum genç adam ama ne yaptığının farkında olacak yaşta olduğun belli. Böylesine temiz iki genç kızı güpegündüz soyunmaya ikna etmek... Rezalet!” O sırada kumdaki şarap şişelerini gördü.” Celia Holden, içmesen daha iyi edersin. Yüce Tanrım! Adını kötüye çıkarmaya mı çalışıyorsun? Annenin şu görüntüden hoşnut olacağını hiç mi hiç sanmıyorum.”

Bu arada Bayan Colquhoun da büyük bir vahşete tanık oluyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle iki elini suskun ağzına götürmüştü. “Bayan Chilton... Ben gerçekten...”

“Lottie? Bu sen misin?” Bayan Chilton’ın çenesi öyle bir kasılmıştı ki onu kınadığını gösteren pembe, kocaman bir gövdeye dönüşmüştü âdeta. Lottie’nin giyinik olması da onu yatıştı mamıştı. “Hemen kalkın bakalım. Haydi kızlar, kimse sizi görmeden buradan gidiyoruz.” Bayan Chilton el çantasını gövdesine çekip iki eliyle askısını kavradı. “Bana öyle bakma Celia. Sizi bu ahlaksız insan sürüsünün içinde bırakacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. İkinizi de kendi ellerimle evinize götüreceğim. Zavallı anneniz ne yapar bilemiyorum artık.”

Tam üç hafta sonra Celia, Londra’daki bir sekreterlik okuluna gitti. Aslında bu bir cezaydı ve Bayan Holden kızının pişmanlık duymasına, hatta içten içe sevinmesine kızıyordu. Celia, Bayan Holden’ın Kensington’daki kuzeninin yanında kalacaktı ve kursta başarılı olursa kocasının Bayswater’daki ofisinde çalışacaktı. “Londra, Lots! Kadınların bağış toplamak için düzenlediği sabah kahveleri olmayacak, beni gizli gizli gözetleyen kardeşler de olmayacak.” Celia gitme hazırlıkları süresince çok sevinçliydi.

Bu arada Celia’nın, babası tarafından azarlanmasını dinleyen Lottie o güvenli odanın sessizliğinde kendisi için ne düşünüldüğünü merak ediyordu. Onun Londra’ya gideceğine dair bir şey söylenmemişti. Lottie buradan gitmek istemiyordu. Ama fısıldaşmalar arasında birilerini kötü etkilediğinden bahsedilen kişinin Celia olmadığını biliyordu.

Üç

Bunun söylenmesi gerekiyordu; ne kadar çabalarsa çabalasın insanların kolay ısınabileceği bir kız değildi Lottie. Aslında bir kusuru da yoktu; yardımseverdi, düzenli ve nazikti (kocasının “çoşkulu” diye tanımladığı Celia gibi kibirli de değildi) ama insanlara yetmiyordu bu. Kaba olarak tabir edilecek kadar duygusuz davranıyordu bazen.

Bayan Chilton o korkunç cumartesi öğleden sonrasında onları eve götürdüğünde (o günle ilgili hâlâ kâbus gördüğü zamanlar oluyordu) Celia en azından utandığını belli eden bir tavır takınmıştı. Kollarını annesinin boynuna sarıp, “Ah, anneciğim. Korkunçtu, biliyorum ama gerçekten çok üzgünüm. Gerçekten,” diyebilmişti. Annesi tüm öfkesine rağmen şaşkına dönmüştü, Bayan Chilton’ın o taş gibi kaskatı yüzü bile yumuşamıştı. Böyle zamanlarda Celia’ya karşı koymak çok zordu.

Öte yandan Lottie özür bile dileyememişti. Hatta davranışından ötürü özür dilemesi istendiğinde sinirlenmiş, kıyafetlerini üzerinde tutmayı başarması bir yana o suya kendi isteğiyle girmiş olamayacağını da herkesin çok iyi bildiğini haykırmıştı. Aslında, “Lanet olası herkesin” demiş, bu da Bayan Holden’ı çileden çıkarmıştı. Ne yaparsa yapsın o kızın içinde kaba bir balıkçı kadın yatıyordu işte.

“Hayır,” dedi Lottie. Davranışından ötürü özür dilemeyecekti. Ama nereye gittiklerini başta gizledikleri için evet, üzgündü. Evet, Celia iç çamaşırlarına kadar soyunurken oradaydı ve ona engel olmaya çalışmamıştı. Ama şahsen günah işlememiş, kendisine karşı günah işlenmişti.

Bayan Holden o noktada daha da öfkelenmiş, Lottie'ye hemen odasına gitmesini söylemişti. Kendini kaybetmekten hoşlanmıyordu ve bu da kıza daha fazla sinirlenmesine sebep oluyordu. Sonra Sylvia içeri gelip Bayan Chilton'ın önünde Celia'nın elinin tersiyle öpüşme pratiği yaptığını, ona "bir sürü" yakışıklı adamla öpüştüğünü ve hamile kalmadan o işi yapmanın bir yolunu bildiğini söylediğini anlatmıştı. Bayan Holden, Sylvia'nın coşkuya kapılıp abartılı hikâyeler uydurabileceğini ancak Sarah Chilton'ın bu anlatılanları kendine saklayamayacağını çok iyi biliyordu ve bu da Lottie'ye daha fazla kızmasına sebep olmuştu. Evet, Lottie'ye kızıyordu, kızacak başka kimse yoktu.

Bayan Holden, Sarah gittikten sonra üst kata çıkarak, "Bundan böyle seni o evin yakınlarında görmek istemiyorum. Duydun mu Lottie?" demişti. "İkinize de çok kızgıyım. Hem de çok. Ve ailemizi bir daha bu şekilde utandıracak bir şey yapmanıza izin vermeyeceğim. Doktor Holden eve geldiğinde ne diyecek, Tanrı bilir."

"Ona söyleme," demişti Lottie ciddi bir ifadeyle odadan çıkarak. "Hem o, kadın dedikodusuyla ilgilenmez."

"Kadın dedikodusu mu dedin? Bunu o şekilde mi tanımlıyorsun?" Susan Holden merdivenlerin başında tırabzanlara tutunmuştu. "Beni kibar insanların önünde küçük düşürdünüz ve buna kadın dedikodusu mu diyorsun?"

Lottie, Celia'nın odadan bir şey fısıldadığını duymuştu.

"Ne oldu? Ne söyledin?"

Bir dakika sonra Celia başını kapıdan uzatmıştı. "Çok üzgün olduğumuzu söyledim anneciğim ve Bayan Chilton'ın açıkça belirttiği üzere o 'ahlaksız insan sürüsünden' tabii ki uzak duracağız."

Bayan Holden ikisine de o güne kadarki en uzun ve sert bakışını atmıştı. Ama Lottie'nin dudaklarının kenarında küçük de olsa bir kıpırdanma, bir gülümseme gördüğüne yemin edebilirdi. Sonra ikisinden de bundan fazlasını öğrenemeyeceğini fark edip ağırbaşlılığını olabildiğince koruyarak Freddie'nin eski sandıklardan tavşan kulübesi yaptığı alt kata, tavşanların yaşayacağı salona inmişti.

Şimdi Celia gitmişti. Ve Lottie kendi payına düşen tüm işleri yapmasına, herkese karşı kibar olmasına, Sylvia'nın ev ödevlerine yardım etmesine rağmen haftalardır kimsenin onu görmediğini düşündüğü zamanlarda hasta bir köpek yavrusu gibi ortalıkta dalgın dalgın dolanıyordu. Bütün bu olanlardan yorgun düşmüştü. Ayrıca nedense Susan Holden, Lottie'nin evdeki varlığından eskisinden çok daha fazla rahatsız oluyordu. Bunu kimseye itiraf etmiyordu tabii. Özellikle de kızın yetiştirilmesi için harcadığı onca çabadan sonra. Ama iki kız birlikteyken ve ikisini aynı anda besleyip ikisine de aynı anda kıyafetler alırken, ikisini birden azarlarken Lottie'yi ailenin bir üyesi olarak görmek daha kolaydı yalnızca. Celia gittiğinden beri Bayan Holden, Lottie'ye aynı şekilde davranamıyordu. Ona kızgındı. Lottie de bunun farkındaydı ve bu yüzden hata yapmamaya özen gösteriyordu ama bu daha da sinir bozucuydu.

Üstelik tüm konuşulanlara rağmen Bayan Holden, Lottie'nin o aktrisin evine gitmeye devam ettiğinden şüpheleniyordu. Lottie, Virginia'nın alışveriş yapmasına yardım etmeyi teklif etmişti ki bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi ve birkaç uskumruyu alması saatler sürmüştü. Doktor Holden'm gazetesini almasıysa yarım gün sürmüştü. Eve iki defa, üzerine Bay Ansty'nin dükkânında bulamayacağınız parfümlerin kokusu sinmiş halde gelmişti. Biri ona nerede kaldığını sorduğundaysa Lottie gözlerini doğruca o kişiye dikip Bayan Holden'ın gerçekten de agresif bulduğu bir ifadeyle, "Hayır, Aktrisin Evine Gitmedim Çünkü Bayan Holden Oraya Gitmemi İstemiyor," yanıtını veriyordu. Bazen gerçekten aşırıya kaçtığı da oluyordu.

Aslında Bayan Holden böyle olacağını bilmeliydi. Tahliye edilmiş birini evine almaması yönünde onu birçok kişi uyarmıştı. Londralı çocukların hepsinin bitli olduğunu söyleyenlere kulak asmamıştı ama her ihtimale karşı küçük Lottie onlara ilk geldiğinde saçını güzelce kontrol etmişti. Kızın hırsızlık yapacağını, ebeveynlerinin de peşinden gelip evlerine kamp kuracağını ve hiçbirinden kolay kolay kurtulamayacağını söyleyenlere de kulak asmamıştı.

Hayır, kızın yalnızca annesi vardı ve o da bir kez olsun onu ziyarete gelmemişti. Ama Susan Holden'a iki mektup yazmıştı: Biri Lottie'nin onlarda ilk uzun kalışından sonra berbat bir el yazısıyla ona teşekkür etmek içindi, ikincisiyse Susan çocuğu evlerine tekrar davet ettiğindeydi. Ama kadın o mektupta da çocuktan kurtulduğu için rahatlamış gibiydi.

Üstelik Lottie hiç hırsızlık yapmamış, evden kaçmamış ya da erkek çocukların peşinden koşmamıştı. Hatta o yönden Celia'nın biraz daha *gelişmiş* olduğunu kendisi de kabul ediyordu. Lottie kendisine söyleneni yapıyor, küçüklerle ilgileniyor, üstünü başını temiz ve düzgün tutuyordu.

Susan Holden kahverengi kâğıda sarılı kıyafetlerini sımsıkı tutmuş halde Merham istasyonunda bekleyen sekiz yaşındaki Lottie'yi gözünde canlandırınca aniden vicdan azabı duydu. Lottie bütün o karmaşanın içinde o kapkara, kocaman gözleriyle sessizce ona bakmış, Susan onunla konuşmaya çalıştığında –çocuk daha o zamandan sinir bozucuydu– sağ elini kaldırıp onun elini tutmuştu. Bu aslında etkili ama bir o kadar da dengesiz bir hareketti, o günden beri Lottie her şeye böyle tepki vermişti; nazik, suskun, temkinliydi. Sevgisini bile gösterirken çekingendi. Belki de kıza bu kadar yüklenmek haksızlıktı. Aslında Lottie yanlış bir şey yapmamıştı. Yalnızca Celia'nın yokluğuna alışmalıydı. Zaten kız kendine iyi bir iş bulur bulmaz gidecekti. Ve Susan Holden yardımseverliğiyle gurur duyan bir Hristiyan'dı. Ama sonra birkaç hafta önce Lottie, Frederick'le beraber çocuk havuzuna girmek için eteğini yukarı kaldırdığında Henry'nin ona nasıl baktığını hatırladı ve o an misafiriyle ilgili hisleri iyice birbirine karıştı.

Celia'nın bir erkek arkadaşı vardı. *Birini bulmakta da hiç gecikmedi*, diye düşündü Lottie alaycı bir şekilde. Mektuplarının arası bariz bir şekilde açılmıştı. Sonunda tren istasyonunda başına gelen korkunç olayı ve şimdi görüştüğü bu adamın onun hayatını kurtardığını heyecanlı bir dille yazmıştı. Lottie başta buna pek önem vermemişti ama Celia'nın olayları abartma eğiliminin de farkındaydı. Hem zaten Celia'nın tam

kendine göre birini bulduğuna yemin ettiği ilk adam değildi bu. Üstelik Londra'da bulunduğu o kısa süre içinde. Bishops Stortford ve Broxbourne arasındaki trende tanıştığı adam, Baker Caddesi'ndeki, patron yokken ona fazladan kahve ikram eden kafenin elemanı, bir de imlasını ve yaptığı kısaltmaları bir öğretmeninkinden farklı bir ilgiyle inceleyen steno öğretmeni Bay Grisham vardı. Ama Angela teyzesi ve onun o korkunç çocuklarıyla geçirdiği sonu gelmez akşamlar, tanıştığı diğer adamlar ve sekreterlik okulundaki kızlarla ilgili yazdıkları gün geçtikçe azalırken mektuplarını şık restoranlarda yediği akşam yemekleri, Hampstead Heath'te beraber yaptıkları yürüyüşler ve Guy'ın konuşma becerisinden öpüşme tekniklerine kadar ("Tanrı aşkına annem görmeden bu mektubu yak") her konudaki üstünlüğü doldurmaya başlamıştı.

Lottie onları okuyor, sonra da okuduklarının ne kadarının doğru olduğunu çözmeye çalışıyordu. "Varlıklı aile" tanımını "içinde tuvaleti olan bir evin sahibi aile" olarak okumalıydı. "Çok yakışıklı" tanımından adamın huysuz bir buldoğa benzemediği, "bana deli oluyor, bana tutkuyla bağlı" ifadelerinden de Celia'nın şu Guy denen adamının buluşmalara tam zamanında geldiği sonucunu çıkarmalıydı herhalde. Az da olsa alaycı bir tavır takınmaması mümkün değildi; Lottie, Celia'yla yıllarını geçirmiş, Celia'nın zaman zaman dürüstlükten çok uzak olduğunu zor yoldan öğrenmişti. Hatta Celia'nın başkalarına onun Blitz Bombardımanı'nda yanan bir binadan kurtarıldığına, Orta Avrupa asıllı, gizemlerle dolu bir göçmen olduğuna, somon füme ve kaçak votkayla evlilik yıl dönümlerini kutlayan ailesi bombardımanda ölünce kimsesiz kaldığına dair hikâyeler anlattığını da duymuştu. Lottie bu işin aslını anlamaya başlasa da Celia'ya hesap sorup onunla tartışmamıştı. Hiç kimse Celia'yla tartışmıyordu zaten; Lottie'nin Holdenların evinde öğrendiği şeylerden biri de buydu. Onunla tartışması Pandora'nın kutusunun açılmasına benzerdi. Hatta Celia'nın beyaz yalanlarının lafı bile edilmiyordu. Lottie bu uydurmalardan birini Bayan Holden'a anlattığında Bayan Holden sinirlenmiş, bunda bir yanlışlık olduğunu ve Lottie'nin bu konudan bahsetmekle büyük ka-

balık ettiğini söylemişti. *Celia'nın bir erkek arkadaşı olmayabilir bile*, diye düşündü Lottie. Belki de tüm o adamlar onun hayal gücünün bir ürünüydü ve Celia akşamlarını aslında Angela teyzenin çocuklarıyla birlikte iğne oyası öğrenip piyano çalışarak geçiriyordu. Bu düşünce Lottie'yi gülümsetti. Sırf Celia'yı kızdırmak için bir sonraki mektubunda Guy'la ilgili hiçbir yorum yapmayıp Angela teyzenin çocuklarıyla ilgili bir sürü soru sormuştu.

O birkaç ay çok garipti ve artık Lottie, Celia'sız hayata alışmaya başlamıştı. Ama kendini rahat hissederken evin içindeki gergin havayı da daha iyi fark ediyordu. Her şeyi bir arada tutan görünmez bir tutkal, Celia'nın yokluğuyla birlikte kaybolmuş, her şey dağılmaya başlamıştı sanki. Doktor Holden daha sık eve gelmemeye başlamıştı ve bu da Bayan Holden'ın günlük hayata tutunmakta zorlanmasına sebep olmuştu. Görünmez bir sirene yanıt verircesine daha tiz ve heyecanlı sesler çıkaran Freddie ve Sylvia, Bayan Holden'ın "sinirlerini" iyice gererken Doktor Holden'a eve dönmemesi için yeni bir bahane yaratmış oluyorlardı. Adam alçak ve sözde ölçülü bir ses tonuyla, "Bu evde biraz olsun huzur bulamayacak mıyım ben?" diye söylenirken Bayan Holden soğuk bir gecede sokağa atılan bir köpek misali ona karşı koyuyordu.

Lottie, Bay Holden'ın aynı nazik tavırla, "İyi geceler Lottie," dedikten sonra sessizce çalışma odasına geçmesini ya da gece gece beklenmedik bir telefon görüşmesi yapmasını izlerdi. Doktor Holden ona hiç kaba davranmamış, evlerini gasp etmiş gibi hissetmesine sebep olmamıştı. Ama bazen onu hiç fark etmemiş gibi görünüyordu.

Lottie eve ilk geldiğinde Doktor Holden bu kadar içine kapanık değildi. Dost canlısıydı ve daha çok gülerdi. Ya da Lottie öyle hatırlıyordu. Evdeki ilk gecesinde neden ağladığını bilmeseyse de sesini duydukları takdirde onu evine geri gönderecekleri korkusuyla gizli gizli ağlarken Doktor Holden sessizce onun yanına gelip yatağının kenarına oturmuştu. "Korkma Lottie," demişti sıcak ve kupkuru elini onun başına koyarak. "Londra'da zor bir hayatın olduğunu tahmin ediyorum. Ama artık güvendesin."

Lottie şaşkınlıktan iyice sessizliğe gömülmüştü. Bugüne dek hiçbir yetişkin onunla Doktor Holden gibi konuşmamıştı. Ciddi ve ilgiliydi o, tehdit veya aşağılama dolu sözler sarf etmiyordu. Lottie'yle konuşan yetişkinler çoğu zaman onun adını bile hatırlamıyordu.

“Burada kaldığın süre boyunca mutlu olman için elimizden geleni yapacağız. Gitmeye hazır olduğundaysa burada geçirdiğin zamanı sevgiyle hatırlamanı ümit edeceğiz. Çünkü biz seni sevgiyle hatırlayacağız.”

Doktor Holden bu sözlerin ardından Lottie'nin başını okşayıp minnetini ve sekiz yaşındaki kalbinin sunabileceği sadakati de alarak gitmişti. Doktor Holden, Lottie'nin o güne dek birinden tatlı sözler duyması şöyle dursun, hayatı boyunca bir baba figürüyle karşılaşmadığını bilseydi belki bu sevgi gösterisini biraz daha dengeli tutardı. Ama hayır, Doktor Holden ona gülümsemiş, onu okşayıp rahatlatmıştı ve küçük Lottie ağlamayı kesip yumuşak yatağına uzanarak küfredmeyen, onu köşedeki dükkândan bir şeyler almaya göndermeyen ya da Old Holborn kokmayan erkeklerin mucizevi ve beklenmedik varlığını düşünmeye başlamıştı.

Lottie büyüdükçe Doktor Holden'a beslediği iyimser duygular da azalmaya başlamıştı. Karısıyla iletişim kurmaya yanaşmayan bir adamın yaşattığı zulme ilk elden tanıklık edince azalmaması zordu. Doktor Holden sabahları gazetesinin arkasına gizlenir, o mürekkepten perdesini yalnızca yaramazlık yaptığını öğrendiği Freddie'yi ya da Sylvia'yı tatlı bir dille azarlamak veya kahvesini almak için aralardı. Akşam geç saatte ve dikkati dağınık halde eve geldiğinde bir şeyler içip “huzur içinde birkaç dakika” geçirmeden asla konuşmazdı ve bu süre genelde öğle yemeğine kadar uzardı. Bu arada mesajları almayan Bayan Holden endişe içinde kocasının etrafında döner durur, isteklerini yerine getirirken onunla konuşmaya çalışır, görgüsüzlük edip kendisi söylemeden yeni saçını, ojesini, kazağını kocasının fark etmesini ümit ederdi.

İşte böyle zamanlarda Lottie, Doktor Holden'a içten içe kızardı. Bayan Holden gibi biriyle evli olmak sinir bozucu olabilirdi ama onu bu şekilde görmezlikten gelmek de zalimlikti; özellikle de o, kocasının

hayatını kolaylaştırmak için bunca çaba harcarken. Lottie'nin gördüğü kadarıyla Doktor Holden'm bu yönde bir çabası yoktu. O yüzden yıllar geçtikçe Bayan Holden'ın daha gergin ve daha çenesi düşük göründüğünü, Doktor Holden'm ona olan öfkesini eskisi kadar gizlemeye gerek duymadığını ve eve gelmediği günlerin arttığını gözlemleyen Lottie hem annesinden hem de onlardan gördüğü üzere evliliğin kesinlikle kötü bir birliktelik olduğuna ve lağım suyu veya suçiçeği gibi ondan uzak durulması gerektiğine karar vermişti.

“Bence burası, ne dersin? Şu an çok beyaz. Çok boş. Çok yetersiz...”

Lottie, Adeline'in gördüğü şeyi görebilmek için gözlerini kısıtı. Bir duvar nasıl yetersiz olabilirdi, bilmiyordu. Ama başını salladı ve zeki görünme çalıştı. Adeline, Frances'in “figüratif bir şeyler” planladığını söylediğinde de Lottie onu anlamış gibi kaşlarını kaldırdı.

“Benim duvar resmi konusunda fikrim şu,” dedi Adeline. “Orman ya da göl resmi istemiyorum...”

O sırada yanlarına gelen Frances, “Palladio tarzı manzaralar da,” dedi. “Tapmalara ve sütunlara dayanamıyorum. Geyiklere de. O iğrenç geyiklere gerçekten dayanamıyorum.”

“Hayır, benim bir fikrim var.” Adeline duraksadı ve parmağını duvarda gezdirdi. “İnsan manzarası olacak. Hepimiz içinde olacağız. Arcadia sakinleri.”

“Son Akşam Yemeği gibi mi? Ama dinle ilgisi olmayacak.”

“Ya da sembolizmle.”

“Ah, hayır. Sembolizme dair bir şeyler olmalı. İçinde sembolizm barındırmazsa güzel bir resim olmaz.”

Lottie'yi tamamen kaybetmişlerdi. Lottie beyaz duvara, onun öğle güneşinde yansıttığı kör edici ışığa baktı. Aşağıda boylu boyunca uzanan, mendireklerle ayrılan ve sonbaharın yaklaşmasına rağmen tatilcilerle dolu olan kumsalı izledi. Ona kalsa duvarın önüne birkaç saksı koyardı. Ya da çit örerdі.

“...sen ne dersin Lottie? Senin de portreni yapacağımızı söylemiştik, değil mi? Sana da bir rol veririz. Celia'nın da yerine.”

Lottie duvarda nasıl görüneceğini gözünde canlandırmaya çalıştı. Ama savaş döneminde her yerde gördüğü şu karikatürler dışında hiçbir şey düşünemiyordu.

“Ne yani? Kabul etmiyor musun?..”

“Poz vermem gerekecek mi?” diye sordu Lottie.

“Hayır,” dedi Frances gülümseyerek. Son günlerde sürekli gülümseyordu. Gülmek yüzünde garip bir görüntü yaratıyordu, yüzünün uzun kısımları ince bir lastikle yukarı çekilmiş bir pantolon gibiydi. “Artık seni tanıyoruz. Biraz daha izlenimci tarzda bir şey istiyorum.”

“Saçları. Bence saçlarını göstermelisin. Saçlarını hiç açmaz mısın Lottie?” Adeline narin elini uzatıp Lottie’nin saçını okşadı.

Lottie o an irkildi. Kendini tutamamıştı. “Şu an biraz kötü. Çok ince telli.” Lottie saçını düzeltmek için elini kaldırırken farkında olmadan Adeline’dan uzaklaştı.

“Kendini küçük görmekten vazgeç artık Lottie. Adamlar bundan hiç hoşlanmaz.”

Adamlar mı? Lottie nasıl görüldüğünü tekrar gözünde canlandırdı: *Adamların* ilgisini çekebilecek biri olarak. Bu zamana dek yalnızca erkek çocukların ilgisini çekebilmişti. Özellikle belirtmek gerekirse Joe’nun. O da sayılmazdı zaten.

“Kişi yalnızca iyi özelliklerine dikkat çekmelidir. İyi taraflarına dikkat çekince insanlar kötü taraflarını görmez.”

Adeline’in kendini açığa çıkarmaya en çok yaklaştığı an buydu. Ama Lottie bunu pek fark etmemişti.

“Belki Lottie’ye resim yapmayı öğretebiliriz.”

“Tabii ya! Ne güzel bir fikir bu Frances. İster misin Lottie? Frances harika bir öğretmendir.”

Lottie ayaklarını sürüdü. “Ben resim konusunda pek iyi değilim. Meyve tabaklarım her an devrilecekmiş gibi görünür.”

“Meyve tabağı...” Frances başını iki yana salladı. “Resim tutkusu meyve tabağıyla nasıl ortaya çıkarılabilir ki? Haydi Lottie. Aklından, kalbinden geçeni çiz bize.”

Lottie isteksiz ve çekingen bir tavırla geri adım attı. Adeline'in parmaklarını sırtında hissetti ve kadın onu nazikçe ileri itti. "Hayal etmeyi öğrenmelisin Lottie. Kendini ifade etmek için."

"Ama okul bittiğinden beri resim yapmıyorum. Bayan Holden bir dükkânda iş bulabilmek için muhasebe öğrenmem gerektiğini söyledi."

"Ah, dükkân işini unut Lottie. Bak, belli bir şeyin resmini yapman gerekmiyor. Pastellerin verdiği hissin keyfine varman yeterli. Pastellerle çalışmak güzeldir. Gördün mü?.." Frances kendinden emin ve güçlü hareketlerle duvara çizgiler çizip boyalı parmaklarıyla renkleri karıştırmaya başladı. Lottie onu izlerken kısa bir an için kendini kaybetti.

"Kendini de eklemeyi unutma Frances, hayatım." Adeline elini onun omzuna koydu. "Kendini hiç dâhil etmiyorsun."

Frances gözlerini duvardan ayırmadı. "Kendimi iyi çizemiyorum."

Marnie arka kapıda belirdi. Önlüğü kan ve tüy içindeydi ve sol elinde boynundan bir kaz tutuyordu. "Affedersiniz hanımefendi. Bay Armand geldiler."

Lottie pastel çizimlere bakıyordu. Marnie'yi hemen gönderen Adeline ona nazikçe gülümseyip başını salladı. Lottie onun Bayan Holden gibi hemen kapıya koşmasını, kendine çekidüzen verip makyaj yapmasını beklerken bir yandan da Adeline'm hiç ortalıkta görünmeyen kocasıyla nihayet tanışacak olmanın heyecanıyla kızardı.

Adeline ise dikkatini tekrar beyaz duvara vermişti. "O zaman biz de seni çizecek birini buluruz Frances," dedi ilgisizce. "Sen bu resmin önemli parçalarından birisisin ne de olsa, değil mi?"

Marnie'nin yüzü tekrar kapıda belirdi. "Oturma odasına geçti."

Frances duvardan uzaklaştı ve Adeline'a Lottie'yi şüphelendiren bir bakış attı. "Görünmez bir varlık olarak daha etkinim bence," dedi ağır ağır.

Adeline genelde tartışmaya yol açan bu ifadeyi duymazlıktan gelircesine omuz silkip elini şöyle bir savurdu, sonra da dönüp eve doğru yürüdü.

Lottie ne beklediğinden emin değildi ama Julian Armand onun hayal edebileceğinden o kadar farklıydı ki Adeline'in onu bu adamla tanıştırdığını fark edene kadar adamın yanından iki defa gelip geçmişti.

"Çok etkileyici," dedi Julian, Lottie'nin elini tutup öperek. "Adeline bana senden çok bahsetti."

Lottie hiçbir şey söylemedi, dökme demirden yapılmış gibi görünen kıvrık bıyığı ve düzleştirilmiş saçıyla bu kısa boylu, nazik adama Bayan Holden'in onaylayacağı bir tavırla baktı.

"Ben Lottie," diye mırıldandı. Ve adam da bu kadarı yeterliymiş gibi onu başıyla onayladı.

Adeline'in giyim zevkini nereden aldığı belli oluyordu. Adam on beş yirmi yıl öncesinin modasına göre giyinmiş gibiydi ve o da belli çevrelerde görülen kıyafetlerdendi; tüvit golf pantolonu ve onunla uyumlu bir yelek ile ceket. Zümrüt yeşili bir kravat ve kaplumbağa çerçeveli, yusuvarlak bir gözlük takmıştı. Üst cebinden gösterişli bir cep saati sarkıyordu. Sol elinde de gümüş başlıklı bir baston vardı. Cilalı ayakkabıları, üzerindeki tek sıradan şeydi ki onlar bile Lottie'nin ana yolda gördüğü on şilinelik ayakkabılardan daha farklıydı.

"Demek burası Merham," dedi adam pencereden manzaraya bakarak. "Demek bizi yerleştirdiğin yer burası."

"Bak Julian, bütün bir haftanı burada geçirmeden herhangi bir yorumda bulunmasan iyi edersin." Adeline onun elini tutarak gülümsedi.

"Neden? Benim için planların mı var?"

"Senin için her zaman planlarım vardır benim hayatım. Ama denizin sesiyle uyanıp şarap eşliğinde gün batımını izleyene kadar karar vermeni istemiyorum. Yeni evimiz küçük bir cennet parçası ve o gizli cazibesinin tadına ancak zaman içinde varıyorsun."

"Ah, bildiğin gibi ben bir şeylerin tadına zaman içinde varmak konusunda uzmanımdır."

"Ama çok sevgili Julian, parlak ve yeni olanın cazibesine çok kolay kapıldığını da biliyoruz. Oysa ben ve bu ev hiç öyle değiliz. Dolayısıyla bize doğru şekilde bakman gerekiyor. Öyle değil mi Lottie?"

Lottie şaşkın bir ifadeyle başını salladı. Odaklanmakta sorun yaşıyordu, hiç kimsenin kocasına Adeline gibi aşırı kibar bir dille yaklaştığını görmemişti.

“O halde tek kelime etmeyeceğime söz veriyorum. Peki, kim bana evi gezdirecek? Frances? Sen iyi misin? Deniz havası sana yaramış gibi.”

“İyiym, teşekkürler Julian.”

“Başka kim var?”

“George ve Irene. Minette yeni gitti. Yine yazmaya başlamış. Hafta sonu da Stephen geliyor. Senin döneceğini ona söyledim.”

“Harika.” Julian karısının elini okşadı. “Her şeyiyle tam bir ev olmuş burası. Bana kalan tek şey ortasına oturup başından beri buradaymışım gibi davranmak.” Sonra bastonuna yaslanıp yavaşça arkasına dönerek odayı inceledi. “Peki, bu evin hikâyesi neymiş?”

“Lottie ve arkadaşı sayesinde az çok bir şeyler öğrenebildik. Buralı bir ailenin oğlu tarafından yapılmış, o öldükten sonra evi bir çift satın almış. İsimleri...”

“MacPhersonlar,” dedi Lottie. Julian’ın serçe parmağında kocaman, tombul bir yüzük vardı. Kadınların taktığı türden bir yüzüktü bu.

“Evet, MacPhersonlar. Ama gördüğün gibi çok modern. Oldukça sıra dışı bence. Işığı da harika, *non*? Frances ışığın muhteşem olduğunu söylüyor.”

Julian, Frances’e döndü. “Kesinlikle haklısın sevgili Frances. Zevkin ve yorumların her zamanki gibi kusursuz.”

Frances ona hafif, hatta kederli denebilecek bir tebessümle baktı ve “Cadogan Gardens’a hemen dönmeyi düşünüyor musun?” diye sordu.

Julian iç geçirdi. “Hayır, ne yazık ki o konuda köprüleri yaktım. Para konusunda küçük bir anlaşmazlık oldu. Ama sıkıntı çözülene kadar burada çok eğleneceğimiz kesin. Size rahatsızlık vermeyeceksem bienale kadar buradayım.” Julian bunu söylerken gülümsedi, varlığının asla rahatsızlık vermediğinden emindi.

“O halde izin ver de evinde gibi hissetmeni sağlayalım,” dedi Adeline. “Sana etrafı gezdireyim.”

Şaşkınlık içinde onları izleyen Lottie kabalığının farkına vardı. “Artık gitmeliyim,” dedi ve kapıya döndü. “Süt almaya gideceğimi söylemiştim ve geç kaldım. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum.”

El sallayıp kapıya doğru yürüdü. Adeline da onu uğurlamak için el salladıktan sonra kolunu Julian’ın beline dolayıp terasa çıktı. Lottie kapıyı arkasından kapatmak için döndüğünde Frances’i gördü. Lottie’nin varlığından bihaber bir şekilde, kompozisyonları kadar hareketsiz bir halde onları izliyordu.

Lottie, Frances için üzölmeye hazırdu aslında; kızın kendini dışlanmış hissettiğı belliydi. Julian’ın dönmesi onun için zor olmalıydı. Lottie insanın kendini yedek parça gibi hissetmesinin ne kolay olduğunu çok iyi biliyordu. George’un ondan hoşlanmadığı da belliydi. Yoksa Celia’yla veya İğrenç Irene’le flört etmezdi. Ama Lottie iki gece sonra onu tekrar gördü.

Saat dokuz buçuktu ve Lottie, Holdenlarm yaşlı ve huysuz teriyeri Mr. Beans’i yürüyüşe çıkarma işini üstlenmişti. Aslında bu Doktor Holden’m göreviydi ama adam hâlâ isteydi. Bu haberle dengesi iyice bozulan Bayan Holden ise Freddie ile Sylvia’yı yatağı sokmakta sıkıntı çekiyordu. Begonya yediğini söyleyen Freddie kusacakmış gibi yapıp banyoya koşup duruyordu, terlikleri ve eski gaz maskesiyle merdivenlerin başında duran Sylvia ise on birinci defa su istiyordu. Joe onlara uğramış, kelime oyunu oynamışlardı ve Lottie köpeğı akşam yürüyüşüne çıkarmayı teklif ettiğinde Bayan Holden sevinmiş, Joe ona eşlik edeceğine göre bunu kabul etmişti. Ama geç kalmamalı, düz yoldan ayrılmamalıydılar. Lottie ve Joe belediye parkından geçip güneşin son ışıklarının da Riviera Otelinin arkasından gözden kayboluşunu, sodyum lambalarının yavaş yavaş göz kırparak yolları aydınlatmaya başlamasını izlediler. Birkaç metre ötede Mr. Beans homurdanıp yabancı izleri kokladı ve çimenlerin kenarından dengesiz adımlarla ilerledi. Lottie, Joe’nun koluna girmeden yanından yürürken Joe bunu ona hatırlatmak istercesine nazikçe dirseğine çarpıp duruyordu.

“Annenden hiç haber aldın mı?”

“Hayır. Noel yaklaşırken yazar herhalde.”

“Onunla hiç konuşmaman garip değil mi? Ben annemi özlerdim herhalde.”

“Senin annenle benimki birbirinden çok farklı yaratıklar Joe.”

“Ben anneme ‘yaratık’ demem.” Joe, Lottie’nin şaka yapmış olabileceğini hesaba katarak gülmeye çalıştı.

Karanlığın içinde mırıldanarak ve deniz kenarından bilinmez yerlere doğru giden birkaç silüeti izleyerek sessizlik içinde yürüdüler.

“Celia ne zaman eve dönüyor? Cumartesi mi dedin?”

Sorunun bir parçası da buydu zaten. Bayan Holden bunu kocasına kendisi söylemek istiyordu. Güzel haberi ona kendisi vermeliydi; gülümsediğini görmek için çabalıyordu.

“Öğlen treniyle geliyor. Sabah Freddie’yi berbere götürmeliyim.”

“Sekiz hafta oldu mu ki? İstersen Freddie’yi ben götürürüm. Ben de saç tıraşı olmalıyım. Babam yavru bir ayağa benzediğimi söylüyor.”

“Dinle,” dedi Lottie olduğu yerde kalarak.

Joe havayı koklar gibi başını kaldırdı. Aşağıda denizin sürekli şırıltısı ve tıslaması dalgaların yaklaştığını haber veriyordu. Bir köpek havlayarak Mr. Beans’i hayallerinden uyandırdı. Sonra Lottie o sesi tekrar duydu. Caz müziği; yabancı, ritimsiz, detone. Boru ve arka planda bir şey daha. Ardından kahkahalar.

“Duyuyor musun?” Lottie kendini kaybederek Joe’yu kolundan kavradı. Sesler Arcadia Evi’nden geliyordu.

“Ne oldu? Biri kedi mi boğuyor?”

“Dinle Joe.” Lottie duraksadı ve o melankolik sesleri yakalamaya çalıştı. Ama rüzgârla birlikte kulağına gelen sesler bir an sonra kesildi. “Haydi, yakınına gidelim.”

“Will Buford’un evinde üç yeni Amerikan rock’n’roll plağı var. Bu hafta onları dinlemeye gideceğim. Benimle gelmek ister misin?”

Ama hırkasını omuzlarına saran Lottie çoktan koşmaya başlamış, en iyi gözetleme noktasını bulmak için basamaklardan çıkıyordu. Mr. Beans de neşeyle onun arkasından koşturuyordu. “Bayan Holden düz

yoldan ayrılmamamızı tembihledi!” diye seslendi Joe, Lottie’nin gözden kaybolmaya başlayan silüetine. Bir dakika sonra o da peşinden gitti.

Lottie, Arcadia’ya bakan parmaklıklara yaslanmıştı. Artık neredeyse tamamen kararan havada evin cam pencereleri ıslıl ıslıl parlıyor, taş döşeli taraçayı aydınlatıyordu. O aydınlık alanda bir grup insan toplanmıştı. Lottie gözlerini kısarak baktığında eski, demir bankta oturup ayaklarını masaya uzatan Julian Armand’i seçebiliyordu. Taraçanın karşı tarafında daha uzun boylu biri sigara içiyordu. O da George olmalıydı. Onunla konuşan ve Lottie’nin tanımadığı bir adam daha vardı.

Işığın tamamen aydınlattığı noktada Frances ve Adeline, kollarını birbirlerinin omzuna sarmış, dans ediyorlardı. Adeline, Frances’in söylediği bir şeye uyuşuk uyuşuk gülüyormuş gibi başını geriye attı. Birlikte sallanıp dururlarken arada şarap kadehlerine uzanmak ya da erkeklere bir şey söylemek için kısa süreliğine ayrılıyorlardı.

Lottie o manzara karşısında hissettiği heyecanın neden kaynaklandığını merak etti. Şimdi Frances hiç üzgün görünmüyordu. Bu mesafeden bile kendinden emin, neşeli hali fark ediliyordu. Bir şeylerin kontrolünü eline almış gibiydi ama Lottie bunun ne olduğunu çözemiyordu. Nasıl bir şey insanı böyle değiştirebilirdi ki? Frances nasıl bu kadar değişebilirdi? Lottie oraya en son gittiğinde Frances küçük bir uyarı ışığı gibi parlayan Adeline’in yanında sönük, renksiz bir varlık gibi görünüyordu oysa. Şimdiyse gücünü toplamıştı sanki; daha uzun, daha canlı, her zamankinden çok daha iyi görünüyordu.

Şaşkınlıktan donakalan Lottie nefes almakta zorlanıyordu. Arcadia’nın onun üzerinde her zaman böyle bir etkisi vardı. O tarafa çekildiğini, denizden esen rüzgârla birlikte gelen boş bir ümide doğru taşındığını hissediyordu. Sırlarını fısıldıyorlardı; ona yeni yerler, gidebileceği yeni yollar sunuyorlardı. “Hayal etmeyi öğrenmelisin,” demişti Adeline ona.

“Sanırım Mr. Beans işini bitirdi,” dedi Joe karanlığı bölerek. “Eve dönmeliyiz artık.”

Çok sevgili Lots (Celia'nın son mektubu böyle başlıyordu), Guy'la ilgili hiç soru sormamakla gerçekten büyük kabalık ettin. Ama bunu beni deli gibi kışkırttığı için yaptığını bildiğimden seni affediyorum. Ne de olsa Merham'daki erkekler Londra'da kilerle asla aynı kulvarda olamaz!!! Ama seni çok özledim Lots, ciddiylim. Kurstaki kızların hepsi de iğrenç. Ben daha kursa gelmeden hepsi gruplaşmış ve teneffüslerde ağızlarını elleriyle kapatıp sürekli fısıldaşıyorlar. Başta buna biraz kızırıyordum ama Guy'la tanıştığımdan beri hepsinin aptal olduğunu, saçma sapan oyunlar oynama gereğı duyduklarına göre bomboş hayatlar sürdüklerini düşünmeye başladım (bunu Guy söyledi.) Stenografi ve daktiloda yazma sınavlarımın bitişini kutlamak için beni Mirabel'de akşam yemeğine götürüyor. Anneme söyleme ama steno sınavından geçmem mucize olacak. Benim yazım Çinceye benziyor. Bunu da Guy söyledi, o bütün dünyayı gezmiş ve bu tür şeylerin hepsini görmüş. Kempton Park yarışlarında birlikte çekildiğimiz fotoğrafı sana yollayacaktım ama tek bir fotoğrafım var ve onu da kaybetmekten korkuyorum. O yüzden şimdilik gözünde canlandırmakla yetineceksin. Montgomery Clift'in açık renk saçlısını ve bronzunu düşün, onu görmüş sayılırsın...

Celia her nasılsa üçüncü mektubuna da "Guy"ın fotoğrafını ekleyememişti. Lottie de buna nedense hiç şaşırmamıştı.

Bayan Holden elbise fırçasıyla ona hücum edip üzerine oturan ceketindeki var olmayan tiftikleri yok etmek için çevik hareketlerle fırçayı yukarıdan aşağıya sürerken Lottie hiç kıymıldamadı.

"Saç bandını takmalısın. Saç bandın nerede?"

"Üst katta. Gidip getireyim mi?"

Bayan Holden kaşlarını çatarak Lottie'nin saçma baktı. "İyi olur. Yoksa saçların uçuşacak. Evet, Frederick. Ayakkabılarına ne yaptın?"

"Onları kahverengi yerine siyah boyayla boyadı," dedi Sylvia tatminkâr bir tavırla. "Böyle daha gerçekçi görünüyorlarmış."

"Neye göre daha gerçekçi?"

“Ayaklara. Onlar toynak,” dedi Freddie başparmaklarını gururla oynatarak. “İnek toynağı.”

“Ah, Frederick. Seni bir dakika yalnız bırakamayacak mıyım ben?”

“İneklerin toynağı olmaz. Ayakları olur.”

“Hayır, olmaz.”

“Evet, olur. İneklerin ayağı ayrıktır.”

“Senin inek ayakların var öyleyse. Tombul inek ayakları. İyyy.”

“Sylvia, Frederick, birbirinize sataşmayı kesin artık. Bu yaptığınız hiç hoş değil. Lottie, git ve Virginia’yı çağır. Bakalım beş dakika içinde ayakkabılara bir çare bulabilecek miyiz? Sylvia, palton nerede? Paltonu giymeni on dakika önce söylemiştim sana. Bugün hava çok soğuk. Tırnaklarına ne yaptın sen? Tırnaklarının içinde patates yetiştirebilirsin, haberin olsun.”

“Burnunu karıştırıyor çünkü. İyyy! İnek ayaklı! Kocaman, tombul, çirkin inek ayaklısın işte.”

“Sylvia, kardeşine sataşmamanı sana kaç defa söyledim. Sana bir tırnak fırçası bulalım. Tırnak fırçası nerede? Şu halinizi gördüğünde ablanız ne düşünecek?”

“Tanrı aşkına, söylenmeyi kes artık kadın. Alt tarafı Celia geliyor. Onu bornozla da karşılasak umursamaz.”

Bayan Holden irkildi ama merdiven basamaklarına oturmuş, ayakkabılarını giyen kocasına bakmadı. Lottie, Bayan Holden’ın gözlerinin dolduğunu ve gözyaşlarını gizlice koluna silmeye çalıştığını fark etti. Sonra Virginia’yı bulmak için koridora yöneldi.

Lottie her ne kadar anlayışlı görünse de onun kaygısı başkaydı. O ve Joe konuşmuyordu. Mr. Beans’i yürüyüşe çıkardıkları akşam eve dönüş yolunda Joe, Lottie’nin Arcadia’da bu kadar vakit geçirmesinin doğru olmadığını düşündüğünü söylemişti. Kasabada herkes onları konuşuyordu. Lottie de orada çok sık görülürse onun da adı çıkardı, değil mi? Joe onu düşündüğü ve arkadaş oldukları için onu uyarabileceğine karar vermişti. Joe’nun ona engel olmasına zaten kızan Lottie de zamanını kiminle geçirdiğine onun karışamayacağını kendisini

bile şaşırtan küçümseyici bir ifadeyle belirtmişti. İsterse lanet olası Dickie Valentine'la bile zaman geçirebilirdi.

Joe kıpkırmızı olmuştu. Lottie bunu karanlıkta bile görmüş, hem kendini suçlu hissetmiş hem de sinirlenmişti. Sonra, kısa süreli bir sessizliğin ardından Joe, Lottie'ye hiç kimsenin onu kendisi kadar sevmeyeceğini çoktan anlamış olması gerektiğini ve Lottie ona karşılık vermese bile ona sahip çıkacağını ciddi bir dille söylemişti.

İyice öfkelenen Lottie ise ona çıkmıştı. "Bu konuyu bir daha açmamamı sana söylemiştim Joe. Şimdi her şeyi mahvettin işte. Arkadaş olamayız biz. Lanet olası hislerini kendine saklamazsan arkadaş olamayız. Şimdi neden annenin yanma gidip benim adımın çıkmasıyla ilgili endişelerini kendine saklamıyorsun?"

Lottie bunları söyleyip yaşlı Mr. Beans'i tasmasından çekiştirerek eve yürümüş, sessizliğe gömülen Joe'yu park kapısının yanında bırakmıştı.

Başka zaman olsa Joe çoktan onu görmeye gelirdi. Kapıyı çalar, ona kahve içmek ya da masa oyunu oynamak isteyip istemediğini sorar, küsmeleriyle ilgili espri yapardı. Onu gördüğüne içten içe sevinen Lottie de aralarının düzelişle tekrar arkadaş olmalarıyla rahatlardı. Celia gittiğinden ve olanlardan sonra Joe onun için daha da önem kazanmıştı. Hem ne kadar sinir bozucu olursa olsun Lottie'nin tek gerçek arkadaşıydı o. Lottie okuldaki Betty Crofts ve benzerlerine göre fazla karanlık ve garip olduğunun farkındaydı, ona Celia sayesinde tahammül ettiklerini de biliyordu.

Ama belli ki Joe bu kez çok incinmişti. Dört gün geçmesine rağmen hâlâ gelmemişti. Ve Lottie ona karşı takındığı o sert tavrı düşününce kendisinin gidip ondan özür dilemesinin gerektiğini düşünmeye başlamıştı ama öyle bir durumda da Joe bunu onu sevmeye devam edebileceğine dair bir davet olarak algılayabilirdi.

Bayan Holden'ın sesi koridordan yankılanarak geldi: "Lottie, haydi. Tren on beş dakika sonra varıyor. Geç kalacağız."

Doktor Holden ona sürtünerek geçti. "Git de şunu sakinleştir Lottie. Haydi kızım. Yoksa Celia peronda bekleyen küçük grubumuzu gördüğü

anda gerisin geri Londra'ya dönecek." Doktor Holden konuşurken ona gülümsüyordu. Bıkkın, sessiz, anlayış dolu bir gülümsemeydi bu. Lottie de ona nazikçe karşılık verdi ve bunu yaparken biraz utandı.

Bayan Holden belki de tekrar azarlanmamak için on dakikalık yolculuk boyunca hiç konuşmadı. Doktor Holden da konuşmadı ama bu sıra dışı bir durum değildi. Sırf arabada oldukları için bile aşırı heyecanlanan Sylvia ile Freddie birbirine vahşice sataşıyor, burunlarını cama yaslayıp gelip geçenlere bağıryorlardı. İkisinin arasına oturması söylenen Lottie arada bir içlerinden birini aşağı çekiyor ya da azarlıyordu ama zihni hâlâ Joe'yla meşguldü. Bu akşam onlara uğramaya karar verdi. Ondan özür dileyecekti. Aralarında romantik bir ilişki olmasını istemediğini açıkça belirtecek şekilde de söyleyebilirdi bunu sonuçta. Joe tutumunu değiştirebilirdi. Hep değiştirmişti ne de olsa, değil mi?

Tren saat dördü on altı dakika, otuz sekiz saniye geçerken geldi. İstasyon saatini yakından inceleyen Freddie trenin zamanında gelmediğini yüksek sesle duyurdu. Bayan Holden bu kez onu azarlamadı, boynunu uzatıp diğer yolcuların arasında kızını görmeye çalışırken sertçe kapanan vagon kapılarının sesi arasında kendi sesi iyice güçsüz çıkıyordu.

"İşte orada! Sondan üçüncü vagon!" Sylvia annesinin elinden kurtulup peronda koşmaya başladı. Lottie ona bakarken bir anda kendisinin de koşar adım ilerlediğini, kısa süreliğine de olsa küslüklerini unutan Holdenların peşinden gittiğini fark etti.

"Celie! Celie!" Sylvia kendini ablasının kollarına atlarken trenden aşağı adımını atan Celia'nın dengesini bozmuştu, neredeyse düşmesine sebep oluyordu. "Yeni ayakkabılarım var benim! Bak!"

"Benim de yeni ayakkabılarım var!" dedi Celia'nın eline yapışan Freddie. "Tren çok mu hızlı gidiyor gerçekten? Londra'da casuslar var mı? Çift katlı otobüse bindin mi?"

Bayan Holden yüzünde annelere özgü bir gururla kollarını tek-lifsizce kızının omuzlarına atarken garip bir duyguya kapılan Lottie geride durdu. "Ah, seni çok özledim! Hepimiz çok özledik!" diyordu.

“Kesinlikle öyle,” dedi Doktor Holden. Karısının Celia’yı bırakmasını bekledikten sonra onu kendi kollarının arasına aldı. “Eve döndüğüne sevindik tatlım.”

Lottie’nin utanmasına sebep olan tek şey dışlanmışlık hissi değildi. Celia’nın ta kendisiydi. Birkaç ayda Celia çok değişmişti. Saçlarını kestirip onlara dalgalı, ıslıl ıslıl bir görünüm kazandırmış, dudaklarına cesur ve göz alıcı kırmızı bir ruj sürmüştü. Lottie’nin daha önce hiç görmediği kemerli, yeşil bir palto ve rugan ayakkabılar giymiş, onlara uygun bir çanta takmıştı. Ayakkabıların aşağıya doğru gittikçe incelen topukları en az sekiz santim vardı. Dergilerden çıkmış gibi görünüyordu. Çok güzeldi.

Lottie saçını düzeltip saç tokasının arasına sıkıştırdı ve kalın tabanlı, tokalı ayakkabılarına baktı. Bacaklarını Celia’nınkiler gibi naylon çorap değil, pamuklu bir çorap sarmıştı. Şimdiden çok sıcaklamıştı.

“Tanrım, hepinizi gördüğüme çok sevindim!” diye haykırdı Celia onlara bakarak. Bayan Holden da onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki onu azarlamamıştı bile. “Lots? Lottie. Geride kalma. Seni göremiyorum bile.”

Lottie ona doğru bir adım attı ve Celia’nın onu öpmesine izin verdi. Celia geri çekilirken üzerinden çok hoş bir parfüm kokusu yayıldı. Lottie yanağındaki ruj lekesini silmemek için kendini zor tutuyordu.

“Londra’dan size bir sürü şey getirdim. Hepsini size göstermek için sabırsızlanıyorum. Angela teyzenin verdiği parayı cılgınca harcadım. Ah, Lots, sana aldığım şeyi göstermek için can atıyorum. O kadar hoşuma gitti ki neredeyse sana vermekten vazgeçecektim.”

Doktor Holden saatine bakarak, “Haydi, bütün gün burada duracak değiliz ya,” dedi. “Bu tarafa gel Celie, hayatım.”

“Evet, yorgun olmalısın. Açıkçası onca yolu tek başına gelmeni hiç istemedim. Babana gelip seni almasını söyledim.”

“Ama ben yalnız değildim ki anneciğim.”

Celia’nın valizini alıp bilet gişesinin yolunu tutmuş olan Doktor Holden olduğu yerde arkasına döndü.

Celia'nın arkasından bir adam trenden inip hafifçe eğildi, sonra doğruldu. Bir kolunun altında iki büyük ananas taşıyordu.

Celia'nın yüzündeki gülücük baş döndürücüydü. "Anneciğim, babacığım, sizi Guy'la tanıştırayım. Ve ne olduğunu asla tahmin edemezsiniz... Biz nişanlandık."

Bayan Holden tuvalet masasının karşısında oturmuş, saçındaki tokaları dikkatlice çıkarırken karşısındaki yansımasına bakıyor ama görmüyordu. Celia'nın gelişmeye başlamasının Lottie için ne kadar zor olacağını başından beri biliyordu. Celia'nın soyunun özelliklerini taşıyacağı belliydi. Üstelik itiraf etmeliydi ki kızı Londra'da kendisinin bile tahmin edemeyeceği şekilde serpilmişti. O küçük kız eve tam bir manken gibi dönmüştü.

Susan Holden tokaları küçük, porselen bir kutuya dikkatlice koyup kapağını kapattı. Celia'nın nişanlanmasının onu ne kadar rahatlatıldığını itiraf etmek istemiyordu. Üstelik saygın bir delikanlıyla. İster Celia adına sevindiği için ister biri onunla "ilgilendiği" için olsun, tüm aile bunu kutlamak için sabırsızlanıyordu. (Henry bile ondan hiç beklenmeyecek şekilde yanağına bir öpücük kondurmuştu. Bayan Holden o anı düşündükçe içinin ısındığını hissediyordu.)

Ama Lottie'nin Celia'nın haberine verdiği tepki gerçekten tuhaf olmuştu. Genç adam trenden indiğinde Lottie gözlerini dikip kaba sayılabilecek bir ifadeyle onu süzmüştü. Ah, aslında hepsi gözlerini dikip bakmıştı ona, Celia onları şaşırtmıştı çünkü. Bayan Holden kendisinin bile abartıya kaçıp onu fazlaca incelediğini kabul edebilirdi. Yıllardır ananas görmemişti. Ama Lottie gözlerini genç adamdan alamamıştı. Bayan Holden bunu özellikle fark etmişti çünkü kız tam onun görüş alanında duruyordu. Sinir bozucu bir bakıştı bu. Ve Celia nişanlandıklarını söylediğinde Lottie'nin beti benzi atmıştı. Gerçek anlamda hem de, yüzündeki kanın çekildiği görülebiliyordu. Sonrasında solgunluğu geçmemişti, her an bayılabilirdi sanki.

Celia bunu fark etmemişti. Yüzüğünü gösterip düğünle ilgili konuşmaktan fırsat bulamamıştı çünkü. Ama hayır, tüm o heyecanın

ortasında bile Bayan Holden, Lottie'nin o garip tepkisini fark etmiş, tedirgin olmuştu. Kızının haberini şaşkınlık ve neşeyle karşılarlarken bakımını üstlendiği kızını endişeyle izlemişti.

Belki buna o kadar da şaşırmamak gerekiyordu. Bayan Holden acıma ve kendi kızına karşı duyduğu gurur karışımı bir duyguyla, *ne de olsa Joe dışında hiç kimse onunla ilgilenmiyor*, diye düşündü. Öyle bir ten rengi ve geçmişi olan biriyle kim ilgilenirdi ki?

Kremine uzanıp düzenli hareketlerle yanaklarındaki allığı temizledi. *Belki de onu yanımıza alarak haksızlık ettik*, diye düşündü. *Belki de onu yalnız bırakmalıydık, Londra'daki akrabalarıyla.*

Belki de onu beklenti içine soktuk.

Dört

“Çırılçıplaklardı. Size diyorum hanımlar, neredeyse bayılıyordum.” Bayan Colquhoun o anın acısını yeniden duyar gibi elini ağzına götürdü. “Deniz yolunun yanı başında. Onları herkes görebilirdi.”

Olabilir tabii, diye düşündü salondaki kadınlar ama içten içe de sabah yüzmesinin verdiği zindeliğin tadını çıkaran George Bern ve Julian Armand’ı, Deirdre Colquhoun dışında birinin görmüş olabileceğinden de şüphe ediyorlardı. Hatta birçoğu Bayan Colquhoun’un geçen aylarda, hava çok soğukken bile deniz yolunda abartılı sayıda yürüyüş yaptığının farkındaydı. Ama tabii kimse bunu söylemeye yanaşmadı, herkes Merham’ın standartlarının korunduğunu düşünmekten başka bir şey istemiyordu.

“Bu suya girmek de çılgınlık değil mi aslında?”

“Müstehcen demek daha doğru olmaz mı?” dedi Bayan Ansty gülümseyerek. Ama hiç kimsenin eğlenmediğini görünce sustu.

“Peki, size onun bana el salladığını söyledim mi? Genç olanın. Orada öylece durup bana el salladı... onu... görebilirmişim gibi...” Bayan Colquhoun’un sesi gittikçe azalırken eli korkunç bir şeyi hatırlamış gibi hâlâ ağzındaydı.

“Geçen hafta şarkı söylüyordu, şu... Bay Armand. Terasta durmuş, bağıra bağıra opera söylüyordu, düşünebiliyor musunuz? Hem de güpegündüz.”

Hanımevendilerin hepsi adamı ayıpladı.

Gilbert ve Sullivan hayranı Margaret Carew, “Almancaydı sanırım,” dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Evet,” dedi Bayan Ansty. “O evde yaşayanlar kasabamızın den-
gesini bozmaya başlayacak gibime geliyor benim.”

Bayan Chilton fincanı ile tabağını bıraktı. “Ben önümüzdeki yaz gelecek ziyaretçiler için endişeliyim. Ya bu insanların soytarırlıkları dışarıdan da duyulacak olursa? Kasabamızın adını korumalıyız. Üstelik gençlerimizi etkilemelerini de istemeyiz, değil mi? Öyle bir durumda neler olur, Tanrı bilir,”

Yine bir sessizlik oldu. Lottie ve Celia’nın plajdaki halini hiçbiri hatırlamak istememişti. Ama Celia’nın nişanlanmasının mutluluğunu yaşayan Susan Holden artık o olayın yılgınlığını hissetmiyordu. “Bir dilim daha ananas isteyen var mı? Ya da bir dilim kavun.” Bayan Holden kapıdan içeri girip odanın içinde gezinerek kokteyl çubuklarına özenle geçirip dairesel şekilde dizdiği meyvelerden (*Good Housekeeping* dergisi meyve dizme konusunda güzel taktikler veriyordu) dağıttı.

“Bu meyvelerin buraya gelmek için ne kadar yol katettiğini düşünmek inanılmaz. Dün gece Henry’ye şöyle dedim: ‘Bence son zamanlarda uçaklarda insandan çok ananas vardır!’” Küçük esprisinin verdiği keyifle kahkahayı patlattı. “Haydi, denesenize.”

“Konserve olanlardan çok farklıymış,” dedi Bayan Ansty lokmasını dalgın dalgın çiğnerken. “Benim damak zevkime göre biraz keskin bir tat.”

“O zaman kavun al,” dedi Bayan Holden. “Daha hafif bir lezzeti var. Biliyorsunuz, Guy’ın babası muhteşem yerlerden çeşit çeşit meyve ithal ediyor. Honduras’tan, Guatemala’dan, Kudüs’ten. Dün gece bize adını bile duymadığımız meyvelerden bahsetti. Yıldız şeklinde bir meyve olduğunu biliyor muydunuz mesela?” Övünmekten pespembe olmuştu.

Bayan Ansty yutkundu ve keyifle gözlerini açtı. “Aah, kavun lezzetliymiş.”

“Arthur’a da götürebilirsin biraz. Guy babasını arayıp bize Londra’dan biraz daha göndermesini söyleyecekmiş. Çok büyük bir şirketleri var. Guy da tek çocuk, o yüzden ileride çok iyi bir işi olacak. Biraz daha ananas ister misin Sarah? Şurada peçete var hanımlar, eğer ihtiyacınız olursa...”

Bayan Chilton resmî bir ifadeyle gülümseyerek ikinci dilimi reddetti. Susan’ın Celia’yı nişanlamasına hepsi sevinmişti ama bu kadar övünmesi de gerekmezdi. “Artık rahatlamışsındır,” dedi temkinli bir tavırla.

Susan Holden ona keskin bir bakış attı.

“Şey... kız çocukları için daha fazla endişeleniyoruz. Celia’nın iyi birini bulmasına hepimiz sevindik. Küçük Lottie için de dualarımızı eksik etmiyoruz. Onun için fazla endişelenmiyorsun ama, değil mi hayatım?” Çay tepsisiyle birlikte sunulan, Virginia’dan getirilmiş Nice bisküvisini aldı.

Bayan Holden’in yüzündeki gülümseme yine silinir gibi oldu.

Bayan Chilton arkasına yaslanarak onu desteklediğini belirten bir gülücükle araya girdi: “Evet hanımlar, Arcadia Evi konusunda ne yapacağız? Belki biri onlarla konuşabilir diyorum. Sözü geçen biri, Alderman Elliott gibi. Ama o bohemler ya da kendilerini her ne şekilde tanımlıyorlarsa o insanlar bunu bilmeli. Merham’ın nasıl bir yer olduğunu anladıklarını hiç sanmıyorum.”

Lottie yatağına uzanmış, yaklaşan fırtınanın ve topları toplamaya hevesli Freddie’nin muhtemelen farkında bile olmadan tenis oynayan Celia ile Guy’ın kahkahalarını dinlememeye çalışarak kitap okuyormuş gibi yapıyordu.

Önündeki sayfaya suçlayıcı bir ifadeyle bakarken yaklaşık kırk dakikadır gözlerini aynı paragrafa diktiğinin farkındaydı. Biri ona sıkıntısının ne olduğunu sorsa cevap bile veremezdi. Çünkü hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Evren patlamış, parçalara ayrılmış ve parçalar yanlış yere konmuştu. Bunun tek farkında olan da Lottie’ydi. Celia’nın suçlayıcı haykırışını, o haykırışın gürültülü bir kıkırdaşmaya

dönüştüğünü ve ardından ona bir şey öğretmeye çalışan Guy'ın daha ölçülü sesini duydu. Aslında o da her an kahkaha atacakmış gibi konuşuyordu ama bunu pek belli etmiyordu.

Lottie gözlerini kapatıp nefes almaya çalıştı. Şimdiye kadar Celia'nın birini yollayıp ona kendilerine katılmak isteyip istemediğini sordurması gerekirdi. Freddie de oynamak için ısrar ederse komedi dörtlüsü olabilirlerdi. Tenisten bir anda nefret etmeye başlamasını nasıl açıklayabilirdi? Peki ya dışarı çıkmak istememesini? Celia'nın kahkahalarla dile getirdiği gibi en yakın arkadaşıyla vakit geçirmek istememesinin Lottie'nin "asosyallığı"yle ilgili olmadığını, zaaflarından biri olmadığını ne zaman anlayacaklardı acaba?

Kapının kulpuna astığı yeni bluzuna baktı. Lottie onun için Celia'ya teşekkür ettiğinde Bayan Holden'ın o meşhur bakışını üzerinde hissetmişti. Görgüsüzlük ettiğini düşünmüştü belli ki. Lottie biraz daha değerbilir olabilirdi. Gerçekten de güzel bir bluzdu çünkü.

Ama Lottie neredeyse hiçbir şey söylememişti. Çünkü söyleyebileceği bir şey yoktu. Ne söyleyebilirdi ki? Guy'ı gördüğü anda bildiği her şeyin, inandığı her şeyin ayaklarının altındaki halı misali çekildiğini onlara nasıl anlatabilirdi? O yüzü gördüğünde içine saplanan acıyı, onu tanımanın verdiği keder dolu mutluluğu, bu adamla tanışıklığının kemiklerine işlediğini nasıl açıklayabilirdi? Evet, işlemişti, o kemikler onunla aynı porselene biçim verilerek yapılmamış mıydı? Nasıl olur da Celia'ya nişanlı diye eve getirdiği bu adamla evlenmemesini söylerdi?

O adamın aslında kendisine ait olduğunu...

"Lottie! Lots!" Sesler havayı da beraberinde sürükleyerek üst kata kadar geldi. Tam da tahmin ettiği gibi.

Lottie, Celia'nın ikinci kez seslenmesini bekledi, sonra pencereyi açıp aşağıya baktı. Bakışlarını Celia'nın ona bakan yüzünde tutmaya çalıştı.

"Haydi Lots, insanı bıktırma! Sınava falan çalıştığın yok."

"Biraz başım ağrıyor. Sonra inerim," dedi Lottie.

"Ah, yapma. Bardness Point'e gidiyoruz. Joe'yu da çağır istersen. Dördümüz gideriz. Haydi Lots. Yüzünü bile doğru düzgün görmedim."

Lottie yüzündeki gülümsemenin yapmacık olduğunu Celia'nın anlayıp anlamadığını merak etti. Kendini o kadar zorlamıştı ki ağzının kenarları ağrıyordu. "Siz gidin. Ben başımın ağrısı geçsin diye bekliyorum. Yarın bir şeyler yaparız."

"Çok sıkıcısın. Ben de Guy'a beni ne kadar kötü etkilediğini söylüyordum... Yalan söylediğimi sanıyorsun, değil mi?"

"Yarın. Söz veriyorum."

Lottie onların sarıldıklarını görmemek için başını hemen içeri soktu. Yatağında yüzüstü uzandı ve nasıl nefes alıp vereceğini hatırlamaya çalıştı.

Guy Parnell Olivier Bancroft, Winchester'da doğmuştu ve bu da onu teknik olarak İngiliz yapıyordu. Ama İngiliz olmakla tek ilgisi buydu. Etrafındaki soluk tenli insanların içinde göze çarpan bronz teninden yumuşak ve çekingen tavırlarına kadar her şey onu Lottie ve Celia'nın bugüne dek tanıdığı genç erkeklerden ayırıyordu. En azından Merham'daki erkeklerden. Suskun, nazik, çekingen bir delikanlıydı ama buna rağmen meşru mirasçıların o gösterişli havasını taşıyor, her şeyi sükûnetle karşılıyor ve hep iyi şeylerin olmasını bekliyordu. Joe gibi sürekli kendini sorgulama işkencesiyle boğuşmayan ya da başka erkeklerle saçma sapan rekabetlere girmeyen biriydi. Her an umulmadık bir espri duymuş gibi keyifli ifadesiyle etrafını dikkatlice izliyor, sık sık neşeli kahkahalar atıyordu. ("Onu gördüğünüzde gülümsemeden edemeyeceğiniz türden biri," diye itiraf etmişti Bayan Holden kocasına. Ama Guy onu da sürekli gülümsetiyordu. Bayan Holden kızının nişanlanmasının şokunu atlattıktan sonra onu büyük oğlu gibi görmeye başlamıştı.) Guy, Doktor Holden'dan kızını resmî bir şekilde isteme fikrini de taksi durağındaki adam kadar sakince karşılamıştı. (Hâlâ ortada resmî bir şey yoktu ama zaten geleli birkaç gün olmuştu ve Doktor Holden da çok yoğundu.) Holdenların beklediğinden biraz daha pasif, daha az konuşkan biri olsa da onu bu yüzden yargılayacak değillerdi, hem de böylesi bir şans yakalamışken...

Ama bunların hiçbirisi sürpriz değildi. Çünkü Guy Bancroft hayatının büyük bir bölümünü erkek okullarının katı kurallarından ya da şehir dışındaki çevrelerden uzak kalarak geçirmişti. Tek çocuk olarak babasının gözünde gerçek bir elma gibi (kendi tabiriyle) yetiştirilmiş, bir İngiliz yatılı okulundaki kısa süreli başarısız eğitiminin ardından ailesinin kucağına geri dönmüştü. Ülkede yetişmeyen meyvelerden yoksun kalmış Britanyalıların iştahını görüp, gittikçe artan iştahlarını tatmin edecek kanallarla ithalat işine giren baba Guy Bertrand Bancroft'ın valizleriyle beraber tropik bir ülkeden subtropik bir ülkeye dolaşıp durmuştu.

Guy sonrasında çocukluğunu babasının başta merkez olarak kullandığı Karayipler'deki kocaman meyve hallerinde gezinerek geçirmiş, boş kumsalları keşfedip siyahi işçilerin çocuklarıyla arkadaşlık etmiş, babası onları işe almayı hatırladığında düzensiz de olsa öğretmenlerden eğitim almıştı. Guy resmî bir eğitime gerek duymadığını haykırmıştı (Her şeyi haykırarak söylemekten hoşlanıyordu. Belki bu kadar sessiz olmasının sebebi de buydu). 1066'da neler olduğunu bilmenin ona ne faydası dokunacaktı? VIII. Henry'nin kaç karısı olduğu kimin umurundaydı? (Muhtemelen bunu Kral'ın kendisi bile aklında tutamamıştı.) O her şeyi hayat okulunda öğrenmiş, hayat üniversitesinden mezun olmuştu (Bunu söylediğinde annesi kaşlarını çatıp gülümserdi). Bu çocuk vahşi yerlere gittikçe daha çok şey öğreniyordu. Coğrafya –Çin'in merkezindeki ekin alanlarını, Honduras'ın geniş tarım alanlarıyla karşılaştırıp değerlendirebiliyordu–, politika, insanlar, kültürleri ve inançları hakkında daha çok şey biliyordu. Matematik hesap kitapla öğrenilebilirdi. Biyolojiyse bir böceğin hayatını incelemekle!

Ama gerçek sebebi herkes biliyordu. Baba Guy oğlunun sürekli yanında olmasını istiyordu. Yıllardır özlemini çektiği ve geç yaşta sahip olduğu oğlu bu hayatta istediği tek şeydi. Çocuklarını o tutucu özel okullara gönderip onlara kibirli, herkese yukarıdan bakan, ahlaksız insanlar olmayı öğretmelerine izin veren aileleri anlamıyordu. “Evet hayatım,” diye araya girerdi bu noktada Guy'ın annesi. “Önemli bir noktaya parmak bastın gerçekten de.”

Guy bunu onlara hep birlikte yemek yerken anlatıyordu. Ahlsız olma kısmını atlamıştı tabii ama Celia bunları karanlıkta yataklarına yatarken anlatıyordu. Evet, Celia konuşuyordu. Lottie ise başarısızca da olsa uyumuş taklidi yapıyor, Guy'ı insan kılığında gözünde canlandırarmamasını aklının başında olduğuna dair tek işaret olarak görüyordu.

Guy hakkında tek konuşan onlar değildi. Guy'ın sürekli siyahi arkadaşlarından bahsetmesi Bayan Holden'ı telaşlandırmıştı, o konuşmaların arkasından Doktor Holden'a genç adamı normal bulup bulmadığını soruyordu.

"Seni endişelendiren nedir kadın?" dedi Doktor Holden sinirli bir şekilde. "Onlardan etkileneceğini mi düşünüyorsun?" Bayan Holden'ın yüzünün her zamankinden daha fazla asıldığını ve incindiğini görünce oralardaki yaşantının farklı olduğunu söyledi. Çocuk belli ki kendine göre arkadaşlıklar kuramamıştı. Ayrıca zaman değişiyordu. Göç edenlere baksaydı ya (Gazetesini huzur içinde okumak istiyordu aslında).

"Şey, ben yalnızca annesi ile babasının ihmalkâr tavrından... biraz endişe duyuyorum. Yalnızca işçilerle iletişim kuruyorlarsa çocuk doğru ile yanlış nasıl ayırt edecek?"

"O halde hatırlat da Virginia'yı işten atayım."

"Ne?"

"Freddie ile Sylvia'nın onunla *konusmasına* göz yumamayız, değil mi?"

"Henry, bilinçli olarak böyle konuşuyorsun. Guy'ın ailesinin çok iyi olduğundan eminim. Ben yalnızca... yetiştirilme şeklinin biraz... *alışılmışın dışında* olduğunu söylüyorum."

"Susan, o iyi bir çocuk. Eli yüzü düzgün, garip hareketleri yok, babası çok zengin ve bizim baş belası hoppa kızımızı elimizden almak istiyor. Bana kalsa bongo davulu çalıp kafatası bile yiyebilir."

Bayan Holden gülsün mü, dehşete mi kapılsın bilemedi. Henry'nin espri anlayışını çözmek bazen gerçekten çok zordu.

Lottie bunların hiçbirinin farkında değildi. Yemek saatlerinde çoğu zaman dikkatini çorbasına verir ya da kimsenin onu konuşturmaya çalışmaması için dua ederdi. Aslında çok da endişelenmesi gerekmi-

yordu. Bayan Holden, Guy'a ailesiyle ilgili sorular sorup Britanya'daki yaşama dair annesinin ne düşündüğünü öğrenmeye çalışmakla meşguldü. Doktor Holden ise Guatemala'daki toprak reformundan babasının etkilenip etkilenmediğini ve Soğuk Savaş'ın denizaşırı ülkelerle ticaret yapanlar açısından bir fark yaratıp yaratmayacağını soruyordu.

Ama onun yakınında olmak çok zordu. Sesini duymak çok zordu (Lottie daha önce ne zaman duymuştu o sesi? Duymuş olmalıydı. Tınısı ruhuna işlemişti). Guy'ın onun yakınında olması kafasını karıştırıyordu. Lottie öyle zamanlarda kendini ele vermekten korkuyordu. Onu tropikal bölgelerin havasını üzerinde taşıyormuş gibi saran o belli belirsiz, tatlı kokusu bir zamanlar en aşına olduğu kelimeleri bile Lottie'ye unutturuyordu. Bu yüzden ona hiç bakmamak en iyisiydi. O güzel yüzünü, Celia'nın elini korumacı bir tavırla onun omzuna koyup dalgın dalgın saçlarını okşadığını hiç görmemek daha güvenliydi. Uzak durmak en iyisiydi. En iyisi uzak durmaktı.

"Lottie? Lottie? Taze fasulye ister misin, diye üç defa sordum. Kulaklarını mı temizletsen acaba?"

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı Lottie ve kalbinin yerinden fırlamasını önlemeye çalıştı. Guy ona bir defa bakmıştı. Yalnızca bir defa, Guy'ı ilk gördüğü anda kendi verdiği tepkiye şaşırarak neredeyse perondan düştüğü, donup kaldığı o an. Gözleri Guy'ın gözleriyle buluştuğunda o bakışlar bir çift kurşun misali onu delip geçmişti.

"Bu bir D."

"Hayır, hayır, yanlış açıdan bakıyorsun. G'ye benziyor bence."

"Aman anne. Hile yapamazsın."

"Hayır, çok ciddiym tatlım. Baksana. G işte, görmüyor musun? Ne tatlı, değil mi?"

Lottie bir bardak süt almak için mutfağa gitti. Günlerdir doğru düzgün bir şey yemediği ve midesi bulandığı için sütün midesini yatıştıracağını düşünmüştü. Celia ile annesini omuzlarının üstünden mutfaktaki döşeme taşlarına bakarken bulmayı beklemiyordu. Bayan

Holden kişiliğine pek de uymayan neşeli bir tavır takınmıştı. Lottie'nin ayak seslerini duyunca başını kaldırıp ona içtenlikle gülümsedi.

"Ben... ben süt almaya gelmiştim."

"Baksana Lottie. Gel. Bu açıdan G'ye benzemiyor mu?"

"Aman anne." Celia kahkahalarla gülüyordu şimdi. Altın sarısı şeritlere ayrılan saçlarının bir kısmı yanağına yapışmıştı.

Lottie mutfağın zeminine baktı. Upuzun bir spiral şeklinde, biçimsizce kıvrılmış bir elma kabuğu yerde duruyordu.

"Kesinlikle G."

"Anlamadım ben," dedi Lottie kaşlarını çatarak. Oysa Virginia yerde ufak bir kırıntı bıraksa Bayan Holden baş belası böcekler toplanacak diye onu azarlardı.

"Guy'ın G'si işte. Bundan daha belirgin olamazdı," dedi Bayan Holden kendinden emin bir şekilde. Sonra da eğilip kabuğu yerden aldı. Kalkarken yüzünü buruşturdu; hâlâ vücuduna fazla dar gelen korsesini giyyordu.

"Ben Guy'a D harfi çıktığını söyleyeceğim. Kısakançlıktan çatlayacak. Adı D'yle başlayan kimi tanıyoruz Lots?"

Lottie, Celia ve annesini böyle şiddetli kahkahalar atarken daha önce hiç görmemişti. Celia annesinin bu dünyadaki en sinir bozucu insan olduğunu söyler dururdu. Sanki Celia yeni bir kulübe adım atmış da o ikisi orada buluşmuş, Lottie'yi geride bırakmışlardı.

"Ben sütümü alayım."

"Elvis Pelvis," dedi elinde bir saatin parçalarıyla içeri giren Freddie.

"Ben D dedim, seni şapşal." Ama Celia bunu şakacıktan söylemişti.

Artık herkese iyi davrandığına şüphe yok, diye düşündü Lottie. Ben olsam ben de iyi davranırdım.

"Biliyor musun anne? Guy bana dudaklarımın çiçek yaprağına benzediğini söyledi."

"Bisiklet oturağı," dedi Freddie kahkahalar atarak. "Ah!"

“Dalgıcın D’si. Dalgının D’si. Biraz dalgın bir hali var, değil mi anneciğim? Bazen nerelere dalıp gittiğini merak ediyorum. Sana da yapalım mı Lottie? Belki J’ye benzer... hiç bilemezsin...”

“Bu kıza ne oldu, bilmiyorum,” dedi Bayan Holden, Lottie’nin diklenerek mutfaktan çıkışını izlerken.

“Ah, Lottie, Lottie. Bence kendine gelecektir. Kafasına bir şey takılmıştır.” Celia saçlarını düzeltip şöminenin üstündeki aynadan kendine baktı. “Haydi, bir kere daha yapalım. Şuradaki yeşil elmayla. Bu kez daha keskin bir bıçak kullanırız.”

Lottie çarşının en uzak köşesindeki Shelford Ayakkabı Mağazası’ndan iş teklifi almış ve kabul etmişti. İşi kabul etmeye mecbur kaldığından değildi bu, Doktor Holden ona ne yapacağına karar verene dek beklemesinde hiçbir sakınca olmadığını söylemişti ama haftanın üç günü ayakkabı mağazasına gitmek Holdenlarda kalmaktan çok daha kolaydı. Arcadia’ya gitmesi de mümkün değildi. Kasabanın her köşesi, o Günahlar Evi’ne doğru giden herkesi yoldan çeviren casuslarla doluydu.

Guy gideli bir hafta olmuştu ve bu kısa süre içinde Lottie tekrar nefes almaya, normal davranmaya başlamıştı. (Neyse ki Celia o küçük aşk baloncuğunun içine hapsolmuştu da Bayan Holden’ın Lottie’nin “maceraları” olarak nitelendirdiği olayları sorgulamayı akıl edemiyordu.) Ama sonra Guy dönmüş, babasının ona “biraz eğlenmesini, kısa bir tatil yapmasını”, sonra da işinin başına dönmesini söylediğini anlatmıştı. Ve bunca zamandır taşıyıp fiziksel olarak onu çökerten yükün aynısını yeniden hissetmeye başlamıştı.

Daha da kötüsü Guy artık onlarla kalıyordu. Kalacak yer aramış, Holdenlara ona önerebilecekleri bir yer olup olmadığını sormuştu; Bayan Chilton’ın pansiyonu gibi. Ama Bayan Holden bunu duymamıştı bile. Woodbridge Meydanı’nda ona bir oda ayarlamıştı. Yani evin diğer ucunda. İçinde tuvaleti de olan bir yer. Böylece gecenin bir yarısı evin içinde dolanmaya gerek kalmayacaktı, değil mi? (“Çok akıllıca,” demişti Bayan Chilton. “Hormonlara güven olmaz çünkü.”)

Ama burada kalmasına engel olmak söz konusu bile değildi. Baba Bay Bancroft ne kadar misafirperver bir aile olduklarını görecekti. Büyük bir evleri olan ve insanın evlenmeye can atacağı türden bir aile. Böylece oda hizmeti karşılığında her hafta yolladığı koca bir kasa dolusu egzotik meyve de boşa gitmemiş olacaktı doğrusu. Meyveleri alacak olan kişinin Sarah Chilton olmasının da bir önemi yoktu.

Ve Lottie haftanın üç günü uysal bir şekilde tepeden aşağı inip belediye parkını geçiyor, otuz sekiz numara ayağı otuz yedi numara önden bantlı ayakkabıya sığdırmaya çalışarak geçireceği güne kendini hazırlarken bu acı ve özleme daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu. Joe hâlâ gelmemişti.

Bunu fark etmesi ise neredeyse on gününü almıştı.

Sonunda mektupta karar kıldılar. Davetiye. “İnsanlara yapmalarını istediğin şeyi onlarla yüzleşmeden yaptırmanın da bir sürü yolu var,” demişti Bayan Holden. Kaldı ki Bayan Holden yüzleşmekten kaçan biriydi. Salondaki kadınlar Bayan Adeline Armand’a kibar bir mektup yazmaya karar verdiler ve bir şeyler içip kasabalılarla tanışması için onlara katılmak isteyip istemeyeceğini sordular. Sanat meraklısı birini aralarında görmekten mutluluk duyacaklardı. Arcadia Evi’nin sakinleri kasabanın sosyal ve kültürel yaşantısında geleneksel olarak boy gösterirdi. (O son cümle belki çok doğru değildi ama Bayan Chilton’ın dediği gibi, işinin erbabı biri kendini katılmak zorunda hissedirdi.) “Güzel oldu,” dedi Bayan Colquhoun.

“Birine bir şeyi yaptırmanın birçok yolu vardır,” dedi Bayan Chilton.

Bayan Holden onu durdurduğunda Lottie dışarı çıkıyordu. Joe’nun evine gitmeye karar vermişti. Çok uzun zaman olmuştu ve kendini o kadar uzun süre sığınağına hapsetmişti ki dikkatini dağıtacak herhangi bir şeyi memnuniyetle kabul edebilirdi. Joe’nun sürekli tekrar eden

bağlılık sözlerine bile. Tabii artık onu daha iyi anlıyordu. Karşılıksız aşkla çok ağır ve beklenmedik bir şekilde tanışmıştı ne de olsa.

“Lottie, sen misin?”

Lottie koridorda durup burnunun altından iç geçirdi. Salonun önünden geçerken fark edilmemek için yapmayacağı şey neredeyse yoktu. Yüzlerindeki o acıma ifadesini, Holdenların evindeki varlığının gittikçe kırılğan bir hal aldığını sessizce ve anlayışla karşıladıklarını görmekten nefret ediyordu. Bayan Holden en kısa zamanda daha kalıcı bir iş bulması gerektiğini birkaç defa dile getirmişti. Belki güzel bir alışveriş merkezinde çalışabilirdi. Colchester’da bir tane vardı.

“Evet, Bayan Holden.”

“Buraya gelir misin tatlım? Senden bir iyilik rica edecektim.”

Lottie ağır adımlarla salona girdi ve beklentiyle ona bakan yüzlere belli belirsiz, samimiyetsiz bir ifadeyle gülümsedi. Yeni yerleştirilen gaz sobasından ötürü odanın ısısı normalden fazlaydı. Aşırı ısınan bayat pudra ve Coty parfümünün kokusu odayı doldurmuştu. “Kasabaya gidiyordum,” dedi.

“Anlıyorum tatlım. Ama giderken senden birine bir mektup bırakmanı isteyecektim.”

Bu kadardı demek. Lottie rahatlayıp gitmeye hazırlandı.

“Aktrisin evine. Kimden bahsettiğimi biliyorsun.”

Lottie arkasını döndü. “Arcadia’ya mı?”

“Evet tatlım. Bir davetiye.”

“Ama oraya gitmemizi yasaklamıştın. Oradakilerin...” Duraksayıp Bayan Holden’ın kullandığı tabiri hatırlamaya çalıştı.

“Evet, evet. Ben ne dediğimin farkındayım. Ama işler değişti. Ve Bayan Armand’a bir çağrıda bulunmaya karar verdik.”

“Anladım,” dedi Lottie ona uzatılan mektubu alarak. “Görüşürüz.”

“Tek başına gitmesine izin verecek misin?” Deirdre Colquhoun’du bu.

Susan Holden etrafına bakındı. Birbirine bakan kadınlar arasında bir sessizlik oldu.

“Tek başına gidemez.”

“Doğru söylüyor tatlım. Tüm o... olanlardan sonra. Biriyle birlikte gitmeli.”

“Tek başıma gitmemde hiçbir sakınca yok,” dedi Lottie bir parça da olsa iğneleyici bir ses tonuyla.

“Elbette tatlım. Ama unutma ki büyükler bazı şeyleri daha iyi bilirler. Celia nerede Susan?”

“Saçını yaptırtıyor,” dedi Bayan Holden telaşa kapılarak. “Sonra da gelinlik kataloglarına bakacak. Böyle işlerde şimdiden hazırlık yapması...”

“Tek başına gidemez,” dedi Bayan Colquhoun.

“Guy buralarda,” diye atıldı Bayan Holden.

“O zaman onu Lottie’yle yolla. Onun yanında güvende olur.” Bayan Chilton şimdi tatmin olmuş görünüyordu.

“G... Guy mı?” diye kekeledi Lottie kıpkırmızı kesilerek.

“Çalışma odasında. Gidip onu çağır tatlım. Ne kadar çabuk giderseniz o kadar çabuk eve dönersiniz. Hem dışarı çıkmak Guy’a da iyi gelir. Sabahtan beri Freddie’yle birlikte eve hapsoldü. Zavallı çocuk çok da sabırlı,” dedi Bayan Holden açıklama yaparcasına.

“Ama... ama ben tek başıma gidebilirim.”

“Kır şu yabaniliğini artık,” dedi Bayan Holden. “Onu odasından çıkarmak için neler yapıyorum bilemezsiniz. Arkadaşı Joe’yla görüşmüyor artık, zavallı Celia da onu dışarı çıkarmak için elinden geleni yapıyor... Haydi Lottie. Biraz nazik ol, tamam mı?” Bayan Holden bunları söyledikten sonra Guy’ı bulmak için odadan çıktı.

“İş nasıl gidiyor tatlım? Memnun musun?”

Bayan Chilton sorusunu iki defa tekrarlamak zorunda kalmıştı.

Lottie bu halinin de somurtkanlığına örnek olacağının bilinciyle dikkatini yaşlı kadına vermeye çalışarak, “İyi,” dedi.

“Kışlık çizme almaya gideceğim. Birkaç çift ihtiyacım var. Güzel modelleriniz var mı Lottie? İçi muflonlu olanlardan mesela.”

Aman Tanrım Guy odaya geliyordu ve Lottie’nin onunla konuşması gerekecekti.

“Lottie?”

“Şu an hâlâ yazlık ayakkabılar var,” diye mırıldandı.

Bayan Chilton kaşlarını çatarak Bayan Ansty’ye baktı. “Hafta sonuna doğru uğrarım o halde.”

Lottie, Guy’a hiç bakmadan odadan çıkmayı başardı. Onun selamına başıyla üstünkörü bir karşılık verdi ve yaşlı kadınların şaşkın bakışmalarından bihaber, gözlerini azimle yere dikti. Ama şimdi dışarı çıkıp hızlı adımlarla yürürken Lottie kendini şiddetli bir ikilemin içinde bulmuştu; oradan kaçıp uzaklaşma isteği ile bu genç adamın onu cahil ve kaba biri olarak nitelendirmesinin vereceği acı arasında gidip geliyordu.

Ellerini ceplerinin derinliklerine sokup yüzünü rüzgâra çevirirken düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye çalışıyordu. Şu an başka bir şey düşünmesi mümkün değildi. Bir tür mantra gibi kendi kendine, *Guy yakında gitmiş olacak*, dedi. *O zaman her şeyi eski düzenine sokmaya çalışırım.*

Kendini görevine öylesine adamıştı ki Guy’ı ancak bir dakika sonra duyabildi.

“Lottie? Lottie, hey! Yavaşla biraz...”

Lottie durup arkasına bakarken saçlarını savuran rüzgârın, aniden yüzüne yayılan kızarıklığı gizlemesini ümit etti.

Guy onu yavaşlatmaya çalışırcasına kolunu uzattı. “Aceleimiz mi var?”

Genç adam hafif aksanlı konuşuyordu, çocukluğunu geçirdiği ülkelerin onu törpüleyip tümüyle uysallaştırması gibi bir şeydi bu. Tek başına hareket etmenin keyfine varıyormuş gibi, onu fiziksel olarak bağlayan bir şey yokmuş gibi düzensiz adımlarla ilerliyordu.

Lottie bir yanıt bulmaya çalıştı. “Hayır,” dedi sonunda. “Affedersin.”

Bu kez daha ağır adımlarla, sessizlik içinde yürüdüler. Lottie onları şapkasını çıkarıp, “Hava rüzgârlı,” diye yorum yaparak selamlayan bir komşunun selamına başıyla karşılık verdi.

“Kimdi o?”

“Bay Hillguard.”

“Köpeği olan mı?”

“O Bay Atkinson.” Lottie yanaklarının sızladığını hissetti. “Onun bıyığı da var.”

Bıyık mı? Bıyık, diye azarladı kendini. İnsanların bıyığını kim fark ederdi ki? Arcadia’ya giden tepeye yöneldiklerinde Lottie adımlarını hızlandırdı. Lütfen bu işkence bir an önce bitsin, diye diliyordu içinden. Lütfen kasabada halletmesi gereken işleri olduğunu hatırlasın. Lütfen beni yalnız bıraksın.

“Lottie?”

Lottie gözyaşlarını bastırmaya çalışarak durdu. Kendini kaybetmeye başlıyordu artık.

“Lottie, lütfen bekle.”

Lottie döndü ve ikinci kez Guy’a dikkatle baktı. Genç adam o yakışıklı yüzüyle, kestane rengi gözleriyle tam karşısında durmuştu. Şaşkıncı ve yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

“Seni kırdım mı?”

“Ne?”

“Ne yaptığımı bilmiyorum ama seni kırdıysam lütfen bana söyle.”

Bunu nasıl bilmezsin, diye düşündü Lottie. Nasıl görmezsin? Benim sende gördüğümü sen bende görmüyor musun? Lottie ona yanıt vermeden önce biraz bekledi. Görmüş olabileceğini hesaba katarak...

Ama görmediğini anlayınca öfkeden ağlamak istedi.

“Bir şey yapmadır,” dedi ve yanaklarını nasıl şiddetle ısırdığını ondan gizlemek için dönüp hızla yürümeye devam etti.

“Hey. Hey!” Guy onu kolundan tuttu.

Lottie o dokunuş tenini yakmış gibi kolunu çekti.

“Buraya geldiğimden beri benden kaçıyorsun. Celia’yla ilişkim yüzünden mi? Sizin birbirinize ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum.”

“Tabii ki hayır,” dedi Lottie öfkeyle. “Şimdi lütfen bırak beni de gidelim. Bugün yapacak çok işim var.”

“Sebebini anlamıyorum,” dedi Guy onun arkasından. “Zamanının büyük bir kısmını kendini odana kapatarak geçiriyorsun.”

Lottie boğazının düğümlendiğini hissetti. Boğulacak gibi hissediyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. *Tanrım, lütfen gitmesini sağla. Lütfen. Bu haksızlık.*

Ama Guy ona yetişmişti. “Biliyor musun, bana birini hatırlatıyorsun?” Bu kez Lottie’ye bakmamıştı. Yalnızca yanından yürüyordu. “Kim olduğunu bulamadım henüz. Ama bulacağım. Burası mı?”

Rüzgâra rağmen güneş Lottie’nin sırtını ısıtıyordu. Lottie şimdi biraz daha ağır adımlarla araç yolundan geçerken çakıl taşları ayaklarının altında eziliyordu. Eve varmak üzereydi ki Guy’ın ayak seslerini duymadığını fark etti.

“Vay canına.” Guy arkada durmuş, bir elini kaşına yaslayıp güneşe karşı gözlerini kısmıştı. “Burada kim yaşıyor?”

“Adeline ve kocası Julian. Birkaç arkadaşlarıyla birlikte.”

“İngiliz evlerine benzemiyor. Çocukluğumu geçirdiğim evlere benziyor. Vay canına.” Guy evin kübik pencerelerine, bembeyaz cephesine bakarak Lottie’ye doğru yürürken gülümsüyordu. “Ben İngiliz evlerini pek sevmiyorum, biliyor musun? Victoria tarzı ya da hiç gerçekçi görünmeyen Tudor tarzı evleri. Karanlık ve sıkıcı görünüyorlar bana. Celia’nın ailesinin evi bile öyle. Ama burası bana daha fazla hitap ediyor.”

“Sevindim,” dedi Lottie.

“Buralarda böyle evler olduğunu bilmiyordum.”

“Ne kadar zamandır buradan uzaksın?”

Guy kaşlarını çatıp düşündü. “Yirmi yıl kadar oldu. İngiltere’den ilk gittiğimizde altı yaşındaydım. İçeri giriyor muyuz?”

Lottie elindeki zarfa baktı ve “Emin değilim,” dedi. “Bunu posta kutusuna bırakıp çıkabiliriz...”

Kapıya özlemle baktı. Onları en son iki hafta önce ziyarete gelmişti. Celia onunla birlikte gelmek istememişti. “Ah, o kalabalığı hiç çekemem,” demişti ilgisizce. “Sevimsiz insanlar topluluğu. Bence Londra’ya gelmelisin Lots. Asıl eğlence orada. Biriyle tanışırsın.”

“Onları sevmemem gerekiyor,” diye açıkladı. “Burada yaşayan insanları yani. Ama seviyorum.”

Guy ona baktı. “O halde içeri girelim.”

Kapıyı açan Frances’ti, Marnie değil. Genç kadın koridora yönelip eline yapışan balık pullarını üzerine uymayan beyaz önlüğe silerken, “O gitti,” diye açıkladı. “Bizi terk etti. Çok üzgünüz. Hiçbirimiz ev işlerinden anlamıyoruz. Akşam yemeği için balık yapmaya çalışıyordum. Mutfağın halini görsen korkarsın.”

“Bu Guy,” dedi Lottie. Ama Frances ona el sallamakla yetindi. Arcadia’ya, resmî bir tanışma merasimine gerek duyulmayacak kadar çok ziyaretçi geliyordu.

“Adeline terasta. Duvar resmimizin planını yapıyor olmalı.”

Guy etrafını incelerken Lottie de belli etmeden onun profilini izliyordu. *İğrenç bir şey söyle haydi*, dedi içinden. *Frances’le ilgili çirkin bir yorum yap. Senden vazgeçmemi sağlayacak bir şey söyle. Lütfen.* Ama Guy, “Ne balığı?” dedi.

“Alabalık. O kadar kaygan ki... Mutfakta uçuşup duruyorlar âdeta.”

“Sana yardım etmemi ister misin? Balık temizleme konusunda üstüme yoktur.”

Frances’in rahatladığı açıkça görülüyordu. “Ah, gerçekten mi?” dedi ve onu, iki gökkuşağı alabalığından boşalan ipeksi kanın beyazlatılmış ahşap masaya aktığı mutfağa götürdü. “Neden gitti, bilmiyorum. Ama bize sürekli bir şeylerden ötürü kızılıyordu. Sonlara doğru ondan ciddi ciddi korkar olmuştum; yaşlı, huysuz bir şeye dönüşmüştü.”

“Bizi, yaşam tarzımızı onaylamıyordu çünkü.” Adeline kapıda belirdi. Üzerinde uzun, pilili, siyah bir etek, beyaz bir bluz ve siyah bir boyun bağı vardı. Gözlerini Guy’dan ayırmadan gülümsedi. “Daha geleneksel bir evde kendini daha rahat hissedecektir. Bize yeni bir konuk mu getirdin Lottie?”

“Bu Guy,” dedi Lottie. Sonra da kendini zorlayarak, “Celia’nın nişanlısı,” diye ekledi.

Adeline bakışlarını Guy’dan Lottie’ye, sonra tekrar Guy’a çevirdi. Aklından bir şey geçiriyormuş gibi duraksadı ve onunla tokalaşmak için elini kaldırdı. “Tanıştığımıza memnun oldum Guy. Ayrıca tebrik ederim.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Uzun zamandır temizlikçileri elimizde tutamıyoruz. Şu bıçak işini görür mü? Çok keskin sayılmaz aslında.” Frances, Guy’a kanlı bıçağı gösterdi.

Guy bıçağı başparmağıyla test etti. “Neden sıkıntı çektiğini anladım. Bu en fazla bir kahvaltı bıçağı kadar keskin. Bileme taşınız var mı? Ben onu bilirim.”

“Bana kalırsa bir an önce yeni birini bulmalıyız,” dedi Frances. “Bıçak bilemek gibi şeyler yapmamız gerekmedi hiç.” Elini dalgınlıkla yanağına sürünce yüzüne de kan bulaştı.

“Ah, hizmetçi aramak da can sıkıcı,” dedi Adeline huysuzca ve ardından yapmacık bir ifadeyle elini alnına götürdü. “Ne soracağımı bilemiyorum ki. Hem zaten onları kontrol de edemiyorum. Ne yapmaları gerektiğini hiç bilmiyorum.”

“Sonunda da bize sinirleniyorlar,” dedi Frances.

Guy marifetli bir şekilde bıçağı bilerken, “Hizmetçilerinizi yönetecek birini de işe almalısınız,” dedi.

“Çok haklısın aslında,” diye karşılık verdi Adeline. *Onu sevecek,* diye düşündü Lottie. Adeline yanında kendini rahat hissettiği insanlara böyle gülümserdi. Yalnızca dudak kenarlarının kalktığı, gözlerine yansımayan diğer gülüşünü bilecek kadar tanıyordu Lottie artık onu. Bu arada kendisi de gözlerini Guy’dan ayıramazken metalin metale o düzenli dokunuşuyla çıkan sesle, Guy’ın gömleğinin altından ışıldayan o bronz teniyle hipnotize olmuştu âdeta. Çok güzeldi. Teni cilalanmış gibi ıslı ıslı, pencerelerden yansıyan ışık elmacık kemiklerini ortaya çıkarıyordu. Artık pek görülmeyen uzunluktaki saçları koyu altın sarısı katmanlar halinde dökülüyor, gizemini altında saklıyormuş gibi daha da koyulaşarak gömleğinin yakasına doğru iniyordu. Sol kaşının hemen altında bir kazadan kalma gibi görünen bir iz vardı. *Eminim Celia bunun farkına bile varmamıştır,* diye düşündü Lottie dalgın dalgın. *Eminim benim gördüklerimin yarısını bile görmemiştir.*

Ama Adeline görmüştü.

Düşüncelerinde kaybolan Lottie, Adeline'in bakışlarının gittikçe artan sıcaklığını hissedince dönüp ona baktı ve suçüstü yakalanmış gibi kıpkırmızı oldu.

"Celia nerede peki?"

"Saçını yaptırıyor. Bayan Holden, Guy'ı benimle yolladı." Kendini savunuyormuş gibi bir ses tonuyla söylemek istememişti aslında bunu. Ama Adeline başını sallamakla yetindi.

"İşte oldu!" Guy alabalıklardan birini kaldırdı; yıkanıp temizlenmiş, suçlu gibi kuyruğundan asılmış bir balık. "Nasıl yapacağını diğeriyle göstereyim mi?"

"Senin yapmanı tercih ederim," dedi Frances. "Bunu bana öğretmen on katı zamanını alır."

"Memnuniyetle," dedi Guy. Lottie onun balığı boğazından kuyruğuna kadar kesmesini dikkatle izlerken gözyaşlarının süzüldüğünü fark etti.

Lottie'nin hazırladığı çayları terasta içtiler. Frances ev işleri konusunda gerçekten de tam bir umutsuz vakaydı. Süzgeç kullanmayı unuttuğu için ilk çaydanlıktaki süt siyah çay yapraklarıyla doluydu. İkincisine çay koymayı unutmuştu ve bu nazikçe belirtildiğinde de neredeyse ağlayacak gibi olmuştu. Adeline ise bundan keyif almıştı ve sonunda çay yerine şarap ikram edebileceğini söylemişti. Ama Guy'ın onları tuhaf bulmasından korkan Lottie şarabı reddedip çay yapma işini üstlenmişti. Tek başına kalmak da hoşuna gitmişti bir anlamda. Ne yöne gittiğini kontrol edemediği bir elektrik akımına kapılmış gibiydi.

Lottie bardaklarla dolu tepsile mutfaktan çıktığında Adeline, Guy'a başlangıç aşamasındaki duvar resmini gösteriyordu. Lottie'nin son ziyaretinden beri beyaz yüzeyde garip şekiller ortaya çıkmaya başlamıştı, belli belirsiz silüetler birbirlerini dürtüyormuş gibi duvar boyunca dizilmişti. Sırtı Lottie'ye dönük olan Guy küt parmağını bir çizginin üstünde gezdiriyordu. Açık yakası boynundan aşağı düşmüş, bronz tenini derinlemesine ortaya çıkarmıştı.

“Geldin mi Lottie? Bak, seni incitmesin diye George’u uzak bir yere koydum. Düşüncesiz adamın teki,” dedi Adeline. “Beyni Rus ekonomisinden başka bir şeye işlemez. Duyarlı olmaya da yer kalmıyor o zaman.”

Guy’ın kolları kısa, sarı tüylerle kaplıydı; bir kelebek kanadının ucu gibi. Lottie o tüylerin her birini görebiliyordu.

“Bir şey taşımanı istiyorum Lottie. Bir sepet olabilir. Çünkü hafifçe eğilirsen kıvrımların ortaya çıkar. Saçlarını da açık bırakmanı istiyorum, dümdüz.” Frances ona resimdeki kızın gerçek Lottie’yle hiç ilgisi yokmuş gibi bakıyordu.

“Egzotik renklerde bir elbise olacak üzerinde. Parlak bir şey. İngilizlere özgü olmayan.”

“Sari gibi,” dedi Frances.

Guy sohbete katılmak için onlara dönerek, “Buradaki kızlar benim büyüdüğüm yerlerdeki kızlara göre çok donuk renkler giyiyor,” dedi. “Burada herkes kahverengi ve siyah giyiyor. Biz Karayipler’de yaşarken herkes kırmızı, parlak mavi ya da sarı giyerdi. Ben bile.” Sonra sırtıttı. “En sevdiğim gömleğin sırtında parlak, sarı bir güneş vardı. Kocamandı ve güneş ışınları omuzlarıma kadar uzanıyordu.” Guy dikkat çekmek istercesine kollarını iki yana açtı.

Lottie bardakları takırdatmamaya çalışarak tepsiyi dikkatlice masanın üstüne bıraktı.

“Bence Lottie’ye kırmızı bir elbise giydirmeliyiz. Ya da zümrüt yeşili,” dedi Adeline. “Aslında çok güzeldir bizim Lottie’miz ama kendini hep gizler. Fark edilmemeye çalışır. Ben bu kasabaya Lottie’nin en değerli mücevherlerden biri olduğunu göstermeyi görev edindim,” diye itiraf etti Guy’a, bu sözleri neredeyse kulağına fısıldamıştı.

Lottie onunla alay ettiğinden şüphelenerek o an Adeline’a karşı derin bir öfke duydu.

Ama hiç kimse gülmüyordu.

Guy, Adeline’m tavrına şaşırmış gibi bile görünmüyordu. Ona gülümseyip yavaşça Lottie’ye döndü. Ona gerçekten bakıyordu şimdi, onu hakkıyla görüyormuş gibi.

O iki yüzün, Guy'ın ve Adeline'in yüzünün onu dikkatlice incelemesi Lottie'nin dengesini öylesine bozmuştu ki genç kız buna daha fazla dayanamayacağını hissetti. "Neden hizmetçi bulamadığınız ortada. Burası bir domuz ağılından farksız! Buraya biraz çekidüzen vermezseniz kimse ziyaretinize gelmeyecek." Hemen kalkıp kimsenin bakışlarına karşılık vermeden terasın her yerine saçılmış boş şarap şişelerini ve gazeteleri, uzun zamandır boş beklediği belli olan şarap kadehlerini toplamaya başladı.

"Lottie!" Adeline'in sevgi dolu haykırışını duydu.

"Bunu yapmana gerek yok Lottie," dedi Frances. "Otur hayatım. Çay yaptın zaten."

Lottie onun iki yana açtığı ellerini itip yanından geçti. "Ama her yer pis. Özellikle bazı yerler gerçekten *berbat*. Karbolik asit gibi bir şey lazım." Kelimeler dudaklarından kendiliğinden dökülüyordu. Manik bir halde içeri girip masaların üstündeki gazeteleri topladı ve perdeleri açtı. "Yoksa yeni bir hizmetçi bulamazsınız. Kimse gelmez size, söyleyeyim. Bu şekilde yaşayamazsınız. Böyle *yaşanmaz*!"

O son kelimeyi söylerken sesi boğuldu ve aniden koridora, oradan da ön kapıya koşup parlak gün ışığının altında, arkasından yükselen şaşkın seslere aldırış etmeden oradan uzaklaştı.

Guy onu bahçede buldu. Lottie sırtını evin kırık tuğlalarına dönüp küçük göletin yanına oturmuş, sefil bir halde ekmek parçalarını bulanık suya atıyordu. Guy'ın geldiğini duyunca etrafına bakınıp homurdandı ve yüzünü bronz kollarının arasına gömdü. Ama Guy bir şey söylemedi. Öylece Lottie'nin yanına oturup ona bir tabak uzattı ve dirseğinin arasına sıkıştırdığı kızarmaya yüz tutmuş kocaman meyveyi alırken Lottie saçlarının arasından ona kaçamak bir bakış atıp doğruldu. Merakı utancını bastırmıştı. O, meyvenin garip şeklini incelerken Guy da cebinden küçük bir çakı çıkarıp meyvenin kabuğunu dört düzgün bölüme ayırdı. Sonra bıçağı dikkatlice meyvenin iç kısmına kadar soktu ve çekirdeğini ayırdı. "Mango," dedi Lottie'ye bir dilim vererek. "Bugün geldi. Denesene."

Lottie önünde duran ıslak, parlak meyveye baktı. “Celia nerede?”
“Hâlâ kuaförde.”

Freddie üst katta ağlıyordu. O öfkeli, çocuksu hıçkırıklarını ve arada yükselen boğuk itirazları duyabiliyorlardı.

Lottie onun yüzünü inceledi. “Tadı nasıl?” Guy’m parmaklarının arasındaki meyvenin kokusunu alabiliyordu.

“Güzel.” Guy tabaktan bir dilim alıp Lottie’nin dudaklarına doğru uzattı. “Dene haydi.”

Lottie duraksadığında ağzını çoktan açtığını fark etti. Meyve yumuşak ve tatlıydı. Parfümlü gibi bir tadı vardı. Meyvenin dilinin üstünde erimesine izin verirken o sulu dokunun tadına vardı ve o sıcak, yabancı ülkeleri, insanların kırmızı, sarı ve masmavi kıyafetler giyip güneşi sırtlarında hissettikleri yerleri hayal etti.

Gözlerini tekrar açtığında Guy hâlâ ona bakıyordu. Artık gülümsemiyordu. “Onları sevdim,” dedi.

Bakışlarını ilk kaçırın Lottie oldu. Biraz zamanını almıştı gerçi. Ayağa kalkıp eteğindeki olmayan tozu silkeledi. Sonra dönüp uzun zamandır dayandığı fırtınanın dinmeye başladığını hissederek eve yöneldi.

Arka kapıya gelmeden arkasına dönüp baktı.

“Seveceğini biliyordum.”

Beş

Aklını başında tutmanın bir yolu olabilirdi bu belki ama Lottie başından beri bunun kaçınılmaz olduğuna inanmayı tercih etmişti. Merham “salonu”nun davetiyesini açılmamış halde cebinde bulduğunda Guy’ın orada babasının işiyle ilgili konuşabileceği bir beyefendi olduğu bahanesiyle oraya tekrar gitmeyi teklif edeceğini biliyordu. (Bayan Holden işle ilgili bir şeye karşı koyamazdı sonuçta.) Guy’ın oraya gitmek için Celia’nın yine güzelleşme seanslarından birinde olduğu bir zamanı seçeceğini de biliyordu. Celia ya Colchester’da ayakkabı ya da Mannigtree’de çorap bakıyor olacaktı; nişanlısı da olsa bir erkeğin eşlik etmesinin beklenmeyeceği işlerdi bunlar. Lottie, Guy’ın ona artık farklı bir gözle baktığını biliyordu. Zümrüt yeşili giymemiş olabilirdi ama Adeline’in değerli mücevherlerinin kalitesini taşıyordu. Karşılığında da içten içe ışıldayıp ışığı yakalayan enfes bir parça gibi genç adamın bakışlarını üzerine çekiyordu.

Bunların hiçbiri bilinçli yapılmamıştı elbette. Lottie bu zamana kadar nasıl Guy’dan kaçtıysa şimdi de kendini bir anda belediye parkında onunla yürürken bulmuştu. Kendisi çarşafı asarken Guy’ın çamaşır sepetini taşıması gibi. Kendisi Parade’de birkaç işini halletmeye gittiğinde Guy’ın Mr. Beans’i yürüyüşe çıkarması gibi.

Lottie, Guy’ın yanında utangaçlığını tahmin ettiğinden de hızlı bir şekilde üzerinden atmıştı. Onun yakınlarında olmanın verdiği inanılmaz acının yerini onunla konuşmak için olağan dışı bir istek, belli belirsiz bir beklenti almış, eskiden beri olması gereken yerdeymiş gibi

bir inanca kapılmıştı. (“Huysuzluğunu bir nebze üzerinden attı. Eskisi kadar inatçı değil,” diye fikrini belirtmişti Bayan Holden. “Susan, bu, aileden gelen bir şey,” demişti Bayan Chilton. “Bahse girerim annesi suratsızın tekidir.”) Lottie, Celia’yı düşünmemeye çalışıyordu. Guy’la birlikteyken her şey kolaydı. Öyle zamanlarda etrafına görünmez duvarlar örüyor, orada olmanın onun hakkı olduğuna dair bir inançla korunuyordu. Asıl Celia’nın yanındayken kendini çıplak hissediyor, hareketleri belli belirsiz bir ışığa maruz kalıyordu.

Çünkü artık Celia’ya eskisi gibi bakamıyordu. Eskiden müttefiki olan kız şimdi onun rakibiydi. Celia artık Celia değildi, Lottie’nin kendisiyle kıyasladığı elementlerin bir karışımıydı âdeta. Celia’nın hoş bir şekilde şekillendirilmiş sarı saçlardan miğferine karşı Lottie’nin okullu kızlarınkine benzeyen dümdüz, siyah saçları; Lottie’nin bal rengi tenine karşı Celia’nın ıslıl ıslıl parlayan, şeftali gibi teni; Celia’nın dansçılara özgü, uzun, güzel bacaklarına karşı Lottie’nin bacakları. Onun bacakları daha mı kısaydı? Daha mı kalındı? Çarpık mıydı?

Bir de suçluluk duygusu vardı. Lottie geceleri Celia’nın nefes alıp verişini duymamak için kulaklarını tıkıyor, kız kardeşi gibi gördüğü kıza çaresizce ihanet etme arzusu yüzünden sessizce ağlıyordu. Bu zamana kadar kimse ona Celia kadar yakın olmamıştı. Kimse ona daha iyi davranmamıştı. Ve bu alçakça ihanet etme duygusu onun Celia’ya daha da kızmasına sebep oluyordu.

Lottie arada bir onunla eski ilişkilerini düşünüyordu. O zaman bulutlar yarılıp sonsuz bir maviliği gözler önüne seriyordu sanki. Ama sonra tekrar birleşiyorlardı ve Lottie, Guy’ı düşünmeden onu gözünde canlandıramıyordu. Celia, Guy’a bir öpücük gönderse Lottie mantıksızca aralarına girip insandan bir duvar örerek o öpücüğün Guy’a ulaşmasına engel olmaya çalışıyordu. Celia kolunu öylece Guy’ın omzuna atsa Lottie onu öldürme düşüncesinden bir parça daha hafif düşüncelere kapılıyordu. Suçluluk duygusu ile öfke dolu bir kıskançlık arasında gidip geliyordu; arada alçak bir gerilime sebep olan bir sarkaç gibi.

Celia bunun pek farkında değildi. Düğünün yaklaşmasıyla iyice heyecana kapılan Bayan Holden ise kızının kıyafetlerinin hiçbirinin

yakında gireceği çevreye uygun olmadığına karar vererek onun gar-dırobunu tamamen yenilemeye karar vermişti. Lottie'ye de yeni el-biselerden birkaçını ayırabileceğini söyledikten sonra Celia, kendisi kadar güzel giyinmeyen arkadaşına neredeyse hiç bakmadan kendini yeni görevine adanmıştı. "Bu öğleden sonra balayı için birkaç broşür almaya gideceğim," dedi. "Bence deniz yolculuğu harika olur. Sence de deniz yolculuğu harika olmaz mı Lottie? Şu bikinilerden biriyle güvertede uzandığını düşünsene. Guy beni bikiniyle görmek için çıldırıyor, muhteşem görüneceğimi düşünüyor. Son zamanlarda bütün Hollywood yıldızları deniz yolculuğunu tercih ediyor. Londra'da duyduğuma göre... Lots? Ah, affedersin Lots. Ne kadar düşüncesizim. Bak, eminim sen de evlendiğinde deniz yolculuğuna çıkabilirsin. Hatta istersen broşürleri senin için saklayabilirim."

Ama Lottie ona imrenmiyordu ki, hatta Guy'la yalnız kalacağı için seviniyordu. Yine dolanırken tesadüfen Arcadia'ya giden yola saptıklarında Guy'm da buna sevindiğini düşünmüştü.

Joe daha onları görmeden çocuklar onu görmüştü. Çok da zor olma-mıştı doğrusu. Joe bir Austin Healey'nin kaputuna iyice gömülmüş, distribütör kapağıyla boğuşuyordu. Sylvia ve Virginia'yla birlikte alış-veriştten dönen Freddie, Joe'nun arkasında dikilip ne olduğu belirsiz bir şekerleme yüzünden hâlâ yapış yapış olan elini onun gömleğine sildi. "Celia'nın bebeği olacak!"

Joe başını kaputun altına gömdüğü yerden çıkardı.

"Freddie!" Virginia endişeyle yola bakıp önü açık garaja daldı ve çocuğu çekiştirdi.

"Ama öyle! Dün akşam Celia ile annem bebek yapmaktan bah-sederken onları duydum. Annem ona Guy'ın kendi sorunlarıyla il-gilenmesine izin vermesini, böylece her yıl başka bir bebek yapmak zorunda kalmayacağını söyledi."

"Freddie, saçma sapan şeyler söylediğini annene anlatacağım!" dedi Virginia ve Freddie onun her zamanki güçlü tutuşundan kur-tulmaya çalışırken Joe'ya, "Affedersin," diye fısıldadı.

“Neden artık gelmiyorsun?” Sylvia, Joe’nun önünde durmuş, başını yana eğmişti. “Bana Monopoly oynamayı öğretecektin ama söz verdiğin halde ertesi gün gelmedin.”

Joe bir bezle ellerini silmeye başladı.

“Affedersin,” dedi. “Biraz meşguldüm.”

“Lottie ona kızgın olduğun için gelmediğini söylüyor.”

Joe ellerini silmeyi bıraktı. “Öyle mi dedi?”

“O, Dickie Valentine’la çıktığı için sen artık bize gelmiyormuşsun.”

Joe her şeye rağmen kıs kıs güldü.

“Lottie’nin de bebeği olacak mı?” Freddie şimdi araştırmacı, tom-bul, pembe kolunu uzatmış, motora bakıyordu.

“Sylvia. Freddie. Haydi!”

“Lottie’nin bebeği olursa ona Monopoly oynamayı öğretecek misin?”

“Silgin varsa yalnızca bir bebeğin olabilir.”

Freddie’nin kolunu motordan uzaklaştıran Joe başını iki yana salladı. Yanındaki Virginia da gülüyordu.

Yetişkinlerin neşesini fark eden Freddie adımlarını hızlandırdı. “Lottie, Dickie Valentine’la bebek yapıyor. Sonra da Dickie televizyonda şarkı söyleyecek.”

“Söylediklerine dikkat et Freddie. Biri sana inanabilir,” dedi Virginia ve kıkırdarak Joe’ya döndü. Joe’dan hoşlanıyordu. Joe, Lottie’nin peşinde koşarak boşuna vakit harcıyordu. O aptal kız tip olarak Joe’dan iyisini bulabileceğini düşünüyor, Holdenların evinde yaşadığı için kendini önemli biri gibi görüyordu. Oysa Virginia’dan daha iyi değildi. Yalnızca şanslıydı.

“Bu ikisine bakarsan Lottie’nin bir sonraki sevgilisi Elvis Presley olur.” Virginia saçlarını geriye atarken sabah evden ruj bile sürmeden çıktığına pişman oldu, oysa bunu aklından geçirmişti.

Ama Joe onun farkına bile varmamıştı. Elvis Presley esprisini de komik bulmamıştı. Yine ciddiyete boğulmuştu.

“Son zamanlarda hiç dışarı çıktın mı Joe? Clacton’a gittin mi?” Virginia ona biraz daha yaklaşmış, ince bacaklarını onun gözlerinin önüne sermişti.

Joe başını eğdi ve hafifçe kımıldandı. “Hayır. İşler biraz yoğun.”

“Freddie doğru söylüyor. Seni pek görmüyoruz bu aralar.”

“Evet, haklısın.”

“Bak, başparmağımda bir tırnağım daha var.” Freddie elini Joe’ya doğru uzattı.

“Şeytan tırnağı o Freddie, söyledim sana. Ve yakında düşecek. İnsanlara gösterip durma şunu.”

“Ben hidrojen bombası yapabilirim. Eczaneden hidrojen alabiliyorsun. Bay Ansty söylerken duydum bunu.”

Joe gitmelerini bekliyormuş gibi saate baktı. Ama Virginia ısrarcıydı. “Hidrojen peroksit demek istiyor. Baksana Joe, cumartesi akşamı birkaç arkadaşıyla beraber Colchester Caddesi’ndeki dans salonuna gidiyoruz. Gelmek istersen eminim senin için de bilet bulabiliriz.” Duraksadı. “Londra’dan bir grup geliyormuş. Çok iyi olduklarını duydum. En iyi rock’n’roll parçalarını çalıyorlarmış. Eğleniriz.”

Joe ona baktı ve elindeki bezi бүktü.

“Sen düşün.”

“Teşekkürler Virginia. Çok teşekkürler. Ben sana haber veririm.”

1870 yılında Lorenzo Dow Baker isimli Amerikalı bir kaptan, Port Antonio’ya yanaştı ve şehrin pazarlarını tembel tembel dolaşırken yerli halkın garip şekilli, sarı bir meyve tükettiğini gördü. Girişimci bir kişiliği olan Kaptan Baker meyvenin davetkâr bir kokusu ve görüntüsü olduğunu düşündü. Meyveden her biri bir şilinden yüz altmış demet aldı ve onları geminin deposuna koydu. On bir gün sonra Amerika’nın New Jersey’deki limanına vardığında şehirdeki meyve alıcıları o meyveye saldırdı ve demetine iki dolar ödedi.

“Fena kâr elde etmemiş,” dedi Julian Armand.

“Birkaç muz için, evet. Halk bu yeni meyveye bayılmış. Bir şeyin garipliği yerine güzelliğini görenler... ödülü kapmış. Meyve ithalat endüstrisi de böyle başlamış. Baker Şirketi, Boston Meyve Şirketi’ne

dönüşmüş. Ve o şirketten doğan yeni şirket de bugünkü en büyük ithalatçılardan biri olmuş. Babam bunu bana masal diye anlatırdı.” Guy, Lottie’ye gülümsedi. “O şirket kendi şirketinden çok daha büyük olduğu için daha fazlasını anlatmaktan hoşlanmazdı.”

Çıplak ayaklarını kitap yığınınına yaslayarak oturan Julian, “Rekabetçi adammış,” dedi. Kucağında taş baskı resimlerden oluşan bir yığın vardı ve her birini iki yanındaki minderlerin üstüne koyarak iki gruba ayırıyordu. Bu zamana dek konuştuğunu hiç duymadıkları solgun yüzlü, çilli, Stephen adlı genç adam, Julian’ın bir köşeye attıklarını alıp bunu nezaketen yapıyormuş gibi yakından inceliyordu. Görünüşte oyun yazarıydı. Lottie tam da Bayan Holden’m tavrıyla “görünüşte” kelimesini de eklemişti çünkü Frances dışında hiçbiri bir şey yapıyormuş gibi görünmüyordu.

“İşleri iyi gidiyor mu peki?”

“Şu aralar iyi. Yani ne kadar para kazandığını falan bilmiyorum ama çocukluğumdan beri evlerimizin gitgide büyüdüğünü biliyorum. Arabalarımızın da.”

“Rekabetin kendine göre iyi tarafları da var. Baban kafasına koyduğunu yapan birine benziyor.”

“Hiçbir konuda kaybetmeye gelemmez. Beni bile.”

“Satranç bilir misin Guy?”

“Ne zamandır oynamadım. Oynamak ister misiniz Bay Armand?”

“Hayır, hayır. Ben taktik konusunda pek iyi sayılmam. Ama eğer iyiysen George’la oynayabilirsin.”

“George’un kafası sırf matematiğe çalışır. Saf mantıktır. Bazen yarı insan yarı makine mi, diye düşünmüyor değilim,” dedi Adeline.

“Soğuk biri yani.”

“Tam olarak soğuk da sayılmaz. George istediğinde çok nazik biri olabilir. Ama âşık olunacak biri değildir.” O nazik sohbet, o günkü havanın sonbaharın başlamak üzere olduğu gerçeğiyle çeliştiğini gösteriyordu. Lottie başta bunu pek fark etmemişti; odadaki insanlar arasında zar zor fark edilebilir bir titreşim, bir enerji vardı. Adeline,

Lottie'nin saçının bir tutamını kaldırdı. "Kesinlikle âşık olunacak bir adam değil."

Adeline'm ayağının dibinde oturan Lottie, onun kullandığı ke-limeler karşısında kızarmamaya çalışırken yük gemileri ve egzotik meyvelerle ilgili hayallerinden uyandı. Adeline bir kutuda bulduğu minik, boncuklu güllerle Lottie'nin saçlarını süslüyordu. "Bunlar benim gelinliğimin süslemeleriydi," dedi ve Lottie o an dehşete kapıldı. "Yalnızca bir elbiseydi Lottie, o kadar. Geçmişin sadece iyi taraflarını saklamak hoşuma gidiyor."

Adeline "sırf görmek için" onları Lottie'nin saçlarına takmak istemişti. Lottie başta buna itiraz etmişti; üstünde bir yığın çiçek olan saçlarda Adeline ne "görecekt"i ki? Ama sonra Guy da denemesini, Adeline'in onun örgülerini açmasına izin vermesini, saçları taranıp çiçekler takılırken sessizce oturmasını önermişti ona. Ne kadar uzun sürerse sürsün Guy'ın gözlerini üzerinde hissetme düşüncesi o kadar güzeldi ki Lottie bir parça daha itiraz etmesine rağmen sonunda buna razı oldu. "Ama gitmeden önce onları çıkarırım. Bayan H bunu görürse küplere biner."

Frances terastan içeri girdiğinde Adeline duraksadı. Lottie onun ellerinin saçlarında sabitlendiğini, Frances yanlarından geçerken Adeline'in hafifçe iç geçirdiğini hissetti. Orada oldukları bir buçuk saatlik süre içinde Frances tek kelime etmemişti. Lottie başta bunun farkına varmamıştı; tüm duyuları Guy'a odaklanmıştı ve Frances'in son zamanlarda dışarıda, duvar resmi üzerinde çalışıyor olması sık rastlanan bir durum olmuştu. Ama sonra o da Frances'in soğukluğunu, Adeline'in içecek bir şey, yeni bir fırça, Guy'ın getirdiği lezzetli meyvelerden isteyip istemediğine dair sorularını duymazlıktan geldiğini fark etmişti.

Frances yanlarından geçtiğinde Lottie onun ters bir yanıt vermek için kendini zor tutuyormuş gibi çenesini kastığını gördü. Dik, kemikli omuzları kaskatı görünürken biri onu yolundan alıkoyabilirmiş gibi boya kutusuna eğildi. Gözlerindeki pembemsi buğu olmasa,

kirpikleri minik yıldızlar gibi ıslak ıslak ışıldamasa saldırgan bir hali olduğu söylenebilirdi.

Julian onu kızdırmış olmalı, diye düşündü Lottie. O gelene kadar Frances hiç böyle değildi. Julian'ın varlığı genç kadının davranışlarını değiştirmeye yetmişti, rahatsızlığı her halinden belli oluyordu. “Resim yapmana yardım edebilir miyim Frances?” diye sordu.

Ama Frances ona yanıt bile vermeden mutfağa geçti.

Guy'ın ailesinin gelip Holdenlarla tanışmasına dört gün kalmıştı ve birlikte geçirdikleri zamanın sona ereceğinin farkında olan Lottie, şekerlemelerini istifleleyen küçük çocuklar gibi birlikte geçirdikleri her anı ezberlemeye çalışıyordu. Bu zor bir görevdi ve bazen anıları zihnine kazıma işine kendini öylesine kaptırıyordu ki etrafındakileri tamamen unutuyor, dalıp gidiyordu. “Lottie bizi yine terk etti,” diyordu Adeline. Birkaç dakika sonra da Lottie dikkatlerin kendi üzerinde olduğunu fark ederek yerinden sıçırıyordu.

Guy hiçbir şey söylemiyordu. Karakterinin başka insanların belirtme ihtiyacı duyduğu bu özelliğini Guy kabullenmiş gibiydi. Onu sorgulamıyordu ve kişiliğinin sorgulanmasından gerçekten midesi bulanana Lottie de bundan memnundu.

Bancroftların cumartesi günü gelmesi bekleniyordu. Riviera Otel'i'nde kalacaklardı. Körfeze bakan en güzel odayı ayırtmışlardı. (Konukların Uplands'te ağırılanmamasına bozulan Bayan Chilton, “Biraz fazla cıfcaflı,” demişti. “Anladığım kadarıyla gerçekten yabancılar.”) Guy annesi ile babasının yanında geleceğini duyurduğundan beri Bayan Holden evi ayağa kaldırmış, zaten çok çalışan Virginia'yı küplere bindirmişti.

“Bence ailenle tanışmalıyım Guy. Baban çok ilginç birine benziyor.”

“O biraz... aslında onu ancak tanıdıkça sevebilirsiniz,” dedi Guy. İngilizlere göre fazla açık sözlüdür. Onu Amerikalı sananlar da oluyor. Biraz küstahtır. Ayrıca işinden başka ilgi alanı yoktur. Başka her şey ona sıkıcı gelir.”

“Peki ya annen? Böyle bir baş belasıyla nasıl yaşayabiliyor?”

“Ona güler hep. Aslına bakarsanız ona gülen tek kişi annemdir. Babam çabuk öfkelenir. İnsanlar ondan... korkar.”

“Ama sen korkmuyorsun.”

“Evet.” Guy, Lottie’ye yandan bir bakış attı. “Ama onu kızdıracak bir şey de yapmadım.”

O dile getirmediği “henüz” kelimesi havada öylece asılı kalmıştı. Lottie bunu hissetmiş, içi ürpermişti. Bakışlarını Guy’dan kaçırıp Mr. Beans’le kumsalda koştuktan kirlenen ayakkabılarına baktı. Doktor Holden köpeğin bu kadar sık yürüdüğünden haberi olmadığını söylemişti. Bu arada Adeline büyük ihtimalle Frances’e bakmak için kalkıp odadan çıktı. O an bir sessizlik oldu. Taş baskı resimlerini ayıklamaya devam eden Julian arada bir resimlerden birini ışığa tutuyor, olumlu veya olumsuz anlamda, “Hımmm,” diye mırıldanıyordu. Stephen onun yanından kalkıp gerindi ve kolları tavana uzanırken ince gömleği kalktı. Açık tenli karnı ortaya çıkmıştı.

O sırada Guy’a bakmakta olan Lottie onunla göz göze geldiği anda kızardı. Guy odanın hangi noktasında (ya da odanın dışında) olursa olsun Lottie havadaki titreşimleri yakalarcasına onun varlığının bilincinde oluyor, içinin ürperdiğini hissediyordu. Gül goncalarının ağırlığıyla saçlarının yüzünü kapatmasına izin vererek başını eğdiğinde Lottie, Guy’ın hâlâ ona baktığının farkındaydı.

Bir bağırma sesiyle ikisi birden yerinden sıçradı. Frances’in sesiydi bu ama ses çok boğuk çıktığından ne söylediği anlaşılmıyordu. Yine de onun sesi olduğu kesindi. Arada Adeline’in tatlı, yatıştırıcı sesi duyuldu ve hemen ardından Frances yeniden parladı. “*Mümkün değil!*” gibi bir şey söylerken attığı çığlığı, taş döşemeye düşüp parçalanan bir mutfak eşyasının sesi izledi.

Lottie, Julian’a baktı ama adam duruma ilgisiz görünüyordu. Zaten şüphelendiği bir şeyden emin olmuş gibi bir anlığına başını kaldırmış, sonra tekrar taş baskılarına dönüp baskı kalitesine dair bir şeyler mırıldanmıştı. Onunla birlikte baskıları inceleyen Stephen kâğıdın üzerindeki bir şeyi işaret etmiş, sonra birlikte başlarını sallamışlardı.

“Hayır, yapmayacaksın. Çünkü böylesini tercih ediyorsun. Seçme şansın var Adeline, seçme şansın var. Yokmuş gibi davranmak kolayına gidiyor yalnızca.”

Kimse bir şey duymuyormuş gibi davranıyordu. Lottie utanmıştı. İnsanların tartışmasını dinlemekten nefret ederdi. Sinirleri gerilir, kendini yine beş yaşındaymış gibi savunmasız ve güçsüz hissedirdi.

“Ama ben kabul etmiyorum Adeline. Etmeyeceğim de. Bunu sana defalarca söyledim. Hatta sana yalvardım...”

Git ve durdur onları, diye geçirdi içinden Lottie. Biri gidip onları durdursun. Ama Julian başını bile kaldırmadı.

Lottie, Guy'ın gözlerine bakmaya cesaret ettiğinde Guy dudaklarını oynatarak ona, “Gidelim mi?” diye sordu.

Evdan çıktıkları sırada Julian içtenlikle elini kaldırıp onları uğurladı. Stephen'm söylediği bir şeye kıs kıs gülüyordu. Mutfak da sessizliğe gömülmüştü şimdi.

Çakıl taşlı araç yolundan geçerlerken Guy onun elini tuttu. Woodbridge Meydanı'na kadar o dokunuşun sıcaklığıyla yanan Lottie ne yükselen sesleri ne de hâlâ saçına takılı olan gül goncalarını hatırlıyordu.

“Sen ne yaptın kendine Lottie?” dedi Bayan Holden. “Martıların saldırısına uğramış gibi görünüyorsun!”

Ama bu, Lottie'nin umurunda değildi. Guy onun elini bırakırken goncalardan birine dokunmuş, “Doğanın gücü,” diye mırıldanmıştı.

Bazı şeyleri yapmanın belli yolları vardı; karşılanması gereken belli standartlar. Ve Adeline'in Merham salonundaki kadınlara verdiği tepki fazlasıyla yetersiz olmuştu.

“Bize katılamayacağı için çok mu üzgünmüş? Neden? Meşgul müymüş? Çocuk mu bakıyormuş? Yoksa başkanlığa adaylığını mı koymuş?” Bayan Chilton bu durumu en çok kötüye yoranlardan biriydi.

“Ama başka bir zaman ona uğramamızı ümit ediyormuş,” diye okudu Bayan Colquhoun fildişi rengi kâğıt parçasından. “Ancak o ‘başka bir zaman’ın ne zaman olacağı da belli değil.”

Bayan Chilton kendisine ikram edilen kavun dilimini reddedererek, “Bence de değil,” dedi. “Hayır, teşekkür ederim Susan, tatlım. O meyve geçen hafta midemi mahvetti. Bence çok yetersiz bir yanıt. Gerçekten çok yetersiz.”

Ayaklarını altına alarak kanepede oturduğu yerde bir dergiyi karıştıran Celia, “Sizi evine davet etmiş işte,” dedi.

“Önemli olan o değil tatlım. Sorun onun evi değil. Onu biz davet ettik, dolayısıyla daveti kabul etmesi gerekirdi. Durumu tersine çevirip onun bizi davet etmesi çok saçma.”

“Neden olmasın?” dedi Celia.

Bayan Chilton, Bayan Holden’a baktı. “Sonuçta gelmedi, değil mi?”

“Ama kabalık etmemiş ki. Sizi davet ediyorsa kabalık ettiğini söyleyemezsiniz.”

Kadınlar sinirlenmişti. Sylvia’yla birlikte yerde oturmuş, yapboz yapmakta olan Lottie içten içe Adeline’in aslında akıllılık ettiğini düşündü. Sırf onlar istiyor diye “salon” a gelecek değildi ama kadınların Arcadia’yı ziyaret ederken kendilerini yeterince güvende hissetmeyeceklerini de biliyordu. Topu onlara atarak bu işten sıyrılmıştı.

“Sandığınız kadar kabalık etmemiş bence,” dedi Celia umarsızca. “Hem ziyaretinize gelmesini neden bu kadar istiyorsunuz, onu da anlamış değilim. Zamanınızın büyük bir kısmını insanları ondan uzak tutmaya çalışmakla geçiyorsunuz.”

“Ama zaten sorun da bu,” dedi Bayan Holden öfkeyle.

“Evet,” dedi Bayan Colquhoun. Sonra da başını eğdi. “Sanırım öyle.”

Bayan Chilton mektubun devamına bakarken yarım çerçeveli gözlüğünün ardından gözlerini kıstı. “Sanatsal bir çalışma yapmamızı da istiyormuş. Ünlü şair Rainer Maria Rilke’den bir alıntının bize ilham vereceğini umuyormuş: ‘Sanat da bir yaşam biçimidir ve insan yaşarken farkında olmadan buna hazırlanır; gerçek olan her şeyde ona

biraz daha yaklaşır.” O an mektubu indirip etrafındakilere baktı. “Bu da ne demek oluyor?”

Guy birkaç gündür moralsiz görünüyordu. Başka işlerle meşgulmüş gibi ciddi bir hali vardı. Dolayısıyla Bayan Holden onun Doktor Holden’ın şöminenin yanındaki koltuğuna oturmuş, gazetesinin arkasından güldüğünü gördüğünde rahatlasın mı, yoksa bozulsun mu bilemedi.

Kışın ilk fırtınası Walton’ı vurmuş, dışarıdaki çok da sağlam olmayan saksıları pervazlardan koparıp içinde kalan kırmızı çiçekleri küçük yığınlar halinde yola saçmıştı. “Bir saat içinde Merham’i da vuracak,” demişti Bayan Holden telefonu kapatıp geldiğinde. “En iyisi panjurları indirelim Virginia!”

Lottie de, “Yağmur başlamadan Mr. Beans’i gezdireyim,” demişti ve onun bu huysuzluk ile yardımseverlik arasında gidip gelen değişken ruh haline şaşırmış olduğu açıkça görülen Bayan Holden ona keskin bir bakış atmıştı. Celia üst katta, banyodaydı ve Guy da biraz temiz hava alma bahanesiyle Lottie’ye eşlik etmeyi teklif etmişti. Ama şimdi on dakikadır dışarıda olmalarına rağmen Lottie, Guy’ın ona hiçbir şey söylemediğini fark etti. Guy gün boyunca neredeyse hiç kimseyle konuşmamıştı ve bunun, Guy’ın annesi ile babası gelmeden önceki son yürüyüşleri olduğunu bilen Lottie, aralarında bir bağ kurulmasını, güçlü bir iletişim kanalı açılmasını çaresizce istiyordu.

Belediye parkının diğer ucuna vardıkları sırada yağmur iri, ağır damlalar halinde yağmaya başladı ve rüzgârı kulaklarında hisseden Lottie, o parlak, gelişigüzel renkleri kömür karası gökyüzünün altında canlılığını hâlâ koruyan sahil kulübelerine doğru koşarak Guy’a da aynısını yapmasını işaret etti. Paslı kilitlerin tahtadan ayrıldığı birkaç boş kulübe olduğunu hatırlayarak seksen ve doksanlı numaralı kulübelere kadar geldi. Bir kapıyı araladı ve tam da yağmurun şiddetlen- diği sırada içeri girdi. Gömleği çoktan sıırıslık olan Guy da yarı kakhaha atarak, yarı nefessiz kalmış halde gömleğini çekiştirip onun hemen arkasından içeriye daldı. O kapalı mekânda ne kadar yakın

olduklarını bilen Lottie duruma tümüyle kayıtsız kalan Mr. Beans'i büyük bir işe girişmiş gibi bir bezle kurulamaya başladı.

Kulübe uzun süre bakımsız kalmıştı. Hızla ilerleyen bulutlar çatıdaki ince yarıklardan görülebiliyordu. Kulübenin çatlamış bir fincan ve çürük, ahşap bir bank dışında burada kalan mutlu tatilcilere sunduğu bir şey yoktu. Diğer kulübelerin çoğunun bir ismi vardı –Kennora (veya burada kalanların isimlerinden türetilmiş pek de güzel sayılmayan yeni isimler), Deniz Rüzgârı, Haydi Es!– ve nemli minderler ile şezlonglar yaz boyunca dışarıda kalırken daha cesur aileler çaydanlıkları elden ele dolaştırıyordu. Savaş döneminde kulübelerin hepsine el konmuştu ve gömülerek bir tür kıyı savunması oluşturmaları sağlanmıştı. Yenilenip tekrar parlak renklerine büründüklerinde daha önce hiç sahil kulübesi görmemiş olan Lottie her birine âşık olmuştu. Saatlerce ileri geri yürüyüp isimlerini okumuş, o ailelerin bir parçası olduğunu hayal etmişti.

Mr. Beans'in kuruduğu kesindi. Lottie banka çöküp yüzüne düşen siyah saç tutamlarını geriye itti.

Kapkara bulutlar ufukta hızla toplanıp denizi en derinlerine kadar karanlığa gömerken Guy, “Ne fırtına ama,” dedi. Tepelerinde martılar rüzgârla yarışıyor, yağmurun sesini bastırırcasına çılgık atıp birbirlerine sesleniyorlardı. Guy’a bakan Lottie aniden Joe’yu düşündü. İlk yorumu şemsiye getirmediklerine hayıflanmak olurdu kesin.

“Biliyor musun, tropik ülkelerde fırtınalar çok şiddetli olur. Bir an güneşin altında otururken, hemen ardından gökyüzünde tren misali hareket eden bir şey görürsün.” Guy elini havada gezdirirken gözleri de elini izliyordu. “Sonra *bom!* İnanılmaz bir yağmur, ayaklarını aşır yollardan aşağı nehir gibi akar. Bir de şimşek çakar! Çatal şeklinde çakıp zikzaklar çizerek bütün gökyüzünü aydınlatırlar.”

Onun konuşmasından başka bir şey istemeyen Lottie hiçbir şey söylemeden başını sallayıp duruyordu.

“Bir keresinde üzerine yıldırım düşüp ölen bir eşek görmüştüm. Fırtına başladığında eşek tarladaymış. Onu içeri sokmak kimsenin aklına gelmemiş. Ben de eve gidiyordum ve arkamı döndüm çünkü

o an inanılmaz bir şekilde gök gürlledi. Yıldırım çarptığında eşek yerinden bile kımıldayamadı! Bir şey ayaklarını yerden kesmiş gibi hafifçe sıçradı ve bacakları kaskatı kesilmiş bir halde öylece yere yığıldı. Arkasındaki arabaysa hâlâ yerinde duruyordu. Eşek neye uğradığını bile anlamadan öldü.”

Lottie bunun eşekle ilgisi olup olmadığını bilmiyordu ama dokunsalar ağlayacakmış gibi hissetti. Gözlerini çılgınca kırptıştırıp dururken Mr. Beans’in tüylerini okşamaya başladı. Durduğunda Guy hâlâ denize bakıyordu. Sol tarafındaki mavi bulutları, fırtınanın bittiği noktayı Lottie görebiliyordu.

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Lottie, Guy’m bir kez olsun saatine bakmadığını fark etti.

“Askere gitmen gerektiğinde ne olacak?”

Guy kapıya hafifçe yumruk attı. “Gitmeyeceğim.”

Lottie kaşlarını çatı. “Bundan kaçan biri olduğunu sanmıyorum. Tek çocuk olsan bile.”

“Sağlık sorunların varsa gitmezsin.”

“Ama sen hasta değilsin ki, öyle değil mi?” Lottie endişesinin sesine yansımaları engelleyemedi.

Guy bir parça kızarmıştı sanki. “Değilim... düz tabanım ben. Annem bunun hayatım boyunca ayakkabısız gezmemden kaynaklandığını söylüyor.”

Lottie kendini onun ayaklarını incelerken bulduğunda, Guy’ın fiziksel bir kusurunun olduğunu öğrenmekten garip bir memnuniyet duydu. Nedense bu kusuru onu daha çok insana benzetmiş, ulaşılır görünmesini sağlamıştı.

“‘Şarapnel yarası’ gibi göz kamaştırıcı bir kusur sayılmaz, değil mi?” Guy kederli bir ifadeyle gülümseyerek kumlu ahşap zemini eşelerken huzursuz bacağı rahatsızlığını âdeta gözler önüne sermişti.

Lottie ne söyleyeceğini bilemedi. Askere gittiğini bildiği tek kişi Joe’ydu ve o soğuk Payroll Corps’taki iki yıllık hizmeti ailesi için öyle bir utançtı ki kasabadaki kimse bu konuyu konuşmazdı. En azından

onların önünde konuşan yoktu. Lottie şeritler halinde yağın yağmuru, köpüren denizin duvarları tehdit edercesine kabarışını izledi.

“Gülmedin,” dedi Guy sırtarak.

“Affedersin,” dedi Lottie ciddiyle. “Sanırım benim espri anlayışım biraz kıt.”

Guy kaşlarını çatarken Lottie her şeye rağmen gülümsedi.

“Kıt olan başka neyin var?”

“Ne?”

“Başka neyin yok? Hiç kusurun yok mu?”

Lottie ona baktı. “Düz taban olmak?”

İkisi de kahkahalarla güldü, sinirleri gerilmiş gibiydi. Lottie kontrolsüzce gülebileceğini hissediyordu. Onun dışında yüzeye de çok yaklaşmışlardı, başka bir şeye...

“Ailen peki? Ailen var mı?”

“Tanımazsın ki. Annem var. Ama bunu bir türlü hazmedemedi sanırım.”

Guy gözlerini ona dikmişti. “Zavalılık.”

“Zavallı falan değilim. Holdenlarla yaşadığım için şanslıyım.”

Lottie bunu sık sık dile getiriyordu.

“Kusursuz aile.”

“Kusursuz anne.”

“Tanrım. On yıl boyunca ona nasıl katlandın, bilmiyorum.”

“Benim annemi görseydin öyle demezdin.”

Nedense bu sözler ikisine de inanılmaz derecede komik gelmişti.

“Ona karşı anlayışlı olmalıyız. Bir sürü sıkıntıya göğüs geriyor.”

Guy şimdi bir petrol tankerini izliyordu. Tanker deniz ile gökyüzünün birleştiği noktada ufkun diğer tarafına geçiyordu. Guy derin bir iç geçirdi ve bacaklarını banka uzattı. Gerinip kapıya kadar uzandı. Lottie onun ayak bileklerini görebiliyordu; teni kahverengiydi, bileklerinin iç kısmıyla aynı renkte.

“Onunla nasıl tanıştın?”

“Celia’yla mı?”

“Evet.”

Guy olduğu yerde kımlıdanıp açık renkli pantolonundaki damlacıkları silkelemek için eğildi.

“Tesadüfen sanırım. Londra’da bir evimiz var ve babam çiftlik araştırması yapmak için Karayiıler’e gittiğinde ben annemle o evde kalıyordum. Annem bazen Londra’da kalmayı, teyzemle buluşup alış-veriş yapmayı sever. Bilirsin böyle işleri.”

Lottie bilirmiş gibi başını salladı. Ayaklarının dibindeki Mr. Beans tasmasını çekıştırıp yürümeye devam etmek istediğini göstermeye çalışıyordu.

“Şehirde yaşamaya bayılmadığım için birkaç günlüğüne kuzenimin Sussex’teki evine gitmişim. Amcamın bir çiftliği var ve çocukluğumdan beri orada kalırım. Neredeyse yaşıt olduğum kuzenim aynı zamanda en yakın arkadaşımıdır. Her neyse, Londra’ya dönecektim ama Rob’la birlikte bir bara gittik ve birbiri ardına bir sürü şey olunca planladığımdan biraz geç bir saate kaldım. İstasyonda oturup beklemeye başladım çünkü Londra’ya giden yalnızca bir tren kalmıştı. Beklerken önümden geçen kızı gördüm.”

Lottie’nin yüreği daraldı. Artık onu daha fazla dinlemek istediğinden emin değildi. Ama Guy’a engel olmanın bir yolu da yoktu. “Ve onun çok güzel olduğunu düşündün.”

Guy gözlerini yere dikip hafifçe güldü. “Güzeldi. Evet, güzeldi. Ama daha çok sarhoş olduğunu düşündüm.”

Lottie anında kafasını kaldırdı. Guy onun yanı başındaki ahşap banka oturup bir parmağını dudaklarına götürdü. “Bunu kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum... Sen de söz ver Lottie... Celia berbat haldeydi. Yanında beklediğim bilet gişesinin önünden geçerken kendi kendine kıkırdıyordu. Üzcrindeki kıyafetlere bakınca bir partiden döndüğünü tahmin ettim. Ama ayakkabılarının tekini kaybetmişti ve diğcr tekini de küçük çantasıyla birlikte elinde tutuyordu.”

Yağmur çatıyı şiddetle dövüyordu, yere vurduğı noktalardan kulübeye sıcıyor ve Mr. Beans’in irkilmesine neden oluyordu.

“Ben de ona göz kulak olmam gerektiğini hissettim. Ama sonra istasyondaki bekleme salonuna geçti, orada üniformalı askerler vardı.

Celia da yanlarına oturup onlarla konuşmaya başladı. Tabii bu, askerlerin hoşuna gitmişti. Ben de belki onları tanıyordur diye düşündüm. Hepsi birbirini tanıyormuş gibi görünüyordu. Birlikte dansa gitmiş olabileceklerini düşündüm.”

Kızının sarhoş halde askerlerle sohbet ettiğini görseydi Bayan Holden’in nasıl bir tepki vereceği Lottie’nin zihninde dönüp duruyordu şimdi. Üstelik bu hikâye, Celia’nın arkadan bağlı, topuklu, saten ayakkabılarını neden yanında getirmediğini de açıklıyordu. Celia, Bayan Holden’a onları sekreterlik okulundaki bir kızın çaldığını söylemişti.

“Hatta bir ara askerlerden birinin kucağına oturdu. Kahkahalar atıyordu. Onu böyle görünce askerleri tanıdığından emin oldum ve tekrar bilet gişesine döndüm. En fazla beş dakika sonra bağrışmaları duydum. Bir kadın çılgılık atmıştı. Birkaç dakika sonra neler olup bittiğine bakmaya karar verdim ve...”

Lottie tehlike çanlarının çaldığını hissederek, “Ona saldırmışlardı,” dedi.

“Saldırmak mı?” Guy şaşırmıştı. “Hayır, saldırmamışlardı. Ayakkabısını almışlardı.”

“Ne?”

“Ayakkabısını almışlardı. O açık pembe ayakkabısını almış, ayakkabıya ulaşmasına engel olmak için onu havaya kaldırarak dans ediyorlardı.”

“Celia’nın ayakkabısını mı?”

“Evet. Ve Celia o kadar sarhoştur ki bir yerlere çarpıp tekrar tekrar yere düşüyordu. Bir süre onları izledim ama Celia’nın ne yaptığını bilmez halini gördükçe ona büyük bir haksızlık yapıldığına karar verdim. Böylece yanlarına gidip askerlerden ayakkabıyı ona geri vermelerini istedim.”

Lottie gözlerini ona dikti. “Peki ne yaptılar?”

“Ah, başta benimle alay ettiler. İçlerinden biri şansına fazla güvenmememi söyledi. Sonuç düşünüldüğünde bu söylediği gerçekten de komikti. Onlara çok nazık davrandım Lottie çünkü üç kişiye karşı

pek şanslı olacağımı düşünmüyordum. Ama daha ileriye gitmediler. Ayakkabıyı Celia'ya geri verdiler ve perona yöneldiler.”

“Yani onu sıkıştırmadılar mı?”

“Sıkıştırmak mı? Hayır. Yani askerlerden birinin kucağına oturduğunda sıkıştırmışlardır eminim. Ama Celia sinirlenince ya da tepki gösterince bir şey yapmadılar.”

“Sonra ne oldu?”

“Şey, birinin onu eve götürmesi gerektiğini düşündüm. Kendine gelir gibiydi aslında. Ama trende her an uykuya dalacakmış gibi görünüyordu ve ben onu yalnız bırakmanın iyi bir fikir olmayacağına karar verdim... O haliyle.”

“Haklısın...”

Guy omuz silkti. “Ben de onu teyzesinin evine götürdüm. Teyzesi başta bana biraz şüpheli baktı ama ben ona adımları ve numaramı bırakıp bir sıkıntı halinde annemi arayabileceğini söyledim. Ertesi gün Celia benden özür dilemek ve bana teşekkür etmek için telefon etti ve kahve içmeye çıktık... Sonra da...”

Olayları bir de bu versiyonuyla dinlemek Lottie'yi öylesine şaşırtmıştı ki Guy'm o son sözlerinin ne anlama geldiğini algılamakta biraz güçlük çekti. Başını iki yana salladı. “Sarhoş muydu? Sarhoş olduğu için mi onunla ilgilendin?”

“Ah. Ama daha sonra bana gerçeği anlattı. Aslında zencefilli gazoz içtiğini sanıyormuş ama gittiği o partide biri gazozuna votka gibi bir şeye katmış ve Celia da ne olduğunu anlamadan kafayı bulmuş. Gerçekten alçakça bir davranış.”

“Sana böyle mi anlattı?”

Guy kaşlarını çatı. “Evet. Doğrusu onun adına çok üzıldüm.”

Uzun bir sessizlik oldu. Dışarıda gökyüzü şimdi mavi ve siyah olmak üzere iki renge bölünmüştü, güneş ıslak yolu aydınlatmaya başlamıştı.

Sessizliği bozan Lottie oldu. Ayağa kalktı ve fırtına dindiği için duyduğu sevinci kulaklarını dikerek gösteren Mr. Beans de neşeyle

yerinden fırladı. Lottie canlı bir sesle, “Ben artık dönsem iyi olacak,” diyerek yürümeye başladı.

“O iyi biri.” Guy’ın sesi rüzgârla birlikte kulağına geldi.

Lottie gergin ve öfkeli bir ifadeyle hafifçe ona döndü. “Bana bunu söylemene gerek yok.”

Sabah yürüyüşlerinden bahsettiğinde diğer kadınlar bundan farklı bir anlam çıkarınca Deirdre Colquhoun çok ilginç de olsa son keşfinden onlara bahsetmekten çekindi.

Hatta salı günü Bay Armand’dan bahsettiğinde Sarah Chilton çok sert bir tepki verdiği için Deirdre iki sabahtır tanık olduğu o çarpıcı olaydan onlara bahsetmek için bir sebep bulamadı. Adamlar artık gelmiyordu ve onu görmek gerçekten çok ediciydi. Hatta Deirdre Colquhoun onun aynı kadın olduğundan emin olmak için çantasından opera gözlüğünü çıkarmak zorunda kalmıştı. Kadın dalgaların içinde ilerlerken geriye doğru gelişigüzel bir şekilde topladığı saçları ve o dar, siyah mayosuyla soğuğu hissetmiyor gibiydi. Deirdre Colquhoun’un biraz da erkeksi bulduğu bir tavırla suyun içinde ilerlerken ağlıyordu. Evet, hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Yüreği yerinden taşacakmış gibi yüksek sesle...

Altı

Bayan Holden'ın planladığı karşılama böyle değildi. Onun karşılama planına göre evlilik yoluyla akraba olacağı varlıklı, kozmopolit aileye, önüne aldığı iki küçük çocuğuyla kapıyı açtığında üzerinde yepyeni yün elbisesi ve ona uygun kemeri olacaktı. O versiyonda Bancroftlar dört kapılı, muhteşem bir Rover 90'la gelecekler (arabanın bu model olduğunu biliyordu çünkü Bayan Ansty, Riviera Otel'in danışma bölümünde çalışan Jim Farrelly'den öyle duymuştu), kendisi de kusursuzca biçilmiş çimenlikten geçip onları uzun zamandır görüşmediği dostlarını karşılar gibi karşılayacaktı. Hatta o sırada Sarah Chilton ya da diğer hanımefendilerden biri tesadüfen oradan geçecekti.

O versiyonda, yani onun tercih edeceği versiyonda kocası da hemen arkasında olacak, hatta belki evliliğin niteliği hakkında fikir veren basit bir hareketle elini karısını sahiplenircesine onun omzuna koyacaktı. Bu arada çocuklar içtenlikle gülümseyecek, kıyafetlerini temiz tutacak, Bancroftlar nazik bir şekilde içeri davet edilmeden önce onlarla tokalaşacaklardı.

Çocuklar konukların gelmesine az bir zaman kala Metodist Kilisesi'nin aşağısındaki yolda ölmüş bir tilki bulmakla kalmayıp tilki kürkü yapma düşüncesiyle Bayan Holden'ın en iyi dikiş makasıyla hayvanın derisini yazardıktan sonra onu deniz kıyısında buldukları bir kovaya koymuyor, oturma odasının ortasına yaymıyorlardı.

Tercih edilen versiyonda Doktor Holden da bir hasta için acilen çağrılıp onlara çay saatine kadar onu beklememelerini söylemiyordu.

Günlerden cumartesi olduğunu ve sekreterinin, yani Doktor Holden'ın karısı ne zaman arasa onunla ukala bir ses tonuyla konuşan o kızıl saçlı kızın Colchester'daki yeni işine gitmek üzere ertesi gün şehirden ayrılacağını bütün Merham bildiği halde üstelik... Bayan Holden gözlerini kapatıp gözünde bir gül bahçesi canlandırdı. O kadını düşünmemeye çalıştığı zamanlarda hep böyle yapardı. Güzel şeyler düşünmeliydi.

Belki daha da önemlisi, tercih edilen versiyonda Bayan Holden karşılaşma şanssızlığına eriştiği dünyanın en sefil üç genciyle yüzleşmek zorunda da kalmıyordu. Yeni nişanlanmış bir çiftin neşesine sahip olmaktan çok uzak görünen Celia ile Guy suratlarını asmış, sabah-tan beri birbirlerine tek kelime etmemişlerdi. Arka planda gezinen Lottie de her zamanki tavrıyla kara kara düşüncelere dalmıştı. Böyle zamanlarda gerçekten de çok itici görünüyordu. Üstelik hiçbiri daha güzel bir sabah geçirmek için çabalamamıştı. Bayan Holden ne zaman onları neşelendirmeye, mutlu görünmelerini, en azından çocukları kontrol etmesine yardım etmelerini sağlamaya çalışsa omuz silkiyor ya da gözlerini yere dikiyorlardı. Hatta Celia yaşlı gözlerini Guy'a dikmiş ve ondan her lanet olası gün neşeli olmasının beklenemeyeceğini söylemişti. "Bu kadarı gerçekten yeterli çocuklar. Ev, cenaze evi havasından farksız bir havaya büründü. Lottie, sen git de çocuklara o lanet olası hayvanı ortadan kaldırmalarını söyle. Virginia'yı da yardıma çağır. Guy, sen dışarıda arabanın gelmesini bekle. Celia, sen de yukarı çık ve kendine biraz çekidüzen ver. Makyaj yap. Kayınvaliden ile kayınpederini karşılayacaksın, Tanrı aşkına. Düğünün olacak."

"Sanki düğün olacak da," dedi Celia. Bunu öyle sefil bir ifadeyle söylemişti ki Lottie'nin başı anında ona çevrildi.

"Saçmalama. Tabii ki düğün olacak. Haydi, şimdi git ve makyaj yap. İstersen benim parfümümden de sıkabilirsin, biraz neşelen."

"Hangisinden? Chanel mi?"

"İstiyorsan."

Bir an için keyfi yerine gelen Celia hemen üst kata koştu. Lottie ise isyankâr bir tavırla konuk odasına geçti. O ölü hayvanın ortaya çıkışının sarsıntısını hâlâ üzerinden atamayan Virginia ile kanepeye

uzanıp yapmacık bir tavırla kollarını bedenine sararak annesi yüzünden bir daha oturabilmesinin asla ama asla mümkün olmadığından yakman Freddie oradaydı.

Lottie, Celia'nın niçin bu halde olduğunu biliyordu ve bu nedenle hem sevinç duyuyor hem de kendinden nefret ediyordu. Önceki akşam fırtına dindikten sonra Celia onu odalarına çağırması, Lottie odaya girdikten sonra da yatağın kenarına oturup onunla konuşmak istediğini itiraf etmişti. Lottie kıpkırmızı olduğunu farkındaydı. Kaskatı kesilmiş bir halde oturmuştu. Celia'nın anlattıklarından sonra daha da hareketsiz kalmıştı. "Sorun Guy. Son birkaç gündür bana karşı çok ilgisiz Lots. Hiç eskisi gibi değil."

Lottie konuşamamıştı. Dili şişmiş, ağzındaki tüm boşluğu kaplamıştı sanki.

Celia tırnaklarına bakmış ve elini aniden ağzına götürüp birini ısırılmıştı. "Buraya ilk geldiğinde Londra'daki gibiydi. Çok tatlıydı; bana sürekli iyi olup olmadığını, bir şey isteyip istemediğini soruyordu. Çok sevgi doluydu. Çay içtikten sonra sen bardakları toplarken beni arka verandaya götürüyor ve aklım başımdan gidene kadar öpüyordu..."

Lottie o an öksürmüştü. Nefesi kesilmişti.

Onun o halinin farkında bile olmayan Celia önce eline bakmış, sonra başını kaldırmıştı. Mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Tam dört gündür beni doğru düzgün öpmedi. Dün akşam ona yaklaştım ama önümüzde öpülecek çok zaman olduğuna benzer bir şeyler mırıldanarak beni başından savdı. Nasıl böyle hissedebilir Lots? Nasıl bu kadar umursamaz olabilir? Bu tür davranışlar *evli* erkeklerden beklenir."

Lottie, içinde beliren ve heyecana benzeyen o rahatsız edici duyguyu bastırmaya çalışmıştı. Sonra Celia ona dönüp tek bir hareketle kollarını onun boynuna dolayarak gözyaşlarına boğulduğunda Lottie irkilmişti. "Ne yaptım, bilmiyorum Lots. Onu kıracak bir şey söyledim de ona mı kızdı dersin? Bazen nasıl boşboğazlık ettiğimi ve düşünmeden konuştuğumu bilirsin. Belki de son günlerde yeterince güzel görünmüyordumdur. Ama elimden geleni yapıyorum. Annemin bana

aldığı bütün o güzel kıyafetleri giyiyorum, yine de Guy sanki beni eskisi kadar *beğenmiyor*.”

Lottie, Celia'nın kalp atışlarını kendi bedeninde hissediyordu. Celia onun yüzünü görmediği için müthiş bir rahatlama hissederken mekanik bir şekilde onun sırtını sıvazlamaya başlamıştı.

“Bir türlü anlayamıyorum. Sence sorun ne Lots? Onunla yeterince vakit geçirdin. Onu tanımışsındır.”

Lottie sakın bir sesle konuşmaya çalışmıştı. “Eminim sana öyle geliyordur.”

“Bu kadar duygusuz olma Lottie. Sen benden yardım isteseydin ben seni geri çevirmezdim. Haydi, sence ne düşünüyor?”

“Ben yorum yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Ama *bir* fikrin olmalı. Sence ne yapabilirim? Ne yapmalıyım?”

Lottie gözlerini kapatmış ve sonunda, “Belki de gergindir,” demişti. “Belki erkeklerin de bizim gibi sınırları bozulabiliyordur. Yani ailesinin gelecek olması falan. Birinin ailesiyle tanışmak önemli bir mesele, değil mi?”

Celia geri çekilmiş ve dikkatle ona bakmıştı.

“Belki de bu durum onu senin sandığından daha fazla geriyordu.”

“Haklı olabilirsin. Ben meseleye hiç bu açıdan bakmamıştım. Belki de çok heyecanlıdır.” Celia saçını geriye atıp pencereden dışarı bakmıştı. “Hiçbir erkek gerginliğini itiraf etmez, değil mi? Bu, erkeklerin tarzı değildir.”

Lottie şimdi Celia'nın çıkıp gitmesini istiyordu. Onu yalnız bırakması için ne isterse söyleyebilir, yapabiliirdi.

Ama Celia tekrar ona yaklaşıp kollarını boynuna dolamıştı. “Ah, çok zekisin Lots. Kesinlikle haklısın. Son zamanlarda senden biraz uzaklaştıysam özür dilerim. Guy, düğün ve diğer şeyler kafamı çok meşgul ediyor. Bunlar senin pek de keyif alacağın şeyler değil.”

Lottie geri çekilmiş ve hırıltılı bir sesle, “Sorun değil,” demişti.

Celia, “Tamam. Şimdi alt kata ineyim. Bakalım o pis domuz benimle ilgilenecek mi?” diyerek gülmüştü ama sesi yine de hıçkırık gibi çıkmıştı.

Lottie onun gidişini izledikten sonra kendini yavaşça yatağa bırakmıştı.

İşte o zaman her şey gerçeğe dönüşmüştü. Guy ile Celia'nın evlenecek olması, Lottie'nin âşık olamayacağı bir adama âşık olması... Üstelik onun aşkına, onunla birkaç defa yürüyüşe çıkmaktan ve saçındaki aptal, çocuksu çiçekleri beğendiğini söylemekten başka hiçbir şekilde karşılık vermeyen bir adama... Bu kadardı işte, değil mi? Sonuç olarak Guy onu, mesela Freddie'yi sevdiğinden daha fazla sevmiyordu. Freddie'yle de çok zaman geçiriyordu ne de olsa. Hem Guy ondan hoşlansaydı bile yapabilecekleri bir şey yoktu. Son birkaç gün onunla eskisi kadar ilgilenmedi diye Celia'nın ne hale geldiği ortadaydı işte.

Ah, Tanrım, buraya gelmek zorunda mıydın sanki? Lottie homurdanarak alnını dizlerine yasladı. *Sen gelene kadar ben hayatımdan memnundum.* Sonra Virginia'nın gümüşleri yerleştirmesine yardım etmesi için Bayan Holden onu alt kata çağırdı.

Tüm iyi niyetine rağmen Celia üzüntüsünü bir türlü üstünden atamamıştı. Belki de haklıydı. Lottie onun en yeni elbisesiyle Guy'ın önünden gelip geçmesini, kolunu şaka yollu çimdiklemesini, başını cilveli bir şekilde onun omzuna yaslamasını izledi. Guy'ın onu bir adamın, köpeğini okşar gibi ilgisizce okşamasını, buna karşılık Celia'nın yüzündeki gülümsemenin silinmesini izledi. Ve bu arada kendi içinde kaynamaya başlayan duyguları kontrol etmeye çalıştı. Sonra da Sylvia'nın ayakkabılarını bağlamasına yardım etmeye gitti.

Anne ve babasını bir aydır görmeyen, annesine taptığını iddia eden ve babasının onun tanıdığı en iyi insan olduğuna inandığını söyleyen birine göre Guy, onların yakında gelecek olmasıyla azıcık bile olsun heyecanlanmış gibi görünmüyordu. Lottie başta onun dışarıda sürekli volta atmasını sabırsızlığına yormuştu. Ona daha yakından baktığındaysa kendisine ait olduğuna inandığı alana adım atan herkese külotunu sallayan parktaki deli kadın gibi onun da kendi kendine kavgaya ettiğini

görmüştü. Guy'ın yüzünde hevesli bir ifade yoktu; sıkıntılı, huysuz bir hali vardı. Guy, Freddie'nin tenis oynama ısrarlarını ona hiç uymayan aksi bir tavırla reddettiğinde Lottie oturma odasının penceresinden onu gizlice izliyordu. Yukarıdan onları izleyen tanrıçaya, Guy'ın bu sefil halinin nedeninin ve ilacının kendisi olması için dua etti.

Susan Holden berbat durumdaki o üç gence bakıp iç geçirdi. İçlerinden biri bile soğukkanlı olamıyor, olayları sükûnetle karşılayamıyordu. Henry'nin lanet olası kayboluşlarına, Freddie'nin takıntılarına ve Sarah Chilton'ın *her şey göz önüne alındığında* Celia'nın nişanlanmasının ne büyük bir şans olduğuna dair iğneleyici yorumlarına rağmen kendisi dünyaya tebessüm edebiliyorsa bu gençlerin de kendilerine çekidüzen verip biraz olsun neşelenebileceğine inanıyordu.

Aynadaki görüntüsüne bakarak dudaklarını büzüp çantasından rujunu aldı. Bu ona göre fazla cesur bir renkti, salon hanımlarının yanında asla sürmeyeceği türden bir renk. Ama şimdi bu ruju sürerken (öne doğru eğilirken irkilmışti) Bayan Holden kendi kendine insanın bazen mümkün olduğunca fazlasını yapması gerektiğini söyledi.

O kızıl saçlı kız Noel mumu renginde bir ruj sürmüştü. Bayan Holden, Henry'nin ofisine uğrayıp onu orada ilk kez gördüğünde gözlerini ondan alamamıştı.

Belki de her şey bu yüzdendi.

Virginia merdivenlere doğru seslendi: "Bayan Holden, ziyaretçileriniz geldi."

Bayan Holden aynada saçma baktı ve derin bir iç geçirdi. *Lütfen eve geldiğinde keyfin yerinde olsun Henry*, diye dua etti. "Onları içeri al tatlım, şimdi geliyorum."

"Ve Freddie o ölü şeyi atmayı reddediyor. Onu odasında saklayacakmış. Ama halıyı iğrenç kokuttu."

Bayan Holden çaresizce gülleri düşünmeye çalıştı.

"Ne hoş ve sade bir bahçe. Ne kadar da akıllıca." Gergin ve değeri bilinmeyen müstakbel kayınavlıdeye söylenecek ne tatlı sözlerdi bunlar.

Dee Dee Bancroft'un o belirgin Amerikan aksam karşısında (Guy bu konuda hiçbir şey söylememiştir!) kendini hâlâ savunmasız hisseden Susan Holden minnetini yeterince güçlü bir şekilde dile getiremedi.

"Bunlar Albertine mı? En sevdiğim güller. Port Antonio'daki bahçemizde nedense bunlardan yetiştiremiyoruz. Sanırım toprak yüzünden. Ya da başka bir çiçeğin çok yakınına ektiğim için. Hem zaten gül yetiştirmek ustalık işi. Bir sürü de dikenleri var."

Susan Holden, Dee Dee'nin uzun, bronz bacaklarına bakmamaya çalışarak, "Tabii ya," dedi. Kadının çorap giymediğine yemin edebilirdi.

"Ah, bahçenize ne kadar imrendiğimi anlatamam. Guy, balım, hosta çiçekleri bile var, bakar mısın? Üstelik üzerlerinde ufacık bir böcek ısırtığı bile yok. Bunu nasıl becerdiniz? Sizi tebrik ederim."

Karısının "Guy, balım" diye seslendiği Bay Bancroft, oyun alanlarına bakan arka kapıdan dönüp hanımların çırpınıp duran bir şemsiyenin altında ılık çaylarını yudumladıkları yere gitti.

"Okyanus ne tarafta?"

Çimenlerin üstünde oturan Guy hemen ayağa fırlayıp babasının yanma koştu. Doğuyu işaret ederken sözleri çevik rüzgârla birlikte savruluyordu.

"Umarım dışarıda oturmamızın bir sakıncası yoktur. Biraz rüzgârlı, farkındayım ama bu, yılın son güzel günü olabilir ve güllerin keyfine varmak istiyorum doğrusu." Bayan Holden çılgınca hareketlerle Virginia'ya gizlice birkaç sandalye daha getirmesini işaret ediyordu.

"Ah, hayır. Biz dışarıda oturmayı severiz." Bayan Bancroft çayını içerken saçının ağzına girmesini engellemek için elini başına götürdü.

"Evet, evet. İnsan kışın dışarıda oturmayı özlüyor."

"Freddie salondaki halının üstüne ölü tilki koydu," dedi Sylvia.

"Sylvia!"

"Ama koydu. Ben koymadım. Ve annem oraya girmemize izin vermeyeceğini söylüyor. Bu buz gibi bahçede oturmamızın sebebi bu."

"Sylvia, hiç de öyle değil. Affedersiniz Bayan Bancroft. Siz gelmeden önce içeride küçük bir sıkıntı yaşadık ama biz çayımızı hep dışarıda içeriz zaten."

“Lütfen bana Dee Dee de. Ayrıca bizim için endişelenmeyin. Dışarı güzel. Hem Freddie’nin bizim oğlumuz kadar korkunç olduğunu sanmıyorum.” Dee Dee, Susan Holden’in şaşkın yüz ifadesi karşısında gülümsedi. “Ne korkunçtu, bilseniz. Eve böcek getirip onları kutulara ve kavanozlara koyar, sonra da tamamen unuturdu. Un kutusunun içinde yumruk büyüklüğünde bir örümcek bulduğumu hiç unutamam. İyyy!”

“O böceklerle nasıl başa çıktınız bilemiyorum. Ben olsam dehşete kapılırdım.”

Son on dakikayı Bay Bancroft’ın gıcır gıcır Rover’ının ceviz rengi iç kısmını ve derisini inceleyerek geçiren Freddie, “Benim çok hoşuma gider,” dedi. “Keşke benim de yumruk büyüklüğünde bir örümceğim olsa. Ona Harold adını verirdim.”

Bayan Holden ürperdi. Zaten bir gül bahçesinin ortasında otururken başka bir gül bahçesi hayal etmek pek kolay değildi.

“İsterdim işte. Arkadaşım olurdu o benim.”

“Tek arkadaşın olurdu,” dedi Celia. Annesinin fark ettiği üzere kendine biraz çekidüzen vermişti ve piknik örtüsünün üstünde bacaklarını Lottie’ye doğru uzatarak oturmuş, tabaktaki bisküvilerden yiyordu.

Lottie kollarını dizlerine sarmış, gitmek için bir sinyal bekliyormuş gibi gözlerini ön kapının ötesine dikmişti. Bancroftlar geldiğinde Bayan Holden’ın rica ettiği gibi çörek ikram etmemiş, üstüne güzel bir şey giymeye yeltenmemişti bile.

“Bize bahsettiğin şu ev nerede peki oğlum? Eminim Susan’ın evinin yarısı kadar bile güzel değildir.”

Bay Bancroft uzun adımlarla masaya doğru yürürken sigarasını tuttuğu elini abartılı bir şekilde sallıyordu. İngilizce konuşmasına rağmen sesi, kökenine dair pek bir bilgi vermese de Atlantik’in ötesine ait bir tını taşıyordu ve bu da Susan Holden için fazlasıyla *alışılmadık* bir şeydi. Ama zaten baba Guy Bancroft’ın hemen her şeyi alışılmıyışın dışındaydı. İri yarı bir adamdı ve kabare oyuncularının giydiği tarzda parlak kırmızı bir gömlek giymişti. Herkesten en az elli metre

uzaktaymış gibi yüksek bir ses tonuyla konuşuyordu. Geldiklerinde Bayan Holden'ın iki yanağına Fransızlar gibi kocaman, ıslak öpücükler kondurmuştu ki Fransız olmadığı çok belliydi.

“Şu tarafta, belediye parkını geçince.” Guy babasını tekrar sahil tarafına yönlendirip evin yerini işaret etti.

Normal şartlarda biri onu... sıradan biri olarak nitelendirebilirdi. Pek nazık biri sayılmazdı. Kıyafetleri, gür sesi çok da iyi terbiye almadığına işaret ediyordu. Bayan Holden'ın önünde iki defa küfredmişti ve Dee Dee buna kahkahayla karşılık vermişti. Ama kendine özgü bir zarafeti de vardı: parası. Kol saati, parlak, el yapımı ayakkabıları, Susan Holden'a Londra'dan aldıkları çok güzel, timsah derisi el çantası... Onu ince kâğıdın içinden çıkardıklarında Susan hiç de kendisine yakışmayacak bir şekilde başını eğip o pahalı deri kokusunu içine çekme isteğini zor bastırmıştı.

O an zihnini el çantasından uzaklaştırıp tekrar saatine baktı. Saat dörde çeyrek vardı. Henry'nin çoktan telefon edip yemeye yetişip yetişemeyeceğini söylemiş olması gerekirdi. Susan kaç kişilik yemek hazırlayacağını bile bilmiyordu şu an. Bancroftlar kalacaklarını mı sanıyorlardı acaba? Atıştırmalık ızgara tavukların yedi kişilik bir yemeğe dönüşeceği fikri yüreğinin pır pır etmesine sebep oldu.

“Bizim otelimize doğru mu?”

“Evet. Ama bir burnun tam üstünde. Sahil yolundan evi göremezsin.”

Bayan Holden, Virginia'yı hemen domuz eti almaya yollayabilirdi. Her ihtimale karşı. Kalmazlarsa da et heba olmazdı sonuçta; çocuklara köfte yaparlardı.

Dee Dee sarı saçlarına hâkim olmaya çalışarak eğildi. “Oğlum bize o muhteşem komşularınızdan bahsetti. Bu kadar çok sanatçıyla kapı komşusu olmak eminim çok güzeldir.”

Susan Holden hafifçe doğrulup pencereden Virginia'yı çağırdı. “Şey, evet. Gerçekten de güzel. İnsanlar sahil kentlerinin kültüre bir katkıda bulunamayacağını düşünürler ama biz elimizden geleni yapıyoruz.”

“Bu konuda da size imreniyorum. Meyve çiftliklerinde kültürel bir şey de yok ki. En fazla radyo dinleyebilirsiniz. Birkaç kitap, arada bir de gazete okursunuz.”

“Şey, biz sanatın ruhunu kendimiz ortaya çıkarıp geliştirmeye çalışıyoruz.”

“Ev de kulağa muhteşem geliyor.”

“Ev mi?”

“Buyurun Bayan Holden!” Virginia elinde tepsiyle tam önünde durmuştu.

“Affedersiniz, ev mi dediniz?”

“Şu *art deco* tarzı evden bahsediyorum. Oğlum Guy onun bugüne dek gördüğü en güzel evlerden biri olduğunu söyledi. Açıkçası mektupta yazdıklarıyla bile bizi büyüledi.”

Virginia gözlerini dikmiş, ona bakıyordu.

Bayan Holden başını iki yana salladı. “Tamam, bir şey yok Virginia. Ben birazdan gelir, sana söylerim. Affedersiniz Bayan Bancroft, az önce söylediklerinizi tekrarlar mısınız?”

Virginia sesinin duyulabileceği bir tonda cık cıklayarak gitti.

“Dee Dee, lütfen. Evet, biz modern mimari hayranıyız. Gerçi benim büyüdüğüm Midwest’te her şey moderndir, değil mi? Bir ev ancak savaştan önce yapılmışsa bize göre eskidir!” Sonra Bayan Holden kahkahalara boğuldu.

Bay Bancroft sigarasını çiçek tarhına silkti. “Öğleden sonra oraya doğru bir yürüyüş yapıp eve bir bakmalıyız.”

“Arcadia’ya mı?” Lottie başını o tarafa çevirdi.

“Adı Arcadia mı? Ne görkemli.” Dee Dee bir fincan çay daha aldı.

“Arcadia’ya mı gitmek istiyorsunuz?” Bayan Holden’ın sesi birkaç ton yükselmişti şimdi.

Lottie ve Celia bakiştılar.

“Anladığım kadarıyla orası muhteşem bir yer, egzotik insanlarla dolu.”

O gün ilk defa gülümseyen Celia, “Kesinlikle öyle,” dedi.

Dee Dee önce Celia'ya, sonra annesine baktı. "Ah, ama biraz zor olabilir. Öylece gidip evlerine bakmamızdan hoşlanmayabilirler. Guy, balım, bence bunu başka bir güne bırakalım."

"Ama yolun beş dakika aşağısında."

"Balım..."

Bayan Holden, Dee Dee'nin, kocasına attığı bakışı yakaladı. Oturduğu yerde hafifçe doğruldu ve çocuklardan öte bir noktaya gözlerini dikti. "Şey, aslında Bayan Armand'ı ziyaret etmem için hâlihazırda bir davetiyem var... Yani daha geçen hafta kendisinden bir mektup aldım..."

Bay Bancroft sigarasını söndürdü ve çayını tek dikişte içti. "O zaman gidelim. Haydi Guy, anlattığın şeyleri göster bakalım bize."

Bayan Holden o ayakkabıları giydiğine pişman olmuştu. Lottie o kısa yolculukta on beşinci kez önündeki kadının o engebeli deniz yolunda ayağını burktuğunu, konuklarının onu görüp görmediğini anlamak için kaygılı bir şekilde arkasına dönüp baktığını fark etmişti. Aslında Bayan Holden'ın endişelenmesine gerek yoktu; karı koca her şeyden habersiz kol kola girmiş, içten bir sohbet ediyor, birbirlerine uzaktaki gemileri ya da geç açmış çiçekleri gösteriyorlardı. Guy ve Celia önden yürüyordu. Celia, Guy'ın koluna girmişti ama Guy'ın annesi ile babası gibi sakın bir sohbeta dalmış değildiler. Celia konuşuyor, Guy başı öne eğik, çenesi gergin bir şekilde yürüyordu. Celia'yı dinleyip dinlemediğini anlamak mümkün değildi. Lottie en geriden yürürken arkalarından ağlayan Freddie ile Sylvia'ya da keşke izin verilseydi diye düşünüyordu. Böylece hem kendisi güneşin altında ıslık ıslık parlayan kafalar yerine odaklanabileceği bir şey bulmuş olurdu hem de çocuklar Bayan Holden'ın hissedilir şekilde yükselen gerginliğine paratoner görevi görürlerdi.

Lottie, Bayan Holden'ın buraya gelmeyi neden teklif ettiğini anlamış değildi. Kadının daha şimdiden pişman olduğunun farkındaydı, üstelik o topuklu ayakkabıları giydiği için duyduğu pişmanlıktan bile daha büyüktü pişmanlığı. Arcadia'ya yaklaştıkça tanıdık birine rastla-

maktan korkuyormuş gibi etrafına gergin bakışlar atmaya başlamıştı. Beceriksiz bir suçlunun sürekli duraksayan, düzensiz adımlarıyla yürüyor, bu ani değişimini yüzüne vurmasından korkarcasına Lottie'yle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Oysa bu durum Lottie'nin umurunda değildi, o zaten kendi sefaletini yaşıyordu. Müstakbel gelin ile damat karşısında duyulan ebeveynlik gururunu izlemenin, ona yasak olan bir adamın yüzüne bir saat daha bakmak zorunda olmanın verdiği sefaletti bu. Bir de gerektiğinde çay bile demlemeyi bilmeyen Adeline'i böyle bir şeye zorlayacakları düşüncesi...

Guy'm annesi yine Celia'ya seslenmişti. Celia'nın keyfine diyecek yoktu. Kısmen Dee Dee'nin tüm dikkatini ona vermesinden, Lottie'nin tahminine göre kısmen de annesinin aktrisin evine gitmesinden aldığı hazdı bunun sebebi. Lottie onun bir parça da olsa mutlu olmasına memnundu ama bir yandan da içinde o mutluluğu söndürmek için yakıcı bir istek duyuyordu.

Guy'ın annesi ile babası Lottie'yi neredeyse fark etmemişti bile.

Yakında hepsi gidecek, dedi Lottie kendi kendine. Ve ayakkabı mağazasında daha uzun saatler çalışacağım. Joe'yla aramı düzelteceğim. Zihnimi bir şeylerle meşgul edeceğim. Zihnimi o kadar meşgul edeceğim ki onu düşünmeye zamanım kalmayacak. Ve tam araç yoluna girdiği sırada Guy dönüp onunla göz göze gelmeyi tercih etmişti; varlığının bile Lottie'nin, hislerini kontrol etme girişimini altüst etmeye yeteceğini göstermek istercesine...

"Burası mı?" Bay Bancroft tam da birkaç hafta önce oğlunun yaptığı gibi topuklarının üstünde durdu.

Guy durup önlerinde yükselen alçak, beyaz eve baktı. "Burası."

"Güzel görünüyor."

"Art deco ve art moderne" karışımı bir ev. 1925 Exhibition Internationale des Arts Decoratifs'ten çıkmış gibi. Paris'te. Art deco tarzı da böyle çıktı. Binalardaki geometrik desenler Makine Çağı'nın bir yankısı gibi."

Kısa bir sessizlik oldu. Küçük gruptaki herkes dönüp Guy'a baktı.

"Geldiğimizden beri ağzından çıkan en uzun cümle bu oldu."

Guy başını eğdi. “İlgimi çekti ve kütüphanede araştırdım.”

“Kütüphanede araştırdın, öyle mi? Aferin sana oğlum.” Bay Bancroft tombul elini çakmağına siper ederek bir sigara daha yaktı. “Gördün mü Dee Dee?” dedi dumanı keyifle dışarı üfleyerek. “Oğlumuzun öğretmenler olmadan daha başarılı olacağını söylemişim sana. Bir şeye ihtiyacı olduğunda gidip kendisi öğreniyor. Üstelik kütüphanede.”

“Evet, bu bence de muhteşem bir şey hayatım. Bu evle ilgili bir şeyler daha anlat haydi.”

“Ah, bence ben anlatmamalıyım. Adeline size her şeyi anlatır.”

Lottie, Guy’ın Adeline’dan ilk ismiyle bahsettiğini duyan Bayan Holden’m irkildiğini fark etti. Bu akşam bir sorgulama olacağı kesindi.

Kapının açılmasının çok uzun sürmesi de Bayan Holden’ı utan-dırmıştı. O kocaman, beyaz kapının önünde gerilmiş bir halde el çantasını karnına yaslayıp beklerken ve duymamış olabilecekleri ihtimaline karşı kapıyı tekrar çalıp çalmamaya karar vermeye çalışırken de çanta elindeydi ama kapıyı açan yoktu.

“Terasta olabilirler,” dedi Guy. “Yan kapıdan geçip bakabilirim.”

“Hayır,” dedi Dee Dee ile Susan Holden aynı anda.

“İzinsiz giremeyiz,” dedi Susan Holden. “Belki de... Belki de bahçe işleriyle uğraşıyorlardır.”

Lottie, Adeline’m terasında yeşillığe benzer tek şeyin büyük çiçek saksılarının yanında çürümeye bırakılan ekmekler olduğunu dile getirmek istemedi.

“Keşke gelmeden önce onları arasaydık,” dedi Dee Dee.

Sonra sessizlik iyice acı verir bir hale dönüşürken kapı açıldı. Kapıyı açan George’tu. Genç adam bir an öylece durup küçük grubun her üyesine tek tek baktıktan sonra Celia’ya gülümseyip elini cömertçe açarak, “Vay canına! Celia, Lottie ve bir grup mutlu insan. Gelin. Gelin de eğlenceye katılın.”

“Guy Bancroft,” dedi Bay Bancroft iri elini uzatarak.

George adamın eline bakarken sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırdı. “George Bern. Memnun oldum. Sizi tanımıyorum ama yine de memnun oldum.”

Lottie onun çok sarhoş olduğunu fark etti.

Kapıda gergin bir halde durmuş, içeri girmeye pek de istekli görünmeyen Bayan Holden'ın aksine Bay Bancroft, George'un garip karşılama şekline biraz olsun bozulmamıştı. "Bu benim karım Dee Dee ve oğlum Guy."

George yapmacık bir şekilde arkasına yaslanarak Guy'a yakından baktı. "Ah. Şu ünlü ananas prensi sen misin? Herkesi nasıl etkilediğini duydum."

Lottie kızardığını hissetti ve enerjik adımlarla koridorda yürümeye başladı.

"Bayan Armand evde mi?"

"Elbette madam. Siz de Celia'nın ablası olmalısınız, yoksa annesi misiniz? Hayır, buna asla inanmam. Celia, neden bana ondan hiç bahsetmedin?"

George'un sesindeki hafif alaycı tonu fark ettiğinde Lottie, Bayan Holden'm yüzüne bakmaya cesaret edemedi. Ahenkli bir piyano konçertosunun havaya karıştığı ana salona geçti. Rüzgâr çıkmıştı. Evin uzak bir kısmında bir kapı sürekli gıcırdayarak açılıp sertçe kapanıyordu.

Arka tarafta Dee Dee'nin bir sanat eserine verdiği heyecan dolu tepkiyi ve Bayan Holden'ın bu zamansız ziyaretin Bayan Armand'a sıkıntı verip vermeyeceğini soran kaygılı sesini duydu.

"Hayır, hayır. Hepiniz gelin. Gelin ve cümbüşe katılın."

Lottie gözlerini Adeline'dan alamıyordu. Adeline, Lottie onu ilk gördüğündeki gibi kanepenin ortasına oturmuştu. Ama o zamanki egzotik havası şimdi silinmişti. Ağlamış gibiydi; yanakları solgun ve şişti. Gözlerini yere dikmiş, ellerini bükmişti.

Julian onun yanı başında oturuyordu, tek kişilik koltukta oturan Stephen ise gazetesine gömülmüştü. Grubun geldiğini gören Julian ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Lottie, seni yeniden görmek ne güzel! Beklenmedik bir sürpriz oldu bu. Yanında kimleri getirdin bakalım?"

"Bunlar Bay ve Bayan Bancroft; Guy'ın anne ve babası," diye mırıldandı Lottie. "Bu da Bayan Holden; Celia'nın annesi."

Julian, Susan Holden'ı fark etmemişti bile. Bay Bancroft'la tokalaşma hevesiyle neredeyse adamın üstüne atlıyordu. "Bay Bancroft! Guy bize sizden çok bahsetti!" (O an Lottie, Celia'nın kaşlarını çatarak Guy'a baktığını gördü; anlaşılan bu akşam sorgulama yapacak tek kişi Bayan Holden olmayacaktı.) "Lütfen oturun, oturun. Çay koyalım hemen."

Duvardaki çıplak insan resimlerini görünce bembeyaz kesilen Bayan Holden, "Size hiç zahmet vermeyelim," dedi.

"Zahmet mi? Ne zahmeti? Oturun! Oturun! Çayımız var." Sonra da konukları geldiğinden beri yerinden kıımıldamadan hafifçe gülümseyen Adeline'a baktı. "Sizlerle tanıştığımıza çok memnun oldum. Komşularımı tanıma konusunda biraz ihmalkâr davrandım. Evin durumu için kusurumuza bakmayın, hizmetçimiz gitti de."

Dee Dee, Lloyd Loom tarzı koltuğa otururken, "Ah, sizin adınıza üzüldüm," dedi. Guy'a hizmetçi çalıştırmanın bazen insana daha fazla sıkıntı verdiğini söylerim hep."

"Karayipler'de," dedi Bay Bancroft, "on kişinin yapacağı işi yirmi kişi yapıyor."

"Yirmi mi?" dedi Julian. "Eminim Adeline'a bir tanesi yeter. İnsanları elimizde tutmayı beceremiyoruz."

George kendine bir kadeh daha şarap doldururken, "Arada bir onlara maaş vermeyi denemeliyiz bence Julian," dedi.

Adeline yine belli belirsiz gülümsedi. Lottie, Frances'in yokluğuyla beraber çay yapacak kimsenin olmadığını da fark etti. "Ben çay yaparım," dedi. "Benim için hiç sakıncası yok."

"Öyle mi? Harika. Sen ne tatlı bir kızsın Lottie."

"Tatlı," dedi George yüzünü ekşiterek.

Lottie odadaki gergin atmosferden kaçmanın memnuniyetiyle mutfığa geçti. Temiz fincan ve tabakları ararken Julian'ın Bay Bancroft'a işle ilgili sorular sorduğunu, biraz daha şevkli bir şekilde de kendi işinden bahsettiğini duyabiliyordu. Bay Bancroft'a, sanat eserleri sattığını söylüyordu. Londra'nın merkezinde galerileri vardı ve çağdaş ressamlar konusunda uzmanlaşmıştı.

“Bu şey popüler mi?” Lottie, Bay Bancroft’ın odada gezindiğini duyabiliyordu.

“Giderek popülerlik kazanıyor. Sotheby’s ya da Christie’s müzayecilerinde belli başlı ressamların eserlerinin fiyatı bazı durumlarda bir yılda üç katına çıkabiliyor.”

“Duydun mu Dee Dee? Hiç fena bir yatırım sayılmaz.”

“Ne alacağınızı bilerseniz tabii.”

“Ah. İşte o konuda çok haklısınız Bayan Bancroft. Doğru tavsiyeleri almadıysanız estetik değeri olmasına rağmen maddi değeri düşük bir şey alabilirsiniz.”

“Biz pek tablo almıyoruz, değil mi Guy, balım? Evimizde olanları da güzel gördükleri için aldık.”

“Bir şey almak için çok mantıklı bir sebep. Hoşunuza gitmeyen bir şeyin değerli olmasının çok da anlamı yok.”

Mutfak masasının üstünde faturalar vardı. Kalorifer yakıtı, elektrik ve çatı tamiratıyla ilgili faturalardı bunlar. Kendini tutamayıp onlara bakan Lottie borç miktarını görünce şaşkına döndü. Belli ki en son gelen faturalardı bunlar.

“Bu kimin peki?”

“Kline. Evet. Onun eserlerinde kanvas da fırça darbeleri kadar önemlidir.”

“Sanırım bir tabloya yatırım yapmanın bir yolu da bu. Çocuk işi gibi görünüyor.”

“Ama birkaç bin sterlin değerinde.”

“Birkaç bin mi? Dee Dee? Sence evde bu işi yapabilir miyiz? Böyle bir uğraşın olur.”

Dee Dee kocaman bir kahkaha attı.

“Gerçekten Bay Armand. Bu tablo sahiden o kadar ediyor mu? Onu bu kadar değerli kılan nedir?”

“Her konuda olduğu gibi sanat da insanların ödemeyi kabul ettiği değerdedir.”

“Anlıyorum.”

Lottie tepsıyla birlikte geldi. Adeline yerinden kalkmış, o büyük pencerelerin birinden dışarıya bakıyordu. Rüzgâr yeni bir güç kazanmış, çimlerle çalılıkların dua eder gibi görünecek şekilde iki büküm yatmalarına neden olmuştu. Evin aşağısında, kumsalda birkaç küçük silüetin deniz yoluna ulaşmaya çalıştığını, sonunda gittikçe şiddetlenen rüzgâr karşısında pes ettiklerini gördü.

“Çay isteyen?”

Adeline, Lottie’yi ev işleriyle ilgilenmekten kurtarmaya çalışarak, “Ben hallederim Lottie, tatlım,” dedi. Şimdi ne yapacağını bilemeyen Lottie masanın yanında ayakta durmayı tercih etti. Celia ile Guy garip bir halde kapının yanında duruyorlardı, ta ki Bay Bancroft oğlunu azarlayıp ona poposuna süpürge kaçmış gibi ayakta durmak yerine oturmasını söyleyene kadar. Bu sözler üzerine Celia gülmek için kendini zor tutmuştu. İçi yine kararmış olan Lottie de biraz keyiflenmişti ama Bayan Holden’in yüzüne bakmaya hâlâ cesaret edemiyordu.

Ev sahiplerinin garip davranışlarından tıpkı kocası gibi hiç etkilenmemiş görünen Dee Dee, “Buraya yerleşeli çok oldu mu Bayan Armand?” diye sordu.

“Yaz başlamadan önce taşınmıştık.”

“Daha önce nerede yaşıyordunuz?”

“Londra’da. Merkezinde. Sloane Meydanı’nın hemen arkasında.”

“Gerçekten mi? Cliveden Palace’ta bir arkadaşım var.”

“Cadogan Gardens,” dedi Adeline. “Güzel evdir.”

“Neden burada yaşamayı tercih ettiniz peki?”

“Haydi ama,” diye araya girdi Julian. “Eminim Bancroftlar bizim sıkıcı ev muhabbetimizi dinlemek istemezler. Evet, Bay Bancroft –ya da izin verirsen sana Guy diyeyim– bana işini anlat. O meyveleri ithal etme fikri nereden aklına geldi?”

Lottie ağzını kapatıp yüzündeki tüm ifadeleri silen Adeline’i izliyordu. Gücendiği zamanlarda böyle yapardı o; seçkin, şefkatli bir ifade taşımasına rağmen asla gerçek duygularını dışa vurmayan, Doğu’ya özgü, küçük bir maske takmış gibi.

Julian neden onun konuşmasına izin vermedi, diye düşündü Lottie ve kötü bir şey olacağını sezmeye başladı, üstelik bunun havanın bozmasıyla hiç ilgisi yoktu. Geniş pencereler bunu peşinen göstermişti onlara, yüklü bulutlar ufka doğru ilerlerken kararan gökyüzünün ihtişamını gözler önüne sermişlerdi. Ara ara boş bir kese kâğıdı ya da bir yaprak görünüyor, sonra tekrar kayboluyordu. Üst kattaki kapı sürekli ama ritmik olmayan bir şekilde açılıp kapanmaya devam ediyor ve Lottie'nin sinirlerini iyice geriyordu. Müzik çoktan kesilmişti.

Julian ve Bay Bancroft ise hâlâ konuşuyordu.

"Riviera'da ne kadar kalacaksınız Guy? Hoşunuza gidecek eserleri toplamama yetecek kadar kalır mısınız?"

"Şey, aslına bakarsan bir iki gün içinde dönmeyi planlıyordum. Dee Dee onunla baş başa vakit geçirmediğimden sürekli yakındığı için Holdenlara ziyaret süremizi biraz daha uzatabilir, kumsal şeridinin aşağılarına inebiliriz. Fransa'ya kadar bile uzanabiliriz."

"Ben Paris'i hiç görmedim," dedi Dee Dee.

George sallanan sandalyesinden uzanıp, "Sen Paris'e bayılıyordun, değil mi Celia?" diye sordu sırtarak.

"Ne?"

"Sen Paris'i çok sevmiyor muydun? Fransa'daki Paris."

Biliyor, diye düşündü Lottie. Başından beri biliyordu.

"Evet, evet. Paris..." dedi Celia kıpkırmızı kesilerek.

"İnsanın gençliğinde seyahat etmesi ne güzel." George bir sigara daha yakıp dumanını miskin miskin dışarı üfledi. "Her gencin eline geçmeyecek bir fırsat."

Bunu bilinçli olarak yapıyordu. Lottie, Celia'nın ne söyleyeceğini bilemeyip kekelediğini fark edince duruma müdahale etti: "Burada en çok seyahat eden kişi Guy. Değil mi Guy? Bir sürü yerde yaşadığını anlattı bize. Karayipler, Guatemala, Honduras. Adını bile duymadığım yerlerde. Onu dinlemek gerçekten çok heyecanlı. İnsanları ve mekânları öyle güzel betimliyor ki... O yerler..." Laf kalabalığı yaptığıının farkına varan Lottie sustu.

“Evet, evet. Kesinlikle öyle,” dedi Celia minnetle. “Gerçekten büyüyeyici. Lottie ve ben âdeta büyülendik. Annem ve babam da. Hepimizin içinde seyahate çıkma arzusu uyandırdı.”

“Peki ya siz Bayan Armand?” dedi Dee Dee. “Hafif aksanlı konuşuyorsunuz. Nerelisiniz?”

Sürekli çarpıp duran üst kattaki kapı bu kez inanılmaz bir gürültüyle kapandı. Lottie yerinden sıçrarken herkes gözlerini yukarı dikti. Frances kapıda duruyordu. Uzun, kadife bir kabanın üstüne çizgili bir şal almıştı ve yüzü kireç gibi beyazdı. Salonun bu kadar kalabalık olmasını beklemiyormuş gibi olduğu yerde kaldı. Sonra Adeline’a bakıp onunla konuştu. “Affedersin,” dedi. “Ben de tam gidiyordum.”

“Frances...” Adeline ayağa kalkıp elini ona uzattı. “Lütfen...”

“Hayır. Sakın bana yaklaşma. George, beni istasyona götürebilir misin?”

George sigarasını söndürüp oturduğu yerden kalktı. “Sen nasıl istersen tatlım...”

“Otur George.” Konuşan Adeline’dı. Yanaklarına biraz renk gelmişti ve otoriter bir tavırla onu tekrar oturmaya zorladı.

“Adeline...”

“Frances, bu şekilde gidemezsin.”

Frances valizini öyle sıkı kavramıştı ki eklemlerindeki kan iyice çekilmişti. “George, lütfen...”

Salon sessizliğe gömülmüştü.

O her zamanki alaycı sırıtişını geçici olarak yüzünden silen George önce kadınlara, sonra Julian’a baktı. Omuz silkip ağır ağır ayağa kalktı.

Lottie etraflarındaki insanların farkındaydı şimdi. Ellerinde çay fincanlarıyla yan yana oturan Bayan Holden ve Dee Dee resmen donakalmıştı. Öyle ki Bayan Holden onları dinlemiyormuş gibi bile yapamıyordu. Bay Bancroft kaşlarını çatmış, olanları izliyor, Julian ise adamı çekiştirip ona çalışma odasındaki bir şeyi göstermek istediğini söyleyerek onu oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Hâlâ kapının yanında oturan Celia ve Guy farkında olmadan yüzlerinde aynı boş ifadeyle kadınları izliyordu. Olanlara tamamen kayıtsız kalan Stephen

ise hâlâ gazetesini okuyordu. Gazetenin bir haftalık olduğunu fark edense yine Lottie olmuştu.

“Lütfen gel George. Çeyrek geçe trenine yetişmek istiyorum.”

Adeline’in sesi rahatsız edici bir tona ulaşmıştı şimdi. “Hayır! Frances, bu şekilde gidemezsin! Bu çok saçma! Gerçekten saçma!”

“Ah, saçma, öyle mi? Sana göre her şey saçma zaten Adeline. Oysa her şey açık, gerçek ve doğru. Seni rahatsız ettiği için saçma buluyorsun.”

“Bu doğru değil!”

“Zavallısın, biliyor musun? Cesur ve benzersiz olduğunu sanıyorsun. Ama oyundan başka bir şey değil bu yaptığın. Etten yapılmış yapay bir şey.” Frances gözyaşlarıyla boğuşurken uzun yüzü çocuklara özgü, öfkeli bir ifadeye bürünmüştü.

“Evet.” Bayan Holden gitmek üzere ayağa kalktı. “Sanırım biz artık...” Ama etrafına bakınca dışarı açılan tek kapının George ve iki kadın tarafından kapatıldığını gördü. “Sanırım...”

“Sana binlerce kez söyledim Frances... Çok fazla soru soruyorsun ve ben... yapamam...” Adeline’in sesi giderek kısıldı.

İki kadının arasında kalan George başını eğdi.

“Yapacağını biliyorum. İşte o yüzden gidiyorum.” Frances arkasını döndü ve Adeline acı dolu bir ifadeyle onun peşinden gitti. George tam o sırada onu tutup kolunu boynuna doladı. Yatıştırıcı bir hareket miydi bu, yoksa onu engellemeye mi çalışıyordu, belli değildi.

“Çok üzgünüm Frances!” diye haykırdı Adeline. “Gerçekten üzgünüm! Lütfen...”

Lottie midesinin burkulduğunu hissetti. Dünya kontrolden çıkmıştı sanki, tüm doğal sınırları çözülmüş gibi. Hâlâ düzensizce çarpıp duran kapının sesi yükselmışti ve şimdi Adeline’in düzensiz nefes alıp verişlerinden, darbe seslerinden, tahtanın eşiğe çarpma sesinden başka bir şey duymuyordu.

Guy aniden odanın orta yerinde durdu. “Haydi dışarı çıkalım. Duvar resmini göreniniz var mı? Belli ki bitmiş. Bitmiş halini görmek

istiyorum. Anne? Benimle birlikte resme bakmak ister misin? Bayan Holden?”

Dee Dee elini Bayan Holden’ın omzuna koyarak hemen ayağa kalktı. “Harika bir fikir hayatım. Ne güzel bir fikir. Tabii ki duvar resmini görmek isteriz, değil mi Susan?”

“Evet, evet,” dedi Bayan Holden minnetle. “Duvar resmi.”

Az önceki sahnenin şokuyla yan yana gelen Celia ile Lottie arkadaş kalmışlardı. Konuşamaz halde kaşlarını kaldırarak bakıştılar ve başlarını iki yana salladılar. Saçlarını savuran şiddetli rüzgârda dışarıya adımlarını attılar.

“O da neydi öyle?” diye fısıldadı Celia, Lottie’nin duyduğundan emin olmak için ona yaslanarak.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Lottie.

“Tanrım, kim bilir Guy’ın ailesi ne düşünmüştür? Buna inanmıyorum Lots. İki yetişkin kadın herkesin önünde ağlıyor.”

Lottie ürperdiğini hissetti. Aşağıda deniz çılgınca çalkalanıp köpürürken hafif yaz rüzgârı saatler içinde kendini unutturmuştu. Bu gece fırtına kopacaktı belli ki. “Gitmeliyiz,” dedi ilk yağmur damlasını yüzünde hissedince. Ama Celia onu duymuşa benzemiyordu. İki kadınla birlikte durup Frances’in eserine bakan Guy’ın yanma gidiyordu. Ortadaki figürü dikkatlice inceliyor, kısık sesle yorumlar yapıyorlardı.

Aman Tanrım, bu Julian, diye düşündü Lottie. Ona korkunç bir şey yapacak belli ki.

Ama Julian değildi baktıkları.

“Ne kadar büyüleyici,” diye haykırdı Dee Dee rüzgâra karşı. “Kesinlikle o. Saçlarından belli.”

Celia eteğini yukarı çekip, “Ne? Kim?” dedi.

“Laodamia. Laodamia bu. Ah, beni ve Yunan mitolojisine ilgimi bilirsin Guy. Yaşadığımız yerde çok iyi edebî eserler bulamıyoruz,” diye açıkladı Dee Dee, Bayan Holden’a. “Böylece ben de Yunan mitolojisine merak sardım. İnanılmaz hikâyeler var.”

“Evet, evet. Biz de Homeros okumuştuk toplantılarımızda,” dedi Bayan Holden.

“Resmi yapan adam onu şeye benzetmiş...”

“Onu yapan ressam bir kadın anne. Şimdi gitmek üzere olan.”

“Öyle mi? Biraz garip olacak ama Bayan Armand’ı Troyalı kadınlara benzetmiş. Laodamia kayıp kocasının bal mumundan heykeline kafayı takmış. Kocasının adı neydi? Ah, buldum; Protesilaus. Bak, gördün mü? Onu da şuraya çizmiş.”

Lottie resmi inceliyordu. Resimde Adeline, etrafındaki insanların farkında değilmiş gibi o bal mumundan heykele mest olmuşçasına bakıyordu.

“Hiç fena değil Bayan Bancroft. Hiç fena değil. Kaynaklar çok belirgin olmasa da bence gayet iyi.” George elinde yeniden doldurulmuş şarap kadehiyle arkalarında belirmişti ve saçları şoka uğramışçasına dikilmişti. “Adeline gerçekten de Laodamia’ya benziyor. *‘Crede mihi, plus est, quam quod videatur, imago.’*” Sözlerinin etki etmesini beklercesine duraksadı. “İnan bana, görüntü, görüldüğünden çok daha fazlasıdır.”

“Ama Bayan Armand’ın kocası burada...” Bayan Holden gözlemini kısarak resme bakarken çantasını daha da sıkı kavradı. “Julian Armand burada.” Sonra dönüp Dee Dee’ye baktı.

George resme baktı ve arkasını döndü. “Onlar evli, evet,” dedi ve hafifçe sallanarak tekrar içeri girdi.

Dee Dee tek kaşını kaldırarak Bayan Holden’a baktı. “Oğlum Guy bizi bu sanatçı tipler konusunda uarmıştı...” Terasın kapısına tekrar bir bakış atarken saçlarını uçup gidecekmiş gibi kafasına yapıştırdı. “Tekrar içeri girmemiz güvenli olur mu dersiniz?”

Çıkmaya hazırlandılar. İncecik bir hırkayla dışarı çıkmış olan Celia kollarını göğsünde kavuşturup sabırsızca kapıya doğru yürüdü. “Hava soğuk. Çok soğuk. Paltom da yok.”

“Hiçbirimizin yok tatlım. Haydi gel Dee Dee. Bakalım kocanı nereye götürdüler.”

Yalnızca Lottie dışarıda kalmış, duvar resmine bakıyordu. Ellerini ceplerinin derinliklerine sokarak titrediğini gizlemeye çalıştı.

Guy da birkaç metre ötede duruyordu. Lottie gözlerini resimden ayırdığında Guy'ın durduğu noktadan onun gördüğü şeyi gördüğünü anladı. Sol köşede, on dört kadar karakterden ayrı bir noktada fırça darbeleri ve renkleri henüz tamamlanmamış başka karakterler vardı. Uzun, zümrüt yeşili elbiseli, saçında gül goncaları olan bir kızdı bu. Gizemlerle dolu bir yüz ifadesiyle eğilmiş, sırtına güneş vuran bir adamın uzattığı elmayı alıyordu.

Lottie önce resme, sonra Guy'a baktı.

Guy'ın aniden solan yüzüne.

Lottie sözde Virginia'nın yemek hazırlamasına yardım etme bahanesiyle, gerçekteyse içinde durdurulamaz bir kaçma isteğiyle eve önden gitti. O nazik sohbetlere daha fazla dayanamamıştı, gözlerindeki imrenmeyi gizlemeye çalışarak Celia'nın yüzüne daha fazla bakamamıştı, Guy'ın yakınlarında duramamıştı, onu dinlemeye, görmeye katlanamamıştı. Ciğerleri havayla dolarken nefesini kulaklarında duyarak ve göğsü yerinden fırlayacakmış gibi bir hisle eve koşarak gitmişti; soğuk havanın, rüzgârın, yüzüne vuran yağmurun, eteğinin kıvrıldığı, saçlarının tuzlu şeritlere dönüşüp karman çorman olduğunun farkında bile değildi.

Dayanılır gibi değil, dedi kendi kendine. Dayanılır gibi değil.

Diğerleri geldiğinde üst katta, Freddie ile Sylvia'nın banyosunda küvetin musluğunu açmıştı. Virginia görevini yerine getirmiş olmanın verdiği rahatlıkla paltoları alırken Bayan Holden hayatında hiç bu kadar utanmadığını haykırıyordu. Dee Dee ise kahkahalarla gülüyordu; belli ki Arcadia sakinlerinin garipliği onları birbirine yakınlaştırmıştı. Küvetten yükselen buhar banyoyu doldururken Lottie başını ellerinin arasına gömdü. Ateşi yükselmiş, boğazı kupkuru olmuştu. *Belki de ölüyorumdur, diye düşündü duygusallığa kapılarak. Belki de ölmek bundan daha kolay olurdu.*

“İneğimi de getirebilir miyim?”

Freddie çoktan soyunmuş, elinde çiftlik hayvanıyla banyonun kapısında durmuştu. Kolları pislik ve ölü tilkiden bulaşan kurumuş kanla kaplıydı.

Lottie başını salladı. Onunla mücadele edemeyecek kadar yorgundu.

“Çişim geldi. Sylvia dedi ki banyo yapmayacakmış bu akşam.”

“Tabii ki yapacak,” dedi Lottie bitkin bir halde. “*Sylvia, gel buraya lütfen.*”

“Atletime uzanamıyorum. Sen benim için ona uzanır mısın?”

Lottie’nin buradan gitmesi gerekecekti. Sonsuza dek burada kalamayacağını zaten biliyordu ama Guy’ın varlığı bu duruma aciliyet katmıştı. Onlar evlendikten sonra Lottie’nin burada kalması mümkün değildi. Sürekli ziyarete geleceklerdi ve onları birlikte görmek Lottie için işkenceden farksız olacaktı. Hatta düğünlerine bile katılmamak için çok geçerli bir bahane bulmalıydı.

Aman Tanrım, düğün.

“Temiz atlete ihtiyacım var. Bu çok küçük.”

“Ah, Freddie...”

“Ama öyle. Kokuyor. Aah! Su çok sıcak. Bak, ineğim öldü, gördün mü? Suyu çok sıcak yaptın, ineğim öldü.”

“*Sylvia.*” Lottie küvete biraz daha soğuk su ekledi.

“Saçımı kendim yıkayabilir miyim? Virginia saçımı yıkamama izin veriyor.”

“Hayır, izin vermiyor. *Sylvia.*”

“Güzel görünüyor muyum?” Sylvia, Bayan Holden’ın makyaj çantasını karıştırmıştı. Orta Çağ’a özgü bulaşıcı bir hastalıktan yeni kurtulmuş gibi yanakları kıpkırmızıydı ve gözlerine sürdüğü iki kat mavi far ışıltılı parlıyordu.

“Aman Tanrım! Annen seni pataklayacak. Hemen bırak onu.”

Sylvia kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ama ben sevdim.”

“Annen yarın seni odana kilitlesin ister misin? Çünkü inan bana Sylvia, seni gördüğü anda yapacağı şey bu.” Lottie sinirlerine hâkim olmakta zorlanıyordu.

Yüzünü buruşturan Sylvia rujlu elini yüzüne götürdü. “Ama ben...”

“Gelebilir miyim?”

Lottie, Sylvia'nın ayakkabılarını çıkarmaya çalışırken başını kaldırınca yüzünün karıncalandığını hissetti. Guy yüzünde ona yaklaşıp yaklaşmama konusunda tereddüt ediyormuş gibi bir ifadeyle kapıda durmuştu. Lottie buhar ve köpüklerin üzerinden onun temiz, tuzlu kokusunu alabiliyordu.

“Ben bugün bir ayı öldürdüm Guy. Bak! Şu kana bak!”

“Lottie, seni görmem gerekiyordu.”

“Onu çıplak ellerimle boğdum. İneğimi koruyordum çünkü. İneğimi gördün mü?”

“Guy, sence güzel olmuş muyum?”

Lottie yerinden kıınıldamadı bile. Kıınıldarsa parçalara ayrıılıp etrafa saçılabilir, ondan eser kalmayabilirdi çünkü.

Ateş gibi yanıyordu.

Guy, “Frances’le ilgili,” dedi ve Lottie için için titrerken yüreğinin parçalandığını hissetti. Belki de Guy onu alt katta yapılması gereken bir işle ilgili bilgilendirmeye gelmişti. Belki de Frances’i istasyondan alacaktı. Belki Bay Bancroft, Frances’in bir tablosunu satın alacaktı.

Lottie belli belirsiz bir şekilde titreyen ellerine baktı. “Öyle mi?”

“Ben ruj sürdüm. Bak, Guy, bak!”

“Evet,” dedi Guy, dikkati dağılmış gibiydi. “Muhteşem bir inek Freddie. Gerçekten.”

Guy içeri girmeye pek istekli görünmüyordu. Bir şeyle mücadele ediyormuş gibi bir yukarı, bir aşağı bakıyordu. Uzunca bir sessizlik oldu ve o sırada Sylvia belli etmeden yüzündeki makyajı Bayan Holden’in atletine sildi.

“Ah, nasıl oldu bilmiyorum. Bak, söylemek istediğim şu ki...” Guy elini saçlarının arasından geçirdi. “O doğru anlamış. Resimde. Duvar resminde yani.”

Lottie ona döndü.

“Frances görmüş. Ben bile henüz farkına varmadan o anlamış.”

“Neyi görmüş?” Freddie inekini küvetin dışına atmıştı ve şimdi de tehlikeli bir şekilde küvetin bir kenarından eğilmişti.

“Sanırım bunu en son gören ben oldum.” Guy heyecanlı görünüyordu ve iki çocuğa bezgin bakışlar atıyordu. “Ama o haklı, değil mi?”

Lottie’yi ciddi anlamda ateş basmıştı şimdi, ellerinin titrediğini hissetmiyordu bile. Nefes aldı, uzun ve titrek bir nefesti bu. Sonra gülümsedi; ağır, tatlı bir gülücük. Birinin onu görmesinden ilk defa korkmadan Guy’a bakma lüksünü kendine tanıdı.

“Lütfen bana onun haklı olduğunu söyle Lottie.” Guy’ın sesi bir fısıltı gibi, af diler gibi çıkmıştı.

Lottie, Freddie’ye temiz bir atlet verdi. Küçücük bir bakışa bile büyük anlamlar yüklemeye çalışıyordu. “Ben bunu resimden çok daha önce görmüştüm,” dedi.

Yedi

Bayan Holden o sabah yanaklarının bir başka ısıldadığını fark etti. Hafif bir maskara sürmek için eğildiğinde (aşırıya kaçmadan; pazar ayinine gidecekti sonuçta) bu ısıltının ona her zamankinden genç bir görünüm verdiğini de düşündü. Kaşları daha şekilli görünüyordu ve göz çevresindeki çizgiler azalmıştı. Bancroftların ziyaretinin iyi geçmesinin bir sonucu olarak kısmi bir gençleşmeydi bu. Aktris ve arkadaşı arasındaki rezil tartışmaya rağmen Dee Dee (Bu Amerikalılar da kendilerine ne sıra dışı isimler veriyordu) bunu onların ziyaretine özel, turistik bir atraksiyon gibi görüp çok da eğlenmişti. Baba Guy, Bay Armand'dan satın aldığı tabloları çok memnun kalmıştı. Akşam yemeğinden sonra onları arabaya yerleştirirken bunun küçük çaplı da olsa iyi bir yatırım olacağını söylemişti. O modern tabloları çok beğendiği belliydi. Bayan Holden ise o tabloları oturma odasının duvarına asmaktansa ölmeyi tercih ederdi; tablolar Mr. Beans'in yaptığı bir şey gibi görünüyordu. Ama Dee Dee her zamanki tavrıyla kıkır kıkır gülüp, "Seni mutlu ediyorsa benim için bir sakıncası yok Guy, balım," demişti. Ardından da onlara meyve yollamaya devam edip düğünden önce tekrar ziyaretlerine geleceklerine dair söz vererek gitmişlerdi.

Bir de Celia vardı. Eskisi kadar iniş çıkışları yoktu. Kendine odaklanmış gibiydi. Hatta Bayan Holden, Celia'nın Guy'ı biraz ihmal ettiğini düşünüyordu. Celia kendini düğün hazırlıklarına kaptırmış, damatla ilgilenmeyi unutmuştu (Bayan Holden kendisinin de buna katkıda bulunduğunu düşünerek az da olsa suçluluk duyuyordu ama

insan düğün hazırlıklarına karışmadan da edemiyordu ki). Fakat Guy kızına karşı biraz daha ilgiliydi ve bunun karşılığında Celia da ona güzel görünmeye, flörtöz ve ilgili davranmaya özen gösteriyordu. İhtiyatlı olmaya çalışan Bayan Holden, Celia'ya kadınların kocalarına karşı ilgili olmasının... ve kızıyla konuşmaktan hâlâ çekindiği başka şeylerin önemini vurgulayan kadın dergileri vermişti.

Evliliğe dair tavsiyeler vermek için şu an kendini normalden daha donanımlı hissediyordu. Son birkaç gündür Henry Holden karısıyla alışılmadık derecede ilgiliydi. İki gündür işten eve zamanında gelmiş, gece geç saatte ziyarete çağrılmamayı bir şekilde ayarlamıştı. Bancroftların ziyaretinin büyük bir kısmında yanlarında bulunamamasını telafi etmek için tüm aileyi Riviera'da öğle yemeğine götürmeyi önermişti. Daha da önemlisi önceki gece karısının yatağına da girmişti (bu noktada Bayan Holden biraz kızardığını hissetti). Henry Holden, Celia döndüğünden beri, yani neredeyse altı haftadır bunu ilk kez yapıyordu. Aslında Henry romantik tiplerden değildi. Ama onun ilgisini çekmek de güzeldi.

Bayan Holden arkasındaki tek kişilik iki yatağa, mumlardan yayılıp gecenin gizemine düşen ışığa baktı. Sevgili Henry. Üstelik şimdi o kızıl saçlı, korkunç kadın da gitmişti.

Bayan Holden neredeyse bilinçsizce rujunu elinden bırakıp tuvalet masasının ceviz kaplama yüzeyine hafifçe dokundu. Evet, şu aralar işler yolunda gidiyordu.

Lottie üst katta tek kişilik yatağına uzanmış, alt katta Celia ve çocukların kiliseye gitmek üzere paltolarını giyme telaşına girdiklerini duyabiliyordu. Freddie için bu birkaç çığlık ve kısık sesle dile getirilmiş tehdidin ardından bir şey yapmadığına dair yüksek sesli protestolar, sonunda da kapıların sertçe kapanması anlamına geliyordu. Çileden çıkmış annelerinin haykırıışlarına eşlik eden dış kapının kapanma sesi, evde Lottie dışında kimsenin kalmadığına işaret etti. Lottie hiç kımıldamadan uzanmış, çocukların çığlıklarının bastırıldığı arka plandaki sesleri dinliyordu: koridordaki saatin tik takları, sıcak su sisteminin tıslayıp takırdaması, araba kapılarının uzaktan gelen kapanma sesi.

Yattığı yerde seslerin, öfke dolu zihnine süzüldüğünü hissederken nadiren eline geçen bu yalnızlığın tadını çıkarabilmeyi diledi.

Lottie neredeyse bir haftadır hastaydı. Aslında tam olarak ne zaman hasta olduğunu da biliyordu; ikisi de çok önemli olduğu için büyük harfle yazılması gereken Büyük İtiraf ya da Onu Son Gördüğü Gün başlamıştı hastalığı. Guy'm ona duygularını açtığı gece geç saatlere kadar uyuyamayan Lottie ateşler içinde yanmıştı, tüm uzuvları tir tir titremişti. Başta hezeyanlı, karmakarışık düşüncelerinin duyduğu vicdan azabından kaynaklandığını sanmıştı. Ama sabah onun boğazını muayene eden Doktor Holden bu titremelere daha sıradan bir açıklama getirmişti; ona bir haftalık yatak istirahati ve bolca sıvı tüketmesini tavsiye etmişti.

Celia onunla ilgilense de hemen Sylvia'nın odasına kaçmıştı ("Affedersin Lots ama düğün hazırlıkları bitene kadar hasta olamam"). Böylece Lottie, huysuzluğunun özellikle dile getirilmesi gereken Virginia'nın çorba ve meyve suyuyla dolu tepsilerle düzenli aralıklarla gelmesi ve Freddie'nin "onun ölüp ölmediğini" kontrol etmek için sık sık içeri dalması dışında yalnız kalmıştı.

Lottie'nin ölmüş olmayı dilediği zamanları da yok değildi. Geceleri kendi sayıklamasını duyarken hezeyan halinde kendini ele vereceğinden korkuyordu. Nihayet hislerini dışa vurmuşken, kaleye hapsedilmiş saçları kesik Rapunzel'miş gibi Guy'ın onu görmesinin engellenmesine katlanamazdı. Evin içinde ya da köpeği gezdirirken bir araya gelmek için türlü sebepler bulabilecek olsalar da evin genç kızıyla nişanlı bir adamın başka bir kızın yatak odasına girmesi için hiçbir geçerli sebep yoktu.

İki gün sonra Lottie, Guy'ın yokluğuna daha fazla dayanamayacağına anladığında kısacık bir an için de olsa onu görebilmek amacıyla su içme bahanesiyle alt kata indi. Ama koridorda yere yığılacak gibi oldu ve solgun kollarını omuzlarına atan Bayan Holden ile Virginia, homurdanmalar ve azarlamalar eşliğinde onu tekrar üst kata çıkardılar. Bakışmaları bir saniye bile sürmemişti ama Lottie o kısacık

bakıştan bile aralarındaki ittifakı anlamıştı, bu da uzun bir günü ve geceyi daha geçirmesine yetecek inancı ona vermişti.

Guy'ın varlığını hissediyordu; o tatlı ve gergin kabuğundan müthiş bir lezzet akan Güney Afrika üzümlerinden getirmişti ona. Boğazını yumuşatması için kaynar suya konacak İspanyol limonu ve bal yollamış, onu iyice olgunlaşmış incirlerden yemeye zorlamıştı. Bayan Holden, Guy'ın ailesinin cömertliğini hayranlıkla anlatıyordu. Meyvelerin bir kısmını kendine ayırdığına da şüphe yoktu.

Ama bu kadarı yeterli değildi. Ve susuzluktan ölmek üzere olan birine bir yudum su verilmiş gibi Lottie onu böyle küçük dozlar halinde tatmanın durumu daha kötü hale getirdiğine karar verdi. Şimdi onun yokluğunda Guy'ın, Celia'nın tüm güzelliğini yeniden keşfettiğini düşünerek kendine işkence ediyordu. Celia onu yeniden kazanmak için çabalarken Guy'ın o güzelliği görmemesi mümkün değildi ki. Celia yeni elbisesiyle odanın içinde dönüp dururken, "Sence bu elbise nasıl Lots?" diyordu. "Sence bununla göğüslerim daha büyük görünüyor mu?" Lottie ise zayıf bir tebessüm eşliğinde ona kendini iyi hissetmediğini ve uyumak istediğini söylüyordu.

Alt katın kapısı tekrar açıldı. Lottie gözleri açık halde merdivenlerden gelen ayak seslerini dinledi.

Bayan Holden kapıdaydı. "Lottie, tatlım, söylemeyi unuttum. Biz kiliseden sonra doğruca otele, yemeğe gideceğimizden senin için birkaç sandviç hazırlayıp dolaba koydum. Yumurta ve tere, birkaç dilim jambon ve limonata var. Henry gün boyunca limonata içmenin faydalı olacağını söyledi. Hâlâ yeterince sıvı tüketmiyorsun."

Lottie ona minnet dolu bir tebessümle baktı.

Bayan Holden eldivenlerini takarken bir şey düşünüyormuş gibi yatağa baktı. Sonra durduk yere battaniyeyi şiltenin altına doğru güzelce sıkıştırdı. Ardından uzanıp Lottie'nin başını okşadı. "Hâlâ biraz ateşin var," dedi. "Zavalılık. Bu hafta çok sıkıntılı geçti, değil mi?"

Lottie, onun sesinde böylesi bir yumuşaklık duymaya pek alışkın değildi. Bayan Holden, Lottie'nin kirli saçını okşadıktan sonra elini sıkarken o da onun elini sıkı.

“Tek başına kalmada sakınca yok, değil mi?”

“Ben iyiyim, teşekkürler,” dedi Lottie çatlayan sesiyle. “Uyurum zaten.”

“İyi fikir.” Bayan Holden odadan çıkmak üzere arkasını dönerken kendi saçını düzeltti. “Saat iki gibi döneriz. Çocuklar yüzünden yemeği erken yiyeceğiz. O şık restoranda Freddie kim bilir neler yapacak? Henüz tatlı servisi yapılmadan utanç içinde başımı önüme eğeceğimden eminim...” Çantasının içine baktı. “Komodinin üstünde iki aspirin var. Lütfen, Henry’nin söylediklerini unutma tatlım. Meyve suyunu iç.”

Lottie uykunun ağırlığını çoktan üzerinde hissetmeye başlamıştı. Kapı nazik bir tık sesiyle kapandı.

Belki birkaç dakika, belki de birkaç saat uyumuştur. Lottie o tıkırtının onu rüyadan uyanıklığa doğru sürüklediğini hissetti ve kapıya baktığında ses daha da ısrarcı bir hal aldı.

“Lottie?”

Yine bir hezeyan geçiriyor olmalıydı. Tüm pencere pervazlarının alabalıkla dolduğunu sandığı zamanki gibi.

Lottie gözlerini kapattı. Alnı ateş gibi yanıyordu.

“İçeri girebilir miyim?”

Lottie gözlerini tekrar açtı. İşte oradaydı; Guy minik yağmur damlalarıyla lekelenmiş mavi tişörtüyle içeri girerken dönüp arkasına baktı. Lottie gök gürültüsünün sesini duyabiliyordu. Oda kararırken yağmur bulutları gün ışığını gölgeleyerek ortalığı kasvete boğuyordu. Hâlâ rüya gördüğünden şüphelenen Lottie uykulu gözlerle yataкта doğrulmaya çalıştı. “İstasyona gittiğini sanıyordum.” Guy meyve sandığını almaya gideceğini söylemişti.

“Başka bir yalan uyduramadım.”

Oda adım adım karanlığa gömüldüğü için Lottie onun yüzünü güçlükle görebiliyordu. Guy’ın yalnızca gözleri ışıldıyordu, genç adam yakıcı bir parıltıyla ona bakıyordu ve Lottie onun da kendisi gibi hasta olabileceğini düşündü. Gözlerini tekrar kapatıp açtığında Guy’ın hâlâ orada olup olmayacağını görmek istedi.

“Çok zor Lottie. Aklımı kaçırarak gibi hissediyorum.”

Sevinç. Sevincin ta kendisiydi bu. Lottie başını tekrar yastığına yaslayıp kolunu uzattı. O loş ışıktaki teni bembeyaz parlıyordu.

“Lottie...”

“Gel buraya.”

Guy odaya girip onun yanında diz çöktü ve başını onun göğsüne yasladı. Lottie onun ağırlığını nemli geceliğinde hissediyordu. Elini kaldırıp genç adamın saçlarına dokundu. Tahmin ettiğinden daha yumuşaktı saçları, Freddie’ninkilerden bile daha yumuşak. “Baktığım her yerde seni görüyorum. Gözüm başka bir şey görmüyor.”

Guy kafasını kaldırıncı Lottie o loş ışıktaki bile onun kehribar rengi gözlerini gördü. Düzgün düşünemiyordu; zihni bulanmıştı, âdeta yüzüyordu. Genç adamın ağırlığı onu aşağı çekiyordu. Lottie bir an için o ağırlık olmasa havalanıp pencereden dışarıdaki karanlığa, o ıslak sonsuzluğa kayıp gidecekmiş gibi hissetti.

“Aman Tanrım, geceliğin ıslak... Sen hâlâ hastasın. Sen hastasın. Özür dilerim Lottie. Buraya hiç...”

Guy başını kaldırırken Lottie uzanıp onu tekrar kendine çekti. Görüntüsüne, ıslak, kirli saçlarına, hastalığın verdiği solgunluğa bir bahane bulmaya çalışmadı. Hisleri, sezgileri öyle bir ihtiyaç duymasını engelliyordu. Guy’ın yüzünü ellerinin arasına aldığı anda dudakları birbirine o kadar yakındı ki genç adamın nefes alıp verişini hissedebiliyordu. Tüm deneyimsizliğine rağmen beklemenin, arzulamanın çok daha değerli olduğunun bilinciyle bir an duraksadı. Ama o an Guy acı çekiyormuş gibi inleyerek üzerine geldi. Yasak bir meyve kadar tatlıydı.

Richard Newsome yine şekerleme yiyordu. Sinemanın en arka sırasında oturuyormuş gibi şekerlemeleri birbiri ardına ağzına atıp kâğıtlarını umarsızca buruşturuyordu. Çok saygısızca bir hareketti bu ve onu hiç tanıımıyormuş gibi orada öylece oturan annesinin ilgisizliğinden kaynaklanıyordu. Ama zaten Sarah Chilton’ın çok iyi bildiği üzere

bütün Newsomelar böyleydi: Kendileri rahat ettikleri sürece nazik veya terbiyeli olmak onlar için önemli değildi.

Bayan Holden ilahi süresince ona kötü bakışlar attıysa da çocuk o bakışları hiç üstüne alınmadı. Mor kâğıtlı olanları düzenli bir şekilde açıp geviş getiren bir ineğin ilgisizliğiyle etrafına üstünkörü bakıyor, şekerleri ağzına atıyordu.

Newsomelarin oğlu ve şekerleme kâğıtları gerçekten çok sinir bozucuydu. Aslında Bayan Holden, Lottie'yi ve Celia'nın düğününden sonra onu ne yapacağını düşünmek istiyordu. Bu gerçekten de zor bir karardı; genç kız Holdenların yanında süresiz kalamayacağını, hayatına bir yön vermesi gerektiğini bilmeliydi. Bayan Holden ona sekreterlik kursuna gitmesini önerebilirdi ama Lottie, Londra'ya dönmeme konusunda kararlıydı. Çocuklarla arası iyi olduğu için ona öğretmenlik yapması teklif edilmişti ama Lottie parasını sokaktan kazanması teklif edilmiş gibi bu öneriden de iğrenmişti. En iyisi onu evlendirmekti. Celia'nın dediğine göre Joe onunla ilgileniyordu ama Lottie o kadar huysuzdu ki Bayan Holden son zamanlarda onların aralarının bozulmuş olmasına çok da şaşırılmamıştı.

Henry de ona yardımcı olmuyordu. Bayan Holden ona endişelerinden birkaç defa bahsetmişti ama Henry sinirlenmiş, zavallı kızın zaten yeterince sıkıntı yaşadığını, kendince kaygıları olduğunu ve zamanı geldiğinde kendine uygun bir iş bulacağını söylemişti. Ama Bayan Holden, Lottie'nin ne gibi kaygılar yaşadığını anlamıyordu. Neredeyse on yıldır yiyecek ve giyecek bulma konusunda bir kaygı duyması gerekmemişti. Ama Bayan Holden, Henry'yle tartışmak istemiyordu (özellikle de şimdi). O yüzden meselenin üstünde durmamıştı.

"Tabii ki bizim yanımızda istediği kadar kalabilir," demişti Deirdre Colquhoun'a. "Lottie'yi kendi kızımız gibi seviyoruz." Onu savunmasız ve hasta haliyle o küçük yataкта yatarken gördüğünde buna gerçekten de inanıyordu. Lottie'yi savunmasız olduğunda, o sivri dikenleri ter ve gözyaşları arasında kaybolduğunda sevmek daha kolaydı. Ama Susan Holden'ın içindeki küçücük bir parça, en rahatsız, her şeyden kuşku duyan yanı bunun tam tersini söylüyordu.

Para torbası ilerleyip onlara doğru yaklaştığında Bayan Holden, Henry'yi dürttü. Henry iç geçirerek elini cebine soktu ve ne kadar olduğu görünmeyen bir banknotu torbaya attı. Yeni çantasını dikkat çekici bir şekilde önünde tutan Susan Holden da torbayı ondan alıp doğru şeyi yapmış olmanın huzuruyla arkaya uzattı.

“Joe! Hey, Joe!” Celia kilise kapısından, güçlü rüzgârın o son yağmur bulutlarını da silip süpürmesiyle aydınlanmaya başlayan açık havaya adımını atan Joe'yu kolundan çekti. Kaldırımlar yağmurun etkisiyle hâlâ kaygandı ve Celia görmeden bastığı bir su birikintisinden bacağına sıçrayan çamurlu suya lanet etti.

Joe, Celia'nın ona bu kadar sıcak davranmasına şaşırarak ona döndü. Açık mavi bir gömlek ile kolsuz bir süveter giymişti ve genelde motor yağı bulaşmış gibi görünen saçları güzelce taranmıştı. “Ah, merhaba Celia.”

“Lottie'yi gördün mü?”

“Görmediğimi biliyorsun.”

“İyi değil.” Celia kilise avlusunun kapısından onu izleyen annesinin bakışlarının farkında olarak Joe'nun yanından yürümeye başladı. “Joe ile Lottie'yi barıştırmak lazım,” demişti annesi. Celia gittikten sonra Lottie çok yalnız kalacaktı.

“Çok hasta. Yani ateşi falan var. Duvarlardan bir şeyler çıktığını sanıyor.”

Bu cümle Joe'yu duraksattı. “Nesi var?”

“Fena üşütmüş, diyor babam. Hem de çok fena. Yani ölebilirdi bile.”

Joe'nun beti benzi attı. Durup Celia'ya baktı. “Ölmek mi?”

“Yani şimdi tedavi oluyor tabii ama evet, durumu çok ağırdı. Babam onun için çok endişelendi. O kadar üzücü ki...” Celia yapmacık bir şekilde söyleyecek söz bulamıyormuş gibi yaptı.

Joe bekledi. “Ne oldu?” dedi sonunda.

“Senden uzak kalması. Yani bu hale gelmeniz. Sayıklamaları falan...” Celia çok fazla şey söylemiş gibi sustu.

Joe kaşlarını çattı. “Ne sayıklaması?”

“Ah, boş ver Joe. Söylediklerimi unut gitsin.”

“Haydi Celia. Ne söyleyecektin?”

“Olmaz Joe, sadakatsizlik olur.”

“İkimiz de onun arkadaşıysak neden sadakatsizlik olsun ki?”

Celia düşünüyormuş gibi yaparak başını yana yatırdı. “Tamam. Ama sana söylediğimi sakın ona söyleme. Senin adını sayıkladı. Yani en kötü olduğu anlarda. Ben başındaydım, alnını siliyordum ve ‘Joe... ah, Joe...’ diye mırıldandı. Onu bir türlü yatıştıramadım. Küstüğünüz için.”

Joe ona şüpheli bir bakış attı. “Benim adım mı sayıkladı?”

“Hem de durmadan. Yani sık sık. En hasta olduğu anlarda.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Sen... sen yalan söylemiyorsun, değil mi?”

Celia hakarete uğramış gibi gözlerini kocaman açtı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kız kardeşim hakkında mı? En azından kız kardeşim gibi gördüğüm biri hakkında mı? Joe Bernard, bugüne dek senden duyduğum en kaba söz bu. Ben sana zavallı Lottie’nin senin adını sayıkladığını söylüyorum, sense beni yalan söylemekle suçluyorsun. Sana anlatmamalıydım demek ki.” Celia topuklu ayakkabılarıyla dönüp ondan uzaklaştı.

Bu kez Joe uzanıp onun kolunu tuttu. “Celia. Celia, affedersin. Lütfen dur.” Joe nefes nefese kalmıştı şimdi. “Sanırım buna inanmakta biraz zorlandım... yani Lottie’nin benim adım sayıklaması... Ama gerçekten hastaysa bu çok kötü. Yanında olamadığım için çok üzgünüm.” Joe gerçekten çok üzülmüştü.

“Ona söylemedim.” Celia onun gözlerine bakıyordu.

“Neyi?”

“Virginia’yla çıktığını.”

Joe kıpkırmızı oldu. Suya batırılmış pembe bir sünger gibi kızarıklığı adım adım artıyordu.

“Bunun gizli kalmasını beklemiyordun herhalde, değil mi? Ne de olsa bizim evimizde çalışıyor.”

Joe başını eğip ayağını kaldırımın kenarına vurdu. “Aslında pek öyle sayılmaz. Yani birkaç defa dans partisine gittik. Ciddi bir şey yok aramızda.”

Celia bir şey söylemedi.

“O, Lottie gibi değil. Yani keşke Lottie’yle bir şansım olsaydı...” Joe sustu ve dudağını ısırıp bakışlarını Celia’dan kaçırdı.

Celia elini içtenlikle onun koluna koydu. “Şey, Joe. Ben onu herkes-ten iyi tanıyorum ve Lots’un biraz garip biri olduğunu söyleyebilirim. Bazen ne istediğini kendisi de bilmiyor. Ama ölüm döşeğinde senin adını sayıkladığında ben onun ne istediğini anladım. Şimdi bundan sonra yapacakların sana kalmış.”

Joe çılgınca düşünüyordu. O çabayla nefes alıp verişleri de hızlanmıştı. “Sence gelip onu görmeli miyim?” Yüzünde acıyla karışık umut vardı.

“Bence mi? Bence çok hoşuna gider.”

“Ne zaman geleyim?”

Celia saatini işaret eden annesine baktı. “Bak. Şu andan daha iyi bir zamanlama olamaz. İzin verirsen anneme otele biraz geç gideceğimi söyleyeyim. Birlikte gideriz. Ama sen içeri tek başına girersin,” diye açıkladı gülerek ve koşar adımlarla annesinin yanına gitti. “Ama Lottie onu geceliğiyle görmene izin verdiğim için bana kızabilir.”

Lottie’nin kolu neredeyse tamamen uyuşmuştu. Ama umurunda değildi; Guy’ı kendinden uzaklaştırmaktan, genç adamın o huzur dolu, şeftali rengi yüzünü kaldırmasından, nefesinin nefesine karışmasını engellemektense kolunun tamamen kopmasına razıydı. Lottie onun uyuklarken kapattığı gözlerine, teninde kuruyan ter damlasının ısıltısına baktı ve kendini şimdiye kadar hiç böyle dinlenmiş hissetmediğini düşündü. Hiçbir gerginlik kalmamıştı sanki bedeninde; yağ gibi erimiş, tatlanmıştı.

Guy uykusunda kıpırdanınca Lottie onun alnına usulca bir öpücük kondurmak için başını çevirdi. Guy ona mırıltıyla karşılık verince Lottie

yüreğinin minnetle dolduğunu hissetti. *Teşekkürler*, dedi tanrıçasına. *Bana bunu verdiğin için teşekkürler. Artık ölsem de gam yemem.*

Artık zihni berraktı, ateşi de içindeki özlem kadar hızlı bir şekilde buharlaşıp gitmişti. *Belki de Guy beni iyileştirdi*, diye düşündü. *Belki de onun yokluğundan ölüyordum.* Lottie bu düşünceye içinden güldü. *Aşk beni garipleştirip aptallaştırdı*, dedi kendi kendine. Ama üzgün değildi. Hiç üzgün değildi.

Başını kaldırıp uzağa baktı. Dışarıda yağmur tüm şiddetiyle pencereye vuruyordu, rüzgâr Bayan Holden'ın bir keçe sıkıştırırmayı unuttuğu pencere pervazlarını takırdatıyordu. Bu kıyı kasabasında hava onları esir almıştı. Günler, ruh halleri, olasılıklar ona göre değişebilirdi; taticiler için hayallerin gerçekleşmesi ya da bozulması demekti. Ama Lottie şimdi her şeye farklı bir gözle bakıyordu. Artık neyin önemi olabilirdi ki? Yer yarılabilir, volkanik alevler etrafa yayılabilirdi. Guy'ın kolunu vücudunda hissettiği sürece, vücutlarının birbirine dolaştığını hissettiği sürece hiçbir şey umurunda olmazdı. Hissettikleri, Bayan Holden'ın evliliğe dair anlattıklarından çok farklıydı.

"Seni seviyorum," dedi ona usulca. "Seni hep seveceğim." Ve yağmur yağarken gözleri yaşlarla doldu.

Guy dönüp gözlerini açtı. Bir an öylece, boş boş, nerede olduğunu algılayamamış gibi etrafına baktı, sonra hatırlamış gibi sımsıcak bir duyguyla gözlerini kırptırdı.

"Merhaba."

"Sana da merhaba." Guy ona daha yakından bakmaya odaklandı. "Ağlıyor musun?"

Lottie gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Gel buraya." Guy onu kendine çekip boynunu öpücüklere boğdu. Lottie kendini o duyguya teslim ederken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti. "Ah, Lottie..."

Lottie parmağıyla onu susturdu ve bakmakla onu içine çekebilirmiş gibi gözlerine baktı. Hislerin kelimelere dökülmesini istemiyordu; iliklerine kadar içine işlemesini, teninin altına süzülmesini istiyordu âdeta. Bir süre sonra Guy başını onun boynuna yasladı. Orada, ses-

sizlik içinde öylece uzandılar ve rüzgârın uğultusunu, dinmeye yüz tutan gök gürültüsünü dinlediler.

“Yağmur yağıyor.”

“Uzun süredir yağıyor.”

“Uyumuş muyum?”

“Sorun değil, henüz erken.”

Guy duraksadı. “Affedersin.”

“Niçin?” Lottie elini onun yüzünde gezdirdi ve Guy onun dokunuşunu daha iyi hissetmek için çenesini kenetledi.

“Sen hastasın ve ben resmen sana saldırdım.”

Lottie kıkırdadı. “Saldırdın.”

“Ama iyisin... Yani canını yakmadım, değil mi?”

Lottie gözlerini kapattı. “Ah, hayır.”

“Hâlâ hasta mısın? Ateşin düşmüş gibi.”

“İyiyim.” Lottie ona bakmak için döndü. “Daha iyiyim.”

Guy gülümsedi. “Demek buna ihtiyacın vardı. Üşütmekle falan alakası yokmuş.”

“Harika bir tedavi oldu.”

“Benim kanım kaynıyor. Sence Doktor Holden’a sormalı mıyız?”

Lottie güldü. Yüzeye çıkmayı bekleyen bir hıçkırık gibi çıkmıştı kahkahası. “Ah, bence Doktor Holden da kendine bu tür bir tedavi uyguluyor.”

Guy tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi? Doktor Mükemmel Koca Holden mı?”

Lottie başını salladı.

“Ciddi misin?” Guy başını pencereye çevirdi. “Tanrım. Zavallı Bayan H.”

Bayan Holden’ın adını anmak ikisini de suskunluğa gömmüştü. Lottie tüm koluna yayılan karıncalanmayla birlikte sonunda kolunu çekti. Guy da başını yastığa yerleştirdi ve tavana baktılar.

“Ne yapacağız Lottie?”

Lottie’yi yiyip bitiren bir soruydu bu. Ve yanıtı da Guy’daydı.

“Bunun geri dönüşü yok artık, değil mi?” Guy onayını bekliyormuş gibi ona baktı.

“Ben geri dönemem. Nasıl dönerim?”

Guy dirseğinin üstünde doğrulup gözlerini ovuşturdu. Saçları başının bir yanına yapışmıştı. “Haklısın... Her şey karıştı ama.”

Lottie dudağını ısırdı.

“Er ya da geç ona söylemem gerekecek.”

Lottie nefesini serbest bıraktı. Bunu duymak istiyordu, Guy’ın da bunu istediğini duymak istiyordu. Sonra kelimelerin arasındaki imaları düşündü ve midesinin burkulduğunu hissetti. “Gerçekten çok fena.” Ardından doğruldu. “Benim de gitmem gerekecek.”

“Ne?”

“Şey, burada kalamam ki. Celia’nın beni görmek isteyeceğini sanmam.”

“Sanırım haklısın. Peki nereye gideceksin?”

Lottie ona baktı. “Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim.”

“O halde benimle gelmelisin. Ailemin yanına gideriz.”

“Ama onlar benden nefret eder.”

“Hayır, etmezler. Anlamaları biraz zaman alır ama sonra seni severler.”

“Nerede yaşadığınızı bile bilmiyorum. Senin hakkında o kadar az şey biliyorum ki.”

“Yeteri kadarını biliyoruz.” Guy ellerini onun yüzüne koydu. “Sevgili, çok sevgili Lottie. Senin hakkında daha fazlasını bilmeme gerek yok. Benim için yaratıldığını düşünmekten başka. Birbirimize çok uygunuz, değil mi? Tencere ile kapak gibi.”

Lottie yine gözlerinin dolduğunu hissetti ve duygularının derinliğinden korkup bakışlarını yere indirdi.

“İyi misin?”

Lottie tekrar başını salladı.

“Mendil ister misin?”

“Aslında bir şey içmek istiyorum. Bayan Holden bana limonata bırakmıştı. İnip onu alayım.” Lottie ayaklarını yere basıp geceliğine uzandı.

“Sen burada kal. Ben getiririm.” Guy dönüp kıyafetlerine uzanırken Lottie onun hareketlerini, rahatlığını izleyip güzelliğine, kaslarının teninin altındaki hareketine hayran kaldı. “Kımıldama yerinden,” dedi Guy ve gömleğini üzerine geçirir geçirmez gitti.

Lottie yattığı yerde, Guy’ın onun nemli geceliğine sinen deniz tuzu kokusunu içine çekip alt kattaki dolabın açılıp kapanma sesini, bardak ve buz küplerinin takırtısını dinledi. Sevdığınız insanın siz onu henüz tam anlamıyla kanıksamadan, ne yaşadığınızı bile anlamadan kalbinize yerleştiğini hissederken çıkardığı sesleri dinleme fırsatını kaç defa yakalayabilirdiniz ki?

Merdivenlerden gelen ayak seslerini, sonra da Guy’ın duraksayıp kalçasıyla kapıyı açtığını duydu. “Ben geldim,” dedi Guy gülümseyerek. “Bunu sana Karayipler’de yaptığımı hayal ediyordum. Orada taze meyvelerin suyunu sıkarsız. Doğruca...”

Ve kapıdan gelen anahtar sesini duyunca olduğu yerde kaldı.

Dehşet içinde bakışp heyecanlandılar. Guy ayakkabılarını giyerken çoraplarını ceplerine sokuşturdu. Taş kesilen Lottie ise yalnızca örtüsünü üzerine çekebildi.

“Merhaba? Lots?”

Ön kapının kapandığını ve merdivenlerden gelen ayak seslerini duydular; birkaç kişi gelmişti.

Guy hemen tepsiye uzandı.

“İyi misin?” Celia’nın neşeli sesinde biraz da alaycı bir ton vardı.

“Celia?” Lottie’nin sesi boğuk çıkmıştı.

“Bir ziyaretçi...” Celia kapıyı açtığı anda yüzündeki tebessüm silindi. Şaşkın bir ifadeyle ikisine baktı. “Burada ne arıyorsun?”

Tanrı aşkına, arkasından gelen de Joe’ydu. Lottie onun utanç içinde önüne eğdiği başını görmüştü yalnızca.

Guy tepsiyi Celia'ya uzattı. "Lottie'ye içecek bir şeyler getirmiştim. Sen geldiğine göre artık bu işi sana devredebilirim. Hemşirelik yapmak o kadar da iyi bir şey değilmiş."

Celia tepsideki iki bardağa baktı ve titrek bir sesle, "Joe'yu getirdim," dedi. "Lottie'yi görmek istedi." Arkasındaki Joe eliyle ağzını kapatarak öksürdü.

"Ne... ne güzel," dedi Lottie. "Ama ben... önce yıkanmam gerekirdi."

"Ben giderim..." dedi Joe.

"Gitmene gerek yok Joe," diye seslendi Lottie. "Ben... ben yalnızca elimi yüzümü yıkamak istiyordum."

"Hayır, gerçekten. Seni sıkmak istemem. Tamamen iyileştiğinde gelirim."

"Şey... Buna sevinirim Joe."

Celia tepsiyi dikkatlice Lottie'nin yatağının yanındaki komodine bıraktı. Sonra Guy'a yandan bir bakış attı ve bilinçsizce saçlarını düzeltti. "Kızarmışsın."

Guy şaşırmış gibi elini yüzüne götürdü. Bir şey söyleyecekti ama sonra vazgeçip sessizce başını salladı.

Uzun, garip bir sessizlik oldu ve bu süre içinde Lottie örtüsünü yüzüne doğru çekştirip durdu.

"Sen biraz dinlen en iyisi," dedi Celia, Guy'ın çıkması için kapıyı açarak. Sesi kısık ve tereddütlüydü. Bunu söylerken Lottie'nin gözlerine bakmamıştı. "Kalmak istemediğinden emin misin Joe?"

Lottie onun boğuk sesli onaylamasını duydu. Joe sanki burnundan konuşuyordu.

Guy, Lottie'nin yanından geçti ve Lottie endişe içinde Guy'ın gömleğinin arkadan sarktığını fark etti.

"Hoşça kal Lottie. Umarım yakında iyileşirsin." O yapmacık neşeli ifadenin altında Guy'ın üzüntüsü seziliyordu.

"Teşekkürler. İçecek için teşekkür ederim."

Kapıyı Guy'ın çıkması için açık tutan Celia durup tekrar arkasına döndü. "Meyveler nerede?"

"Ne?"

“Meyve. İstasyondan meyve getirecektin. Koridorda hiç meyve yok. Neredeler?”

Guy bir an için ona boş boş baktı, sonra Celia’nın neden bahsettiğini anlayarak başını kaldırdı. “Gelmediler. Yarım saat bekledim ama trende yoktu. İki buçuk treniyle gelecekler sanırım.”

“Taze Hindistan ceviziniz olduğunu duydum,” dedi Joe merdivenlerin başında durarak. “Hindistan cevizinin ne garip bir görüntüsü var. İnsan kafası gibi. Ama gözleri yok... ve şeyleri.”

Celia bir an kımıldamadan öylece durdu. Sonra aşağıya bakıp Guy’ın yanından geçerek merdivenlerden indi.

Neredeyse kırk sekiz saat sonra Lottie artık yerinde olmayan tabelaya göre adı Saranda olan yetmiş yedi numaralı sahil kulübesinde tir tir titreyerek bekliyordu. Paltosuna sımsıkı sarınmış, Mr. Beans’i tasmasından çekiştiriyordu. Hava neredeyse kararmıştı ve ışıklandırma olmadan kulübe iyice karanlık olmuş, biraz da ürkütücü bir havaya bürünmüştü.

Lottie neredeyse on beş dakikadır orada bekliyordu. Biraz daha bekledikten sonra dönecekti. Bayan Holden onun bu halde dışarıda fazla kalmasını istemiyordu. Gitmesine izin vermeden önce iki defa düşünüyordu. Doktor Holden’la on beş dakikalığına yalnız kalmak istemese, Lottie kadının ona izin vereceğinden şüphe duyardı.

Patikada bisiklet tekerleklerinin sesini duydu. Kapı temkinlice açıldı ve işte oradaydı. Guy bisikletten inip onu öylece kapıda bıraktı. Birbirlerine sarılırlarken dudakları da birbirine kenetlendi.

“Fazla vaktim yok. Celia tutkal gibi yapıştı bana. O banyoya gince ben de kaçtım.”

“Şüpheleniyor mu?”

“Sanmıyorum. O günle ilgili bir şey söylemedi.” Guy eğildi ve ayağını koklayan Mr. Beans’in başını okşadı. “Tanrım, bu korkunç bir şey. Yalan söylemekten nefret ediyorum.” Lottie’yi kendine çekip başına bir öpücük kondurdu. Lottie de kollarını onun bedenine dolayıp kokusunu içine çekti ve belini saran ellerinin verdiği duygunun

tadına varmaya çalıştı. “Bunu onlara söylemek zorunda değiliz. Öylece gidelim. Mektup bırakırız.” Guy bunu onun saçlarına doğru söylemişti. Onu içine çekmek ister gibi.

“Hayır. Ben öyle bir şey yapamam. Bana iyi davrandılar. En azından bir açıklama yapmam gerek.”

“Bunu açıklayabileceğini sanmıyorum.”

Lottie geri çekilip Guy’ın gözlerine baktı. “Anlayış gösterirler, değil mi Guy? Anlamalılar. Onlara bir zarar vermek istemediğimizi... Bizim bir suçumuzun olmadığını... Kontrolsüzce geliştiğini...” Lottie ağlamaya başlamıştı.

“Kimsenin suçu değil. Bazı şeyler olacağına varıyor ve bununla mücadele etmek faydasız.”

“Mutluluğumuzun böylesi bir acının üstüne kurulacak olmasından nefret ediyorum. Zavallı Celia. Zavallı, zavallı Celia.” (Artık Guy ona ait olduğuna göre cömert olabilirdi en azından. Celia’ya karşı duyduğu anlayış onu bile şaşırtmıştı.) Burnunu bluzunun koluna sildi.

“Celia kendini toparlar. Başka birini bulur.” Guy’ın sesindeki gerçekçi tonu duyunca Lottie’nin içi acıdı. “Bazen bana âşık olduğunu bile hissetmiyorum; o, âşık olma fikrine âşık bence.”

Lottie ona baktı.

“Bazen o duygunun bana özel olmadığını düşünüyorum, anlıyor musun?”

Lottie o an George Bern’ü düşündü. Sonra arkadaşına ihanet ettiğini düşündü. “Seni sevdiğinden eminim,” dedi kısık, isteksiz bir ses tonuyla.

“Bu konuyu kapatalım bence. Bak Lots, bir plan yapmalıyız. Bunu onlara ne zaman söyleyeceğimizi kararlaştırmalıyız. Herkese yalan söylemekten nefret ediyorum. Kendimi gerçekten rahatsız hissetmeye başladım.”

“Bana hafta sonuna kadar zaman ver. Adeline beni çağırır belki. Frances gittiğine göre ev işlerine yardım edecek birine ihtiyaçları olabilir. Ben ona yardım edebilirim.”

“Gerçekten mi? O kadar uzun süreceğini sanmıyorum. Anne ve babamla konuşmalıyım.”

Lottie yüzünü onun göğsüne yasladı. “Keşke bu iş tümüyle bitmiş olsa. Keşke üç ay sonrasına ışınlansak.” Sonra gözlerini kapattı. “Ölümü beklemek gibi bir şey bu.”

Guy kapıya baktı. “Artık dönsek iyi olur. Önce ben çıkarım.”

Guy eğilip Lottie’nin dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. Bunun bir anını bile kaçırmak istemeyen Lottie gözlerini kapatmadı. Guy’ın arkasındaki bir gemi limana doğru ilerlerken ışıkları âdeta göz kırıp duruyordu.

“Cesur ol Lottie, hayatım. Bu sonsuza dek böyle gitmeyecek.”

Sonra elini onun saçlarında gezdirerek dışarı çıktı ve karanlık yoldan eve doğru ilerledi.

Celia odasına geri dönmüştü. Lottie onun geceliğini yatağının üstünde görünce içten içe homurdandı. Eskiden çok iyi yalan söylerdi. Şimdiyse ters yüz olmuşçasına tüm duyguları safça hissederken bunu yapamadığını, yersiz ve kaçamak yanıtlar verdiğini hissediyordu.

Celia’dan mümkün olduğunca uzak duruyordu. Celia çılgın bir halde türlü aktivitelere dalmış olduğundan işi çok da zor değildi. Babasının parasını hevesle harcamadığı zamanlarda (Bak! Şu ayakbılara bak! Onları almalıyım!) eşyalarını ayıklıyor, “fazla çocuksu” ya da “Londra’ya uygun” bulmadığı her şeyi atıyordu. Akşam yemeğinde Lottie kendini soyutlayıp yemeğine odaklanmaya çalışıyor, garip bir şekilde kafası dağınık görünen Doktor Holden’in isteksizce onu sohbete dâhil etme çabasına karşılık vermekle yetiniyordu. Bayan Holden, Guy’ı karşısına alıp ona ailesiyle, yabancı ülkelerde yaşamamanın nasıl olduğuyla ilgili sorular soruyor, gelin kendisiymiş gibi onunla işveli bir tavırla konuşuyordu. Lottie ve Celia yalnızca bir defa, dün akşam bir araya gelmişlerdi ki Lottie’yi rahatlatan bir şeydi bu. Lottie, Celia’nın havalı saç kesimine bayıldığını söylemişti, sonra da Celia uzun bir banyo yapmak istediğini söyleyerek onun yanından ayrılmıştı.

O yüzden Lottie, Mr. Beans'le yaptığı yorucu ve kaygılı yürüyüşünden döndüğünde Celia'yı havluya sarınmış halde yatağına uzanmış, hararetle bir düğün dergisine bakarken bulunca biraz şaşırmıştı.

Yatak odası küçülmüştü sanki.

"Merhaba," dedi Lottie ayakkabılarını çıkarmaya yeltenirken. "Ben de tam banyoya girmek üzereydim."

"Annem banyoda," dedi Celia sayfaları karıştırmaya devam ederek. "Biraz beklemen gerekecek. Su soğur birazdan." Bacakları uzun ve bembeyazdı. Tırnaklarına gül rengi oje sürmüştü.

Lottie, Celia'ya arkası dönük bir şekilde ayakkabılarıyla yatağına oturup nereye kaçabileceğini düşünürken, "Öyle mi?" dedi. Eskiden yataklarına uzanır, birlikte saatler geçirirlerdi. Saatlerce saçma sapan konulardan bahsederlerdi. Şimdi Lottie, Celia'yla birkaç dakika bile geçirmeyi göze alamıyordu. Freddie ve Sylvia yataklarındaydılar. Doktor Holden'ın konuşmak istemeyeceği kesindi. *Gidip Joe'yu arayabilirim*, diye düşündü. *Doktor Holden'dan telefonu kullanmak için izin isteyebilirim*.

Lottie derginin kapağının kapatıldığına işaret eden sesi duydu. Celia şimdi ona dönmüştü. "Aslında seninle konuşmak istiyordum Lots."

Lottie gözlerini kapattı. *Tanrım, lütfen, hayır.*

"Lots?"

Lottie yüzüne bir tebessüm yerleştirip ona döndü. Ayakkabılarını dikkatlice yere, yatağının yanına bıraktı. "Efendim?"

Celia dikkatle ona bakıyordu. Gözlerinin o sıra dışı mavisini Lottie'nin fark etmemesi mümkün değildi. "Aslında bu biraz zor olacak."

Aradaki kısa sessizlikte Lottie gizlice ellerini oturduğu yerin altına kaydırды. Titremeye başlamışlardı çünkü. *Lütfen bana bir şey sorma*, diye yalvardı içinden. *Sana yalan söyleyemem. Lütfen Tanrım, bana bir şey sormasın.*

"Ne oldu?"

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum... Bak, söyleyeceğim şey... ikimizin arasında kalmalı."

Lottie nefesinin kesildiğini hissediyordu. Bir an için bayılacağını düşündü.

“Ne oldu?” diye mırıldandı.

Celia gözlerini ondan ayırmıyordu. Lottie de bakışlarını kaçıramadı.

“Ben hamileyim.”

Sekiz

Doğrusunu söylemek gerekirse acil bir durum olmalıydı bu; beş yaşındaki zavallı kızı Mer Point'teki limandan çıkardıkları öğleden sonrası gibi. Ya da öncelikle oturmuş olmayı gerektiren bir haber verileceği zamanlardaki gibi. Bazen sert bir viski dayanma gücünü artırabiliyordu. En üst rafta duran on beş yıllık malt viski gözüne iliştiğinde Doktor Holden bir iki dublenin iyileştirici etkisi olduğuna inandığını düşündü. Hatta yalnızca iyileştirici değil, aynı zamanda da gerekli olduğuna. Çünkü bunu düşündüğü zamanlar sevgili kızını evlendiren bir babanın kaygılarından çok daha fazlasını hissediyordu. Bu endişe ve çok yakında onu bekleyen terk edilmişlik duygusu aslında yaşamak zorunda kaldığı şeyle ilgiliydi; sefil ve telaşlı bir kadınla yapılmış sıkıcı ve sevgisiz evlilik. Colchester'a giden Gillian'ın yokluğunda daha da çekilmez olan bir hayat. Gillian biraz pervasız bir kadındı ve Doktor Holden'a, çıktığı o uzun yolculukta uğradığı duraklardan asla daha fazlası olamayacağını hissettiriyordu. Ama komik ve eğlenceliydi. Kaymak taşı gibi bir teni vardı; pürüzsüz, kusursuz ve sıcak. Ah, Tanrım, evet. Sıcaktı ama artık o da gitmişti. Ve Doktor Holden'ın hayatındaki bir diğer güzellik olan Celia da gidiyordu. Bundan sonra ne yapacaktı? Ufak tefek sıkıntılar yaşamak ve golf kulübünün barına gittiği günlerde Alderman Elliott gibilerinin sırtını sıvazlayarak bu yılın en iyi yılı olduğunu söyleyeceği orta yaşın sonlarına doğru ağır adımlarla ilerlemekten başka...

Henry Holden arkasındaki çekmecedeki ilaç ölçek kabını alıp oturdu ve kendine iki parmak kadar viski doldurdu. Saat sabahın onuydu ve viski geçtiği yeri kazıyormuşçasına boğazından aşağıya indi ama o küçücük başkaldırı bile rahatlatıcıydı.

Karısı bunu fark edecekti, elbette fark edecekti. Kravatını ya da gözüne ilişen ufak bir detayı düzeltmek için ona uzanacak ve nefesinin kokusunu alır almaz geri çekilip ona bakacak, tiksindiği az da olsa yüz ifadesinden anlaşılacaktı. Ama hiçbir şey söylemeyecekti. Doktor Holden'ın o hiç katlanamadığı incinmişlik ifadesini, günlerce sürecek işkencenin göstergesi olan ifadeyi takınacaktı. Ve asla doğru-
dan dile getirmeden onu hayal kırıklığına uğrattığını, yine yarı yolda bıraktığını türlü şekillerde ona belli edecekti.

Doktor Holden kabı doldurdu ve iki parmak daha içkiyi midesine indirdi. Bu kez daha sakindi. Ağzının içindeki yanma duygusunun tadını çıkardı.

İşinin ehli diyorlardı onlara. Kendi kalelerinin kralları. Ne iğrenç, ne kokuşmuş bir hayattı bu. Susan Holden'ın istekleri, ihtiyaçları, sefaleti onların evliliğinin tüm kurallarını mürekkepli kalemle yazmış da Doktor Holden'ın üzerine bir ateş topu misali fırlatmış gibiydi. Hiçbir şey gözünden kaçmıyordu, o anın tadını çıkarmak diye bir şey yoktu onun hayatında. İlk tanıştıkları zamanki o güzel, kaygısız, iki kolunu birden beline kolayca dolayabildiği, baştan çıkarıcı gözleri olan, avukatın kızından eser yoktu şimdi. Ne yazık ki eskiden nasıl olduklarına değil de nasıl olması gerektiğine odaklanan bu sefil, bu endişeli kadın, Susan'ı yiyip bitirmiştir.

Doktor Holden, *şu halimize bir bak*, diye haykırmak istiyordu bazen ona. *Ne hale geldiğimize bir bak! Terlik istemiyorum! Virginia'nın yanlış balığı almış olması da umurumda değil! Ben eski hayatımı istiyorum, günlerce ortadan kaybolduğumuz, sabaha kadar seviştiğimiz, sohbet ettiğimiz ama senin şimdiki dünyanda konuşma denen o laf kalabalığını yapmadığımız, gerçek anlamda sohbet edebildiğimiz günleri özlüyorum.* Bunları ona söyleyecek noktaya bir iki defa gelmişti aslında. Ama Susan'ın onu anlamayacağını biliyordu. Karısı dehşetle

açılmış gözlerle ona bakacak, sonra da zar zor bastırıldığı bir ürpermeyle kendine çekidüzen verip ona çay ikram edecekti. Ya da bisküvi. “Sakinleşmesini” sağlayacak bir şey.

Diğer günlerse Doktor Holden belki de öyle bir hayatının hiç olmadığını düşünüyordu; çocukluktaki yazların hep sıcak ve sonsuz olarak hatırlanması gibi, hiç yaşamadıkları sevimleri yaşamış, aslında hiç hissetmedikleri tutkuyu hissetmişti belki de. Böylece Henry Holden ondan her gün biraz daha uzaklaşmıştı. Kaybettiklerini zihninden tamamen çıkarmıştı. Direksiyon başındaki bir fare misali dikiz aynasına hiç bakmadan yoluna devam edip duruyordu. Çoğu zaman işe yarıyordu bu.

Çoğu zaman.

Ama bugünün sonunda Celia, onun saçmalıkları, değişken ruh halleri ve kahkahaları gitmiş olacaktı. *Tanrım lütfen, o da annesi gibi olmasın. O ikisinin kaderi bizimki gibi olmasın.* Henry Holden başta Celia’nın neden düğünü bu kadar aceleye getirmek, tarihi öne çekmek istediğini anlamamıştı. Celia ona ekim düğünlerinin revaçta olduğunu söylediğinde ona tam anlamıyla inanmamıştı. Ama Susan’ın düğünü önümüzdeki yaz yapmakla ilgili söylendiğini duyunca anlamıştı. Kızı bir an önce kaçıp kurtulmak istiyordu. O boğucu ev ortamından kaçmak istiyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? İçten içe kendisinin de istediği buydu çünkü.

Bir de Lottie vardı. Celia’nın yakında gidecek olmasından duyduğu üzüntüden ötürü Henry Holden zavallı kız adına da içten içe üzülmüyordu. O savunmasız gülümsemesiyle hâlâ içini ısıtan garip, gizemli, temkinli Lottie. Kendisi farkında olmasa bile Henry’ye her zaman farklı bir içtenlikle gülümserdi. Ona güveniyordu, küçük bir kızken de onu severdi, hatta belki herkesten çok severdi. Etrafında dolanır, o minik elini Henry’nin avucuna yerleştirirdi. Ve Henry Holden aralarında hâlâ bir bağ olduğunu biliyordu. Genç kızın Susan konusunda onu anladığının farkındaydı. Henry o kızın herkesi izlediğini görüyordu, ikisi olaylara aynı gözle bakıyordu.

Ama Lottie de yanlarında uzun süre kalmayacaktı. Susan geleceğe dair planlarla, ne yapmak istediğiyle ve en iyisinin ne olacağıyla ilgili ipuçları vermeye başlamıştı bile. Lottie'den sonra küçük çocuklar da gidecek, sonra ikisi baş başa kalacak, birbirlerini çember içine alacaklardı. Ve her biri kendi sefaletini yaşayacaktı.

Kendine gel, dedi Doktor Holden, *bunları bu kadar yoğun bir şekilde düşünmenin anlamı yok*. Sonra çekmeceyi kapattı.

Bir an öylece oturup önceki sabah ilaç mümessilinin bıraktığı tıbbi broşürler ile dolaşım çizelgesine bakmadan pencereden dışarıyı izledi. Merham'ın saygıdeğer doktoru ile güzel karısı ve çocuklarının fotoğraf çerçevesini de atlamıştı. Ardından ne yaptığıının çok da bilincinde olmadan tekrar çekmeceyi açtı.

Joe keçi derisiyle koyu mavi Daimler'in kaputunu son kez cilaladıktan sonra yüzünde silemediği bir mutlulukla geri çekildi ve "Ayna gibi oldu," dedi.

Arka tarafta sessizce oturmuş, Joe'nun işini bitirmesini bekleyen Lottie gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. Diğer yolcuların statüsünün bilincinde olarak açık renkli deri koltuklara baktı. *Düşünme*, dedi kendi kendine. *Düşünme*.

"Geç kalmamdan endişe etti, değil mi? Bayan Holden'ı kastediyorum."

Lottie bu işe gönüllü olmuştu; Holdenların evindeki gittikçe büyüyen krizden kaçmak istemişti. "Nasıldır bilirsin."

Joe ellerini temiz bir beze sildi. "Celia da heyecanla gitmeyi bekliyordur eminim."

Lottie tarafsız bir ifadeyle başını salladı.

"Hemen evlerine yerleşecekler, değil mi? Neredeydi? Londra'nın aşağısında mı?"

"Şimdilik orada yaşayacaklar."

"Sonra da güzel bir ülkeye gidecekler sanırım. Sıcak bir yerlere. Celia oraları çok sevecek. Yine de ona imrendiğimi söyleyemem. Ya sen?"

Lottie artık her türlü sohbetin üstesinden gelebiliyordu. Bir aylık pratik sayesinde bir poker profesyonelinin yüz ifadesini takinabiliyordu artık. Hiçbir şey belli etmiyor, hiç açık vermiyordu. O an Adeline'm maskesini düşündü; dışarıdan sevecen görünen o yüz hiçbir şeyi açığa vurmuyordu. *Birkaç saat kaldı. Yalnızca birkaç saat.*

“Ne?”

Lottie az önceki sözleri yüksek sesle söylemiş olmalıydı. Bunu sık sık yapıyordu. “Ah, bir şey yok.”

“Freddie o uşak kıyafetinin içinde ne yapıyor? Bayan H zavallı çocuğu o kıyafetin içine sokmadı mı henüz? Cumartesi günü Freddie'yi caddede gördüğümde o pantolonu giymemek için bacaklarını kesebileceğini söylemişti.”

“Giyecek.”

“Lanet olsun. Affedersin Lottie.”

“Doktor Holden, düğünün sonuna kadar pantolonunu çıkarmazsa ona iki şilin vereceğine söz verdi.”

“Peki ya Sylvia?”

“O da kendini kraliyet ailesindenmiş gibi hayal ediyor. Kraliçe Elizabeth'in gelip onun kayıp kız kardeşi olduğunu iddia etmesini bekliyor.”

“Hiç değişmeyecek bu kız.”

Evet, değişecek, diye düşündü Lottie. Mutlu, neşeli, umarsız olacak ve sonunda bir adam yıkım güllesi misali çıkagelip hayatını param-parça edecek. Muhtemelen Lottie'nin babasının, annesine yaptığı gibi. Doktor Holden'ın Bayan Holden'a yaptığı gibi. Sonsuza dek süren bir mutluluk yoktu çünkü.

Lottie, Bancroftların ziyaretinden beri ilk kez dün gördüğü Adeline'i düşündü. Eski canlılığını kaybetmiş olan moralsiz Adeline o solgun, yankılı odalarda hiçbir şey ilgisini çekmiyormuş, o cretşkâr resimleri, biçimsiz heykelleri, kitap yığınlarını görmüyormuş gibiydi. Julian, Stephen'la birlikte Venedik'e gitmişti. George ekonomi üzerine bir araştırma dokümanı yazmak için Oxford'da bir görüşme yapacaktı. Lottie ona Frances'i sormak istemiyordu. Yakında Adeline da gidecekti

zaten. Aslında kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi İngiltere'nin kışına tahammül edemediğini söylüyordu sürekli. Fransa'nın güneyine, bir arkadaşının Provence'taki villasına gidecekti. Oturup ucuz şarap içecek, geçip giden hayatı izleyecekti. Harika bir tatil olacaktı. Ama konuşma tarzından harika olmayacağı, hatta tatil bile olmayacağı anlaşılıyordu.

Adeline umursamaz görünmeye çalışan Lottie'ye, "Gelmelisin," dedi. "Yalnız olacağım Lottie. Gelip beni ziyaret etmelisin."

Ağır adımlarla terasa, duvar resmine doğru yürüdüler ve Adeline elini uzatıp nazikçe Lottie'nin elini tuttu. Lottie bu kez irkilmedi.

Ama zihninin içindeki uğultu öylesine sağır ediciydi ki Adeline'in sonraki sözlerini duymadı bile. "Her şey daha iyi olacak tatlım," demişti Adeline. "Buna inanmalısın."

"Ben Tanrı'ya inanmıyorum." Aslında Lottie bu cümlelerin ağzından bu kadar acı dolu çıkmasını amaçlamamıştı.

"Ben Tanrı'dan bahsetmiyorum. Ben yalnızca zaman zaman kaderin bize hayal bile edemeyeceğimiz bir gelecek hazırladığına inanıyorum. Ve bunların gerçekleşmesini sağlamak için de güzel şeyler olacağına inanmaya devam etmeliyiz."

Lottie o zamanki inatçı kararlılığıyla buna pek önem vermemiş, güçlkle yutkunup gözlerini Adeline'in dikkatli bakışlarından kaçırmıştı. Bu da bakışlarının duvar resmine ve iki suçlu figürüne kaydığı anlamına geliyordu. Yüzünde öfke ve kızgınlık dolu bir ifade belirmişti. "Ben kadere inanmıyorum. Hiçbir şeye inanmıyorum. Hayatımızı bile mahvederken kaderin bizim çıkarımızı gözettiğini nasıl söyleriz? Bu, saçmalıktan başka bir şey değil Adeline. Gerçekten anlamsız. Bazı şeyler gerçekleşmez işte. Tesadüf eseri insanlar, olaylar zıt düşer ve ardından geçmiş ortaya çıkar. Geri kalanımızı sıkıntılarla boğuşmak zorunda bırakır."

Adeline hiç kıınıldamamıştı. Başını hafifçe eğip elini kaldırdı ve Lottie'nin saçını okşadı. Konuşup konuşmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi duraksadı. "Birbiriniz için yaratılmışsanız sana geri dönecektir."

Lottie geri çekilip omuz silkti. “Bu sözlerin bana yalnızca Bayan Holden’ı ve o lanet olası elma kabuğunu hatırlatıyor.”

“Duygularının peşinden gitmelisin.”

“Peki ya benim duygularım bütün bu olanların en önemsiz kısmıysa?”

Kafası karışan Adeline kaşlarını çatmıştı. “Senin duyguların asla en önemsiz kısım olamaz Lottie.”

“Ah, artık gitmeliyim. Gitmeliyim.” Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışan Lottie paltosunu alıp arkasındaki kadını görmezlikten gelerek hızlı adımlarla evden arka araç yoluna çıktı.

Ertesi gün o gereksiz tepkinin pişmanlığını yaşarken bir mektup aldı. Mektupta Adeline, Lottie’nin öfkesine hiç değinmemiş, onun yerine Fransa’da ona ulaşabileceği evin adresini yazmıştı. Lottie’ye onunla iletişim halinde kalmak istediğini ve tek gerçek günahın kişinin olmadığı biri gibi davranmaya çalışması olduğunu yazmıştı. “Kendine karşı dürüst olmak kadar rahatlatıcı bir şey yoktur Lottie. İnan bana.” Altına da “bir dost” diye imza atmıştı.

Lottie, Joe’nun Daimler’in ön tarafını beyaz kurdelelerle süslemesini izlerken o mektubu cebinde hissetti. Neden onu hâlâ yanında taşıdığını bilmiyordu. Belki de rahatlamasını sağlayan bir tür müttefikmiş gibi geliyordu ona. Adeline’in yokluğunda konuşabileceği kimse kalmamıştı. Joe’yu odanın içinde gezinen bir sineğin uğultusunu dinler gibi dinliyordu; ilgisizce, ara sıra sinirlenerek. Celia ona karşı gayet iyiydi ama ikisi de konuşmak için fırsat kollamıyordu.

Bir de Guy vardı. O şaşkın ve mutsuz yüzü Lottie’nin gözlerinin önüne geliyordu. Elleri, teni, mis kokulu nefesi rüyalarını istila ediyordu. Lottie onun yakınlarında olmaya dayanamıyordu, birkaç hafta önce kumsaldaki kulübede buluştuklarından beri onunla konuşmamıştı. Ona kızgın olduğundan değildi bu tavrı. Aslında ona kızgındı ama eğer Guy onunla konuşursa, ona yalvarırsa Lottie kararlılığını yitireceğini biliyordu. Ve Guy her şeye rağmen onunla birlikte olmak isterse Lottie onu eskisi gibi sevemeyeceğini de biliyordu. Celia’yı o durumda terk edecek bir adamı nasıl sevebilirdi ki?

Celia o haberi Lottie'ye verdiğinde Guy'ın durumdan henüz haberi yoktu ama artık biliyor olmalıydı. Çünkü peşinde dolanmayı, Lottie'nin bulacağını bildiği yerlere notlar bırakmayı, kalın uçlu kalemle "Konuş benimle!!" diye çaresizliğini haykırarak kâğıt parçalarına notlar karalamayı kesmişti. Onunla yalnız kalmamayı garantilemek için Lottie genelde Bayan Holden'ın yakınlarında olmayı tercih ediyordu. Guy bunu başta anlamıyordu ama artık anlıyor olmalıydı; Celia haberi ona söyleyeceğini belirtmişti ve artık hepsinin bir arada olduğu ortamlarda Lottie'ye bakmayıp keyifsizce içine kapanıyordu. Böylece birbirlerinin yaşadığı acıyı görmüyorlardı.

Lottie neler olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu. Çok büyük bir acı verecek olsa da Celia'nın başka birini bulma şansı varken ona öyle bir zalimlik yapabilirdi belki. Ama şimdi onu bu halde nasıl bırakabilirdi? Onu utanç dolu bir hayattan kurtaran aileyi nasıl utanca boğabilirdi? Bazen de Guy'a kızılıyordu; Guy'ın Celia'yla o tür bir yakınlık kurduğuna, ona o tür hisler besleyebildiğine inanamıyordu. Dünya üzerinde o duyguları yalnızca onlar hissedebilirdi, o sırrı yalnızca onlar paylaşabilirdi. Onlar tencere ile kapak gibiydiler, üstelik bu benzetmeyi Guy yapmıştı. Şimdi her nasılsa Lottie kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu.

Mutfakta kısa bir an için yalnız kaldıklarında Guy, "Neden?" diye fısıldamıştı. "Ben ne yaptım?"

Lottie ondan uzaklaşıp Guy'ın yüzündeki öfke ve kızgınlık karşısında içten içe titreyerek, "Bunu sana söylemesi gereken kişi ben değilim," demişti. Ama ona soğuk davranmalıydı. Bu işin üstesinden başka türlü gelemezdi. Bütün bu olanların üstesinden başka türlü gelemezdi.

"Seni geri götüreyim o halde, olur mu? Lottie?"

Joe elini arabanın üstüne yaslamış, camdan ona bakıyordu. Kendi mekânında olmanın verdiği huzurla neşesi, keyfi yerine gelmişti. "Sizin sokağın başında arabadan inmелиsin. Eminim Bayan Holden arabayı oraya boş götürmemi ister."

Lottie gülümsemeye çalıştı, ardından gözlerini kapatıp arabanın kapısının sertçe kapanmasını, sonra da Joe kontağı çevirir çevirmez motordan gelen uğultuyu dinledi.

Elindeki mektubu biraz daha sıkı kavrayarak, *birkaç saat sonra bitiyor*, dedi kendi kendine.

Birkaç saat...

Bütün gelinler güzeldir, diye bir söz vardır ama Susan Holden, Celia'smın Merham'ın uzun zamandır gördüğü en güzel gelin olduğundan emindi. Üç katlı duvağı ve astarlı saten elbisesiyle Celia'nın üzerine tam oturan otuz altı beden gelinlik, Miriam Ansty ve Lucinda Perry'nin geçen yılki tüm çabalarını suya düşürmüştü. O zamanlar Lucinda Perry'nin veda partisinde giydiği menekşe ve krem rengi cüretkâr elbisesine hayran kalan Bayan Chilton bile bunu kabullenmişti. Göğsüne yasladığı el çantası ve garip bir açıyla duran tüylü şapkasıyla törenin ardından, "Senin Celia'n kesinlikle insanın göz zevkini okşuyor," demişti. "Bu söz kesinlikle onu anlatıyor: Göz zevkini okşuyor."

Dahası çift olarak da çok güzel görünüyordardı: genç ve yakışıklı kocasının koluna girerken gözleri yaşlarla ışıldayan Celia ve bütün damatlar gibi biraz ciddi, biraz da gergin görünen Guy... Hiç gülümsememesi Bayan Holden'ı çok da şaşırtmamıştı aslında. Kendi düğününde birlikte üst kata çıkana, hatta birkaç kadeh şampanya içene kadar Henry de hiç gülümsememişti.

Üstelik Freddie ile Sylvia tören boyunca hiç kavga etmemişlerdi. Elbette ilahi okunurken birbirlerini dürtüp durmuşlardı ama neyse ki Sylvia'nın elbisesi kamuflaj görevi görmüştü.

Sonunda Bayan Holden en baştaki masanın altın kaplama sandal-yesine oturup ilk şarap yudumunu içerek kendine aşağıdaki masaları izleme izni vermişti. *Kasabanın en iyisi ve en büyüğü*, diye düşündü kendi kendine. Düğünü ne kadar kısa zamanda planladıklarını göz önüne alınca her şey gayet iyi gitmişti.

“İyi misin Susan?” Yüzünü aydınlatan bir tebessümle oturduğu yerden ona doğru eğilen baba Guy Bancroft’tı bu. “Gelinin annesinin büyüleyici görüldüğünü belirtmeliyim.”

Bayan Holden nazikçe başını kaldırdı. Sonbahar Kırmızısı isimli ruju sayesindeydi bu. Bu renk ona gerçekten de yakışıyordu. “Şey, bence siz ve Bayan Bancroft da harika görünüyorsunuz.”

Bu sözü kesinlikle Dee Dee için geçerliydi; kadın iki parçadan oluşan turkuaz rengi ipek şantuk bir elbise, altına da aynı renkte topuktan bağlı ipek ayakkabılar giymişti. Bayan Holden’ın ona ayakkabıların özel tasarım olup olmadığını soracak cesareti toplaması neredeyse bütün gününü almıştı.

“Ah, evet... Abiye kıyafetler Dee Dee’ye çok yakışır.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Şort ve çıplak ayaklarla da en az bu kadar güzel görünür tabii. Benim karım gezmeyi sever. Oğlum da ona çekmiş. Yoksa *damadınız* mı demeliyim?” diyerek güldü Bay Bancroft. “Sanırım buna alışmamız biraz zaman alacak, değil mi?”

“Ah, biz sizi ailenin bir parçası olarak görüyoruz zaten.”

Keşke Henry de biraz mutlu görünseydi. Keder içinde arkadaşlarına bakıp ağzına bir şeyler atıyor, arada bir kızına bir şeyler fısıldıyordu. Sık sık da kadehini tazeliyordu. *Tanrım, lütfen Henry’nin sarhoş olmasına izin verme. Herkesin içinde sarhoş olmasın lütfen. Bugün olmasın.*

“O muhteşem pudingler için Bay Bancroft’ı kutlamam gerek.” Pembe Şam kumaşından döpiyesinin içinde nefesini tutmuş (Freddie ısrarla o kumaşın hangi koltuktan alındığını bildiğini söyleyip dururken Susan Holden arada bir etrafına bakınıp Freddie’nin ortalıkta görünmediğinden emin olmaya çalışıyordu), tabağından dolup taşan egzotik meyveler ile kesme cam kâse içindeki meyve salatalarını işaret eden Deirdre Colquhoun’du bu. Meyvelerin arasında sert elma, vişne ya da konserve ananas yoktu; dilimlenmiş kumkuatlar, pavyavlar, mangolar, ikiye kesilmiş yıldız meyveleri ve liçiler vardı. Hepsi de İngiliz konuklara tamamen yabancı olan renk ve özellikte meyvelerdi (Çoğu bu meyvelere yanaşmayıp bildikleri şeye tutunuyordu. Erik ve

portakal gibi. “Gerçek meyve,” diye fısıldadı Sarah Chilton, Bayan Ansty’ye gizlice).

“Ne muhteşem bir görüntü,” diye mırıldandı Bayan Colquhoun hayranlıkla.

“Hepsi taze, hepsi de dün uçakla geldi.” Bay Bancroft sandalyesinde arkasına yaslanıp lütufkâr bir tavırla sigarasını yaktı. “Hepsinin Honduraslı bakireler tarafından kesilip soyulduğu konusunda garanti verebilirim.”

Bayan Colquhoun kıpkırmızı kesilmişti. “Tanrım...”

“Ne anlatıyorsun Guy, balım? Umarım yine haylazlık peşinde değilsindir...” Dee Dee kocasını görmek için hafifçe geri çekildi ve bunu yaparken uzun, bronz bacaklarını sergiledi.

Bay Bancroft, “Hiçbir şey yapmama izin vermiyor,” dedi ama bunu söylerken bile gülümsüyordu.

“Haddini aştın sanki biraz.”

“Sen bana öyle bakarken beni nasıl suçlayabilirsin ki?” Bay Bancroft ona sesli bir öpücük gönderdi.

“Tamam... Neyse. Bu görüntü muhteşem.” Bayan Colquhoun tek elini saçma götürüp dengesizce arkasına dönerek masasına doğru yürüdü.

Bayan Holden da kocasına döndü. Doktor üçüncü konyasını içiyordu. İçkiyi o konyak kadehine doldurup korkunç bir kararlılıkla hepsini midesine indirdi. En azından bugün farklı bir ruh haline bürünemez miydi?

Freddie ile Sylvia’nın arasına oturan Lottie yine kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Günlendir iyi hissetmiyordu zaten. Tüm benliğiyle gizli bir yere kıvrılıp sessizce ölmeyi dilerken böyle olması pek de şaşırtıcı değildi. Son aylarda bir sis bulutunun üstünde yüzüyormuş gibi her şeyden kopmuştu, insanları uzaktan duyup görüyordu âdeta. Rahatlatıcı bir şeydi bu aslında, özellikle de onu paramparça eden acı –Celia’nın kollarını Guy’m boynuna doladığını gördüğünde ya da Guy’ın söylediği veya yaptığı bir şey üzerine annesiyle gizli gizli

kıkırdaştığım duyduğunda- artık dayanılmaz hale geldiğinde... Gerçek bir duyguydu; keskin, kararlı, yorucu.

Ama bu farklıydı. Lottie fiziksel olarak dengesini kaybettiğini hissediyordu, hareket ettiği zamanlarda kanı dalgalar misali içinde çalkalanıyordu âdeta. Yiyeceklere kuşkuyla bakıyordu. Her şeyin tadı değişmişti sanki, yemek yemek zevk vermiyordu. Lottie muhteşem bir şekilde sergilenen meyvelere bakamıyordu bile. O kadar parlaklardı ki o güzelim manzara onu küçümsüyordu sanki.

“Bak Freddie. Bak.”

Sylvia ağzını ardına kadar açmış, tabağındaki iyice çiğnenmiş yiyecekleri işaret ediyordu.

“Sylvia.” Lottie başını başka tarafa çevirdi. Önce Freddie’nin keyifli kıkırtılarını, sonra da küçük çocuk kendi ağzındakileri gösterirken Sylvia’nın, “İyyy,” dediğini duydu.

“Siz ikiniz, kesin artık şunu.”

Joe, Freddie’nin diğer yanında oturmuştu. Aileden değildi sonu-
çuca ama Bayan Holden yine de onu kendi masalarına oturtmuştu. Lottie’nin buna kızacak gücü bile yoktu. Hatta saatler ilerlerken bunun için ona minnet duymaya başlamıştı.

“Sen iyi misin Lottie? Rengin biraz solmuş gibi.”

“İyiym Joe.”

Lottie eve gidip yatağına uzanmak, saatlerce kalkmamak istiyordu. Ama ev de artık ona ev gibi gelmiyordu. Belki de hiç ev gibi olmamıştı. Yemekte etrafına bakınırken Lottie’nin içten içe hissettiği, bulunduğu yere ait olmama hissi gittikçe bunaltıcı bir hal alıyor, onu boğuyordu.

“Bak, senin için biraz daha su doldurdum. İç istersen.”

“Sylvia. Sylvia. Ağzına kaç üzüm sığdırabilirsin?”

“Gerçekten iyi görünüyorsun. Umarım tekrar hastalanmazsın.”

“Bak, ben ağzıma senin sığdırdığından daha fazlasını sığdırabiliyorum. Bak Sylvia. Bak.”

“Yemeğine dokunmamışsın bile. Haydi, bir şeyler iç. İyi gelir. İstersen senin için biraz süt ısıtmalarını söyleyebilirim. Mideni yatıştırır.”

“Lütfen beni zorlama Joe. Ben iyiym. Gerçekten.”

Guy'ın konuşması çok kısa sürdü. Misafirperverlikleri ve böylesine muhteşem bir şölen hazırladıkları için Holdenlara, olağanüstü tatlılar için kendi anne ve babasına, ona katlandıkları için son yirmi altı yıla ve Celia'ya teşekkür etti. Karısı olduğu için... Bunu pek heyecanlı ya da romantik bir dille söylememiş olması Lottie'yi azıcık rahatlatmıştı ama yine de Celia onun karısı olmuştu işte.

Ve Celia. Celia yüzünden eksik olmayan büyüleyici tebessümü ve zarif boynunu çevreleyen duvağıyla öylece oturuyordu. Hissettiği nefretin boyutuna kendisi bile şaşırın Lottie artık ona hiç bakamıyordu. Doğru olanı yaptığı düşüncesi onu rahatlatmıyordu. Adeline'in dediği gibi kendi kendine dürüst olmasıysa daha da zordu. Lottie kendini hissettiği şeyi hissetmemesi gerektiğine ikna edebilirse belki o zaman yoluna devam edebilirdi.

Ama hissediyordu işte.

Tanrı aşkına, yatıp uzanmak istiyordu. Kapkaranlık bir yerde.

“Sana bir tabak meyveli pasta getirmemi ister misin?” diye sordu Joe.

Konuklar artık kıpırdanmaya başlamıştı. *Yaşlı kadınların çok geç olmadan evlerine gidebilmesi için yeni evli çiftin resepsiyondan ayrılmasının tam vakti*, diye düşündü Bayan Holden. Bayan Charteris ve Bayan Godwin biraz yorgun görünüyordu ve arka masa tümüyle onların paltolarıyla dolmuştu.

Bayan Holden bunun Henry'nin görevi olması gerektiğine karar vermişti. Yemek boyunca Henry çok az çalışmıştı, konuşması bile baştan savmaydı. Ayrıca Bayan Holden kimsenin kötü bir yorum yapmasını istemiyordu. İzin alıp sandalyesinden kalktı ve uzun masa boyunca yürüyüp kocasının yanına gitti. Kocasının etrafındaki neşeli sohbetlerin farkında bile olmaksızın gözlerini masaya dikmişti. Bayan Holden ona tam anlamıyla yaklaşmadan bile alkol kokusunu aldı.

“Henry, hayatım, biraz konuşabilir miyiz?”

Kocasının başını kaldırdığında Bayan Holden onun bakışlarının soğukluğu karşısında ürperdi. Henry uzunca bir süre ona baktı. İnsanın tüm soğukkanlılığını alıp götüren türden bir bakıştı bu.

“Yine ne yaptım tatlım?” diye sordu Henry. O “tatlım” kelimesini iğrenç bir şey yemiş gibi tükürürcesine söylemişti.

Susan Holden bunu başka kimse fark etti mi diye etrafına baktı. “Bir şey yapmadın hayatım. Bir dakikalığına gelmeni istiyorum yalnızca.” Bayan Holden elini onun koluna koydu ve derin bir sohbete dalmış olan Bancroftlara baktı.

“Ben bir şey yapmadım.” Henry yere bakıp ayağa kalkmaya çalışıyormuş gibi her iki avucunu masaya yasladı. “Bu da biraz fark yaratan bir şey herhalde, değil mi Susan, tatlım?”

Ah, Susan onu daha önce hiç bu kadar kötü halde görmemişti. Herkesin içinde kavga etmeden kocasını oradan uzaklaştırmanın bir yolunu düşünmeye başladı.

“Her şeyden tatmin olman fark yaratırdı herhalde.”

“Henry.” Bayan Holden neredeyse yalvarırcasına fısıldıyordu.

“Eh, genelde yetersiz kalıyoruz ama değil mi? Merham’ın hiçbir şeyi beğenmeyen ev sahibesinin standartlarına her zaman ulaşabildiğimiz söylenemez.” Henry şimdi ayağa kalkmış, kahkahalarla gülüyordu. Şiddetli, acı dolu bir kahkahaydı bu.

“Tatlım, tatlım, lütfen...”

Henry sahte bir şaşkınlık ifadesiyle ona döndü. “Ah, ‘tatlım’ mı oldum şimdi? Ne hoş, değil mi? Demek tatlın oldum. Tanrım, Susan. Bir sonraki adımda da ‘aşkın’ olacağım desene.”

“Henry!”

“Anne?” Celia, Bayan Holden’ın yanı başında belirdi. Bakışları annesi ile babası arasında gidip geliyordu. “Her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda hayatım,” dedi Bayan Holden onu yanlarından göndermeye çalışarak. “Sen ve Guy hazırlanın. Birazdan gitmeniz gerekiyor.”

“Her şey yolunda Celia, hayatım, *her şey yolunda*.” Doktor Holden ellerini olanca ağırlığıyla kızının omuzlarına koydu. “Haydi şimdi git ve güzel kocanla güzel bir hayat yaşa.”

“Baba...” Celia iyice şaşkına dönmüştü.

“Haydi git ve güzelliğini, tatlılığını ve hoşluğunu hep koru. Önemsiz konularda dırdır edip onun kafasını şişirme. Oturup çayını yudumlamak ve *herkes ne düşünüyor* diye kaygılanmak yerine başka şeyler yapmak istediğinde sakın ona uyuz bir köpekmiş gibi bakma.”

“Henry!” Susan Holden’ın gözleri dolmuştu. Elini ağzına götürdü.

Guy şimdi Celia’nın arkasında durmuş, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Ah, lütfen o hakkı bana ver Susan. Lütfen o lanet gözyaşlarını benim dökmeme izin ver. Burada ağlaması gereken biri varsa o da benim.”

Celia hıçkırarak ağlamaya başladı. Etraftaki masalarda oturanlar susmuştu. İnsanlar içkileri ellerinde onları izliyor, birbirlerine kuşkulu bakışlar atıyordu.

“Baba, neden bu kadar korkunç şeyler söylüyorsun? Lütfen, bu benim günüm.” Celia babasını masadan uzaklaştırmaya çalıştı.

“Ama yalnızca bugünle bitmiyor ki, değil mi? Sorun bu lanet düğün değil ki. Düğünden sonraki lanet olası her gün asıl önemli olan. Ölüm sizi ayırana dek yaşayacağınız her lanet olası gün.” Henry o son kısmı bağırarak söyledi. Dehşete düşen Susan Holden artık tüm dikkatleri üzerlerine çektiğinin farkındaydı.

“Her şey yolunda mı?” diye seslendi Bay Bancroft.

Guy kolunu Bayan Holden’ın beline doladı. “Evet baba. Şey, şöyle gelin, oturun Bayan Holden.”

“Ah, hiç dert etme,” dedi Doktor Holden. “Ben çıkıyorum. O muhteşem yemeğinizi bensiz bitirin. Affedersiniz baylar ve bayanlar, gösteri bitti. Doktorunuz gidiyor.”

Doktor Holden, Riviera’nın yemek salonundaki masaların arasından dengesiz adımlarla ilerlerken Celia ağlayarak, “Gerçekten çok kabasın baba,” dedi. “Bu yaptığın yüzünden seni asla ama asla affetmeyeceğim.”

“Konyak,” dedi Bay Bancroft, “insanı bazen bu hale sokabiliyor.”

“Lütfen kendine hâkim ol Celia, tatlım,” dedi Bayan Holden güc verici şarabından yudumlarken ama titreyen elleri kendisinin de o kontrolü pek sağlayamadığını gösteriyordu. “İnsanlar bize bakıyor.”

Limanın ağzında yanıp sönen üç ışık vardı. *Balıkçı tekneleri*, diye düşündü Lottie. Çünkü daha büyük bir şeye ait olamayacak kadar küçüktüler. Ganimetlerini deniz yatağından, o serin, zifiri karanlıktan alıp götürüyor, sessizce soluyarak bunaltıcı gecenin içine taşıyorlardı. Lottie sonbaharın o soğuk havasından korunmak için hırkasına sıkıca sarınırken çakıl taşlarını gevşek parmaklarıyla kavrayıp sürükleyen dalgaların bir kabarıp bir alçalmasını dinledi. Ölmenin en güzel yolu bu; boğulmak. Bir balıkçı ona böyle demişti. “Mücadeleyi bırakıp ağzını açtığı anda panik duygusu diner ve su seni içine alıp o yumuşak, göz alıcı karanlığıyla sarıp sarmalar. Huzurlu bir ölüm,” diye tanımlamıştı bunu. Gariptir ki o adam da yüzme bilmiyordu ve bunu ona söylediğinde Lottie gülmüştü. Ama kolayca kakhaha atabildiği günler de çok geride kalmıştı artık.

Sandalyesinde kımıldandı ve tuzlu havayı içine çekerken o tadın suyun içinde ne kadar farklı olacağını düşündü. Suyu tadıyormuş gibi birkaç defa yüksek sesle yutkundu ama bu gerçeğinin yerine geçememişti. Lottie deniz suyu yuttuğu zamanlar genzi yanar, o tuz tadından boğulacakmış gibi hisseder, öğürüp salya akıtırdı. Bunu düşünmek bile midesini bulandırmıştı.

Hayır, tek gerçek yanıtı ancak deneyerek öğrenebilirdi. Lottie onu tümüyle yutup o karanlık kucağa kendi isteğiyle düşmeliydi. Kendi zihninden beklenmedik bir şekilde çıkan bu düşünceleri duyduğunda irkilip gözlerini kapattı. *Üstesinden gelemeyeceğim şey bugün yaşadığım acı değil*, diye düşündü yüzünü ellerinin arasına gömerek. *Bundan sonraki günler, acının sürekli tekrarlanacak olması, hiç hoş gitmeyen bilgilerin yaşatacağı sarsıntı... Onlarla ilgili her şeyden haberdar olacağım; evleri, çocukları, mutlulukları. Uzaklara gitsem bile öğreneceğim. Guy'ın bir zamanlar birbimize ne kadar yakın olduğumuzu, onun bana*

ait olduğunu her geçen günle birlikte nasıl unuttuğunu izleyeceğim. Bu da beni mahvedecek, her gün tekrar öleceğim.

Bir ölüm binlerce ölümle nasıl kıyaslanabilirdi?

Lottie ayağa kalkıp rüzgârın eteğini ve saçlarını savurmasına izin verdi. Riviera'nın terasından kumsala kısa bir yürüyüş yapmıştı yalnızca. Yokluğunu fark eden bile olmayacaktı.

İlginç bir şekilde kuru kalan gözleriyle ayaklarına baktı. Ayakları onun kontrolünde değilmiş gibi birbiri ardına kararsız adımlarla ilerliyordu.

Bu haliyle varlığı bile belirsizdi, önünde birkaç küçük adım kalmış gibiydi.

Limanın ağzındaki o üç küçük ışık da karanlığa göz kırpyordu. "Kim var orada?"

Lottie yerinden sıçrayarak arkasına döndü.

İri yarı bir gölge tökezleyerek ona doğru ilerliyor, ilerlerken de beceriksizce bir kibrit yakmaya çalışıyordu.

"Ah, sen misin? Tanrı'ya şükür. Susan'ın kafadarlarından biri sandım ben de."

Doktor Holden tüm ağırlığıyla bankın kenarına oturdu ve sonunda kibritini yakmayı başardı. Kibriti ağzındaki sigaraya yaklaştırdı ve nefesini dışarı verip rüzgârın ateşi söndürmesine izin verdi. "Sen de kaçtın, öyle mi?"

Lottie ışıklara baktı, sonra ona döndü. "Hayır. Hayır, pek sayılmaz."

Lottie şimdi üst katlardan gelen ışık sayesinde onu görebiliyordu. Rüzgâr ters yöne esse de adamın nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordu.

"Bu düğünler gerçekten de iğrenç."

"Evet."

"Böyle zamanlarda en kötü halim ortaya çıkıyor. Affedersin Lottie. İçkiyi biraz fazla kaçırmışım."

Lottie kollarını göğsünde kavuştururken Doktor Holden'in onun oturmasını isteyip istemediğini merak etti. Ondan bir iki metre öteye, bankın diğer ucuna geçti.

“Bir tane ister misin?” Doktor Holden gülümseyerek ona bir sigara uzattı.

Şaka yapıyor olmalıydı. Lottie başını iki yana sallayıp hafifçe gülümsedi.

“Neden içmeyesin ki? Çocuk değilsin. Karım sana çocukmuşsun gibi davranmakta ısrar etse de.”

Lottie gözlerini tekrar ayaklarına dikti.

Bir süre sessizlik içinde oturup boğuk müziği ve gecenin karanlığına süzülen kahkahaları dinlediler.

“Ne yapacağız Lottie? Sen kocaman, vahşi bir dünyaya adım atmaya zorlanacaksın, bense kaçışı çaresizce bu dünyada bulmaya çalışacağım.”

Lottie, Doktor Holden’ın sesindeki o farklı tınıyı fark edince olduğu yerde kaldı.

“Her şeyin berbat bir hal alacağı kesin.”

“Evet. Evet, öyle.”

Doktor Holden ona dönüp bankın üstünde hafifçe kıpırdandı. Ruby Murray’ın mutlu günler ve yalnız geçen gecelerden bahseden şarkısına eşlik eden boğuk sesleri duyabiliyordu.

“Zavallı Lottie yaşlı, sarhoş bir adamın gevezeliğini dinlemek zorunda kaldı.”

Lottie ne söyleyeceğini bilemedi.

“Evet, aynen öyle oldu. Kendimi kaybetmiş değilim. Öz kızımın düğününü mahvettim, karımı rencide ettim ve şimdi de burada senin canını sıkıyorum.”

“Sıkıyorsun.”

Doktor Holden sigarasından bir nefes daha çekti ve ona yandan bir bakış attı. “Öyle mi?”

“Hiç sıkıcı biri olduğunu düşünmedim. Bana karşı hep iyiydin.”

“İyi. İyilik. Başka nasıl olabilirdim ki? Sen kötü günler yaşamıştın Lottie ve ona rağmen buraya geldiğinde âdeta çiçek açtın. Celia’yla olduğu kadar seninle de gurur duydum.”

Lottie gözlerinin dolduğunu hissetti. İyiliğin bu kadarına dayanmak zordu.

“Ah. Hatta bazı yönlerden Celia’dan daha fazla hissettirdin bunu. Ondan daha zeki olduğun kesin. Zihnini o saçma sapan, romantik zırvallıklarla dolu dergilerde yazılanlarla doldurmuyorsun mesela.”

Lottie yutkunup tekrar denize baktı. “Benim de herkes kadar romantik hayallerim vardır.”

“Öyle mi?” Doktor Holden’ın hassasiyeti şimdi sesine de yansımıştı.

“Evet,” dedi Lottie. “Ama çok da işe yaramadı.”

“Ah, Lottie...”

Hemen ardından Lottie bir anda ağlamaya başladı.

Doktor Holden aynı anda onun yanma gitmiş, Lottie’yi kollarının arasına alıp kendine çekmişti. Lottie onun ceketine sinen pipo kokusunu, çocukluğunun o sıcak, tanıdık kokularını alabiliyordu şimdi. Kendini bırakıp yüzünü Doktor Holden’ın omzuna gömerek uzun zamandır gizlemeye çalıştığı kederini rahatça dışa vurdu. Doktor Holden’ın onu bir bebek gibi okşadığını hissetti. “Ah, Lottie, benim zavallı bebeğim. Anlıyorum. Çok iyi anlıyorum,” diye mırıldandığını duydu.

Doktor Holden daha sonra doğruldu ve Lottie ona bakarken loş ışıktaki yüzündeki o sonsuz hüznü, uzun zamandır hissettiği mutsuzluğun ağırlığını gördü ve ürperdi çünkü onda kendini görmüştü. “Zavallı sevgili Lottie,” diye mırıldandı Doktor Holden.

Sonra adam başını eğince Lottie irkildi. Doktor Holden’ın elleri onun yüzünü kavrarken dudakları birleşti ve gözyaşları birbirine karıştı. Alkolün o nahoş tadının sindiği dudaklarıyla Lottie’yi aç ve çaresizce öpmeye başlamıştı. Şaşkına dönen Lottie geri çekilmeye çalıştı ama Doktor buna karşılık inleyip onu daha fazla kendine çekti.

“Doktor Holden, lütfen...”

Bir dakikadan kısa sürmüştü ama Lottie kendini kurtardığında başını kaldırdı ve Bayan Holden’ın otel kapısında şaşkın bir ifadeyle durduğunu gördü. İşte o an bunun hayatının en uzun anı olduğunu anladı.

“Henry...” Bayan Holden’ın sesi kısık ve titrekti. Elini duvara uzatıp tutunmaya çalışırken Lottie de karanlığın içinde kayboldu.

Her şey uygun bir şekilde ayarlanmış, hesap edilmişti. Lottie valizini toplamadan önce eve gelen Doktor Holden ona Susan ne derse desin evi bu şekilde terk etmemesi gerektiğini söylemişti. Her şey ayarlanır ayarlanmaz gitmesi en iyisi olacaktı. Doktor Holden'ın Cambridge'de çocuklarına bakacak birine ihtiyaç duyan bir arkadaşı vardı. Lottie'nin orada mutlu olacağını biliyordu. Ama Lottie ona başka planları olduğunu söylediğinde neredeyse rahatlamıştı.

Lottie'ye nasıl bir planı olduğunu sormamıştı.

Lottie ertesi sabah saat on birde, Adeline'in ona verdiği Fransa'daki evin adresi ve Joe'ya yazdığı kısa notla birlikte evden ayrılmıştı. Celia ve Guy çoktan gitmişti. Virginia umursamaz davranıyordu. Ne Freddie ne de Sylvia ağlamıştı çünkü onlara Lottie'nin temelli gittiği söylenmemişti. Hâlâ akşamdan kalma olan Doktor Holden ona gizlice otuz sterlin vermiş, bunun onun geleceği için olduğunu söylemişti. Rengi solup yerinden kımlıdayamayan Bayan Holden, Lottie onunla vedalaştığında yüzüne neredeyse hiç bakamamıştı.

Doktor Holden ondan özür bile dilememişti. Kimse onu adamakıllı yolculamamıştı, ailenin bir üyesi olarak geçirdiği on yıla rağmen...

Ama Doktor Holden'ın onu kucaklaması başına gelen en büyük adaletsizlik de değildi. Lottie, Londra treninde oturmuş, cep takvimine bakıp yaşadıklarının matematiksel hesabını yaparken, *hayır*, diye düşündü. Hayır, Adeline'in yaşadıkları onun hayal bile edemeyeceği kadar korkunçtu.

İKİNCİ KISIM

Dokuz

“M11’deki üç şerit de açıldı ama M25’le birleştiği noktadaki çift yönlü yolda dikkatli olun. Ayrıca Hammersmith Broadway civarında trafiğin tamamen durduğuna, M4 yolunda ve Fulham Palace Caddesi’nde yer yer tıkanıklık yaşandığına dair bilgi aldık. Bir araç arızası olduğunu tahmin ediyoruz. Daha sonra size bu konu hakkında daha fazla bilgi vereceğiz. Saat dokuzu çeyrek geçiyor ve sizi tekrar Chris’e bağhyorum...”

Kuğular tek eşliydi. Evet, kuğulardı tek eşli olanlar. Ördekler de olabiliirdi aslında. Hatta tavus kuşları da. O kuşun ismi böyle miydi? Tavus kuşu. Patates adam demek gibi bir şeydi bu. Ya da kendi durumunu açıklayacak olan hazmettirici bisküvi ve sigara bağımlısı gibi. Daisy Parsons hiç kımıldamadan oturmuş, köprünün altından kalabalık bir sürü halinde süzülen kuşları, bahar güneşinde tüm parlaklığıyla onlara göz kırpan suyu izliyordu. Kuğulardı, evet. Onlar olmalıydı tabii ki. Tavus kuşunun tek eşli olması kimin umurunda olurdu ki?

Daisy saatine baktı. Neredeyse on yedi dakikadır orada oturuyordu. O an bu sürenin çok da anlamı yoktu aslında. Bir hıçkırıkla tüm saatleri bir kerede yutmuş gibiydi ya da daha sık hissettiği üzere zaman ucuz bir lastik misali esnemişti. Dakikalar saatlere, saatler günlere dönüşerek hızla ilerlemeye başlamıştı. Ve tüm bu kargaşanın orta yerinde oturan Daisy hangi yöne gitmesi gerektiğinden bile emin olamıyordu.

Arabada, yanı başında oturan Ellie uykusunda esneyip denizyıldızlarına benzeyen ellerini selam verircesine sallıyordu. Daisy onun her an uyanabileceği kaygısıyla uzanıp radyonun sesini kısıtı. Ellie'yi uyandırmaması çok önemliydi. Ellie'yi uyandırmaması her zaman için çok önemliydi.

Etrafındaki trafiğin gürültüsünü, motorların uğultusunu zihninde dalgın dalgın derecelendirdi. Çok fazla gürültü vardı ve bebek yine uyanacaktı. Aslında onu uyandırmak için bir toplu iğnenin yere düşmesi gibi azıcık bir ses bile yeterliydi. Dışarıdaki bu gürültü o yüzden bu kadar rahatsız ediciydi.

Daisy başını direksiyona yasladı. Sonra camdaki takırtı iyice şiddetlenince başını kaldırıp arabanın kapısını açtı.

Adam kask takmıştı ve onunla konuşabilmek için kaskını çıkardı. Daisy onun arkasındaki öfkeli insanları fark etti. Bazıları arabalarının kapısını açık bırakmıştı. Arabanın kapısını asla açık bırakmamak gerekirdi. Londra'da en azından. Bu bir kuraldı.

"Aracınız mı bozuldu hanımefendi?"

Daisy adamın bağırmadan konuşmasını diledi. Sesi bebeği uyandırırdı.

Polis, Daisy'nin arabasının diğer tarafından gelen arkadaşlarına baktı. Hepsi Daisy'ye bakıyordu. "Aracınız mı bozuldu? Yol kenarına çekmemiz gerekiyor sizi. Köprüyü tıkıyorsunuz."

Kuğular tekrar görünmüştü şimdi. Richmond'a doğru sakın sakın ilerliyorlardı.

"Hanımefendi? Beni duyuyor musunuz?"

"Bakın memur bey, lütfen artık onun aracını kenara çekin. Bütün günümü burada bekleyerek geçiremem." Bu öfkeli adam her daim çatık kaşlıydı herhalde. Kocaman, kırmızı yanakları ve şiş bir göbeği vardı. Pahalı bir takım elbise giymişti, pahalı bir araba kullanıyordu. "Şuna bir bakın. Belli ki kaçığın teki."

"Lütfen aracınıza dönün beyefendi. Bir dakika içinde hepimiz hareket edeceğiz. Hanımefendi?"

Yüzlercesi vardı. Hatta binlercesi. Daisy gözlerini kırıştıtarak arkasına bakınca rengârenk bir pervane gibi dönüp duran hareketsiz araçları gördü. Hepsisi de köprüyü geçmeye çalışıyordu. Ama hiçbiri geçemiyordu çünkü o ve küçük Ford Fiesta'sı yolu tıkamıştı.

"Yapamam..."

"Kaputu kaldırıp bakmamı ister misiniz? Bakın, önce aracı şuraya çekmeliyiz. Şuraya Jason. El frenini çeker misin? Bu işi çözmeliyiz artık."

"Bebeği uyandıracaksınız." Daisy o adamı arabasında, savunmasızca uyuklayan Ellie'nin yanında görünce gerildi ve aniden titremeye başladı. Artık çok iyi öğrendiği o panik duygusu göğsünden yukarıya yükselmeye başlamıştı.

"Arabayı kenara çekeceğiz. Sonra aracınızı tamir edeceğiz."

"Hayır. Lütfen, bırakın beni..."

"Bakın, lütfen el frenini bırakın. İsterseniz uzanıp..."

"Kız kardeşime gidiyordum ama gidemem."

"Anlayamadım hanımefendi?"

"Köprüyü geçemem."

Polis durdu ve Daisy onun meslektaşlarına imalı bir bakış attığını gördü.

"Haydi artık!"

"Seni aptal inek!"

Biri durmadan aracının kornasına basıyordu.

Daisy nefes almaya çalıştı. Gürültüyü zihninden atmalıydı.

"Sorun nedir hanımefendi?"

Daisy kuğuları göremiyordu artık. O başka tarafa bakarken kuğular kıvrılıp gitmiş olmalıydı.

"Lütfen, ben... ben köprüyü geçemem." Daisy gözlerini ardına kadar açmış, adamlara bakıyor, onu anlamalarını istiyordu. Ama o kelimeler ağzından dökülürken onu hiç anlamayacaklarını fark etti. "O... o bana beni sevdiğini ilk kez burada söylemişti."

Ablası trençkotunu giymişti. Güvenilmez, hummalı bir şehre karşı kendinden emin kadınların giydiği tarzda, denizci düğmeleri olan,

zırh gibi, lacivert, yünlü bir paltoydur bu. Daisy bir kadın polis memurunun yüzünde profesyonel bir anlayış, elinde tatsız bir makine kahvesiyle ilgisizce içeri girip çıktığı aralık kapıdan ablasının paltosunu gördü. Kendisine ikram edilen o tatsız kahveyi, kafeinin ona yasak olduğunu hatırlamadan içti. Emzirirken kafein almamalıydı. Bu da kurallardan biriydi.

“Burada,” dedi boğuk bir ses.

“İyi mi peki?”

“İyi. İkisi de iyi.”

Ellie, Daisy’nin ayağının dibindeki araç koltuğunda hiç sızlanmadan uyuyordu. Normalde hiç bu kadar uzun süre uyumazdı ama araç koltuğunu severdi. Sağlık çalışanının dediği gibi sarmalandığını ve güvende olduğunu hissetmek hoşuna gidiyordu. Daisy sandalyeyi süpheli, imrenme dolu bakışlarla inceledi.

“Daisy?”

Daisy başını kaldırdı.

Ablası temkinliydi. Yaklaşırsa bir şey onu ısırmış gibi. “İ... içeri gelebilir miyim?” Kendini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi Ellie’ye bakıp gözlerini kaçırdı. Sonra Daisy’nin yanındaki sandalyeye oturup elini onun omzuna koydu. “Ne oldu tatlım?”

Bir rüyadan uyanmak gibiydi bu. Ablasının yüzü. Kestane rengi saçları. Her nasılsa saçını hiç kestirmesi gerekmezmiş gibiydi. Gözleri dikkatli ve endişeliydi. Elleri. Neredeyse dört haftadır bir yetişkin eli değmemişti onlara. Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

“Daisy? Tatlım?”

“O gitti Julia.” Bir fısıltı gibi çıkmıştı bu sözler dudaklarından.

“Kim gitti?”

“Daniel. O gitti.”

Julia kaşlarını çatı ve Ellie’ye baktı. “Nereye gitti?”

“Beni terk etti. Onu da. Ve ne yapacağımı bilmiyorum...”

Julia uzunca bir süre ona sarıldı. Hıçkırıklarını koyu renkli paltosunun içine gömmeye çalışan Daisy ise bir yetişkin gibi davranması gereken o anı âdeta bertaraf etmeye çalışıyordu. Dışarıdan gelen ayak

seslerini, keskin dezenfektan kokusunu zorlukla fark ediyordu. Ellie yattığı yerde kıpırdandı.

Julia kardeşinin saçını okşayarak, “Neden bana söylemedin?” diye fısıldadı.

Daisy gözlerini kapattı. “Düşündüm ki... düşündüm ki kimseye söylemezsem belki geri döner.”

“Ah, Daisy...”

Kadın polis memuru kapı aralığından başını uzattı. “Arabanızın anahtarı danışma masasında. Aracınıza el koymadık. Kızınızı eve götürmeyi kabul ederseniz herhangi bir işlem yapmayacağız.” İki kadın da tepki vermedi çünkü buna alışkınlardı. Aralarında yirmi yaş vardı ve abla kardeşten çok anne kız gibiydiler. Annelerinin ölümünden sonra insanlar da bu yanılgıya daha sık düşer olmuştu.

“Çok nazıksınız.” Julia ayağa kalkacak gibi oldu. “Size sıkıntı verdiğimiz için kusura bakmayın.”

“Hiç sorun değil. Rahatınıza bakın. Şu an bu odaya ihtiyacımız yok. Hazır olduğunuzda danışma masasından size otoparkı gösterirler. Uzak değil.”

Kadın onlara uysal, anlayışlı bir tebessümle baktıktan sonra gitti.

Julia kız kardeşine döndü. “Ah, tatlım. Ama neden? Nereye gitti?”

“Bilmiyorum. Altından kalkamadığını söyledi. Beklediği gibi olmadığını, hatta şu an istediğinin bu olup olmadığını bile bilmediğini söyledi.” Daisy yine hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

“Daniel mı söyledi bunları?”

“Evet. O lanet olası Daniel. Ben de ona benim de beklediğimin bu olmadığını söyledim ama nedense benim duygularım dikkate bile alınmadı. Sinirlerinin bozuk olduğunu ve araya biraz mesafe koymak istediğini söyledi, o kadar. Üç haftadan uzun bir süredir ondan haber almadım. Cep telefonunu bile almadı.” Daisy’nin sesi şimdi düzelmişti.

Başını iki yana sallarken ablasının gözleri uzaklara daldı. “Ne dedi dedin?”

“Altından kalkamıyormuş. Bütün bu kargaşaya, kaosa katlanamıyormuş.”

“Ama ilk bebekten sonra herkes zorlanır. Hem daha ne kadarlık, dört aylık mı?”

“Hiç sorma.”

“Gittikçe kolaylaşır. Kolaylaştığını herkes bilir.”

“Ama Daniel bilmiyor.”

Julia kaşlarını çatıp zarif ayakbalarına baktı. “Peki siz... Yani bazı kadınlar bebekten sonra eşlerine pek vakit ayırmaz. Siz hâlâ?..”

Daisy şaşkın bir ifadeyle ablasına baktı.

Kısa bir sessizlik olurken Julia kucağındaki çantasını düzeltti ve küçük, yüksek pencereden dışarı baktı. “Evlenmeniz gerektiğini biliyordum.”

“Ne?”

“Evlenmeliydiniz.”

“Evlenmek gitmesini engellemeyecekti ki. *Boşanmak* diye bir şey var.”

“Evet, Daisy ama en azından o zaman sana karşı bazı maddi yükümlülükleri olacaktı. Şimdi gördüğün gibi kolayca karanlığa karışabildi.”

“Ah, Tanrı aşkına Julia. O lanet olası evi bana bıraktı. Ortak hesaptan neredeyse tek kuruş almadı. Beni Victoria Dönemi’nin rezil metresleri gibi bırakmadı en azından.”

“Bak, çok üzgünüm ama seni gerçekten terk ettiyse olaya biraz objektif bakmalısın. Yani nasıl geçineceksin? Kiranı nasıl ödeyeceksin?”

Daisy öfkeyle başını iki yana salladı. “Bana bunu yaptığına inanmıyorum. Hayatımın aşkı beni terk etti, korkunç bir sinir bozukluğu yaşıyorum ve senin düşünebildiğin tek lanet olası şey *kira*.”

Bu gürültüyle birlikte bebek uyandı ve onu rüyalarından alıko-yan rahatsızlık yüzünden gözlerini sımsıkı kapatıp ağlamaya başladı.

“Ah, ne yaptığını gördün mü?” Daisy bebeğin kemerini çözüp onu göğsüne bastırdı.

“Kendini kaybetmene gerek yok hayatım. Birinin bunları düşünmesi gerekiyor. Kirayı ödemeyi kabul etti mi?”

“Açıkçası konuşmamız oralara kadar gelmedi.” Daisy’nin sesi buz gibiydi.

“Peki ya iş? Alacağını söylediğin o büyük proje ne oldu?”

Daisy kapıya arkasını dönüp Ellie’yi emzirmeye başladı. Otel tümüyle unutmuştu. “Bilmiyorum. Şu an bunu düşünecek durumda değilim Ju. Ben şu an her günümü tek parça halinde bitirme derdindeyim.”

“Şey... Sanırım seninle gelip bu işi çözmeliyim. Sonra oturup senin ve tatlı yeğenimin geleceğini düşünmeye başlayabiliriz. Bu arada Marjorie Wiener’i arayıp o çok değerli oğlu hakkındaki fikrimi ona iletceğim.”

Daisy bebeğini kucağında taşıırken üzerine çöken yorgunluğun farkına varmaya başladı. Ellie işini bitirdiğinde Daisy’nin meme ucunu kabaca bıraktı ve Daisy ayağa kalkıp kazağını düzeltti.

Ablası ona bakıyordu. “Tanrım, doğum sonrası yağlarından da kurtulamadın, değil mi tatlım? Ev işini çözdükten sonra seni bir diyetisyene götürürüm. Benden. Kendini biraz toparlarsan daha iyi hissedersin. Emin ol.”

Daniel Wiener ve Daisy Parsons, Primrose Hill’deki tek odalı dairelerinde neredeyse beş yıldır birlikte yaşıyorlardı. Bu süre içinde bölge inanılmaz derecede ilgi görmeye başlayınca kira bedelleri de büyük ölçüde artmıştı. Daisy buradan memnuniyetle gidebilirdi aslında; yeni adım attıkları iç tasarım işi büyürken yüksek tavanların, çift kanatlı pencerelerin, çamaşır odasının, kilerin özlemini çekmeye başlamıştı. Bir de arka bahçenin. Ama Daniel ısrarla Primrose Hill’de kalmak istemişti. Müşteriler açısından bu adres Hackney ya da Islington’daki daha ferah evlere göre çok daha iyiydi. Yaşam kalitelerini görmesi gerektiğini söylüyordu. Kral George Dönemi’ne ait o gösterişli evleri, bar ve restoranlarıyla Primrose Hill yaz aylarında başlı başına bir piknik alanına dönüşüyordu. Üstelik daireleri de çok güzeldi. Bir ayakkabı tasarım dükkânının üstündeydi. Görkemli bir oturma odası, diğerlerinin duvarlarla çevrili, salyangoz dolu bahçelerine tepeden bakan

küçük bir balkonu ve bir yatak odası vardı. Mantıklı bir düzenleme de yapmışlardı. Çamaşır makinesi bir dolaba sıkıştırılmıştı ve köşedeki girintiye bir duş koymuşlardı. Küçük, şık bir fırınları ve devasa aspiratörüyle küçük bir mutfakları vardı. Yaz aylarında balkona iki sandalye sıkıştırıp şaraplarını yudumlarken bu noktaya gelişlerini, bunca yol katetmiş olmalarını kutlardı. Akşam güneşinin ve evleri ile çevresinin bir bakıma kendi yansımaları olduğu fikrinin tadına varırlardı.

Sonra Ellie dünyaya gelmişti ve her nasılsa evin büyüğü kaybolmuştu. Ev her geçen gün biraz daha küçülmüştü, duvarları bitişmişti, boş alanlar ıslak bebek tulumları, yarısı kullanılmış ıslak mendil paketleri ve parlak renkli yumuşak oyuncaklarla dolmuştu. Çiçeklerle başlamıştı her şey. Buketler hiç durmadan gelmiş, tüm rafları doldurmaya başlamıştı. Hatta çiçekleri koyacak vazoları bitince banyoya koymaya başlamışlardı. Çiçekler onları bunaltırken eve bayat su kokusu hâkim olmuştu ve Daisy onlara yer bulmaktan yorulup bitkin düşmüştü. Sonra hareket alanları gittikçe daralmıştı. Evin içinde dolanıp duruyor, ütüsüz kıyafetlerin ve buruşuk bezlerin arasından yollarını bulmaya çalışıyorlardı. Kuzeninin yolladığı mama sandalyesi hiç açılmadan kutusuyla birlikte kütüphane yapmayı düşündükleri köşede bekliyordu. Plastik bebek küveti, doğru düzgün katlamayı beceremedikleri bebek arabasıyla birlikte koridorun duvarına yaslanmıştı. Ellie'nin beşiği de kendi yataklarının yanına, duvara bitleştirilmişti. Gece tuvalete gitmek istediğinde Daisy'nin ya Daniel'in üzerinden atlaması ya da yatağın ucuna doğru kayması gerekiyordu. Zaten sifonu çektiğinde de Ellie'yi uyandırıyor ve Daniel başını yastığının altına gömüp hayatın adaletsizliğine söverek tekrar uyumaya çalışıyordu.

Daniel gittiğinden beri Daisy temizlik de yapmamıştı. Temizlik yapmaya niyetlenmişti ama her nasılsa günler ve geceler birbirine karışmıştı ve Daisy günlerini genellikle kucağında emzirdiği Ellie'yle birlikte eskiden yepyeni görünen bej rengi koltuğa çakılı halde geçiyor, televizyona boş boş bakarak ya da şömine rafındaki fotoğrafa bakarak ağlıyordu. Artık Daniel olmadığı için akşamları bulaşıkları

yıkamasına yardım edecek ya da çöpleri çıkaracak kimse de kalmamıştı (Daisy elinde kocaman çöp kutusu, kucağında bebekle iki katın o dik merdivenlerinden nasıl inip çıkabilirdi ki?), her şey onun üzerine kalmıştı. Ayrıca kakalı tulumlar ve atletler bambaşka bir düzeye ulaşmış, Daisy'nin yüzleşemeyeceği bir şeye dönüşmüştü. Aşınmaya başlayan kısımlar bazı eşyaların bir parçası olduğu için Daisy artık bunları görmez olmuştu. Böylesi bir karmaşayla yüz yüze kalırken sürekli aynı eşofman takımını giyyordu çünkü onları sandalyenin üstüne atıyordu ve görünür yerde oluyorlardı. Bir de bakkaldan aldığı cips ya da çikolatalarla besleniyordu çünkü yemek yapmak, önce bulaşıkları yıkaması gerektiği anlamına geliyordu.

“Evet. İşte şimdi endişelenmeye başladım.” Ablası gördüklerine inanamaz halde başını iki yana sallarken Anaïs Anaïs parfümünün o güzel kokusu, birçoğu çıkarıldıkları yerde bırakılan kirli bezlerin acımsı, sağlıksız kokusunun yanında sönük kalıyordu. “Tanrım, Daisy. Sen ne yaptın böyle? Durumun bu hale gelmesine nasıl izin verdin?”

Daisy bunu biliyordu. Burası başka birinin eviydi sanki.

“Aman Tanrım. Aman Tanrım.” Üçü birlikte ön kapıda dururken Ellie canlanmış bir halde annesinin kucağında sallanıp etrafına bakınıyordu.

“Don’u aramalıyım. Ona burada kalacağımı söyleyeceğim. Seni bu halde bırakamam.” Julia odanın içinde dolanmaya, kirli bulaşıkları toplayıp bebek kıyafetlerini sehpanın yanındaki yığının üstüne atmaya başladı. “Ona pansiyon için birkaç yeni yorgan alacağımı söylemiştim.”

“Ona söyleme Ju.”

Ablası durup doğruca Daisy’ye baktı. “Don’un öğrenmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek tatlım. Burada yüzleşmekten korktuğun çok daha fazla şey varmış gibi geliyor bana.”

Julia onu Ellie’yi parkta gezdirmeye yollamıştı. Daisy’ye ayağının altında dolandığını belirttiğinde Daisy onun bunu lafın gelişi söylemediğini anlamıştı. Hem bu gezinti Daisy’nin de biraz nefes almasını sağlamıştı. Haftalardır ilk defa ne yaptığını biliyor gibiydi. Aslında bunun çok da

işe yaradığı söylenemezdi; acısı daha da şiddetlenmişti. “Lütfen eve dönsün, Tanrım,” diye yalvardı. Bu sözleri mırıldanarak söylediği için yanından gelip geçenler gizlice ona bakıyordu. “Lütfen eve dönsün.” Eve döndüğünde ablası evi sihir yapmış gibi düzene sokmuş, vazoya koyduğu taze çiçekleri şöminenin üstüne yerleştirmişti.

“Akıllı başına gelir de dönerse,” dedi açıklama yaparcasına, “tek başına da olsan başının çaresine bakabildiğini ona göstermelisin. Dağılmış görünmemelisin.” Duraksadı. “Lanet olası pislik.”

Ama zaten dağılmış durumdayım, diye haykırmak istiyordu Daisy. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum. Olur da eve döner diye pencereden yolunu gözlemekten televizyon dahi izleyemiyorum. Onsuz kim olduğumu bile bilmiyorum. Ama kendini toparlamakla ilgili Julia Warren’a söylenebilecek çok az şey vardı. İlk kocası öldükten sonra bir süre yas tutmuş, ardından kendini kulüplere (yemek toplantılarına) atmıştı. Birkaç yanlış girişimin ardından müstakil bir evi ve baskı işleri yapan bir şirketi olan gür, siyah saçlı, Julia’ya göre onu çekici kılan göbeksiz, düzgün vücutlu, Weybridgeli iş adamı Don Warren’la tanışmıştı. (“Belli bir yaşa gelene kadar hepsi kel kalıyor tatlım. Ya da bir ton yağ, kemerlerinden taşıyor. Ben buna dayanamıyorum.”) Böylece Julia Bartlett’in kendisi de ilgi çekici biri olmuştu; kocasından bağımsız olarak zengin olmuş, dışa dönük bir kadındı o. (Onu makaysız görmek mümkün değildi. “İyi” görünmek için iki evliliğinde de kocalarından yirmi dakika önce kalkıp hazırlanırdı.) Paraya ihtiyacı olmasa da işlettiği küçük pansiyonu kapatmayı reddetmişti çünkü insan ne olacağını bilemezdi. Kesinlikle bilemezdi.

Kız kardeşi tarafından kanıtlandığı üzere...

“Banka hesap özetine baktım ve bir an önce bir çözüm bulman gerektiğini gördüm Daisy.”

“Ne yaptım dedin? Buna hakkın yok. Bu benim özelim.”

“Madem özel, o zaman dosyanın içinde durmalılar hayatım, herkesin görebileceği sehpanın üzerinde değil. Her neyse. Masrafların da dâhil birikiminden harcamaya başlayana kadar üç haftan daha var. Şu mektupların birkaçını açtım ve ev sahibin –ki kendisi bana

biraz para avcısı gibi göründü- mayıs ayında kirana zam yapacak. Dolayısıyla bu evde kalıp kalmayacağına da karar vermen gerekiyor. Açıkçası ürkütücü derecede yüklü bir miktar bu.”

Daisy, Ellie’yi ablasına uzattı. Bu mücadele onu güçsüz bırakmıştı. “Ama burası Primrose Hill.”

“Kıyafetlerini kesmeye başla o halde. Ya da şu Çocuk Destek zımbırtısıyla irtibata geç. Hani şu insanları öksürten yerle.”

“Buna gerek kalacağını sanmıyorum Ju.”

“İyi de başka türlü nasıl geçineceksin? Wienerlar zengin. Sana yardım eli uzatırlarsa varlıklarından bir şey kaybetmezler, değil mi?” Julia oturdu ve kanepenin üstündeki olmayan kırıntıları toplayıp yegenine sevgi dolu bir bakış attı.

“Bak hayatım, siz dışarıdayken biraz düşündüm. Daniel bir hafta içinde dönmezse seni eve götürmeliyiz. Kendi ayakların üstünde durmaya başlayana kadar sana ücretsiz bir oda veririm. Tümüyle sana ait olur. Ama Don ve ben bahçenin hemen diğer tarafında oluruz. Ayrıca Weybridge’de bir sürü iç tasarımcı var. Eminim Don müşterilerinden birine açık pozisyonları olup olmadığını sorabilir.”

Weybridge. Daisy kendini golf ayakkabılı LWT komedyenleri için sözde Tudor tarzı evler tasarlayıp süslediğini hayal etti. “Pek bana göre bir şey değil bu Ju. Benim tarzım daha çok kente dair işler...”

“Şu an zaten batmış durumdasın Daisy. Her neyse, teklifim ortada. Akşama yemeğimiz olduğu için şimdi treni yakalamalıyım. Ama sabah tekrar gelir, minik Ellie’mi birkaç saat oylarım. Yolun karşısındaki kuaför yarın saçını kesip boyayabileceğini söyledi. Sana bir an önce çekidüzen vermeliyiz.”

Şalını takıp gitmeye hazır olduğunda Daisy’ye döndü.

“Bununla yüzleşmelisin tatlım. Acı verdiğini biliyorum ama artık kendin dışında düşünmen gereken biri daha var.”

Bir arkadaşı bir keresinde bunu annenizin bedeniyle uyanmak olarak tanımlamıştı. Boy aynasında doğum sonrası haline bakarken Daisy annesinin o düzgün hatlarını özlemle hatırladı. Bacaklarındaki yağ

tabakasına ve karnına yapışan o sarkık göbeğine bakarken çaresizce, *her şeyi berbat ediyorum*, diye düşündü. *Uyudum ve büyükannemin vücudunda uyandım.*

Daniel da bir keresinde onu ilk gördüğü anda ona sahip olmazsa rahat edemeyeceğini düşündüğünü söylemişti. O zamanlar bunun seks ve sahiplenme anlamına geldiğini düşünen Daisy'nin hoşuna gitmişti bu sözler. Ama bunu otuz altı beden vücuduna daracak deri kıyafetler, dik göğüslerine ve ince beline üzerine oturan bluzlar geçirdiğinde söylemişti. Daisy'nin sarışın, bronz ve umarsız olduğu, kırk bedeninin üstünde olan herkesi kendini kontrol edememekle suçladığı zamanlar söylemişti. Şimdi şişip sarkmış, mavi damarları ortaya çıkıp pörsümüş, zaman zaman süt sızan o kocaman göğüslerine bakıyordu. Gözleri mavi gölgelerin üstünde küçük, pembe noktalara benziyordu. Uyuyamıyordu. Ellie doğduğundan beri üst üste iki saat uyuduğunu hatırlamıyordu ve zaten şimdilerde kızı uyurken bile gözüne uyku girmiyordu. Yağlı saçlarını lastik tokayla geriye doğru toplayınca siyah saçları dipten en az beş santim görünmüştü. Gözenekleri öylesine büyümüştü ki Daisy rüzgârın o gözeneklere nasıl dolmadığına hayret ediyordu.

Kendini ablasının gözüyle soğukkanlı bir şekilde değerlendirdi. Daniel'in artık onu neden istemediğine şüphe yoktu. Daisy sıcak, iri gözyaşlarının tuzlu yollar çizerek yanaklarına süzülmesine izin verdi. Bir kadın, doğumdan sonra hemen eski haline dönmeliydi. Trafik ışıklarında beklerken pelvik kaslarını içine çekmeli, bacaklarını inceltmek için merdiven inip çıkmalıydı. Kurallar böyleydi. Daisy, Ellie doğduktan sonra Daniel'in ona yanaştığını ancak kendisinin çok yorgun olduğu için onu geri çevirdiğini belki de bininci defa düşünüyordu. Hatta bir keresinde Daniel'i ona et parçası muamelesi yapmakla suçladığını bile hatırlıyordu. Ellie zaten gün boyunca onu mıncıklıyordu ve şimdi de Daniel aynı şeyi yapmak istiyordu. Daisy o an Daniel'in yüzünde nasıl şaşkın ve kırgın bir ifade belirmediğini fark etmiş, zamanı başa sarabilmeyi dilemişti. "Ben eski Daisy'yi geri istiyorum," demişti Daniel hüznle. Daisy de onu geri istiyordu. Ço-

cuğuna duyduğu şiddetli sevgi ile eskiden olduğu kişiye, eski hayatına dönebilmek arasında gidip geliyordu.

Daniel için istiyordu bunu.

Oturma odasındaki telefon çaldığında bebek uyanacak korkusuyla irkildi. Hırkasını alıp omuzlarına attı ve arayan kişi telesekretere bağlanmadan hemen önce telefona yanıt verdi.

“Bay Wiener?”

O değildi. Daisy hayal kırıklığıyla nefesini serbest bırakıp kendini konuşmaya hazırladı.

“Evde yok.”

“Daisy Parsons’la mı görüşüyorum? Ben Jones. Red Rooms’tan. Birkaç hafta önce otelim hakkında görüşmüştük. Her neyse, ortağınızla görüştüm.”

“Ah, evet.”

“Bana başlangıç tarihi verecektiniz ama hiçbir şey gelmedi.”

“Öyle mi?”

“Kısa bir sessizlik oldu.”

“Sizi kötü bir zamanda mı aradım?” Adamın sesi sigara ve içkiden yaşlanmış gibi ve huysuz çıkmıştı.

“Hayır. Affedersiniz...” Daisy derin bir nefes çekti. “Yorucu bir gündü yalnızca.”

“Anlıyorum. Peki, bana yazılı bir başlangıç tarihi verebilecek misiniz?”

“Otel için mi?”

Adam şimdi iyice sabırsızlanmıştı. “Eveettt. Fiyat teklifi verdiğiniz otel için.”

“Şey, son görüşmemizden sonra bazı şeyler değişti.”

“Size söyledim. O fiyat en alt sınıırım.”

“Hayır, hayır. Sorun fiyat değil. Şey...” Daisy bunu ağlamadan söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyordu. Uzun ve ağır bir nefes aldı. “Yalnızca ortağım... şey, o gitti...”

Bir sessizlik oldu.

“Anlıyorum. Peki, bu ne anlama geliyor? Siz işe devam edecek misiniz? Sözleşmeye sadık kalacak mısınız?”

“Evet.” Daisy bunu hiç düşünmeden, otomatik olarak söylemişti. Adam bunun tek seçenek olduğunu bilmiyordu.

Bir süre düşündü. “Pekâlâ, eğer bana aynı işin garantisini verebilirseniz bence sakıncası yok. Planınızı kapsamlı bir şekilde gözden geçirin...” Sonra duraksadı. “Ben de işe yeni başladığımda ortağım beni yarı yolda bırakmıştı. O gidene kadar fark etmemiştim ama başarımı buna borçluyum.”

Adam bunu söylediği için rahatsız olmuş gibi sessizliğe gömüldü. “Her neyse, eğer istiyorsanız teklif hâlâ geçerli. Planınız hoşuma gitmişti.”

Daisy tam araya girecekken sustu. Artık ev gibi, en azından kendi evi gibi hissetmediği daireye şöyle bir göz attı.

“Bayan Parsons?”

“Evet,” dedi Daisy ağır ağır. “Evet, istiyorum.”

“Güzel.”

“Ama bir şey var.”

“Nedir o?”

“Biz, yani ben... çalıştığım yerde yaşamak istiyorum. Sorun olur mu?”

“Çok sade bir yer... Ama hayır, sorun olmaz. Bebeğiniz de var, değil mi?”

“Evet.”

“Önce ısıtma sisteminin çalışıp çalışmadığını kontrol etmelisiniz. Hâlâ biraz bakım gerekiyor. Bir ay kadar en azından.”

“Bir de avans istiyorum. Yüzde beşi kabul ediyor musunuz?”

“Olur.”

“Bay Jones, bu akşam size bir e-posta gönderirim.”

“Jones. Yalnızca Jones. Görüşmek üzere.”

Daisy az önce yaptığı çılgınlık karşısında hayrete düştü. Hammersmith Bridge’i, Weybridge’i, Don’un ona üstten bakan arkadaşlarını düşündü. Zavallı Daisy. Aslında kendini nasıl bıraktığına bakılırsa çok da şaşırtıcı bir sonuç olmamıştı bu. Ablasını düşündü, sıkıntidan

kendini yemeye vermediğinden emin olmak için ansızın odaya dalıp onu atıştırmalıklarla yakaladığını düşündü. İsmini bilmediği o deniz kasabasını, oranın tuzlu havasını, berrak gökyüzünü ve artık Daniel’la bu zamana dek paylaştıkları yatakta uyanmayacağını düşündü. Tüm bu karmaşadan ve anılardan uzak kalma, nefes alma şansını yakalamıştı. O işin altından tek başına nasıl kalkacağını bilmiyordu. Ama bu, sorunlarının en basitiydi.

Yan odada Ellie tekrar ağlamaya başladı, o incecik sesi şiddetini gittikçe artırıyor. Fakat Daisy bu kez onun yanına gitmekten kaçınmadı. Haftalardır ilk kez rahatlamaya yakın bir duygu hissetmişti.

On

“Biliyor musun, böyle bir iç çamaşırını hayatım boyunca görmüş değildim. Kenarı dantelli olanlardan belki. Böyle bir şeyi giyersem genç kızlar gibi giyinmiş yaşlı kadın benzetmesi şöyle dursun, fileye sarılmış bir koyuna benzerim kesin.” Evie Newcomb gülerken, gözüne krem bulaştırmamaya çalışan Camille durdu. “Kataloglardaki ürünleri görmelisin. İçlerinden birini bile soğuk havada giymek istemeyeceğin konusunda sana garanti verebilirim Camille, aşkım. Sorun kumaşı da değil, bildiğin gibi ben eskiden tekstil sektöründe çalışıyordum. Doğrusu o kalitede bir şey insanın içinde pek giyme isteği uyandırmıyor. Her yerini deliklerle doldurmuşlar! İnanamayacağın yerlerde delikler var. Külotlardan birini inceleyeyim dedim ama bacağına hangi delikten sokacağını bile anlayamıyorsun, inan bana.”

Camille, Evie’nin saçını beyaz, pamuklu bir saç bandıyla toplayıp ellerini nazıkçe onun alnına sürttü.

“Aksesuarlara –ya da her neyseler işte– onlara da baktım ama yarısının ne işe yaradığını anlayamadım. O şeylerle yanlış bir şey yapmak da istemez insan, değil mi? Yani hastanelik olup doktora o sırada ne yapmaya çalıştığını açıklamayı kimse istemez. O yüzden hepsini öylece bıraktım.”

“Yani başarılı geçmedi, öyle mi?” dedi Camille maskeyi tam olarak uyguladıktan sonra.

“Ah, hayır. Senin tavsiyene uydum tatlım. Sonunda iki parça aldım.” Evie sesini alçalttı. “Otuz iki yıllık evliliğimizde Leonard’ın

yüzünde öyle bir ifade görmemiştim doğrusu. Nihayet amacına ulaştığını düşündü.” Kıs kıs güldü. “Ama sonrasında onu öldürebileceğimi düşündüm.”

“Fakat o kablolu televizyonu almaktan bahsetmiyor artık. Hani şu Alman kanallarının olduğu.”

“İçmiyor da. Anlayacağın bana büyük bir iyilik ettin Camille. Gerçek bir iyilik. Şu göz bantlarından tekrar alabilir miyim? Geçen sefer çok işe yaradı.”

Camille Hatton dolaba gidip yatıştırıcı göz bantlarını koyduğu dördüncü rafa uzandı. Bu sabah çok meşguldü; Riviera Otelinde bir düğün ya da dans olmadığı sürece pek müşterisi olmazdı. Ama yaz sezonu yaklaşıyordu ve kasabanın kadınları kendilerine biraz çekidüzen verip turist akınına hazırlanıyorlardı. “Çaylı olanı mı, salatalıklı olanı mı istersin?” diye sordu kutuları karıştırarak.

“Aaah, çay lütfen. Bu arada Tess benim için bir fincan çay yapar mı? Nefes alamıyorum resmen.”

Camille, “Olur, tabii,” dedi ve genç asistanına seslendi.

“Bu arada çok komik bir şey oldu. Ama aramızda kalacak. Gel, yaklaş. Salonun bir ucundan diğerine bağırımayayım. Sana tüylerden bahsetmiş miydim?”

Bahar aylarının başlangıcı insanları hep daha fazla konuşmaya sevk ederdi. Denizden esen rüzgâr kış aylarının etkisini sessizce değiştirirken insanlara değişim ihtimalini hatırlatıyordu. Kadınlara yönelik dergilerin de bunda büyük etkisi vardı.

Patronu Kay neredeyse dokuz yıl önce bu salonu açtığında kadınlar biraz utangaçtı. Abartılı görünme korkusu yüzünden bakım yaptırmaya isteksizlerdi. Camille bakımlarını yaparken onunla eğlenecek bir şey bulmayı ya da korkunç bir hata yapmasını bekliyormuşçasına hiç kımıldamadan sessizce otururlardı. Ama sonra düzenli olarak gelmeye başladılar. Yedinci Gün Adventistleri, Metodist Kilisesi’nin yönetimini devraldığı dönemde konuşmaya da başladılar.

Artık Camille’e her şeyi anlatıyorlardı: sadakatsiz kocalarını, dik kafalı çocuklarını. Yapılan düşüklerin neden olduğu yürek sızısını ve

yeni doğanların sevincini. Bir rahibe anlatamayacakları şeyleri ona anlattıklarını söyleyip onunla şakalaşıyorlardı; şehvet, aşk, azalan ya da Leonard'ın gibi yeniden hayat bulan libido misali. Camille ise hiç konuşmazdı. Yargılamaz, gülmez, ayıplamazdı. Çalışırken kadınları dinler, onlara zaman zaman kendilerini iyi hissetmelerini sağlayacak önerilerde bulunurdu. Hal ona, "Senin cemaat," diye takılırdı. Bu da Hal'in espri yaptığı zamanlardan kalmaydı.

Camille, Evie'ye doğru eğilip nemlendirici maskenin kuruyup kurumadığını parmağının ucuyla kontrol etti. Sahil kasabaları cilt için iyi ortamlar değildi. Ne tür nemlendirici kullanılırsa kullanılsın tuz ve rüzgâr kadınların yüzünde erken yaşta kırışıklıklara sebep oluyor, cildi yaşlandırıp lekeliyordu. Camille de kendi nemlendirici kremi sürekli çantasında taşır, gün içinde tekrar tekrar sürerdi. Cildinin kuruduğunu hissetmek onu ürpertiyordu.

"Maskeyi bir dakika içinde soyacağım," dedi Evie'nin yüzüne dokunarak. "Önce çayını iç. Tess geliyor."

"Ah, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum tatlım." Evie sandalyesinde arkasına yaslanıp hatırı sayılır büyüklükteki kalçalarıyla deri kaplamayı gıcırdatarak, "Buradan yepyeni bir kadın olarak çıkacağım," dedi.

"Leonard'ın da öyle düşündüğü çok açık zaten."

"Çayınız. Şekersiz içiyordunuz, değil mi Bayan Newcomb?" Çay ve kahve taleplerinde Tess'in fotoğrafik hafızası vardı. Güzellik salonları için paha biçilmez bir özellikti bu.

"Ah, evet. Hatırlaman ne güzel."

"Telefon Camille. Sanırım kızının okulundan."

Arayan okulun sekreteriydi. Kendi bildiğinden şaşmayanların o etkileyici derecede sert, aynı zamanda da yağcı tarzıyla konuşurdu her zaman. "Bayan Hatton'la mı görüşüyorum? Ah, merhaba, ben Margaret Way. Katie'yle ilgili küçük bir sıkıntı oldu. Gelip onu alabilir misiniz diye sormak istedik."

"Yaralandı mı?"

"Hayır, hayır, yaralanmadı. Ama pek iyi değil."

Hiçbir şey Camille'in yüreğini okuldan gelen acil bir arama kadar sıkıştırmazdı. Çalışan anneler için böyle durumlarda çocuğunun yaralanmamış olmasının verdiği rahatlama ile işinin bölünecek olmasının verdiği öfke birbirine karışırdı.

"Birkaç gündür kendini iyi hissetmediğini söylüyor." Sözde rastgele dile getirilmiş bu sözler, içinde küçük bir sitemi de barındırıyordu. *Çocuğunuzu hasta hasta okula yollamayın*, demek istiyordu.

Camille randevu defterini zihninde kontrol etti. "Babasını aramadınız, değil mi?"

"Hayır, önce anneyi aramayı tercih ediyoruz. Çocuk önce anesini istiyor."

Camille, *iyi ki söyledin*, diye düşündü ve "Tamam," dedi. "Hemen geliyorum. Tess," diye devam etti ahizeyi duvardaki yuvasına yerleştirirken. "Benim gidip Katie'yi almam gerekiyor. İyi değilmiş. Bir çözüm bulmaya çalışacağım ama randevuların birkaçını iptal etmen gerekiyor. Çok üzgünüm."

Bakımı onun yerine Tess'in yapmasını kabul eden en fazla bir iki kadın vardı. Ne de olsa Camille'e anlattıklarını Tess'e anlatamıyorlardı. Çok gençti çünkü. Çok... Ama Camille gerçekte onların ne demek istediklerini çok iyi biliyordu.

"Herkes hasta," dedi Evie maskesinin altından. "Kafedeki Sheila on gündür doktorlarda. Kış biraz ılık geçti bu yıl. Mikroplar çoğaldı."

"İşlemin henüz bitmedi ama gitmemin bir sakıncası var mı Evie? Sıkılaştırıcı nemlendiriciyi Tess sürer."

"Sen işine bak tatlım. Ben de birazdan gitmeliyim. Leonard'a akşam yemeğinde balık yapacağıma söz verdim. Patates alacağım bir de."

Katie battaniyesinin altında uyuyakalmıştı. Sekiz yaşında olmasına rağmen ancak yirmi sekiz yaşında erişilen bir olgunlukla annesinin işini böldüğü için ondan özür dilemiş ve uyumak istediğini söylemişti. Camille elini kızının örtülü bacaklarına koyup bir süre onun yanında otururken kendini güçsüz, gergin ve biraz da sinirli hissetti. Okulun hemşiresi ona Katie'nin solgun görüldüğünü söylemiş, göz

altlarındaki morlukların geceleri geç uyumaktan mı kaynaklandığını sormuştu. Kadının ses tonu, Camille'in "durumundan" ötürü kızının gece saat kaç kadar uyanık kaldığını fark etmeyebileceğini nazikçe belirten tarzı onu kızdırmıştı.

"Odasında televizyon yok, eğer bunu kastediyorsanız," demişti hemen. "Saat sekiz buçukta yatıyor ve ona masal okuyorum."

Ama hemşire bu hafta Katie'nin derste iki defa uyuyakaldığını ve bunun da halsizlikten, cansızlıktan kaynaklandığını söylemişti. Ayrıca zaten iki haftadan kısa süre önce hasta olduğunu ona hatırlatmış, "Belki kansızlıktan kaynaklanıyordur," demişti ama kadının nezaketi bile Camille'in kendini daha kötü hissetmesine sebep olmuştu.

Eve doğru ağır adımlarla yürüdükleri o kısa süre içinde Camille kızına bunun kendisi ve babasıyla ilgili olup olmadığını sormuş, Katie ise sinirli bir ses tonuyla yalnızca "hasta" olduğunu söyleyip konunun kapandığını ima etmişti. Camille daha fazla üzerine gitmemişti. Herkes onun iyi idare ettiğini söylemişti. Hatta çok iyi.

Eğildi ve uyuyan kızını öptükten sonra labrador cinsi köpekleri Rollo'nun ipeksi burnunu okşadı. Rollo iç geçirerek Camille'in ayağının dibine yerleşmiş, ıslak burnunu onun çıplak bacağına sürtmüştü. Camille birkaç dakika öylece oturup şömine rafının üstündeki saatin düzenli tik taklarını ve arabaların uzaktan gelen uğultusunu dinledi. Araması gerekiyordu. Derin bir iç geçirdi.

"Hal?"

"Camille?" Camille artık onu işyerinden hiç aramıyordu.

"Seni rahatsız ettiğim için kusura bakma. Bu gece için konuşmamız gerek. Biraz erken gelebilir misin diye soracaktım."

"Neden?"

"Katie'yi okuldan eve erken gönderdiler ve ertelemek zorunda kaldığım öğleden sonraki bazı randevularım için geri dönmem gerekiyor. Yeniden randevu ayarlamaya çalışıyorum."

"Katie'nin nesi var?"

Camille arka planda uzaktan gelen radyo sesi dışında bir şey duymuyordu, eskiden atölyenin yoğunluğuna işaret eden o çekiç, kıs-

kaç ya da konuşma sesleri artık yoktu. “Virütik bir şey sanırım. Katie biraz halsiz ama ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Ah, iyi.”

“Okulun hemşiresi kan değerlerinin düşük olabileceğini söyledi. Evde demir hâpı vardı.”

“Anladım. Evet, son günlerde biraz solgun görünüyor.” Hal’in sesi kayıtsız gibiydi. “Kime randevu vereceksin peki?”

Camille bu sorunun geleceğini biliyordu. “Henüz bir ayarlama yapmadım. Önce sana sormak istedim.”

Camille onun bir şeylerle uğraştığını duyabiliyordu.

“Şey, eve getiremeyeceğim bir şey yok.”

“Yoğun musun?”

“Hayır. Hatta bütün hafta boş geçti. Tuvalet kâğıdı ve ampulden tasarruf etmenin yolunu bulmak için hesap yapıyorum.”

“Şey, dediğim gibi henüz bir randevu ayarlamış değilim. Zaten kimseye uymazsa senin de erken gelmen gerekmez.”

Çok naziklerdi birbirlerine karşı. Ve temkinli.

“Sorun değil,” dedi Hal. “Müşterilerini kızdırma. En azından iyi giden işimizi de bozmayalım. Seni bir yerden almamı istersen beni araman yeterli. Anneni beş dakikalığına Katie’nin yanına bırakabilirim.”

“Teşekkürler aşkım. Çok nazıksın.”

“Sorun değil. Şimdi kapatmalıyım.”

Camille ve Hal, Camille ona Londralı gayrimenkul danışmanı Michael’la ilgili şüphelerinde haklı olduğunu itiraf ettiğinde on bir yıl, bir günlük evliydi. Doğrusunu söylemek gerekirse gerçekten de berbat bir zamanlama olmuştu. Evlilik yıl dönümlerini kutladıkları gecenin sabahı yeni uyanmışlardı. Ama Camille her şeyi doğrudan söyleyen biriydi zaten, en azından Michael olayına kadar öyle biri olduğunu sanıyordu ve başkalarının sırrını saklama becerisini ne yazık ki kendisi için uygulayamıyordu.

Mutlu bir evlilikleri vardı, herkes öyle diyordu. Camille de bir şey söylemesi gerektiği zamanlarda öyle diyordu. Dışarıdan bakıldığında

pek romantik biri gibi görünmezdi. Ama Hal'i, arkadaşlarının evliliğinden farklı olarak adım adım azalmayan (annesinin deyiimiyle cinsel cazibesini kaybetmeyen) güçlü bir tutkuyla seviyordu. Güzel bir çiftti onlar. Hal herkesin "fit" tanımına uygun bir adamken Camille gür, sarı saçları, çizgi filmlerdeki kadın garsonların göğüslerini andıran göğüsleri olan, uzun boylu, güçlü bir kadındı. Ayrıca üniversite eğitimi almış, antika mobilya onarımı konusunda yetenekli olan Hal onu işe almak istemişti. Camille son derece cazibeli bir kadın olsa da böyle bir şeyi herkes yapmazdı. Ve bunca şeye rağmen birbirlerine olan tutkuları öylesine eşsiz ve uzun solukluydu ki arkadaşları arasında da espri konusu olmuştu. (Arkadaşları bu esprileri yaparken Camille onların ses tonlarında bir şey daha sezerdi. İmrenmeye benzer bir şeydi bu.) İletişim kurmalarının en iyi yolu buydu. Hal sessizliğe gömülüp içine kapandığında ve Camille o boşluğu dolduracak bir köprü kuramadığında, tartıştıklarında ve kocasını eve nasıl getireceğini bilemediğinde seks her zaman yardımına koşardı. Derin, keyifli ve iyileştiriciydi. Bu tutku Katie'nin dünyaya gelişyle bile azalmamıştı. Hatta yıllar geçtikçe Camille, Hal'i daha fazla arzulamaya başlamıştı.

Bu da sorunun bir parçasıydı. Hal tek başına çalışmaya başlayıp Harwich'teki yeni bir binaya taşındığında işyerinde daha fazla zaman geçirmeye başladı. Camille'i arayıp eve geç döneceğini söylüyordu. Yeni bir işin ilk yılı çok önemliydi. Camille onu anlamaya çalışıyordu ama fiziksel olarak ona duyduğu özlem ve evde olmamasından kaynaklanan başka problemler gittikçe büyümeye başlamıştı.

Ardından bir durgunluk dönemi yaşanmış, mobilya onarımı insanların öncelikler listesinin alt sıralarına düşmüştü. Her geçen gün biraz daha gerilip ondan uzaklaşan Hal bazı akşamlar eve hiç gelmiyordu. Kıyafetlerine sinen hafif ter kokusu ve kirli sakalı geceyi ofisin koltuğunda geçirdiğine, garip tavırları bir elemanı daha işten çıkardığına ve ödenmemiş faturalara işaret ediyordu. Üstelik Camille'le yatmak da istemiyordu. Çok yorgun, çok yıpranmıştı. Başarısızlığa alışkın değildi. Otuz beş yıllık hayatında reddedilmenin ne demek olduğunu bilmeyen Camille ise paniğe kapılmıştı.

Michael da tam o dönemde devreye girmişti. Londra'dan kasabaya yeni gelen Michael Bryant, giderek artan sahil kulübesi ve deniz kıyısında bungalov talebinden faydalanma amacı güdüyordu. En başından beri Camille'i arzulamış, bunu ona söylemekten kaçınmamıştı. Sonunda kocasının bariz ilgisizliğinden ve kendini fiziksel olarak ihmal edilmiş hissetmesinden güç alan Camille ona teslim olmuştu.

Sonrasında içini büyük bir pişmanlık sarmıştı.

Ama en büyük hatayı, bunu Hal'e itiraf etmekle yapmıştı.

Hal başta çok öfkelenip ağlamıştı ve Camille böyle bir tepkinin iyiye işaret olduğuna, bunun Hal'in onu hâlâ önemseddiğini gösterdiğine inanmıştı. Ama sonrasında Hal ondan iyice soğuyup içine kapanmıştı, odalarını ayırmış, sonunda da Kirby-le-Soken'a taşınmıştı.

Üç ay sonra eve dönmüştü ve öfkeyle onu hâlâ sevdiğini söylemişti. Camille'i sevmekten hiç vazgeçmeyecekti. Ama ona yeniden güvenmesi zaman alacaktı.

Camille kendisine ikinci bir şans verilmiş olmasına çok sevinmişti. Katie'nin o uzun depresyon istatistiğine girmeyecek olmasına da çok sevinmişti. Bir zamanlar hissettikleri aşkı yeniden hissedebileceklerine dair ümidi vardı.

Ama aradan bir yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ mayın tarlasında geziniyorlardı.

"Şimdi nasıl?"

Katie işitme menziline dışındaki diğer odada oturmuş, gözlerini bir sürü patlamanın olduğu çizgi filme dikmişti.

"İyi olduğunu söylüyor. Ona demir hâpı veriyoruz. Sindirim sistemi ne hale gelir, bilemiyorum tabii."

Camille'in annesi homurdandı ve tabakları mutfak dolabına yerleştirdi. "En azından yüzüne biraz renk gelmiş. Bana da biraz solgun görünüyordu."

"Sen de mi fark etmiştin? Neden bana bir şey söylemedin?"

"Bu işlere burnumu sokmaktan hoşlanmadığımı bilirsin."

Camille alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

“Yarın için ne düşünüyorsun peki? Hal hafta sonu Derby’de olacak sanırım.”

“Antika fuarı var ve bir gün sürecek. Son trenle dönecek. Ama evet, Katie okula gidemezse randevularımı yine iptal etmek zorunda kalacağım. Katie’nin yumurtası olmuş mu, bir bakar mısın anne? Ellerim ıslak da.”

“Bir dakika daha kalsın bence... Bir gün için uzun bir yol.”

“Biliyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu. Camille, Hal’in geceyi neden orada geçirmek istemediğini çok iyi biliyordu. Ellerini bulaşık suyuna daldırıp içinde çatal ya da kaşık olup olmadığına baktı.

“Bence onu bir gün için okula yollama. Hafta sonu iyice dinlensin. Ona bakmamı istersen öğleden sonra boşum. Dışarı çıkmak istersen de cumartesi gecesi bende kalabilir.”

Camille bulaşıkları bitirip son tabağı da dikkatlice yerine yerleştirdi. Ardından kaşlarını çatıp hafifçe döndü. “Doreen’e gitmeyecek misin?”

“Hayır. Gidip şu tasarımcıyla görüşmeliyim. Anahtarları ona teslim edip orada kalan ufak tefek birkaç eşyayı almalıyım.”

Camille durdu. “Gerçekten satıldı mı?”

“Elbette satıldı.” Annesinin sesi kibirli çıkmıştı. “Hem de uzun zaman önce.”

“Biraz ani oldu sanki.”

“Hiç de ani olmadı. Evi satacağımı söylemiştim sana. Bu adam kredi falan çekmiyor. Dolayısıyla işi uzatmanın bir anlamı yoktu.”

“Ama orası senin evindi.”

“Artık onun evi. Katie ketçap ister mi?”

Camille, annesi o ses tonuyla konuştuğunda onunla tartışmaya girmenin anlamsız olduğunu çok iyi bilirdi. Plastik eldivenlerini çıkarıp nemlendiricisini ellerine yedirirken çocukluğunun geçtiği o evi düşündü. “Peki o ne yapacaktı?”

“Belli ki lüks bir otel yapacak. Yaratıcı tiplere yönelik, üst sınıf bir yer. Londra’da yazar, sanatçı ve gösteri dünyasından insanların takıldığı bir kulübü varmış. Denize yakın bir yerlerde de benzerini

yapmak istiyormuş. Onun gibi tiplerin kaçabileceği bir yer. Dediğine göre çok modern olacaktı. *Bence çok iddialı.*”

“Kasabalılar bu işe bayılacak.”

“Onları boş ver. Evin dış cephesinde değişiklik yapmayacak ki. Onlara neymiş?”

“Birinin kendi işi olmayan bir şeye burnunu sokmadığı görülmüş mü buralarda? Riviera ayağa kalkacak, söyleyeyim. Herkes burnunu sokacak.”

Bayan Bernard kızının arkasına geçip çaydanlığın altını açtı. “Riviera bölgesi ancak bir masa etrafında toplanacak müşteriyi kendine çekebiliyor. Londra’nın nüfuzlu insanlarına yönelik bir otelin onlar için çok da büyük bir fark yaratacağını sanmam. Kasaba için iyi olacak tabii. Resmen yok oluyor. Belki otel sayesinde biraz hayat bulur.”

“Katie o evi özleyecek.”

“Katie istediği zaman orayı ziyarete gidebilir. Hatta adam evin geçmişle bağlarını canlı tutmak istediğini söyledi. Zaten evi ilk gördüğünde de dikkatini çeken şey bu olmuş; geçmişi.” Bayan Bernard sesine tatminkâr bir ton verdi. “Bazı yerlerin restorasyonu konusunda benden fikir istedi.”

“Ne?”

“Çünkü evin eskiden nasıl görüldüğünü biliyorum. Eski fotoğraflar, mektuplar falan hâlâ duruyor. Acemi bir yatırımcı değil anlayacağın. Mekânın karakteristik özelliklerini korumak istiyor.”

“Ondan hoşlanmış gibi konuşuyorsun.”

“Hoşlandım. Dobra konuşuyor. Ama meraklı. Böyle adamların meraklı olanını bulmak pek kolay değil.”

“Babam gibi.” Camille kendini tutamamıştı.

“Bu adam babandan daha genç. Ama hayır. Baban o evle hiç ilgilenmedi, biliyorsun.”

Camille başını iki yana salladı. “Gerçekten anlamıyorum anne. Bunca yıl sonra neden böyle bir şey yaptın, anlamıyorum. Yani bu ev konusunda o kadar inatçıydın ki babam bile bıkmıştı...”

Annesi araya girdi: “Ah, siz çocuklar. Dünyanın size bir açıklama borçlu olduğunu düşünürsünüz hep. Bu benim bileceğim iş. Benim evim, benim işim. Hiçbirinizi etkilemeyeceğine göre fazla dert etmeye gerek yok.”

Camille çayından bir yudum içerken düşündü. “Peki o parayla ne yapacaksın? Yüklü bir miktar almışsındır.”

“Seni ilgilendirmez.”

“Bunu babama söyledin mi?”

“Evet. O da tıpkı senin gibi saçmaladı.”

“Ve para konusunda harika bir fikri olduğunu söyledi.”

Annesi kahkahayı patlattı. “Hiçbir fırsatı kaçırmazsın, değil mi?”

Camille başını eğdi, sonra yavaşça yana çevirdi. “Babamı bir gemi yolculuğuna çıkarabilirsin. İkiniz baş başa.”

“Ya da Mars’ta küçük, yeşil adamlar olup olmadığına baksınlar diye parayı NASA’ya bağışlayabilirim. Çayımı içtikten sonra biraz alışveriş yapacağım. Bir şeye ihtiyacın var mı? Şu senin sulu gözlü köpeğini de alayım. Biraz kilo aldı sanki.”

“Çok güzel görünüyorsun. Saçını beğendim.”

“Teşekkürler.”

“Bankada çalışırken de bu modeldi sanki.”

Camille elini saçına götürüp salondan çıkmadan önce Tess’in ona yaptığı topuza dokundu. Tess saç yapma konusunda yetenekliydi. Camille onun bir yıla kalmaz gideceğini düşünüyordu. Uyuşuk bir sahil kasabasının kuaför salonunda çalışmak için fazla yetenekliydi. “Evet, haklısın. Öyleydi.”

Paraları olup olmadığına ya da yorgun olmalarına aldırmadan son dönemde cumartesi akşamları dışarı çıkıyorlardı. Camille’in annesi Katie’ye seve seve bakıyordu ve onlar da baş başa vakit geçiriyorlardı. Danışmanın söylediği gibi hâlâ flört ediyorlarmışçasına şık kıyafetler giiyorlardı. Televizyonun uyuşturucu etkisinden, dikkat dağıtan ev işlerinden uzakta sohbet ediyorlardı. Bazen Camille, Hal’in ondaki bir değişikliği fark ettiğini belirtme ihtiyacı duyduğunu ikisinin de göz ardı

etmeye çalıştığından şüpheleniyordu. Hafta boyunca zaten konuştuğu biriyle iki saat süresince yeni konulardan bahsetmek zordu. Özellikle de bu zamanın çoğunda çocuğunuz ya da köpeğinizle ilgili konuşmanıza izin yoksa. Ama böyle akşamlarda Camille onun sözlerindeki içtenliği hissediyor, uzun uzun banyo yapmasından Hal'in ona hâlâ sandalye tutmasına kadar alışılmış şeyleri tekrar etmenin rahatlığını yaşıyordu. Gecenin sonunda seviştikleri de oluyordu. "Birbirinize zaman ayırmalısınız," diyordu danışman. Belli bir düzen oturtmalısınız. Ve hâlâ yapacakları çok iş vardı.

Hal şarap siparişi verdi. O henüz konuşmadan Camille onun hangisini seçeceğini biliyordu: Şiraz. Büyük ihtimalle Avustralya. Camille masanın altından bacağına Hal'inkine yasladı ve tepkisini hissetti.

"Annemin evi nihayet satılmış."

"Beyaz ev mi?"

"Evet. Babamın evi değil."

"Kafasına koyduğunu yaptı demek. Neden acaba?"

"Bilmiyorum. Bana söylemedi."

"Neden şaşırmadım acaba?"

Antenleri küçümseyici her türlü yoruma açtı ama Camille annesinin gizemli kişiliğine dair bir yorumdan başka bir şey duymadı.

"Kime satmış?"

"Bir otel işletmecisine. Evi lüks bir mekâna dönüştürecekmiş."

Hal dişlerinin arasından ısıklık çaldı. "Adamı çok iş bekliyor. Annen oraya yıllardır el sürmedi."

"Birkaç yıl önce çatının bir kısmını yaptırmıştı. Ama para sıkıntısı çekeceğini sanmıyorum."

"Ne? Şimdi zengin mi yani?"

"Bende öyle bir izlenim uyandırdı."

"Bunun için ne kadar aldı acaba? Çok güzel bir ev. Harika bir manzarası var."

"Sanırım evin şu anki hali korunacak. Her yerde 'orijinaline sadık' yenileme yapıldığına dair tanıtımlar var. Sanırım annem eşyaların da bir kısmını evle birlikte satmış."

Hal bunu onayladığına dair bir şeyler mırıldandı ve “Ben de o evde yaşamak isterdim,” dedi.

“Ben istemezdim. Uçuruma çok yakın.”

“Evet. Evet, öyle.”

Bazen herhangi bir gönderme yapmadan ya da öyle bir şeyi akıllarından geçirmeden uzun uzun sohbet etmeyi başarabiliyorlardı. Camille konuşmayı uzatmak için evle ilgili bir şey daha söylemek istedi. Ayrılıklarda size söylemedikleri şeylerden biri de buydu; gün boyunca topladığınız ilginç bilgileri aktardığınız kişiyi de kaybediyordunuz. Bir tanıdığınızla yaptığınız telefon görüşmesini anlatmak gereksiz geliyordu artık, önemli şeyleri söylüyordunuz. Hal bu konuda başarılıydı. Konuşacak bir şeyler her zaman bulurdu. Camille de bundan dolayı ona minnettardı.

Ördek henüz önüne getirilmeden kokusunu almıştı. Sıcak, yağlı ve dolgundu. Sosunda da turuncgilleri andıran bir koku vardı. Camille kahvaltıdan beri bir şey yememişti, cumartesi günleri genelde böyle oluyordu.

“Yarın annenin evine gidecek misin?”

“Hayır.”

“Nereye gidiyorsun peki?” diye sordu Camille. Ama bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez yanlış bir şey yaptığını fark etti. Ses tonundaki ufacık bir değişim, hiç amaçlamadığı bir gerginliğe sebep olmuştu. Durumu hemen düzeltmeye çalıştı: “Özel bir planın olup olmadığını merak ettim yalnızca.”

Hal ona nasıl bir yanıt vereceğini tartıyormuş gibi iç geçirdi. “Şey, ‘özel’ denebilir mi bilmiyorum ama Kirby’deki komşularımdan biri yarın öğle yemeği daveti veriyor ve Katie ile ben de davetliyiz. Küçük bir kızı var. Katie’den bir yaş küçük. Senin için sakıncası yoksa gideriz diye düşündüm. O ve Katie iyi anlaşıyorlar.”

Camille içini saran o ani huzursuzluğu gizlemeye çalışarak gülümsedi. İkisinin o olmadan bir yere davet edilmesi acı vericiydi; Katie’nin onun yaşadığı yerde arkadaşlar edinmesi...

“Olur mu?”

“Elbette. İlgimi çekti.”

“İstersen sen de gelebilirsin. Onları seveceğinden eminim. Sana zaten söyleyecektim ama pazar günleri tek başına vakit geçirmeyi tercih ediyorsun genelde.”

“Hayır... hayır... Siz gidin. Ben yalnızca oradaki hayatınla ilgili çok az şey biliyorum. Seni başka bir yerde hayal etmek...”

Hal bunu düşünmüş gibi bıçağını elinden bıraktı. “Evet,” dedi sonunda. “Bir gün seni oraya götürmemi ister misin? Nasıl bir yer olduğuna dair fikir edinmen için...”

Camille bunu istemiyordu. “Hayır. Hayır, bundan pek emin değilim...”

“Bak. Yarın gitmeyeceğiz. Sen tedirgin oldun. Ben senin tedirgin olmanı istemiyorum.”

“Tedirgin olmadım. Gerçekten. Gidin siz. Bu bizim geçmişimize dair bir gerçeklik ve bundan iyi bir şey çıkması da güzel. Siz gidin.”

İnsan ilişkisinin ne olduğuna dair açık olmalı, önüne bakabilmek için geçmişe de bakabilmeliydi. Danışmanın söylediği buydu.

Bir süre sessizce yemek yemeye devam ettiler. Camille’in sağ tarafındaki çift fısıldaşarak tartışmaya başlamıştı. Camille başını öne eğip kadının sesindeki gerginliği dinledi. O sırada garson geldi ve onun içkisini tazeledi.

“Ördek güzel görünüyor,” dedi Hal. Hafifçe kıpırdanıp Camille’in bacağındaki baskıyı artırdı. Her şeye rağmen hoş bir baskıydı bu.

“Evet,” dedi Camille. “Evet, öyle.”

Babası ona bakmaya geldiğinde Katie uyanıktı. Daha önce iki defa okuduğunu Hal’in bildiği, kenarları kıvrık bir kitap okuyordu. Şu sıralar yeni bir şey okumayı reddediyordu, sonunu ve hatta bazı paragraflarını ezbere bilse bile en sevdiği dört beş kitabı sırasıyla tekrar tekrar okuyup duruyordu.

“Merhaba,” dedi Hal yumuşak bir sesle.

Katie başını kaldırdı. Yarı aydınlık yüzünde saf ve temiz bir ifade vardı. Sekiz yaşındaki bu güzelliğin gelecekte yaşayacağı kalp kırıklıkları ve üzüntüler Hal'in içini acıttı.

"Artık uyumalısın."

"Eğlendiniz mi?"

"Güzel vakit geçirdik."

Bu yanıtı tatmin olan Katie kitabını kapatıp babasının onu yatırmasına izin verdi. "Yarın Kirby'ye gidiyor muyuz?"

"Evet, sen istiyorsan."

"Annem de geliyor mu?"

"Hayır, hayır. O yalnız kalmak istiyor."

"Ama üzölmeyecek mi?"

"Tabii ki hayır. Yeni arkadaşlar edinmen hoşuna gidiyor."

Babası onun saçını okşarken Katie sessizce uzandı. Hal bunu artık istediğı zaman yapabilmenin verdiği minnettarlıkla kızının saçını sık sık okşuyordu.

Katie kımıldanıp kaşları çatık halde babasına döndü. "Baba..."

"Evet."

"Sen gittiğinde..."

Hal'in yüreğı sıkıştı. "Evet."

"...annem meseleyi göremediğı için ondan sıkıldın mı?"

Hal kızının, üzerinde pembe kedi ve saksı desenleri olan yorganına baktı. Sonra elini kaldırıp kızının elinin üstüne koydu. Katie de onun elini tutabilmek için kendi elini çevirdi. "Öyle sayılır tatlım." Hal duraksayıp derin bir nefes aldı. "Ama sorun annenin gözlerinde değildi. Sorun gerçekten annenin gözlerinde değildi."

On Bir

O geleneksel sahil kasabası yine “gözde” olmuştu. *Independent*’taki makalenin yanı sıra renkli eklerden birinde ve birkaç tasarım dergisinde okumuştı bunu. Rüzgâr çitlerinin, içine kum tanesi karışmış sandviçlerin ve alacalı mavi bacakların yerini bronzlaştırıcı kremler ile ucuz tatil paketlerinin aldığı çok zor geçen on on beş yılın ardından rüzgâr yine yön değiştirmişti. Özellikle genç aileler geleneksel sahil kasabalarına dönerek gençliklerinin o efsanevi masumiyetini yeniden yakalamaya çalışıyordu. Varlıklı olanlar köhneleşmiş yazlık evler ile bungalovları kapışırlarken diğerleri sahil kulübelerine yönelip fiyatları manşetleri süsleyecek düzeyde tırmandırıyorlardı. Sidmouth, St. Tropez’in yerini alırken Alicante’nin yerine Aldeburgh geçmişti; herkes görünürde hiç bozulmamış olan o sahil kasabasındaki aile balık restoranlarında yemek yiyip kova kürek setleriyle ne çok eğlendiklerini anlatıp duruyordu şimdi.

Ama kimse Merham’ı bilmiyordu. Daisy arabasını o küçük kasabaya doğru sürüyordu. Bagaja bir şekilde sığdırmayı başardığı oyun parkı, mama sandalyesi ve çöp poşetlerine doldurulmuş kıyafetler görüş alanını daraltmıştı. O tozlu tuhafiyeciye, indirimli süpermarkete ve Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi’ne bakarken içini garip bir his kapladı. Primrose Hill değildi burası. O bahar öğleden sonrasının yumuşak ışığıyla aydınlanmasına rağmen solgun ve yorgun görünen kasaba, eskiden iç açıcı ya da güzel görünen her şeyin “gösterişli” ve

tatsız şeylere dönüştüğü dönemlerin nahoş bir kombinasyonu içinde sıkışıp kalmıştı sanki.

Daisy biri olanca ağırlığıyla alışveriş arabasına yaslanmış, diğeryise saçlarını plastik bir başlığın altına sıkıştırmış, desenli bir mendile burnunu silen iki yaşlı kadına yol verdi.

Evi bulmak için neredeyse on beş dakika kasabada dolanıp durmuş, bu süre içinde emeklilik yaşının altında olan yalnızca iki kişi görmüştü. Otomobil bayisine fiziksel olarak güçlük çekenler için “mobil olma” imkânı sağlayan araçların afişleri hâkimken, görünürdeki tek restoran, iştirme cihazları satan bir dükkân ile her birinin vitrininde demode olmuş eşyaların, büyük beden erkek pantolonlarının ve kim-senin dokunmak istemeyeceği tüylü oyuncakların sergilendiği yan yana üç bağış dükkânının arasında bulunuyordu. Daisy’nin gördüğü kadarıyla güzel olan tek şey kasabanın çürümüş mendireklerin göze çarptığı uçsuz bucaksız sahili ve Palladio sonrasının ihtişamına sahip, düzenli belediye parkıydı.

Küçük bir kızla birlikte yürüyen adamı görünce camını açıp, “Affedersiniz!” diye seslendi.

Adam başını kaldırdı. Kıyafetleri yaşının nispeten genç olduğuna işaret ediyordu ama ince çerçeveli gözlüğünün ardındaki yüzü yorgun ve erkenden kırışmış görünüyordu.

“Burada mı yaşıyorsunuz?”

Adam, elindeki pil kutusunun içinden bir pil çıkarmaya çalışan küçük kıza baktı. “Evet.”

“Arcadia Evi ne tarafta acaba?”

Adam Daisy’nin nereden bahsettiğini anlamış gibi başını hafifçe yana eğdi ve onu biraz daha dikkatli bakışlarla inceledi. “Siz şu tasarımcısınız, değil mi?”

Aman Tanrım, böyle yerlere dair söyledikleri doğruymuş. “Evet. Yani en azından orayı bulabilirsem öyle olacak.”

“Uzak sayılmaz. Önce sağa dönmeniz gerekiyor, kavşağa doğru ilerleyin ve parkı geçtikten sonra yolu takip edin. Kayalıkların kenarında. Karşınıza çıkacak en son ev orası.”

“Teşekkürler.”

Küçük kız babasının eline yapışıp sabırsızca, “Baba...” dedi.

Adam, “Evin eski sahiplerini de orada bulursunuz sanırım. İyi şanslar,” diye ekleyip yüzünde aniden beliren tebessümle, Daisy’nin ona bunu nereden bildiğini sormasına fırsat bırakmadan dönüp gitti.

Ev tam buna göre yapılmıştı. Daisy bunu görür görmez anlamıştı; o heyecanı, o kıvrımlı yolun sonunda önüne serilen geniş, beyaz ve köşeli yeni kanvası görür görmez sevinç duymuştu. Ev ışıltılı denize bakan kat kat buzlu camları ve yan pencereleriyle beklediğinden daha büyük, daha uzun ve alçaktı. Ellie yorucu yolculuğun etkisiyle hâlâ uyuduğu için Daisy arabanın kapısını açıp plastik koltuğundan kalktı ve çakıl taşlı yola ayağını bastı. Evin modern çizgilerini, cesur ve sert görünümlü açılarını inceleyip temiz, tuzlu havayı içine çekince vücudu rahatlayıp hafifledi. İçeriye bakmasına bile gerek yoktu; o uçsuz bucaksız gökyüzünün altında göz alabildiğince uzanan okyanusun yanı başından yeryüzüne yükselen kayalığın üstündeki evin odalarının geniş ve son derece aydınlık olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Daniel fotoğraflar çekmiş ve Daisy yeni doğan Ellie’yle birlikte eve döndüğünde fotoğrafları ona getirmişti. Daisy de geceleri o fotoğraflara göre fikirler üretip çizimler yapmıştı. Ama fotoğraflar onlara hiç adil davranmamış, evin minimalist güzelliğine, o yalın cazibesine dair bir ipucu vermemişti. Dolayısıyla yaptıkları planlar fazla sıradan ve sıkıcı olmuştu.

Daisy arkasına bakıp Ellie’nin hâlâ uyuduğunu gördükten sonra basamaklı bahçeye açılan açık kapıdan içeri girdi ve kaldırım taşlı terası gördü. Beyaz duvarların boyası dökülmüştü, yosunlarla kaplanmışlardı. Ama leylakların süslediği birkaç basamak aşağıdaki otlarla kaplı yol kumsala gidiyordu. Tepede rüzgâr iki çam ağacının dallarının arasından şiddetle eserken çok heyecanlanan serçeler düzensiz çalılıkların arasına dalıp çıkıyordu.

Daisy etrafına bakınmaya başladı. Gördüğü her yeni şeyi, bir araya gelmiş her sıra dışı görüntüyü incelerken aklına şimdiden bir

sürü fikir geliyordu. Bir an için Daniel’i, bunun ikisinin projesi olması gerektiğini düşündüyse de o düşünceyi hemen zihninden attı. Bunu yapabilmesinin tek yolu bu işi yeni bir başlangıç olarak görebilmesiydi. Julia’nın dediği gibi kendini toparlamış da olacaktı. Ev bunu yapmasına yardım edecekti. Basamaklardan inip pencerelerden içeri baktı, dönüp farklı açılardan evi inceledi ve yapılabilecek yenilikleri, evin gizli güzelliklerini gördü. Burayı büyüleyici bir yere dönüştürebilirdi. Burası bugüne dek üzerinde çalıştığı her şeyden çok daha fazla gelecek vadediyordu. En gözde dergilerin sayfalarını süsleyen bir yer, ne tarz olduğuna dair bir fikri olan herkes için bir sığınak olabilirdi. *Her şey kendiliğinden olacak*, diye düşündü Daisy. *Şimdiden ne yapmak gerektiğine dair bir fikir edindim.*

“Ciğerlerine egzersiz yaptırıyorsun, değil mi?”

Daisy arkasını döndüğü anda gözleri yaşlarla dolmuş, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Ellie’yi, metalik gri, küt saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış, kısa boylu, yaşlıca bir kadının kollarında buldu. “Anlamadım?” Hemen atılıp basamaklardan yukarı çıktı.

Kadın kolundaki değersiz bileziklerin tıngırtısı eşliğinde Ellie’yi ona uzattı. “Böyle bağırmasına izin verdiğine göre opera sanatçısı falan olmasını ümit ediyorsun sanırım.”

Daisy elini Ellie’nin kurumaya yüz tutmuş gözyaşlarında nazikçe gezdirdi. Ellie de öne atılıp yüzünü annesinin göğsüne yasladı. “Ağladığını duymadım,” dedi Daisy beceriksizce. “Hiçbir şey duymadım.”

Kadın bir adım daha öne çıkıp gözlerini arkadaki denize dikti. “Son zamanlarda hepinizin bebek hırsızlarına karşı paranoyaklaştığını, onları bir an olsun yalnız bırakamadığınızı sanıyordum.” Kadın ona gülümsemekte olan Ellie’ye kayıtsız bir bakış attı. “Ne kadarlık? Dört aylık mı, beş mi? Hepinizin kafası karışmış gördüğüm kadarıyla. Onlara yedirdiğiniz şeylerden, on metrelik yolu arabayla gitmekten çekinmiyorsunuz ama onları kilometrelerce uzak bir yerde çığlık çığlığa bağırılabiliyorsunuz. Bu hiç mantıklı değil.”

“Kilometrelerce uzakta değiliz.”

“Onları bakıcılara teslim ediyorsunuz, birbirlerine bağılandıklarını görünce de söyleniyorsunuz.”

“Ben bakıcı tutmadım ve onu bile bile bırakmadım. Uyuyordu.” Daisy sesinin sinirden nasıl da ağlamaklı çıktığını duyabiliyordu. Zaten gözyaşları son zamanlarda her an hazırdı, her an su yüzüne çıkmayı bekliyorlardı.

“Her neyse. Anahtarları istiyorsun sanırım. Adı Jones mudur, nedir, hafta ortasına kadar gelemeyeceği için yerleşmene yardımcı olmamı rica etti. Torunumun eski beşiğini bıraktım, üstünde birkaç diş izi var ama hâlâ sağlam. İçeride çok az eşya, mutfakta da bir iki tencere, tava var fakat Jones bana yanında ne getireceğini söylemediği için nevresim takımı ve havlu da bıraktım. Mutfakta sebze meyve var. Fazla bir şey getiremeyeceğini düşündüm.” Sonra arkasına baktı. “Ocağı çalıştıramadığımız için kocam daha sonra mikrodalga fırını getirecek. Böylece süt ısıtabilirsin. Saat altı buçukta burada olur.”

Daisy o azarlayıcı tavrını bırakıp cömert birine dönüşen kadına nasıl bir tepki vereceğini bilemedi. “Teşekkürler.”

“Ben eve arada bir uğrarım ama ayak altında dolaşmam. Hâlâ almam gereken eşyalar var. Jones acele etmeme gerek olmadığını söyledi.”

“Evet. A... affedersiniz. Adınızı hatırlayamadım.”

“Çünkü söylemedim.”

“Ben Daisy. Daisy Parsons.”

“Biliyorum.”

Daisy, Ellie’nin ağırlığını bir bacağına verip elini kadına uzattığında yaşlı kadının bakışlarının yüzük parmağına kaydığını gördü.

“Tek başına mı kalacaksın?”

Daisy farkında olmadan eline baktı. “Evet.”

Bayan Bernard bu yanıtı bekliyormuş gibi başını salladı. “Ben gidip ısıtma sistemini kontrol edeyim, sonra seni yalnız bırakırım. Şu an ısıtmaya ihtiyacın olmaz ama bu gece ayaz olacak.” Evin yanındaki kapıya vardığında dönüp, “Bu ev nedense bazılarının sinirini fena halde bozduğu için sen daha ne olduğunu anlamadan gelir, nerede yanlış yaptığını sana söylemeye çalışırlar.”

“Gelmelerini dört gözle bekliyorum o halde,” dedi Daisy zayıf bir sesle.

“Ben olsam onları dikkate almazdım. Bu ev o veya bu şekilde onları hep kızdırır. Senin de bundan nasibini almaman için bir sebep yok.”

Gözyaşları ancak Ellie’yi çift kişilik yatağın üstüne, yastıkların arasına güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra akmaya başladı. Daisy yarı döşeli evde kızının dikkat dağıtıcı etkisi olmadan, yorgun ve yapayalnız halde otururken, tek başına üstlendiği o büyük işin ağırlığını üzerinde hissetti.

Mikrodalga fırında yemek ısıtıp bir sigara yakmış (bu yeni bir alışkanlıktı), küflü kumaş ve bal mumu kokan eski odalarda gezinmişti. O parlak sayfalar ile çıplak, modernist duvarların görüntüsünün yerini alternatif görüntüler almıştı şimdi. Kucağında çığlık çığlığa ağlayan bebeğiyle, dik kafalı işçileri ve öfkeli mal sahibini karşısında bulmuştu. Dışarıda toplanan öfkeli kasabalı grup da onun buradan gitmesini istiyordu.

Ben ne yaptım ki, diye düşündü çaresizce. Bu çok büyük, beni fazlasıyla aşan bir şey. Tek bir oda bile bir ayımı alır. Ama artık bu işin geri dönüşü yoktu; Primrose Hill’deki daire boşaltılmış, eşyalar ablasının deposuna yerleştirilmişti. Daniel’a iletmek üzere, Daniel’ın annesinin telesekreterine göz ardı edildiği çok belli olan yarım düzine açıklayıcı mesaj bırakılmıştı. (Daniel’ın annesi şaşkın ve mahcup bir ses tonuyla kendisinin de ondan haber alamadığını söylemişti.) Daniel o mesajları dinlemediyse onları nerede bulacağını öğrenemeyecekti. Tabii eğer onları bulmayı düşünüyorsa...

Daisy, babasının onu terk ettiğinden habersiz huzur içinde uyuyan Ellie’yi düşündü. Büyüdüğünde babasının onu yanında kalacak kadar sevediği duygusunun üstesinden nasıl gelecekti? Nasıl olurdu da Daniel onu sevmezdi?

Daisy böylesine büyük bir yerde bile bebeği uyandırmaktan korkarak sessizce, anlayışla neredeyse yirmi dakika ağladı. Sonra çift

tarafından saldıran yorgunluğun uyutucu etkisi ve uzaktan gelen dalga sesleri sayesinde uykuya daldı.

Uyandığında ön verandada bir kutu daha buldu. İçinde bir litre tam yağlı süt, Merham ve civarının haritası ve eski olsalar da muhteşem oyuncaklar vardı.

Aynı kanepenin diğer ucuna oturulmasıyla dahi ağlama krizine giren bir bebek için Ellie, yeni evine dikkate değer bir hızla uyum sağlamıştı. Tığ işi battaniyesinin ortasına uzanmış, kocaman pencereden dışarıya bakıyor, başının üstündeki gökyüzünde çığlıklar atarak süzülen martılar karşısında o da sevinç çığlıkları atıyordu. Düşmemesi için desteklendiği yerden annesinin odanın içindeki hareketlerini izliyor, minik elleri en yakınındaki nesneyi ağzına götürmek için beceriksizce çırpınıyordu. Geceleri aralıksız dört beş saat uyuyordu ki kısacık hayatında bu bir ilkti.

Ellie'nin yeni çevresinden memnuniyetinin ilk birkaç günü, Daisy'nin bazı duvarlardaki hâlâ görülebilen resimlerden, onlarca yıldır hiç bozulmadan kalmış, okunaklı sayılabilecek yazılardan ilham alarak yeni tasarımlar yapabilmesi anlamına geliyordu. O resimleri kimin yaptığını merak edip Bayan Bernard'a sormuştu ama yaşlı kadın hiç bilmediğini, eskiden beri orada olduklarını ve kızının arkadaşının çocukken o duvarları karaladığını görünce onu süpürgenin sapıyla dövdüğünü anlatmıştı.

Bayan Bernard eve her gün geliyordu ve Daisy bunun sebebini anlamıyordu; kadının Daisy'nin arkadaşlığından pek keyif alıyormuş gibi bir hali yoktu ve önerilerinin çoğuna burun kıvrıyordu. Bir keresinde yanıtının Daisy'yi hayal kırıklığına uğrattığını görünce, "Bunları bana neden anlatıyorsun ki?" demişti.

"Senin evin olduğu için olabilir mi?" demişti Daisy bitkin bir sesle.

"Artık değil. Geçmişe bakmanın bir anlamı yok. Ne yapmak istediğini biliyorsan devam etmelisin. Benim onayıma ihtiyacın yok."

Daisy kadının sözlerinin kulağa amaçladığından daha kaba geldiğini düşünmüştü.

Ellie için geliyor, diye geçirdi aklından. Bayan Bernard her an ona dokunmamasının söylenmesini bekliyormuş gibi bebeğe çekine-rek, hatta temkinli bir şekilde yaklaşıyordu. Ama sonra göz ucuyla Daisy'ye bakıp yavaş yavaş güvenini toplayarak bebeği kucağına alıyor, ona odaları gezdirip bir şeyler gösteriyor, onu anlayacak yaştaymış gibi bir şeyler anlatıp bebeğin verdiği tepkilerden memnun kalıyordu. Ardından sesinde Daisy'ye kafa tutan hafif bir tınıyla, "Çamları izlemeyi seviyor," ya da "Mavi en sevdiği renk," diye belirtiyordu. Daisy için bunun hiç sakıncası yoktu, birinin bebekle ilgilenmesi hoşuna gidiyordu. Bu, dikkatini tasarımlarına vermesine yardımcı oluyordu çünkü yanında sürekli ilgi bekleyen beş aylık bir bebek olduğu sürece bu oteli yenilemek neredeyse imkânsız olacaktı.

Bayan Bernard evin kendisiyle ilgili geçmişine dair çok az şey anlatmıştı ve Daisy'nin merakı her geçen gün artsa da yaşlı kadının tavırları Daisy'nin onu sorguya çekmesini engelliyordu. Bir ara sohbet ettiklerinde Bayan Bernard ona buranın "eskiden beri" onlara ait olduğunu, kocasının buraya hiç gelmediğini, evlilik hayatının büyük bir bölümünde sığınak olarak kullandığı ikinci büyük yatak odasında neden hâlâ bir yatak ve komodin olduğunu anlatmıştı. Ailesi hakkında başka bir şey söylememişti. Daisy de kendine dair bir şey anlatmamıştı. Birbirlerine karşı ılımlı bir anlayış içindeydiler ve Daisy, Bayan Bernard'ın Ellie'yle ilgilenmesinden memnun olsa da yaşlı kadının hem onun durumunu hem de otelle ilgili planlarını onaylamadığından bir şekilde emindi. Kendini bir anlamda istenmeyen ve neden istenmediğini asla öğrenemeyecek olan bir gelin adayı gibi hissetmişti.

Çarşamba günü Ellie'nin o sıra dışı uysal hali aniden son buldu. Saat beşe çeyrek kala uyanmıştı ve tekrar uyumayınca saat daha dokuz bile olmadan Daisy'nin gözleri yorgunluktan şaşmıştı. Huysuz bebeğini nasıl sakinleştireceğini bilemez haldeydi. Yağmur başlamıştı ve gökyüzünde süzülen yüklü bulutlar onları eve hapsetmişti. Dışarıdaki çalılıklarsa rüzgârın gücüyle boyunlarını bükmüştü. Aşağıda bulanık ve huzursuz deniz çalkalanıyor, tehlikeli olduğu izlenimini

yaratarak İngiliz sahil şeridinin romantik olduğuna dair illüzyonu âdeta çiğneyip geçiyordu. Ve Bayan Bernard o gün gelmemeye karar vermişti. Daisy bebeğini göğsünde sallayıp odalarda hiç durmadan gezinirken karmakarışık haldeki zihninde eski ahşap zemin ve cilalı demir kapı kulpları için yer açmaya çalışıyordu. Güçsüz bir sesle, “Haydi Ellie, lütfen tatlım,” diye mırıldandı ama onun ricası başlı başına bir hakaretmiş gibi çocuk daha da gür bir sesle ve içli bir şekilde ağlamaya başlamıştı.

Jones saat on bire çeyrek kala, Daisy nihayet Ellie’yi uyutmayı başardıktan tam iki buçuk dakika, günün ilk sigarasını yaktıktan otuz saniye sonra gelmişti. Daisy molozun her yana saçıldığı odada etrafına bakınırken yarısı dolu kahve fincanları ile dün akşamdan kalma yemek artıklarını görünce hangi köşeden başlayacak enerjiyi kendinde bulabileceğini merak etti. O sırada Jones kapıyı sertçe kapattı ve bu da üst kattaki Ellie’nin öfke dolu bir çığlıkla ortalığı inleteceği anlamına geldiği için Daisy yeni patronuna nefret dolu bir bakış attı. Jones ise minimalist bile sayılmayacak oturma odasına hayret dolu gözlerle baktı.

Ellie’nin boğuk çığlıklarını duyunca bakışlarını tavana dikerek, “Ben Jones,” dedi. “Sanırım geleceğimi unuttun.”

Adam Daisy’nin düşündüğünden gençti; orta yaşın sonlarında değil, başlarında gibiydi ve bir zamanlar kırıldığı belli olan burnunun üstünde birleşen iki koyu renkli kaşı çatıktı. Uzun boyluydu ve hafif fazla kilosuna hantal bir ragbi forveti görüntüsü vermişti. Yün pantolonu ile açık gri, kaliteli gömleği o açığı biraz olsun kapatıyordu; adamın zengin bir gardıroba sahip olduğu belliydi.

Daisy çocuğunun çığlıklarını gizlemeye çalıştı. Tokalaşmak için elini uzattığı sırada bir yandan da içeri girerken gürültü yapan adamı azarlamamak için kendini zor tutuyordu. “Ben de Daisy. Şey... bu sabah huysuzluğu üzerinde. Her zaman böyle değildir. Kahve ister misin?”

Jones yerdeki fincanlara baktı. “Hayır, teşekkürler. Burası sigara kokuyor.”

“Ben de tam pencereleri açmak üzereydim.”

“Evin içinde sigara içmemeni tercih ederim. Mümkünse tabii. Neden buraya geldiğimi hatırlıyor musun?”

Daisy bir ipucu verir ümidiyle etrafına bakındı. Etrafa bir pamuk parçasının arkasından bakıyordu sanki.

“Planlama memuru bu sabah banyo planlarını görmek istiyor. Garajın dönüştürülmesiyle ilgili plan ne durumda? Her kat için gerekli eşyalar?”

Daisy benzer şeylerden bahsedilen bir mektup okuduğuna dair belli belirsiz bir şeyler hatırladı. Onu da diğer dosyalarıyla birlikte bir poşete koymuştu. “Evet,” dedi. “Elbette.”

Ama Jones ona inanmadı. “İstersen arabadan planların bir kopyasını getireyim. En azından hazırlıklı görünürüz.”

Üst kattaki Ellie şimdi çılgınlıklarının şiddetini başka bir boyuta taşımıştı. “Ben hazırlandım zaten. Ortalık birbirine girmiş gibi görünüyor, farkındayım ama bu sabah etrafı toplayacak vaktim olmadı.”

Daisy bebeği emzirmeyi üç hafta kadar önce kesmişti fakat Ellie’nin uzayıp giden çılgılığıyla birlikte dehşet içinde memesinden süt sızdığını fark etti. “Ben dosyayı getireyim,” dedi aceleyle. “Üst katta.”

“Sanırım buraya gerçek anlamda çekidüzen vermemiz gerekirdi. En azından profesyonel olduğumuzu düşünmeli, değil mi?”

Daisy gülümsemeye çalıştı ve bir şeyler geveleyerek adamın yanından geçip üst kattaki Ellie’nin yanına koştu. Odaya girer girmez, ağlamaktan mosmor kesilen çocuğunu sakinleştirdi, sonra daha profesyonel görünmesini sağlayacak bir kıyafet arayışıyla valizini karıştırdı. En azından penye ya da bebek kusmuğu bulaşmış bir şey olmamalıydı. Siyah, polo yaka bir kazakla uzun bir etek buldu ve onları giyip daha da utanç verici bir görüntü sergilememek için sutyeninin içine kâğıt mendil sıkıştırdı. Saçını atkuyruğu yaptı (neyse ki ablası sayesinde dip boya yaptırmıştı). Sonunda kucağında yatışmış Ellie ve koltuk altına sıkıştırdığı banyo planı dosyasıyla tekrar alt kata indi.

“Bunlar nedir?” Jones’un elinde Daisy’nin yeni tasarımlarından oluşan bir deste vardı.

“Aklıma gelen fikirler. Ben de seninle bunu konuşacaktım...”

“Anlaştığımızı sanıyordum. Her oda ve masraflar konusunda.”

“Biliyorum. Ama buraya ilk geldiğimde mekân öylesine etkileyiciydi ki... Bana ilham verdi. Başka şeyler düşündüm...”

“Plana sadık kal, olur mu? Zamanımız kısıtlı. Daldan dala atlamayı karşılayacak param da yok.” Jones belgeleri eski kanepenin üstüne fırlattı.

Çizimlerinin o şekilde etrafa saçılması Daisy’nin sinirlerini altüst etmişti. “Bunun için ekstra ücret isteyecek değildim,” dedi imalı bir şekilde. “Ben yalnızca mekân için en iyi tasarımı istersiniz diye düşünmüştüm.”

“Bense zaten en iyi tasarımın siparişini verdiğimi sanıyordum.”

Daisy ne olursa olsun bu adamın delici bakışlarına teslim olmamak, ona yenik düşmemek konusunda kararlıydı. Jones onun bu işin üstesinden gelebileceğine inanmıyordu; Daisy bunu adamın tavırlarından, odada gezinirken iç çekişinden, sözünü bölmesinden, odaya giren sevimsiz bir şeymiş gibi onu baştan aşağı süzmesinden anlıyordu.

Kısa bir an için Weybridge’i düşündü. Sonra Ellie hapşırdı, yüksek sesle hırıldadı ve midesindeki tüm zehri tertemiz tulumuna akıttı.

Jones, planlar kasabalı planlama memuru tarafından onaylandıktan ve öğle yemeğini de yedikten sonra yatışmış bir halde evden ayrıldı. Daisy’ye göre planlama memuru şimdi tertemiz olan ve etrafına gülücükler saçan Ellie’den o kadar etkilenmişti ve bu sayede dikkati o kadar dağılmıştı ki çamaşır odasından bahçeye uzanan üç şeritli bir yolu bile onaylayabilirdi. Evin içinde bir tur atıp, “Yıllar sonra bu evin kullanıldığını görmek gerçekten çok güzel,” demişti. “Böylesi bir hevesle çalışıldığını görmek de benim için güzel bir değişim. Genelde çift garaj ve seradan başka bir şey çıkmıyor karşıma. Evet, bence harika olacak. Planınıza sadık kaldığınız sürece kasaba heyetiyle de sorun yaşanacağını sanmıyorum.”

“Bir kısım kasabalının evin yeniden düzenlenmesinden pek memnun olmadığına dair bir şeyler duydum.” Daisy konuşurken Jones’un ona sert bir bakış attığını fark etmişti.

Ancak planlama memuru omuz silkmişti. “Aramızda kalsın ama onlar biraz geri kafalı ve bunun bedelini de kendileri ödüyorlar. Diğer küçük yazlık mekânlar, sahil şeritleri boyunca bar ve restoran açılmasına izin verdikleri için yıl boyunca rahat ediyor. Zavallı küçük Merham ise her şeyi eski halinde bırakma konusunda öylesine takıntılı ki bence insanlar neyin ne olduğunu bile artık bilmiyorlar.” Kadın pencereden dışarıyı, sahil şeridini işaret etmişti. “Yani biraz bakımsız kaldı. Gençlere cazip gelecek bir yanı yok. Açıkçası bana göre birkaç yeni ziyaretçiyi buraya çekmek bile büyük bir başarı olacak. Ama benim bunları söylediğimi kimseye söylemeyin.”

Kadını Ellie’nin yanağını tekrar içtenlikle okşadıktan sonra irtibatla kalacaklarına dair söz verip gitmişti.

“Şey, bence gayet iyi geçti.” Daisy takdir edileceğinden emin bir tavırla koridorda yürümüştü.

“Dediği gibi bu kasabanın böyle bir girişime ihtiyacı var.”

“Yine de planları onaylamasına sevindim.”

“İşini doğru yaptıktan sonra onaylamaması için bir sebep yok. Şimdi ben Londra’ya dönmeliyim. Saat beşte bir toplantım var. Ustalar ne zaman çalışmaya başlıyor?”

Jones’un cüssesi bile insanın gözünü korkutuyordu. Adam onun yanından geçip kapıya doğru yürüdüğünde Daisy büzüşüp geri çekildiğini fark etmişti. “Tesisatçılar salı günü geliyor, yapı ustalarıysa mutfak duvarını iki gün sonra kıracaklar.”

“Güzel. Haberleşiriz. Önümüzdeki hafta tekrar gelirim. Bu arada bir bakıcı bulmalısın. Çalışma saatlerinde bebekle oyalanmanı istemiyorum. Ah...” Jones aşağıya doğru bakmıştı. “Kazağının kenarından tuvalet kâğıdı sarkıyor.”

Sonra adam ona veda bile etmeden gitmişti. Ama giderken kapıyı bu kez yavaşça kapatmıştı.

Weybridge’de her zaman yatacak bir yeri vardı. Daisy bunu unutmalıydı, ablası telefonda ona böyle söylemişti. Üstelik bunu şu ana dek üç defa söylemişti. Belli ki küçük kızını sahildeki o buz gibi harabeye

sürüklediği için Daisy'nin çıldırmış olduğunu düşünüyordu. Özellikle de Julia'nın merkezî sistemle ısınan muhteşem pansiyonunun en iyi odasında kalmak varken... Aileden birinin sunacağı bebek bakımı da işin bonusuydu. Ama Daisy bazı şeylerin üstesinden tek başına gelmeliydi. Julia en azından bunu anlıyordu. "Yine de ben parçaları toplamaya her zaman hazırım. Bunu bil yeter."

"Artık paramparça halde değilim. İyiyim." Daisy hissettiğinden daha emin konuşmuştu.

"Kalorilerini hesaplıyor musun?"

"Hayır. Hayır, egzersiz de yapmıyorum. Saçımı da fönletmiyorum. Çok meşgulüm."

"Meşgul olmak iyidir. Zihnini aktif tutar. Scarlet Pimpernel'dan³ ne haber? Daniel'dan hâlâ haber yok mu?"

"Hayır." Daisy, Daniel'in annesini aramaktan da vazgeçmişti artık. Bu kadarı utanç vericiydi.

"Bak, bunu istemediğini biliyorum ama Çocuk Destek Bürosu'nun telefon numarasını buldum. Hazır olduğunda onları arayabilirsin."

"Julia..."

"Oyunu yetişkin erkekler gibi oynamak istiyorsa yetişkin erkeklerin katlandığı sonuçlara da hazırlıklı olması gerekirdi. Bak, seni buna zorlamıyorum. Yalnızca numarayı buldum ve kendini hazır hissettiğinde onları arayabileceğini söylüyorum. Pansiyon konusunda olduğu gibi. Her şey hazır, seni bekliyor."

Daisy, Ellie'nin her türlü zemine uygun arabasını iterken o sabahki dördüncü sigarasını tütürüyordu. Julia onun bu işin altından kalkabileceğine inanmıyordu. Ablası onun Arcadia projesiyle bir süre uğraştıktan sonra bu işin ona çok ağır geldiğini itiraf edip pes edeceğini ve eve döneceğini düşünüyordu. Julia'nın onu ne durumda bulduğu düşünülürse Daisy onu suçlayamazdı. Ve son birkaç gündür Weybridge ona garip şekilde cazip gelmeye başlamıştı. Tesisatçılar art arda acil işleri çıktığını söyleyip sah günü gelmemişlerdi. Yapı ustalarıysa mutfak

3 Fransız Devrimi sırasında Fransız soylularını gizlice kaçırmaya çalışan İngiliz soylusunun anlatıldığı serinin kahramanı Sör Percy Blakeney'nin takma adı. (ç. n.)

duvarını yıkmaya başlamışlardı ama taşıyıcı çelik kiriş henüz gelmediği için evde araba boyutunda bir delik açıp “ihtiyatlı olmak adına” işi durdurmuşlardı. Şu an terasta oturmuş, bahar güneşinin tadına varırlarken Cheltenham Altın Kupası hakkında iddiaya giriyorlardı. Daisy onlara başka bir çözüm bulup bulamayacaklarını sorduğunda adamlar küstah bir tavırla güvenlik yönetmeliği ve çelik kirişler hakkında ahkâm kesmeye başlamışlardı. Daisy gözyaşlarına hâkim olmak için çenesini sıkmış, Daniel yanında olsa ve bu adamlarla o ilgilense her şeyin ne kadar farklı olacağını düşünmemeye çalışmıştı. Sonunda sabahın büyük bir bölümünü çeşitli tedarikçilerle tartışarak geçirdikten sonra biraz rahatlamak ve çay almak için evden çıkmıştı. Bu projeyi kendisinin yürüteceğini göz önünde bulundurarak “iki şekerli sütlü çay” deyimini normalden fazla duyacağını çok iyi biliyordu.

Çok acıydı ki Arcadia’nın neden olduğu stres olmasa aslında bu sabah çok da neşeli olabilirdi. Çevre el birliğiyle onu daha iyi hissettirmek için çabalıyordu sanki; deniz, gökyüzü, mavinin sayısız tonu... Nergisler sınır boyunca başlarını neşeyle eğerken hafif hafif esen rüzgâr yaz aylarının yaklaştığını haber veriyordu. Ellie, bebek arabasından gevrek kırıntısı savrulur ümidiyle önlerinde süzülen martılara çığlıklar atarak sesleniyordu. Temiz havada yanakları yeni kızarmaya başlamış elmalar gibi al aldı. (“Rüzgârdan çatlamış,” demişti Bayan Bernard onaylamayan bir ifadeyle.) Kasaba da küçük meydana kurulan pazar tezgâhları sayesinde hareketlenmeye başlamıştı. Çizgili tentelerden ve tezgâhlardan taşan mallar o çok ihtiyaç duyulan canlılığı ve rengi getirmişti.

“Hey, Ellie,” dedi Daisy, “anneciğin bol bol para harcayıp bu akşam fırında patates yapabilir.” Hazır yemeklerden vazgeçip ekmek ve tereyağı yemeye ya da Ellie’nin yemediği reçelleri yemeye başlamıştı. Bazen onu bile yapamayacak kadar bitkin düşüp oturduğu kanepede uyuyakalıyor, sabahın beşinde açlıktan midesi kazınarak uyanıyordu.

Bir süre meyve sebze tezgâhının önünde durup Ellie’ye rendelemek için havuç, kendisine meyve aldı. Meyveyi pişirmek gerekmiyordu ne

de olsa. Bozukluklarını toplamaya çalışırken birinin omzuna dokunduğunu hissetti. “Aktrisin evindeki kız sen misin?”

“Anlayamadım?” Daisy düşüncelerinden uyanıp arkasına döndüğünde at sahiplerinin tercih ettiği türden yeşil, kapitone bir ceket giymiş ve alnına kadar inen fötr bir şapka takmış orta yaşlı bir kadınla karşılaştı. Kadın bacaklarına alışılmışın dışında koyu kırmızı tozluklar geçirmişti ve yürüyüş ayakkabıları giymişti. Ayrıca tıpkı o pireli Alman çoban köpeği gibi dibine kadar girmişti.

“Arcadia’daki kız mısın sen? Orayı yerle bir eden.”

Öylesine saldırgan bir ses tonuyla konuşuyordu ki yanlarından gelip geçenlerin de dikkatini çekmişti. İnsanlar ellerinde sebzelerle merak içinde dönüp onlara bakıyordu.

“Ben hiçbir yeri ‘yerle bir’ etmiyorum ama evet, Arcadia Evi üzerinde çalışma yapan tasarımcı benim.”

“Orayı bara dönüştüreceğin doğru mu peki? Londra’dan gelen ipsiz sapsız tiplerin ilgisini çekmek için.”

“Orada bir bar olacak, evet. Ama ne tür müşterilerin geleceğini bilmiyorum çünkü ben yalnızca dekorasyonla ilgileniyorum.”

Kadının yüzü giderek kızarıyordu. Sesinde, fikirlerinin duyulmasını isteyen birinin tınısı vardı. Kadının muhtemelen kimsenin fark etmediği köpeği burnunu rahatsız edici bir şekilde Daisy’nin kasıklarına yaklaştırmıştı. Daisy onu yanından uzaklaştırmak için hafifçe kıpırdandı ama köpek o sarı gözleriyle ona boş boş bakıp burnunu ona daha da yaklaştırdı.

“Ben Sylvia Rowan. Riviera’nın sahibiyim. Ve şunu bilmeni isterim ki bu civarda başka bir otel istemiyoruz. Özellikle de o sakıncalı tiplerin ilgisini çekecek türden yerleri.”

“Bence...”

“Çünkü burası o tip kasabalardan değil. Siz bilmezsiniz ama bu kasabanın özelliğini koruması için biz çok savaş verdik.”

“Özel bir yer olabilir ama size Vatikan’ı koruma altına almadığınızı hatırlatmak isterim.”

Şimdi en az dört kişi daha onlara dönmüş, bir sonraki tepkinin ne olacağını merakla bekliyordu. Daisy önünde kızıyla birlikte kendini savunmasız hissediyordu ve bu da onu olağan dışı bir şekilde saldırgan bir tavır takınmaya itmişti.

“Otelde yaptığımız her şeyi imar izni alarak yapıyoruz. Ve orada açılacak bir barın da lisanslı olacağı kesin. Şimdi eğer izin verirsiniz...”

“Anlamıyorsun, değil mi?” Sylvia Rowan kendini Ellie’nin arabasının önüne atmıştı. Daisy ya onları izleyen kalabalığa doğru geri çekilmek zorunda kalacaktı ya da kadının üzerine üzerine gidecekti. Köpekse Daisy’nin kasıklarına hevesli ya da kindar denebilecek bir ifadeyle bakıyordu. Kesin bir şey söylemek güçtü.

Sylvia Rowan cüzdanını Daisy’nin göğsüne bastırarak, “Ben hayatım boyunca bu kasabada yaşadım ve burada belli bir standart yakalamak için çok uğraş verdik!” diye haykırdı. “Buna diğer sahil kasabalarından farklı olarak bar ve kafelerin deniz kıyısı boyunca sıra sıra dizilmesini engellemek de dâhil. Bu haliyle kasaba, sakinlerine huzur verirken ziyaretçilerin de gelip kalmak isteyeceği bir yer olmayı sürdürüyor.”

“Bunun sizin otelinizde de bir bar olmasıyla hiç ilgisi yok, öyle mi?”

“Bu çok saçma. Ben hayatım boyunca burada yaşadım.”

“Belki de nasıl köhne görüldüğünü o yüzden göremiyorsunuz.”

“Bakın Bayan Bilmem Ne. Biz burada ayaktakımı istemiyoruz. Soho’nun sarhoş sürüsünün buraya akın etmesini de. Burası o tür kasabalardan değil.”

“Arcadia Evi de o tür otellerden olmayacak. Oraya gelecek müşteriler bir odanın geceliğine iki yüz üç yüz sterlin verebilecek, üst düzey insanlar olacak. Ve o tip insanlar lezzet ister, nezaket, huzur ve sessizlik ister. Şimdi gidin, işin aslını öğrenin ve beni rahat bırakın ki işimi yapabileyim.”

Daisy bebek arabasını kadının yanından geçirip torbadan dökülen patatesleri görmezlikten geldi ve öfkeden gözlerini kırıştıtarak pazar meydanından hızlı adımlarla tekrar geçti. Sonra dönüp rüzgâra karşı, “Ayrıca köpeğinizi de eğitin. Korkunç derecede kaba bir köpek!” diye haykırdı.

“Patronuna söyle: Bu son olmayacak.” Sylvia Rowan’ın sesi rüzgârla birlikte ona geldi. “*Biz İngiliz halkıyız... ve henüz konuşmadık.*”

“Ah, defol git seni yaşlı, korkunç cadı,” diye mırıldandı Daisy. İzleyenlerin görüş alanından çıktığındaysa durup o günün beşinci sigarasını yaktı ve dumanı ciğerlerine çekip gözyaşlarına boğuldu.

On İki

Daisy Parsons yaşlıların beğenerek, “Hoş kız,” olarak nitelendirdiği genç bir kadın olmuştu. Gerçekten de hoştu; çocuk güzellik yarışmalarındaki kızların saçlarına benzeyen sarı, bukle bukle saçları olan, güler yüzlü, yardımsever, çok tatlı bir çocuktü. Özel okulda okumuştü ve okulundaki herkes onu sevmiştü. Mimarlık, sanat ve tasarım sınavlarını geçmek için harıl harıl çalışmıştü. Öğretmenleri onun “iyi bir gözü” olduğuna dair yorumlar yapmıştü. Ergenliğinde başarısızlıkla sonuçlanan sebzeyle saç boyama deneyimi dışında ebeveynlerini korkutacak hiçbir şey yapmamış, onları gece yaralarına kadar uykusuz ve korku içinde bırakmamıştü. Erkek arkadaşları sayılı, özenle seçilmiş, genellikle iyi çocuklardı. Daisy onları genelde mahcup bir ifadeyle, gözyaşları eşliğinde ve üzülererek gönderdiği için hemen hiçbiri ona kin beslememiştü, hatta Daisy’ye “kaçırılmış fırsat” gözüyle bakmışlardı.

Sonra Daniel çıkmıştü karşısına. Protestan iş ahlakına sahip, titiz ve her ikisi de saygıdeğer birer muhasebeci olan anne ve babasıyla Daniel... Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir adamdı. Diğer kızların kendi erkek arkadaşlarını yetersiz bulmasına sebep olan türden bir adam. Daisy’nin tam da kendi başının çaresine bakmaktan sıkıldığı bir zamanda Daniel onu korumaya başlamıştü ve ikisi de bir tavuğun halinden memnun bir şekilde yalpalayarak tüneğine yerleşmesi gibi ilişkideki rollerine ayak uydurmuşlardı. Daniel ilişkinin itici gücü, güçlü, samimi olanıydı. Koruyucusuydu. Bu da Daisy’nin en kusursuz versiyonunu ortaya çıkarmıştü: güzel, tatlı, seksi, Daniel’in sevgisin-

den emin. Tatlı bir kızdı yani. İkisi de kendilerinin kusursuz halini diğèrinin gözlerinde görüyordu ve bu da hoşlarına gidiyordu. Nadiren tartışıyorlardı, buna pek gerek olmuyordu. Üstelik tartışmanın yaratacağı duygusal karmaşayı sevmiyorlardı, bunun onları ön sevişmeye yönlendireceğini bilmeleri dışında tabii...

İşte bu yüzden Daisy bu hayata hazırlıksız yakalanmıştı. Yapı ustalarıyla, kasabalılarla, Daniel'in ebeveynleriyle sürekli bir tartışma halinde yaşadığı ve bir türlü onaylanmadığı bu en savunmasız günlerinde sevimliliğini bile kullanamıyordu. Ricalarına kayıtsız kalan tesisatçılar başka bir işe başlamışlardı çünkü yapı ustaları septik çukurun üstünü kapatma işlemini bitirmeden banyonun tesisatını kuramıyorlardı. Yapı ustalarıysa bekledikleri parçalar gelmediği için çukuru kapatamıyordu. Tedarikçiler belli ki göçmüştü. Söylentilere bakılırsa Sylvia Rowan, Arcadia Evi'ne yapılan saygısızlığa itiraz etmek ve bu işin devam etmesi halinde Merham sakinlerinin genel huzurunun, standartlarının ve ahlakının risk altında olacağını belirtmek için bir toplantı yapmayı planlıyordu.

Bu arada Jones, pazar meydanındaki yüzleşmeden sonraki gün Daisy'yi öfkeyle aramış, şimdiden başarısız olduğunu kanıtladığına dair rencide edici sözler sarf etmişti. Planın bu kadar gerisinde kaldıklarına inanamıyordu. Sonunda getirmeyi başardıkları çelik kirişin yanlış boyutta olmasını anlayamıyordu. Açılışın planladıkları gibi ağustos ayında olacağına inancı kalmamıştı. Ve açıkçası Daisy'nin bu işi onun istediği şekilde bitirecek yeteneğe sahip olduğundan da artık şüphe duymaya başlamıştı.

"Bana hiç şans vermiyorsun," demişti Daisy gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak.

Jones ise, "Sana ne kadar şans verdiğim hakkında en ufak bir fikrin yok," demiş ve telefonu kapatmıştı.

Bayan Bernard, Ellie'yle birlikte kapıda belirdi. "Ağlama sakın," dedi terası işaret ederek. "Seni hiç ciddiye almazlar o zaman. Sürekli ağlamayı hormonlarına bağlar, dikkate bile almazlar."

“Çok teşekkür ederim Bayan Bernard. Bana gerçekten çok yardımcı oldunuz.”

“Ben yalnızca söylüyorum; eminim sana eziyet etmelerini istemezsin.”

“Ben de yalnızca söylüyorum ki lanet olası bir fikir istersem lanet olası ağzımı açıp sormasını bilirim.”

Daisy masanın üstündeki evrak dosyasını alıp yapı ustalarına karşı sabrı taşımış bir halde dışarı çıktı. Hayatı boyunca ikinci kez böyle sinirleniyordu (ilki Daniel ona yatak odalarının havasını bozduğu için Mr. Rabbit’i çöp kutusuna attığını söylediğindeydi). Daisy bu defa kiliseden bile duyulabilecek kadar gür bir sesle bağırırken tehdit ve gözdağından oluşan bir seçki, martı ve kılıç gagalıların çığlıklarına daha alışkın olan havaya yayıldı. Bu arada radyo da kayalık yola doğru bir daire çizip şiddetle yere düştü. Ardından uzun bir sessizlik oldu, sonra fısıldaşmalar. Sonra da ağır ağır ayak sürüme sesleri duyuldu ve altı dik kafalı usta kendilerini meşgul edecek başka yollar buldu.

Daisy eve girmiş, ellerini tabanca kılıfına sokar gibi beline yaslamış, ustalar kendi aralarında fısıldaşırlarken tekrar patlamaya hazır hale gelmişti.

Bu defa sessizlikle karşılanmıştı. Bayan Bernard ve Ellie yüzlerinde kocaman birer gülücükle mutfağa kaçmıştı.

“Orada işler nasıl gidiyor?”

Camille parfümlü kremin üstüne plastik katmanı yayıp annesinin ellerini ısıtılmış eldivenlerin içine yerleştirdi. Annesinin kabul ettiği tek işlem buydu; haftada bir manikür. Cilt bakımı, vücut bakımı zaman kayıydı ama elleri her zaman bakımlı olmalıydı. Buna yıllar önce karar vermişti; kızıyla iletişim kurmanın en temel yolu dokunmak olacaksa o dokunuş her zaman nazikçe olmalıydı.

“Devam ediyor.”

“Gücüne gidiyor mu?”

“Benim mi?” Annesi burnunu çekti. “Hayır. Orada ne yaptıkları benim için çok da fark etmiyor. Ama zavallı kız biraz zorlanıyor.”

“Neden?” Camille çay istemek için kapıya gitti. “Tess onun be-beğiyle tek başına olduğunu duymuş.”

“Evet, öyle. Yüzünden düşen de çoğu zaman bin parça. Ustalar onu ciddiye almıyor.”

“Sence altından kalkabilecek mi?”

“Bu şartlar altında mı? Büyük ihtimalle hayır. Çok çekingen. Otel nasıl yenileyeceğini merak ediyorum. Ağustos'a kadar vakti var yalnızca.”

“Zavallı kız.” Camille geri gelip oturdu ve yüzünü annesine çevirdi. “Gidip onu görmeliyiz. Kendini yalnız hissediyordur.” Arkasına uzanıp el yordamıyla hiç zorlanmadan kremi buldu ve kendi ellerine de sürdü.

“Ben oraya sürekli gidiyorum.”

“Sen bebek için gidiyorsun. Bunu ben bile biliyorum.”

“Ağzından bir şey kaçırma sakın. Onun hakkında konuşuyormuşum gibi görünür.”

“Ama konuşuyorsun. Haydi, güzel bir gün geçirelim. Katie de buna bayılacak. Oraya gitmeyeli uzun zaman oldu.”

“Hal çalışmıyor mu?”

“Hal hafta sonu tatili yapıyor anne, tıpkı bizim gibi.”

Annesi homurdandı.

“Bak anne, o kızın sefil olmasını istemezsin herhalde. Giderse oraya altın rengi kaideler, jakuziler ve daha birçok şey koymak isteyen bir geri zekâlı buluruz nasıl olsa. Ah, selam Tess. İşin bittiğinde şekersiz, sütlü çay alabiliriz. Bir yanına uydu anteni koyar, her hafta sonu konferanslara ev sahipliği yaparsın.”

“Nasılsınız Bayan Bernard?”

“İyiyim, teşekkürler Tess. Kızım, Arcadia'yla ilgili işlere burnunu sokmaya çalışıyor da.”

Tess sırtıttı. “Ah, Camille, o küçük arazi parçasıyla neden ilgiliniyorsun ki? Yakında o otel için yaygara kopacak. Sylvia Rowan bütün sabah burada yapılan adaletsizliği haykırıp durdu. ‘Konuk Evi

Derneği'nin eski günlerinde böyle şeyler olmazdı!” Son olarak kadının taklidini yapmıştı.

Camille kremi arkasındaki rafa koydu ve dolabın kapağını kapattı. “O kızın bir iki dost yüzü görmesi için bir sebep daha. Kim bilir nasıl bir işin içine düştüğünü düşünüyordur.”

Bayan Bernard başını sinirli bir şekilde iki yana salladı. “Ah, tamam. Pazar günü gideriz. Kızcağıza istilaya hazır olmasını söylerim.”

“Güzel. Ama babamı da getir. Kızın yaptıkları ilgisini çeker bence.”

“Evet, kesinlikle.”

“Ne?”

“Ev de gittiğine göre artık bütün zamanımı evde, onunla geçireceğimi düşünüyorum.”

Sonuç olarak eve hep birlikte gitmişlerdi. Camille'in babası herkesi çakıl taşlı araç yolunda o çok sevdiği Jaguar'ından indirirken neşeyle, “Bernard ailesi geziyor,” demişti. “Size bir şey söyleyeyim mi çocuklar? En son ne zaman hep birlikte bir yerlere gittiğimizi hatırlamıyorum.”

Daisy en yeni gömleklerinden biriyle ve kucağında Ellie'yle kapıda dururken Bay Bernard'ı ilgiyle izledi. Bayan Bernard yalnız yaşayan biri gibi görüldüğü için şimdi onu elleri jambon büyüklüğündeki bu mahcup bakışlı, içten ve nazik adamla bir arada düşünmek çok zordu. Her hafta sonu belli bir şekilde giyinen tiplerden olan adamın üzerinde gömlek ve kravat vardı, ayakkabıları da cilalıydı. “Bir adamın ayakkabılarının parlaklığı o adam hakkında çok şey anlatır,” demişti ona daha sonra. Hal'i ve kahverengi süet ayakkabılarını ilk gördüğünde onun komünist ya da Dorothy'nin arkadaşı olduğunu düşünmüştü.

Camille, Katie ile Rollo'nun arka koltuktan inmesi için arabanın kapısını tutarken, “En son Katie'nin vaftizinde hepimiz bir aradaydık,” diye seslendi. Eve doğru el salladı. “Merhaba. Ben Camille Hatton.”

“O sayılmaz,” dedi Hal. “Gezinti değildi ki.”

“Ben de hatırlamıyorum zaten,” dedi Katie.

“Üç yıl önceki anneler gününde seni ve Camille'i Halstead'deki şu restorana götürdüğümüz gün... Neydi adı?”

“Çok abartılı bir yerdi.”

“Teşekkürler kayınavlidediğim. Fransız restoranıydı, değil mi?”

“O yerin Fransız olduğunu gösteren tek şey lağım kokusuydu. Ben pasta getirdim. Seni sıkıntıya sokmak istemedim.” Bayan Bernard kucağındaki kutuyu Daisy’ye uzattı ve sızlanıp duran Ellie’yi onun kucağından aldı.

“Çok tatlısın,” dedi kendini dışlanmış gibi hissetmeye başlayan Daisy. “Teşekkürler.”

“Çok eğlenmiştik,” dedi Bay Bernard, Daisy’nin elini içtenlikle sıkarak. “Ben biftek yemiştım ve tadı hâlâ damağımda. Katie de deniz mahsulleri yemişti, değil mi tatlım?”

“Bilmiyorum,” dedi Katie. “Gerçekten televizyonun yok mu?”

“Hayır. Artık yok. Bana yolu tarif eden sendin,” dedi Daisy, Hal ona yaklaştığıında.

“Hal Halton. Katie’yle de tanıştın zaten.” Adamın yüzü ilk karşılaşmalarına göre daha genç ve sakın görünüyordu. “Bizi davet etmen büyük incelik. İşi acilen yetiştirmen gerektiğini duydum.” Hal bir adım geri çekildi. “Tanrım, burayı yıllardır görmemiştım.”

“Bazı duvarlar yıkıldı ve küçük odaların bir kısmı banyoya dönüştürüldü,” dedi Bayan Bernard, Hal’in bakışlarını izleyerek. “Belli ki artık herkes yatak odasında banyo istiyor.”

“İçeri gelin lütfen,” dedi Daisy. “Güzel havayı görünce bulduğum birkaç sandalyeyi terasa koydum. Ama isterseniz onları tekrar içeriye taşıyabiliriz. Molozlara dikkat edin yalnızca.”

Daisy sarışın kadının göremediğini kapıyı tutarken fark etti. Kadının köpeğı rehber köpeğı benzemiyordu, tutması için köpeğın boynuna tasma da takılmamıştı ama kendi hızını ayarlamaya alışmış gibi arkasına bakıyordu. Sonra Camille kapıya doğru bir adım attığında kocası onu dirseğinden kavradı, kadın ön basamağı adım attığı andaysa temkinli bir şekilde geri çekildi.

“Düz gideceksin ama biliyorsundur zaten,” dedi garip bir yüz ifadesiyle.

“Ah, Tanrım, hayır,” dedi Camille ona dönerek. Gözleri berrak ve masmaviydi, her zamankinden daha derin bakıyordu. “Burası hep annemin evi olmuştur. Bizim burayla pek ilgimiz yoktu.”

Camille kör birine benzemiyordu. Daisy hiç kör biriyle karşılaşmadığı için aslında nasıl göründüklerini de bilmiyordu. Ama daha pasaklı göründüklerini düşünürdü hep. Belki biraz da kilolu. Tasarımcı elinden çıkma kot pantolonlar giymez, makyaj yapmazlardı. Bel ölçüsü de gövdesinin yarısı kadar olmazdı muhtemelen. “Çocukken buraya fazla gelmez miydiniz?”

Camille, “Hal? Katie senin yanında mı?” diye seslendi ve duraksadı. “Sık sık gelirdik. Hatta annem uçuruma yakın durduğumu görünce endişelenirdi.”

“Öyle mi?” Daisy ne diyeceğini bilemedi.

Camille durdu. “Sana kör olduğumu söylemedi, değil mi?”

“Hayır.”

“Annem tam bir kapalı kutudur. Ama bunu zaten fark etmişsindir.”

Daisy bir süre hiç yerinden kımlıdamadan o yumuşak, karamel rengi tene, gür, sarı saçlara baktı. Elini istemsizce kendi saçma götürdü. “Şey... Yüzümü hissetmek falan ister misin?”

Camille kakhahayı bastı. “Tanrım, hayır. İnsanların yüzüne dokunmaktan hiç hoşlanmam, iş dışında tabii.” Sonra uzanıp temkinli bir şekilde Daisy’nin koluna dokundu. “Korkma Daisy. Elimi kimse- nin yüzünde gezdirmeye niyetim yok. Özellikle de sakallı yüzlerde. Sakallara dayanamıyorum, beni ürpertiyorlar. Arasında yiyecek bir şeyler bulacakmış gibi hissediyorum. Babam arabasından iki daki- kalığına uzaklaşmayı başardı mı? Emekli olduğundan beri arabayı takıntı haline getirdi,” diye itiraf etti. “Bir o, bir de köprüsü. Golf var bir de. Babam hobilerini çok sever.”

Terasa çıktılar. Hal karısını sandalyelerden birine yönlendirdi ve Daisy bu sıradan yakınlığa içten içe imrendiğini hissetti. Bir koruyucu- cusunun olmasını özlemişti.

“Burası eskiden güzel bir evdi, değil mi aşkım?” Bay Bernard arabasının anahtarlarını cebine koyup yüzünde garip ve duygusal bir ifadeyle ona baktı.

“Buralarda kimse aynı şeyi düşünmüyor ne yazık ki.” Bayan Bernard omuz silkti. “Değişmeye başlayana kadar.”

“O Şili arokaryasının çok faydasını gördüler bence.”

Daisy, Bernardların bakıştığını fark etti ve ardından rahatsız edici bir sessizlik oldu.

“Merham hakkında ne düşünüyorsun peki?” diye sordu Hal.

Ölüm yüzünden paramparça olmuş bir aileden gelen Daisy otomatik olarak diğer ailelerin de Waltonlar gibi olduğunu düşünüyordu. Daniel’m ailesinin düzenlediği toplantılardan birinden, gürültülü tartışmalar ve uzaıyıp giden dargınlıklar karşısında şaşkına dönmüş bir halde çıktığında Daniel ona bu tartışmaların düzenledikleri barbekü partileri kadar sık yaşandığını söylemişti. Daisy onlara tarafsız bakmakta zorlanıyordu; farkında olmadan onlara ayak uydurmaya, ortak aile geçmişlerinden faydalanmaya çalışıyordu. Geniş, kocaman bir ailenin parçası olmanın insana rahatlıktan başka bir şey sunabileceğini şiddetle reddediyordu.

Her şeye rağmen Bernardlar ile Hattonların eğlenceli hali biraz da zorakiydi sanki, aile olarak statülerini kendilerine sürekli hatırlatıyor, yalnızca fayda görecekları bir kararlılıkla hareket ediyorlardı. Her şeye karşı genel bir memnuniyet hali sergiliyorlardı; hava, çevre, birbirlerinin kıyafetleri. Ayrıca birbirlerinden tatlı hakaretlerle bahsediyor, ortak espriler yapıyorlardı. Walton tarzı en ufak bir duygusallığı hijyen meraklısı birinin bir sineğı ezmesi gibi savuşturan Bayan Bernard dışında... Anneler Günü jestinden yalnızca lağım kokusunun hatırlanması gibi her türlü örnek, iğneleyici bir dille geçiştiriliyor, yalnızca ara ara kendini gösteren bir zekâyla hafifletiliyordu. Böylece kumsalın sonsuz güzelliğı, tatilcilerin uzakta olmasıyla ilişkilendiriliyordu ki Daisy onlara hak vermiyor değildi; o yepyeni aile arabası öyle kusursuzdu ki midesi bulanıyordu. Camille’in salondaki patronu belli •

ki “genç kızlara özenen yaşlı bir kadındı”. Bu noktadaki tek istisna büyükannesinin gurur duyduğu Katie ve evdi ve Bay Bernard nedense ev hakkında hiç konuşmak istemiyordu.

Ailenin ziyaretini itiraf edebileceğinden daha büyük bir heyecanla bekleyen Daisy bütün bunları fazla yorucu bulmuştu. Üstelik daha önce hiç kör biriyle bir arada bulunmadığı için Camille’in yanında kendini garip hissediyor, onunla konuşurken nereye bakacağına karar veremiyordu. Yiyecekleri doğrudan onun tabağına mı koymalıydı, yoksa bu işi Camille’in yanında oturan Hal’e mi bırakmalıydı? Köpeğe iki defa çarpmış, ikincisinde nazik bir itiraz havlamasıyla karşı karşıya kalmıştı.

“Sandviçleri ağzına tıkmama gerek yok,” dedi Bayan Bernard aniden. “O yalnızca kör, sakat değil.”

“Aşkım...” dedi Bay Bernard.

Kıpkırmızı olan Daisy özür dileyip sarısal kımlara doğru geri çekildi.

“Kabalaşma anne. Yardım etmeye çalışıyor yalnızca.”

“Kabalaşma büyükanne,” diye tekrar etti Katie, çikolatalı eklerinin yarısına gelmişken. Ayağıyla Ellie’nin araç koltuğunu sallıyordu.

“Annem adına özür dilerim,” dedi Camille. “İyice yaşlandı artık.”

“İnsanların senin üzerine titremesini istemiyorum.”

“Ben de senin benim yerime konuşmanı istemiyorum. Asıl o zaman kendimi sakat gibi hissediyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu ve sakin görünen Camille içeceğine doğru bir hamle yaptı.

“Affedersin,” dedi Daisy. “Ben yengeç ile güveci birbirinden nasıl ayırt ettiğini anlamadım yalnızca.”

“Ah, her şeyden alıyorum. Böylece asıl istediğime ulaşmış oluyorum.” Camille güldü. “Ya da Hal’den istiyorum.”

“Kendi başının çaresine bakabilecek kadar beceriklisin.”

“Biliyorum anne.” Camille’in sesi bu defa titrek çıkmıştı.

“Ona bütün gün nasıl katlandığını anlamıyorum Daisy,” dedi Hal. “Doğu kıyısının en sivri dilli kadınıdır.”

“Annem diyor ki büyükannem diliyle kâğıt bile kesebilirmiş,” dedi Katie utançla karışık hafif bir kahkaha atarak.

Bununla birlikte Bayan Bernard aniden sessizliğe gömüldü. Bir süre tabağındaki yemeğe baktıktan sonra boş bir ifadeyle Hal’e döndü. “İşler nasıl gidiyor?”

“Pek iyi sayılmaz. Ama benimle çalışmaya söz veren Wixli bir antika satıcısıyla tanıştım.”

“Sanırım benim işim gibi,” dedi Daisy. “Sıkıntılı dönemlerde insanlar evlerine para harcamak istemiyor.”

“Haftalardır şu antikacıdan bahsediyorsun. Onu sonsuza dek bekleyemezsin. Bu işe bir çözüm getirmen gerekmez mi artık? Bir yerlerden bir iş alamaz mısın?”

“Yapma hayatım... Burada da başlama.” Bay Bernard kolunu karısına doğru uzattı.

“Marangozluktan anlayan insanlara ihtiyaç duyulan bir yer vardır mutlaka. Mobilya deposu gibi.”

“Ben fabrikasyon mobilya yapmıyorum anne.” Hal yüzündeki tebessümü korumaya çalışıyordu. “Tek tek parçaları onarıyorum. Bu bir yetenek işi. Arada büyük fark var.”

“İlk birkaç yılımızda iş almakta zorlanıyoruz,” dedi Daisy çabucak.

Camille elini masanın altından kocasına doğru kaydırarak, “Hal bir şeyler üzerinde çalışıyor,” dedi. “Herkes bir durgunluk yaşıyor.”

“O kadar da durgun sayılmaz,” dedi annesi.

“Ben ağır ağır ilerliyorum anne ama yaptığım işte iyiyim. Bu iş iyi. Henüz pes etmeyeceğim.”

“Peki, tamam. İflas etme de. Yoksa herkesi peşinden sürüklersin. Camille ve Katie de dâhil.”

“İflas etmek gibi bir niyetim yok.” Hal’in yüz ifadesi sertleşmişti.

“Kimsenin iflas etmek gibi bir niyeti olmaz Hal.”

“Bu kadarı yeterli aşkımdı.”

Bayan Bernard yüzünde çocuksu ve isyankâr bir tavırla kocasına döndü.

Sessizlik uzayıp gitti.

Daisy o boşluğu doldurmaya çalışarak, “Başka bir şey yemek isteyen var mı?” diye sordu. Alt kattaki dolaplardan birinde eski, el yapımı bir kâse bulmuş, onu ağzına kadar meyve salatasıyla doldurmuştu.

“Dondurman var mı?” diye sordu Katie.

“Ben meyve yemiyorum,” dedi Bayan Bernard tabakları toplamak için ayağa kalkarak. “En iyisi çay koyayım.”

Camille mutfakta tabakları toplamakta olan Daisy’nin yanına geldi ve “Annemin yorumlarını o kadar ciddiye alma,” dedi. “Her zaman bu kadar aksi değildir. Bugün huysuzluğu üzerinde.”

“Huysuz cadı,” diye espri yaptı Hal, Camille’in hemen arkasından. Daisy onun sürekli Camille’in peşinde dolandığını fark etti. Koruyucu bir tavır mı sergiliyordu, yoksa karısı ona muhtaç olduğu için mi böyle davranıyordu, anlayamamıştı.

“Aslında özünde iyi biri. Yalnızca zaman zaman çok keskin bir dil kullanabiliyor. Keskin demek doğru mu sence Hal?”

“En keskin bıçak bile annenin yanında masum kalır.”

Camille, Daisy’ye döndü. Daisy onun ağzına odaklanmıştı.

“Aslında seninle bir sorunu yok. Seni seviyor.”

“Ne? Sana öyle mi söyledi?”

“Tabii ki söylemedi. Ama bunu anlıyoruz.”

“Gece yarısı sivri dişlerinden salyalar akıtarak sana karşı intikam planı yapmıyor mesela.”

Daisy kaşlarını çatı. “Ben hiç öyle hissetmemiştim... Beni şaşırttınız.”

Camille kocasına dönerek içtenlikle gülümsedi. “Bugün buraya hep birlikte gelmemiz onun fikriydi. Kendini yalnız hissediyor olabileceğini düşünüyor.”

Daisy gülümsüyordu ama Bayan Bernard’ın onu sevmesinden dolayı hissettiği memnuniyet, aslında ona acıdığını görmesiyle azalmaya başlamıştı. Hayatının yirmi sekiz yılını herkesin imrendiği bir kız olarak geçirmişti ve şimdi kendisine acıdıklarını öğrenmek biraz garipti. “Çok tatlısınız. Hepiniz. Geldiğiniz için yanı.”

“Bizim için zevkti,” dedi Hal. “Açıkçası evi görmeye de pek hevesliydik.”

Daisy, Hal’in kelime tercihleri karşısında irkildi ama Camille bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. “O, misafirlerini asla burada ağırlamazdı,” dedi Rollo’nun başını okşamak için eğilerek. “Burası her zaman için onun küçük sığınağı oldu.”

“Pek küçük de sayılmaz.”

“Biz buraya nadiren gelirdik. Babam zaten bu evi pek sevmezdi, o yüzden burayı evimiz gibi görmezdik.”

“Özlemeyecek misiniz yani?”

“Pek sayılmaz. Bilmediğim evlerin çoğu bana art arda dizilmiş engeller gibi görünür.”

“İyi ama hiç aldırıyor muydunuz? Yani sizi bırakıp sürekli buraya gelmesini.”

Camille, Hal’e dönüp omuz silkti. “Belki de en başından beri böyle olduğu için alışmıştık bu duruma. Annem hep kendine ait bir yer istemişti.”

“Sanırım bütün ailelerin kendilerine özgü ilginç yanları var,” dedi kendi ailesinde böyle ilginçlikler olmayan Daisy.

“Bazılarının ki diğerlerinden daha fazla.”

Birkaç saat sonra Hal ile Camille kol kola girmiş, birkaç adım önlerinden giden Rollo ve kaldırım taşlarıyla garip bir uzlaşmaya varıp bir önden bir arkadan yürüyen Katie eşliğinde Merham’a doğru yürüyorlardı. Katie arada bir koşup kendini neşeyle aralarına atıyor, uzun boyuna ve artık çok ağır olmasına rağmen ellerinden tutup onu sallandırmalarını istiyordu. Akşamüstleri hava daha geç kararmaya başlamıştı ve rüzgâra direnemeyip başını eğerek yürüyen akşam yolcuları ile köpeklerini gezdirenler artık güç toplayıp dimdik adımlarla yürüyorlardı. Hal, o günlük dükkânı kapatmak üzere olan gazete bayisinin sahibini başıyla

selamladıktan sonra köşeyi dönüp kendi sokaklarına girdiler. Katie önden koşup yolun başında gördüğü arkadaşına seslendi.

“Annemin kusuruna bakma.”

Hal kolunu karısının omzuna attı. “Sorun değil.”

“Hayır, tabii ki sorun. Senin ne kadar çalıştığını biliyor.”

“Unut gitsin. Senin için endişeleniyor. Bence hangi anne olsa aynısını yapar.”

“Hayır, yapmaz. En azından bu kadar kaba olmaz.”

“Doğru.” Hal durup Camille’in şalını düzeltti. Şalının bir ucu ayaklarına doğru kaymıştı. “Belki de haklıdır,” dedi Camille’in paltosunun düğmelerini iliklerken. “O satıcı büyük ihtimalle beni oyalıyor.” Hal, Camille’in duyabileceği kadar yüksek sesle iç geçirdi.

“Durum o kadar kötü mü?”

“Artık tümüyle dürüst olmalıyız, değil mi?” Hal keyifsizce gülümsedi ve danışmanın sözlerini taklit etti. “Evet... iyi değil. Hatta, garajın dışında çalışmayı düşünecek kadar kötü. Hiçbir kazanç sağlayamıyorken atölyede çalışmak çok saçma...”

“Ama Daisy dedi ya eğer...”

“Bir tek o ihtimal var, yoksa işe tümüyle son vermeyi düşünüyorum.”

“Pes etmeni istemiyorum. Bu senin için önemli.”

“Benim için asıl önemli olan sensin. Sen ve Katie.”

Ama ben sana kendini erkek gibi hissettiremiyorum, diye düşündü Camille. Hâlâ kendini yetersiz hissetmene sebep oluyorum. Dik durmanı sağlayan tek şey bu iş.

“Bence biraz daha beklemelisin,” dedi sonunda.

Akşamüzeri önünde bir tomar kumaş örneğiyle oturan Daisy kendini biraz daha iyi hissediyordu. Camille onu bakım için salona davet etmişti. Bu seferki onun ikramı olacaktı. Ama tabii Daisy onun istediği kadar cüretkâr olmasına izin verdiği takdirde... Bayan Bernard memnuniyetini iğneleyici sözlerinin ardına gizleyerek ona Ellie’ye bakmak için daha düzenli aralıklarla gelebileceğini söylemişti. Bay Bernard karısının olduğu tarafa doğru göz kırparak, o kahrolası adam-

ların moralini bozmasına izin vermemesini söylemişti. Ellie ise bu düzeyde ilgiye alışkın olmadığı için hiç mızımızlanmadan erkenden yatıp uyumuştı. Akşam ayazma karşı sıkı sıkı giyinip terasa geçen Daisy denizi izlerken ve sigarasını tembel tembel tüttürerek çalışırken kendini yalnız hissetmiyordu. Ya da çok yalnız hissetmiyordu. Birkaç gün sürebilirdi bu. Dolayısıyla uzun zamandır sessiz olan telefonunun şekline bürünen kaderinin, bu geçici dengeyi bozmak için âdeta uğraşması iki katı haksızlıktı.

Önce Jones arayıp ona bir sonraki akşam onunla görüşmek ve önemli bir konuşma yapmak istediğini söylemişti (bunun Daisy'ye uyup uymayacağını sormamıştı bile). O kelimeler yapışkan bir el gibi Daisy'nin kalbini sıkıştırmıştı. Yedi hafta, üç gün önce Daniel da ona önemli bir konuşma yapmak istediğini söylemişti. "Dışarı çıkıyoruz. Dikkatimizi dağıtmayacak bir yere..." demişti Jones. Daisy onun Ellie'yi kastettiğini anlamıştı.

Bayan Bernard ertesi gün memnun bir ifadeyle, "Ben bebeğe bakarım," demişti. "Dışarı çıkmak sana iyi gelir."

"Celladın mahkûma dediği gibi," diye mırıldanmıştı Daisy.

Sonra, pazartesi günü Jones'un gelmesine çok az kala telefonu tekrar çaldı. Arayan Marjorie Wiener'dı ve nefes nefese kalmış bir halde ona nihayet oğlundan haber aldığını söylüyordu. "Üniversitedeki eski arkadaşlarından birinin yanında kalıyormuş. Bana ruhsal bir çöküntü yaşadığını söyledi." Kadın çok telaşlı konuşuyordu ama o her zaman telaşlı konuşurdu.

Başta kalbi duracakmış gibi hisseden Daisy'nin içini ağır ağır büyüyüp sonunda kaynama noktasına gelen bir öfke sardı. Ruhsal çöküntü mü? İnsan gerçekten ruhsal bir çöküntü yaşadığında bunu anlayacak durumda olur muydu? Çıkamaz durumlar zaten ruhsal çöküntü anlamına gelmiyor muydu? Hem bir çocuğa bakmakla yükümlü bile değilken bu kadar kolay mı yaşıyordu bu çöküntüyü? Çünkü şu an Daisy için ruhsal çöküntü yaşamak bir lükstü, buna zamanı ve enerjisi yoktu.

"Peki geri dönecek mi?" Sakin konuşabilmek için kendini zorluyordu.

“Kafasını toparlaması için biraz zamana ihtiyacı var Daisy. Gerçekten kötü durumda ve onun için endişeleniyorum.”

“Anlıyorum, ona de ki bize yaklaşacak olursa çok daha kötü bir duruma düşecek. O olmadan nasıl ayakta kaldık sanıyormuş? Beş kurusluk yardımı olmadan nasıl becerdik bunu?”

“Ah, Daisy. Para sıkıntısı yaşadığını bana söyleyebilirdin. Sana para yollardım...”

“Asıl sorun o değil Marjorie. Bu senin sorumluluğun değil. Daniel’in sorumluluğu. *Bizi düşünmesi, bize destek olması gereken kişi o lanet olası Daniel’dir.*”

“Bak Daisy, bu kadar kaba bir dil kullanmana gerek yok...”

“Beni arayacak mı?”

“Bilmiyorum.”

“Ne? Beni sana mı aratıyor? Altı yıllık birlikteliğe ve bebeğe rağmen benimle yüz yüze konuşamayacak durumda mı?”

“Bak, Daniel’m şu anki davranışından ben de memnun değilim ama o kendinde değil Daisy. O biraz...”

“Kendinde değil! Kendinde değil, ha? O, baba oldu Marjorie. Ya da olması gerekiyordu. Yoksa yanılıyor muyum? Bu kadar mı? Hayatında başka biri mi varmış?”

“Başka biri olduğunu sanmıyorum.”

“Sanmıyor musun?”

“Bunu biliyorum. Sana öyle bir şey yapmaz.”

“Bunun dışında her şeyi yaptı ama.”

“Lütfen bu kadar tepkili olma Daisy. Zor olduğunu biliyorum ama...”

“Hayır, Marjorie. Hiç zor değil. Mümkün bile değil artık. Benimle yüz yüze konuşacak cesareti olmayan biri tarafından bir açıklama bile yapılmadan terk edildim. Bebeğimizle birlikte geçimimi sağlayamayacak kadar parasız olabileceğimizi hesaba katmadığı için evimizden ayrılmak zorunda kaldım. Şu an her yerden milyonlarca kilometre uzaktaki bir dağın başında mahsur kalmış durumdayım çünkü Daniel bitirmeyi bile düşünmediği lanet olası bir işi kabul etti...”

“Ama bu kadarı haksızlık.”

“Haksızlık mı? Bana neyin haksızlık olup olmadığını öğretmeyeceksin, değil mi? Kusura bakma Marjorie, artık kapatmalıyım. İşlerim... Hayır, hayır. Seni dinlemek istemiyorum. Şimdi telefonu kapatıyorum la la la la la...”

“Daisy, Daisy, tatlım. Bebeği görmeyi çok istiyoruz...”

Daisy telefonu kapatıp oturduğunda Marjorie'nin o zayıf ricası, içinde alev alan öfkenin altına gömülmüştü. O geri zekâlı Daniel ona kızının nasıl olduğunu bile sormamıştı. Onu yedi haftadan uzun bir zamandır görmemişti ve iyi olup olmadığını sorma ihtiyacı bile duymuyordu. Daisy bir zamanlar âşık olduğu adamın kim olduğunu düşünüyordu şimdi. Yüzü buruştu ve başını göğsüne indirirken bu acının ona kendini fiziksel olarak nasıl hissettirdiğini düşündü.

Öfkesini ve yaşadığı haksızlığı bastırmaya çalışsa da ürpertici bir ses ona sinirlerini bu kadar bozmaya gerek olup olmadığını soruyordu. Sonuçta o, Daniel'i dönmekten alıkoyacak bir şey yapmamıştı. Marjorie ona ne anlatacaktı ki?

Aniden odada başka birinin varlığının farkına vararak başını çevirdiğinde Bayan Bernard'ın, kolunun altında Ellie'nin kirli çamaşırlarıyla kapıda durduğunu gördü. “Akşam bunları eve götürüp yıkayacağım. Çamaşırhaneye gitmekle vakit kaybetme.”

“Teşekkürler,” dedi Daisy burnunu çekmemeye çalışarak.

Bayan Bernard hâlâ kapıda durmuş, ona bakıyordu. Daisy ona gitmesini söylememek için kendini zor tutuyordu. “Bazen en iyisi hayatına devam etmektir,” dedi yaşlı kadın.

Daisy başını aniden kaldırıp ona baktı.

“Ayakta durabilmek için. Bazen hayatına devam etmekten başka çaren olmaz. Tek çözüm budur.”

Daisy bir şey söylemek için ağzını açtı.

“Bir şey söylemene gerek yok. Dediğim gibi giderken bu çamaşırları yanımda götüreceğim. Bizim ufaklık hemen uykuya daldı. Doğudan esen rüzgâr havayı serinlettiğinden bir battaniye daha örttüm üzerine.”

Sebebi rüzgâr mıydı, Wienerlar mıydı, bilinmez ama Daisy'nin içini bir umarsızlık sarmıştı. Üst kata koşup Ellie doğduğundan beri ilk kez içine girebildiği siyah kot pantolonu ile hamile kalmadan önce kadınsı kıyafetler giyebildiği dönemde, Daniel'in ona doğum günü hediyesi olarak aldığı kırmızı şifon bluzu giydi. Stres ve kırık bir kalp insanın aklını başından alabiliyordu belki ama vücudunuzun şekle girmesine yardımcı olduğu da kaçınılmaz bir gerçektir. Daisy kıyafetini bir çift topuklu çizmeyle tamamlayıp yüzüne her zamankinden fazla makyaj yaptı. "Özgüven kazanma konusunda ruj gerçekten de harikalar yaratıyor," demişti ablası. Ama Julia'yı rujsuz görmek pek mümkün değildi zaten, hasta yatağında bile.

Daisy alt kata indiğinde Bayan Bernard, "O bluzun içinden sut-yenin görünüyor," dedi.

"Olsun," diye karşılık verdi Daisy isyankâr bir tavırla. Bayan Bernard'ın eleştirilerinden etkilenmemekte kararlıydı.

"Etiketini yakasından içeri sok bari." Bayan Bernard kendi kendine gülümsedi. "İnsanlar arkandan konuşmasın."

Jones, Saab'ını Merham'in ana yoluna sürüp parka doğru ilerlerken alnını kaşdı. Canary Wharf'tan geçtikten kısa bir süre sonra başı zonklamaya başlamıştı, A12'de yolu yarılamışken de gözlerinin üstünde hissettiği zonklama şiddetli bir baş ağrısına dönüşmüştü. Torpido gözünü karıştırıp sekreteri Sandra'nın bıraktığı ağır kesiciyi aramıştı. Ne müthiş bir kadındı o. Jones ona zam yapacaktı. Üç ay önce yapmış olmasaydı tabii.

O parasetamolu bulması, aksiliklerle dolu son bir ay içinde başına gelen en iyi şeylerden biriydi ve bu, o son ayın nasıl geçtiğini yeterince açıklıyordu. Eski karısı Alex ona evleneceğini söylemişti. En kıdemli barmeni, bilardo masasının üstünde çıplak dans etmek isteyen iki saygın gazeteciyle neredeyse yumruk yumruğa gelmişti. Sonradan Jones'a anlattığına göre tepki verdiği şey çıplaklık da değildi, içkilerini masadan kaldırmamalarıydı. Ama artık Red Rooms'un sohbetlerde ya da dedikodu köşelerinde "iş işten geçti" ya da "büyük başarısızlık"

başlıklarıyla adının geçmediği gün olmuyordu. Jones'un gazetecilere kasa kasa viski yollama girişimi de bunu "çaresizlik" olarak tanımlamalarıyla birlikte son bulmuştu.

Üstelik iki ay sonra iki sokak ötede Opium Rooms adında rakip bir kulüp açılıyordu. Üyelik şartları, ambiyansı ve değerleri büyük ihtimalle Red Rooms'unkinin yanına bile yaklaşamayacak olsa da Jones'un kendine ait gördüğü çevrelerde yeni kulübün açılışı konuşulmuştu. Merham'daki bu mekân da işte bu yüzden daha önemli hale gelmişti; her zaman önden gitmeniz, üyelerinizin ilgisini çekecek yenilikler bulmanız gerekiyordu.

Ama şimdi bu lanet olası kız her şeyi mahvediyordu. İlk konuştuklarında ona "kötü bir zamanda" aradığını söylemesi bile bu işin altından kalkamayacağına işaretledi. Jones içgüdülerine inanmalıydı; iş konusunda kötü zaman diye bir şey yoktu. Profesyonelseniz yola devam eder, işinizi yapardınız. Bahaneler bulup işten kaçmazdınız. Kadınlarla çalışmayı işte bu yüzden sevmiyordu; eldeki işe odaklanmalarına engel olan bir âdet sancısı ya da erkek arkadaş olurdu hep. Ve bu konuda onlarla yüzleşecek olursanız gözyaşlarına boğulurlardı. Hatta bunca yıla rağmen sekreteri dışında kendini yanında rahat hissettiği yalnızca iki kadın vardı. Bunlardan biri uzun süredir birlikte çalıştığı halkla ilişkiler uzmanı Carol'dı. Bir şeyi beğenmediğini belirtmek için biçimli kaşını kaldırmakla yetinebilen, sadık, kendisinden fazla alkolü kaldırabilen bir kadındı Carol. Diğeriyse Alex'ti. Ona karşı ne hayranlık duyan ne de ondan korkan diğer tek kadındı o. Ama Alex evleniyordu.

Alex bunu ona söylediğinde Jones'un ilk tepkisi Alex'e onunla tekrar evlenmesini teklif etmek olmuştu. Alex ise buna kahkahalarla gülerek, "Sen adam olmazsın Jones," demişti. "İkimizin de hayatının en berbat on sekiz ayıydı ve şu an beni yeniden istemenin tek sebebi hayatımda başka birinin olması." Jones onun kısmen haklı olduğunu itiraf edebilirdi. O zamandan beri arada bir Alex'e yaklaşmaya çalışsa da Alex onu nazıkçe reddediyordu (gerçi Jones da buna içten içe memnun oluyordu). Ama ikisi de arkadaşlıklarına değer veriyordu

(Alex'in yeni erkek arkadaşının tepkilerine rağmen). Alex artık hayatına devam etmeye karar vermişti ve her şey değişmeye başlamıştı. Artık birbirlerinin geçmişinde kalacaklardı.

Jones'un dikkatini dağıtacak kadınlar da yok değildi elbette. Kulüp işletince yeni insanlarla tanışmak da kolay oluyordu. Bu işe ilk başladığında kadın garsonlarla yatıyordu. Bunlar daha çok, içki servisi yaparken bir yapımcı veya yönetmenle karşılaşmayı ümit eden, şarkıcı veya oyuncu olma hevesindeki uzun boylu, ince kadınlardı. Ancak Jones zaman içinde bunun rekabete, gözyaşları içinde zam taleplerine ve sonuç olarak da iyi bir elemanı kaybetmesine sebep olduğunu görünce son bir buçuk yılını rahip hayatı sürerek geçirmişti. Daha doğrusu seçici bir rahip hayatıydı sürdüğü. Arada bir yeni bir kızla tanışıyor ve onu arka odaya götürüyordu ama bu da onu gittikçe daha az tatmin eder olmuştu. Üstelik sonrasında kızların isimlerini de hatırlamadığı için onları genelde kırıyordu. Çoğu zaman o kızgınlığa değmiyordu.

"Jones. Ben Sandra. Araba kullanırken seni rahatsız ettiğim için üzgünüm ama duruşma tarihi yaklaştı."

Jones, "Ne olmuş?" diyerek telefonu hoparlöre aldı.

"Paris seyahatinle aynı tarihe denk geliyor."

Jones söylenmeye başladı. "O halde onları ara ve yeni bir program yapılacağını söyle."

"Nereyi? Paris'i mi?"

"Hayır. Mahkemeyi. O tarihin bana uymayacağını söyle."

Sandra duraksadı. "Seni tekrar ararım."

Jones, Saab'ı tepeye ve Arcadia'ya giden çakıl taşlı yola çevirdi. Sorunlar, sorunlar, sorunlar. Bazen zamanının büyük bir kısmını kendi işiyle uğraşmak yerine başkalarının bozduğu şeyleri düzeltmekle geçiriyormuş gibi hissediyordu.

Motoru durdurup bir süre öylece oturdu. Başının ağrısı hâlâ geçmemişti ve karmakarışık olan beynine bu sessizlik iyi gelmişti. Ama önünde onu bekleyen başka bir sıkıntı vardı. Bu kızın gitmesi gerekiyordu. Böylesi herkes için daha iyiydi. İşler çıkırından çıkacak noktaya gelmeden önce çözüm bulmanın en doğrusu olduğuna ina-

nırdı. Diğer firmayla devam edecekti işe, Battersea'dekiyle. *Tanrım, lütfen kızın gözyaşlarına boğulmasına izin verme.*

Jones torpido gözüne uzanıp ağzına bir ağı kesici daha attı ve onu yüzünü buruşturarak yuttu. İç geçirip arabadan indi, ön kapıya yürüdü. Henüz zile basmadan Bayan Bernard kapıyı açtı. Kadın karşısındakinin ne işler çevirdiğini gözünden anlayan o sabit bakışlarını üzerine dikmişti yine.

“Bay Jones.”

Jones onu düzeltmeye bir türlü cesaret edememişti.

“Sizi görmeyi beklemiyordum.” Jones eğilip kadının yanağına bir öpücük kondurdu.

“Çocuğun yok da ondan.”

“Ne?”

“Birinin bebeğe bakması gerekiyor.”

“Ah.” Jones içeriye adımını attı ve yarısı soyulmuş duvarlara, yapı ustalarının bıraktığı moloz yığınlarına baktı. “Evet.”

“İşler yoğunlaşıyor.”

“Görüyorum.”

Bayan Bernard döndü ve boş boya kutularının yanından geçerek koridoru geçti. “Geldiğini ona haber vereyim. Telefonda tesisatçılarla görüşüyordu.”

Jones bir sandalyenin kenarına oturup kurumaya yüz tutmuş boya kokusunun hâkim olduğu, yeni tamir edilmiş zeminiyle yarısı bitmiş oturma odasına baktı. Odanın bir köşesinde alüminyum Farrow and Ball boya kutuları dururken eski kanepenin arkasından kumaş parçaları nehir gibi süzülüyordu. Yerdeki damara benzer oyuklar elektriğin nereden çıkarılıp döşendiğini gösteriyordu. Abajur tanıtımı yapan kataloglar yere yığılmıştı.

“McCarthy ve oğullarıyla konuştum. Yarın öndeki iki banyoyla işe başlıyorlar.”

Jones başını kaldırdığında tanımadığı bir kadının elinde cep telefonuyla ona yaklaştığını gördü.

“Onlara iş biraz daha geciktiği takdirde ücretlerinden kesileceğini söyledim. Sözleşmeye göre gelmediği her gün için yüzde bir oranında kesinti yapılacağını ilettim.”

“Öyle mi yapıyoruz?” diye sordu Jones.

“Hayır. Ama adamın sözleşmeyi kontrol etmeyecek kadar üşen-geç olduğunu fark ettim ve bu sözlerim onu korkuttu. Bana elindeki diğer işi yarıda bırakıp sabah saat dokuzda burada olacağını söyledi. Çıkalım mı artık?” Daisy çantasını ve anahtarlarını, bir de yerdeki çantanın içinden büyük bir dosyayı aldı.

Jones önceden gördüğü, kucağında bebeğiyle biçimsiz kıyafetler giyen o paspal kızı evin içinde aramamak için kendini zor tuttu. Bu kızın ağlamaklı ya da garip bir hali yoktu. Bu kız, kulübünde hiç uygunsuz görünmezdi. Bu kızın gömleğinin altından siyah bir sutyen giydiği belli oluyor, onun altındaki göğüsleriye merak uyandırıyordu.

“Bir şey mi oldu?” dedi Daisy onu bekleyerek. Işıl ışıl parlayan gözlerinde meydan okuyan ya da saldırgan denebilecek bir ifade vardı. Hangisi olursa olsun Jones o ifadeden beklenmedik bir şekilde etkilendiğini hissetti.

“Hayır,” dedi ve Daisy’yi araç yoluna yönlendirdi.

Riviera’yı tercih etmişlerdi, onlara muhalefet edenleri tanımak için burayı seçmişlerdi ama asıl sebep Merham’da hiç bar olmamasıydı. Dışarıda içmek isteyenler ya otelde ya kasabanın iki lisanslı restoranından birinde içiyor ya da daha uzağa gidiyorlardı. Normal şartlarda –son zamanlarda içinde bulunduğu durum ne kadar normal sayılırsa– Daisy böyle bir yere gitmekten rahatsızlık duyardı. Ama o akşam ve kırmızı şifon bluzu, bir de Jones’un onca küstah lafına ve küçümseyici tavrına rağmen şimdiden onun dengesini bozduğunun farkında olması Daisy’nin güvenini yerine getirmişti ve genç kadın bara kendinden emin adımlarla girmişti.

“Şarap menünüzü görebilir miyim?” Jones iri cüssesiyle bara yaslandı. Bara, gömleğini zar zor dolduran soluk benizli, sivilceli genç bir adam ve sinirini çok da gizleme gereği duymadan fısıldamak ile

kıkırdamak arasında gidip gelen bir kız bakıyordu. Barda iki çift daha vardı: Biri hayatından memnun bir halde sessizce denizi izleyen yaşlıca bir çiftti, diğeriye bir not defterindeki şekiller hakkında tartışan ve iş arkadaşları olma ihtimali yüksek bir çiftti.

Daisy çift kanatlı pencereleri ve deniz manzarası ile mekânın içini incelerken Jones da şarap menüsüyle ilgili bir şeyler homurdanıyordu. Güneş batmak üzereydi ama barın, insanın içeri girip zifiri karanlığa gömülen denizin sesini dinleme isteğini artıracak bir yere dönüşeceğine işaret eden hiçbir şey yoktu. Aslında bu kadar süslü olmasa güzel bir mekândı. Aynı kayısı temalı, çiçekli materyal her yeri kaplamıştı; perdeleri, üst cam perdelerini, sandalye kılıflarını, hatta çiçek saksılarını bile. Masalar dökme demir üstüne beyazdı. İçerisi bardan çok çay salonunu andırıyordu. *Ama zaten müşterilere bakılırsa burada alkolden çok çay tüketildiği de belli*, diye düşündü Daisy.

“Blue Nun muadili bir içki için on sterlin istiyorlar,” diye mırıldandı Jones, Daisy ona döndüğünde. “Burasının neden kalabalık olmadığı anlaşılıyor. Affedersin, sen şarap mı istersin?”

“Hayır,” diye yalan söyledi Daisy. “Ama fark etmez.” Bir sigara yakmamak için kendini zor tuttu. Nedense bunun ona ahlaki açıdan avantaj sağlayacağını düşünmüştü.

Köşedeki bir masaya geçtiler. Jones, Daisy’ye dönük bir şekilde oturup kadehlerine şarap doldurdu ve bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi göz ucuyla onu incelemeye koyuldu.

“Buranın dekorasyonu çok kötü,” dedi Daisy.

“Eve baktığımda ilk buraya gelmiştim. Menüyü görmek istemiştim. Burayı dekore eden insanları vurmak lazım.”

“Üzerini de harçla sıvayacaksın.”

Jones tek kaşını kaldırdı.

Daisy gözlerini şarabına dikti. Demek bugün Jones pek şaka kaldıracak gününde değildi. Gıcık herif. Daisy bir an Ellie’yi düşündü. Bayan Bernard’ı fazla yormayıp uyumuş muydu acaba? Sonra o düşünceyi bir kenara itti ve şarabından bir yudum daha aldı.

“Buraya neden geldiğimi tahmin ediyorsundur,” dedi Jones sonunda.

“Hayır,” diye yalan söyledi Daisy.

Jones iç geçirip eline baktı. “Buradaki işlerin gidişatından hiç memnun değilim.”

“Ben de öyle,” diye araya girdi Daisy. “Hatta ancak son birkaç gündür ilerleme kaydedebildik. Bunu hafta sonuna kadar telafi edeceğimizi düşünüyorum.”

“Ama yeterince iyi olmadığı...”

“Çok haklısın. Ben de yapı ustalarına memnun olmadığımı söyledim.”

“Benim memnun olmadığım, ustalar değil...”

“Evet, biliyorum. Tesisatçılar da var. Ama dediğim gibi o işi çözdük. Ücretlerinden kısarsak bütçenin altına inmeyi başarırız.”

Jones bir süre sessiz kalıp o koyu renkli kaşlarının altından ona şüpheyle baktı. “Bu işi benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?”

“Hayır.”

Bir süre gözlerini bile kırpmadan bakıştılar. Daisy hiç kımıldamadı. Hiç kimseye böyle bakmamıştı, Daniel’a bile. Teslim olan, alttan almaya çalışan hep kendisi olurdu. Kişiliği böyleydi.

“Planın bu kadar gerisinde kalmanın üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum Daisy. Her şey üst üste geliyor.”

“Benim için de öyle.”

Jones düşünceli bir ifadeyle alnını ovarak, “Bilemiyorum...” diye mırıldandı. Sonra tekrar, “Bilemiyorum,” dedi.

Tam o anda hiç beklenmedik bir şekilde kadehini kaldırdı. “Aman, boş ver. Son görüşmemizden bu yana kendini toparladığına göre buna bir parça göz yumabilirim. Şimdilik en azından.” Daisy’nin de kadehini eline almasını bekledikten sonra kadehlerini tokuşturdular. “Evet. Tanrı yardımcımız olsun. Beni hüsrana uğratma sakın.”

Jones’un tabiriyle at sidicine benzeyen şaraplarını içtikten sonra biraz daha rahatlamışlardı. Doğum yaptığından beri Irn Bru’dan daha ağır bir şey içmeyen Daisy o birkaç kadehle birlikte eski benliğini bulmaya başlamıştı ve bu da bambaşka bir Daisy’nin ortaya çıkacağı anlamına geliyordu.

Hızla sarhoş olmaya başladığı için önünde oturan adamın karşısında kontrollü davranması gerektiğini unutarak ona Ellie doğmadan önce erkeklere nasıl davranıyorsa öyle davranmaya başladı. Onunla flört etmeye çalışıyordu. “Peki gerçek adın ne?” dedi Daisy, Jones ikinci şışeyi sipariş ederken.

“Jones.”

“İlk ismin yani.”

“Onu kullanmıyorum.”

“Ne kadar... modernsin!”

Jones, “Kendini beğenmiş demek istedin sanırım,” diye homurdandı.

“Hayır. Şey, aslında evet. Yani kendine yeni bir isim takmışsın. Madonna gibi mi?”

“Güney Galler’de Inigo gibi bir Hristiyan ismiyle büyümeye çalış ve ne olduğunu gör.”

Daisy az kalsın içkisini püskürtüyordu. “Şaka yapıyorsun,” dedi. “Inigo Jones mu?”

“Annem mimariye ilgi duyardı. Bana West Country’deki Wilton House’ta hamile kaldığını söylemişti... Sorun şu ki sonradan o lanet şeyin tasarımcısının Inigo Jones olmadığını öğrenmişler. Onun yeğeniymiş.”

“Onun adı ne?”

“Webb. James Webb.”

“Webb,” diye tekrarladı Daisy. “Webby. Hayır, aynı tınıyı vermiyor.”

“Öyle.”

“En azından şimdi güzel yapılar konusunda nasıl bu kadar zevkli olduğunu anladım.” Daisy hiç utanmıyordu. Ama biri ondan hoşlanmaya başlıyordu. Bu ona zarar verecek olsa da.

Jones çatık kaşlarının altından ona baktı. Tek kaşını kaldırmış da olabiliirdi.

“Muhteşem olacak,” dedi Daisy kararlı bir ifadeyle.

“Olsa iyi olur.” Jones içkisini bitirdi. “Ama şu yeni pencerelerin elle yapılmasında ısrar edersen pek öyle olmayacak. Dün çerçevelere yakından baktım. Banyo pencereleri için çok fazla.”

Daisy ona sert bir bakış attı. "Ama el yapımı olmalı."

"Neden? Banyo pencerelerine kim bakacak ki?"

"Sorun o değil. Evin stiline uygun olan o. Bu tarzdaki evlere farklı pencere olmaz."

"Ben el yapımı pencere için ödeme yapmam."

"Ama ücreti kabul ettin. Birkaç hafta önce onay verdin."

"Tüm maddelere bakacak fırsatım olmadı."

"Seni kandırmaya çalışıyordum gibi konuşuyorsun."

"Durumu o kadar dramatize etme. Onlara yakından baktım ve kimsenin görmeyeceği bir yerdeki el yapımı pencerelere neden o kadar para vereyim ki, diye düşündüm."

Aralarında doğan o ufaklık sıcaklık da hızla kaybolup gitmişti. Daisy böyle olacağını biliyordu ve o sıcaklığı korumak adına geri çekilmesi gerektiğini de biliyordu. Ama elinde değildi. Pencereler önemliydi. "Ama onları onayladın."

"Ah, yapma Daisy. Konuyu değiştir artık. Biz ortak bir iş çıkarmaya çalışıyoruz. Sürekli sızlanırsan bu iş yürümez."

"Hayır. Asıl sen onayladığın bir şeyden cayarsan yürümez."

Jones ceketinin cebinden bir ilaç kutusu çıkarıp iki tableti ağzına attı. "Anladığım kadarıyla eğlence ve misafirperverlik, ortaklığın sana düşen kısmına dâhil değildi."

Daisy bozulmuştu. "Evet, haklısın. Beni insanlarla ilişki kurmak konusundaki becerilerim için işe almadın." Sesi soğuk ve mesafeliydi.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ah, yapma. Böyle bir tartışmaya girmek istemiyorum. En iyisi gidip bir şeyler yiyelim. Karnı tokken tartışmak isteyen bir kadınla henüz karşılaşmadım."

Daisy dilini tuttu.

"Evet, Daisy. Buraları sen biliyorsun. Beni güzel bir yere götür. Seveceğimi düşündüğün bir yere."

Arcadia'nın terasları adım adım gözler önüne seriliyor, karanlık köşeleri etraflarını saran çalılıklarla yumuşak bir görüntü elde ederken taş

zemini, pencerelerden süzülen ışıkla aydınlanıyordu. Aşağıdaki deniz yolunda insanlar kumsaldan evlerine gidiyor, tepelerindeki acımasız yapıyı güç bela fark ediyorlardı.

Jones bir avuç dolusu patatesi ağzına atarak, “Ev buradan güzel görünüyor,” dedi. “Farklı açıdan bakmak her zaman iyidir.”

“Evet.”

“Ama doğrusunu istersen beklediğim aç bu değildi.”

Surlarda otururken Daisy onun çok da neşeli bir adam olmadığını fark etti. Ama yemek yedikten ve susuzluğunu giderip baş ağrısını dindirdikten sonra Jones’un asabilliği de geçmişti. Daisy onu güldürmeye, kendine hayran bırakmaya çalışıyordu. Olduğu gibi davranan erkekler onu her zaman etkilerdi.

Daniel onun tam tersiydi; o tüm hislerini, muhtaçlığını, tutkusunu, öfkesini dışa vurur, Daisy geri çekilmek zorunda kalırdı. Ellie’ye kadar böyleydi bu. Her şey Ellie’ye kadardı. Daisy koyun karşı tarafındaki ışığa, içinde çocuğunun (bir umut) uyuduğu eve baktı ve kim bilir kaçınıcı defa o olmasaydı hayatları nasıl olurdu diye düşündü. O zaman Daniel kalır mıydı? Yoksa onu uzaklaştıran başka bir şey miydi?

Daisy surların soğuğunun pantolonundan içeri süzülüğünü fark ederek hafifçe kımıldandı. Sarhoştı ve bu da onu duygusal bir ruh haline doğru sürüklüyordu. Biraz toparlanma ümidiyle hafifçe doğruldu. “Çocuğun var mı?”

Jones patatesini bitirdi ve kâğıdını buruşturup yanına bıraktı. “Benim mi? Hayır.”

“Hiç evlenmedin mi?”

“Evlendim ama neyse ki çocuğum yok. Onlar olmadan da hayat yeterince zor zaten. Bu balık ve patates güzelmış. Uzun zamandır tırpana yememiştım.”

Daisy sessizliğini bozmadı. Gözlerini denize dikti ve karaya vuran dalgaların o dingin şırıltısını dinledi.

“Peki sana ne oldu?” diye sordu Jones birkaç dakika sonra.

“Ne?”

“Pek güzel şeyler olmamış galiba...”

“Ne? Ah, hayır. Bildiğimiz hikâye aslında. Kız ve erkek tanışır, kız hamile kalır, erkek erken orta yaş krizine girdiğini düşünerek kayıplara karışır.”

Jones güldü. Daisy bundan memnun mu olmalıydı, yoksa yaşadığı bu trajediyi komik bir hikâyeye dönüştürerek anlattığı için kendine mi kızmalıydı, bilemedi.

“Belki de haksızlık ediyorumdur,” derken buldu kendini bir anda. “Şu sıralar zor bir dönemden geçiyor. Ben onu kötölemek istemiyorum... Yani o iyi biri. Yalnızca kafası karışık gibi. Bu durum erkeklerin çoğuna zor gelir, değil mi? Uyum sağlamaları yani...”

Karanlığın içinden çıkan bir köpek, Jones’un bıraktığı paketleri koklamaya başladı. Arkalarındaki deniz yolunda yürüyen sahibi şimdi ona sesleniyordu.

“Birlikte çalıştığın adamdı bu, değil mi? Daniel.”

“Ta kendisi.”

Jones omuz silkip denize baktı. “Zormuş.”

“Hem de çok.” Daisy’nin sesindeki acı kendisini bile korkutmuştu.

Uzun bir sessizlik oldu.

Daisy akşam serinliğinde ürpererek kollarını göğsünde kavuşturdu. Anlaşılan şifon bluzu pek sıcak tutmuyordu.

Jones ay ışığının altında kısmen görünen şefkatli bir tebessüm eşliğinde, “Yine de...” dedi.

Elini ona doğru uzattığındaysa Daisy’nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama Jones onun hiç dokunmadığı patatesine uzanmıştı.

“...üstesinden geliyorsun. Öyle görünüyor.”

Sonra ayağa kalkıp Daisy’yi de kaldırdı. “Haydi gel Daisy Parsons, biraz daha içelim.”

Eve vardıklarında Bayan Bernard paltosunu çoktan giymişti. Jones koridordaki iki moloz yığınının üzerinden atlayarak geçti. “Araç yo-

luna girdiğini duyduğum,” dedi Bayan Bernard tek kaşını kaldırarak. “İyi vakit geçirdiniz mi?”

“Çok... verimliydi,” dedi Jones. “Çok verimli, değil mi Daisy?”

“Eminim Londra’daki iş toplantılarında balık ve patates kızartması yiyip insanların duvarına oturmuyorsundur,” dedi Daisy. İkinci şarap şişesi kötü bir fikir gibi gelse de sonradan buna gerek duymuşlardı.

“Ve alkol almıyorsunuzdur,” dedi Bayan Bernard ikisine birden bakarak.

“Ah, hayır,” dedi Jones. “Şarap her zaman vardır. Ama...” O noktada Daisy’yle göz göze geldiler ve ikisi birden kıkırdamaya başladı. “...bu kadar kaliteli olmaz.”

“O şarabı beğenmeyen birine göre çok içtin yine de,” dedi Daisy.

Jones duruma netlik kazandırmaya çalışırcasına başını iki yana salladı. “Şarap kötü de olsa içinde alkol var sonuçta. Biraz sarhoş oldum sanırım.”

“Sarhoş görünüyorsun zaten,” dedi Bayan Bernard. Belli ki durumu onaylamamıştı ama Daisy’nin bunu umursayacak hali yoktu.

“Fakat ben sarhoş olmam. Hem de hiç.”

“Ah,” dedi Daisy bir parmağını kaldırarak, “sarhoş olmazsın... aynı anda bir sürü ağrı kesici içmediğin zamanlarda belki. İkisini birlikte içtiğindeyse adamakıllı sarhoş oluyorsun bence.”

“Tanrım...” Jones pantolonunun cebini karıştırıp bir kutu çıkardı. “Alkolle birlikte alınmamalıdır.”

Bayan Bernard bir anda gözden kayboldu. Daisy onun Ellie’ye bakmaya gitmiş olabileceğini düşünerek bir sandalyeye çöktü. Ellie’nin ağlamamasını ümit etti çünkü merdivenlerden yukarı çıkabileceğini düşünmüyordu. “Sana kahve getireyim,” dedi ve ayağa kalkmaya çalıştı.

“Ben gidiyorum öyleyse,” dedi Bayan Bernard tekrar kapıda belirerek. “Görüşürüz, Jones, Daisy.”

“Şey... evet, evet, Bayan Bernard. Tekrar teşekkürler. Görüşürüz.”

Kapı sessizce kapandı. Bir dakika sonra Jones tekrar odaya girdi. Daisy bir anda onun varlığının farkına varmıştı. O polis memuru

onun arabasını Hammersmith Köprüsü'nden çektiğinden beri... bir erkekle tek başına kalmamıştı. Bu da içinde bir ağlama isteği uyandırdı.

Oda hâlâ boya kokuyordu, ortadaki kanepenin üstü tozlu örtülerle kaplıydı ve oda tek bir ampulle aydınlanıyordu. Yapım aşamasındaki bir yer için fazla samimi bir görüntüydü bu.

“İyi misin?” diye sordu Jones. Sesi kısıktı.

“İyiyim. Kahve yapayım,” dedi Daisy ve üçüncü girişiminde ayağa kalkmayı başardı.

Daisy mutfaktan oturma odasına gelene kadar kahvenin neredeyse üçte biri dökülmüştü ama Jones kahvenin eksildiğini fark edecek durumda değildi. Sallanıp ceplerini karıştırırken, “Arabamın anahtarlarını bulamıyorum,” dedi. “İçeri girdiğimde şu masanın üstüne koyduğuma yemin edebilirim.”

Daisy yatay haldeki eşyaların dönerek dengesini bozmasını engellemeye çalışırken etrafına bakındı. Odadan çıktığından beri dengesi daha da bozulmuştu ve Jones’un gözüne gittikçe çekici görünmesinden duyduğu kaygının yerini dengede durma kaygısı almıştı. “Ben görmedim.” Fincanı boya lekeleri içindeki sandığın üstüne koydu.

“Arabayı çıkarmadık, değil mi?”

“Çıkarmadığımızı biliyorsun. Döndüğümüzde yanından geçtik ve onu okşadın. Unuttun mu?”

“Orta yaşa gelince böyle oluyor,” diye mırıldandı Jones. “Arabanın güzelliğini fark ediyorsun. Bir sonraki aşama deri ceket olacak.”

“Saçını boyayıp kendine ergenlik çağında bir sevgili bulacaksın.”

Jones sessizliğe gömüldü.

Daisy de onu odada anahtarlarını ararken bırakıp cep telefonunu aramaya koyuldu ve tam o sırada telefonu cebinin içinde çalmaya başladı. Bu saatte onu kimse aramazdı. Daniel dışında. Ceketini araştırmaya başlayıp telefonun hangi cepte olduğunu bulmaya çalıştı. Bunu yaparken bir yandan da Daniel’in evde başka bir erkek olduğunu tahmin etmesinden endişelenmişti.

“Alo?”

“Benim.”

Daisy’nin suratı asıldı.

“Bay Jones’a arabasının anahtarını ona yarın getireceğimi söyle. Bu halde araba kullanması hiç iyi bir fikir değil ve sen de bunu ona söyleyecek pozisyonda değilsin. Onun çalışanı olarak...”

Daisy duvara yaslanırken telefonu kulağına yarım yamalak götürebilmişti.

“Yarın sabah saat sekiz gibi gelirim. Ellie’nin biberonu buzdolabında.”

“İyi ama nerede uyuyacak?”

“İsterse yürüyerek Riviera’ya gidebilir. Ya da kanepeye kıvrılsın. O cüsseye oraya sığar mı, bilemem tabii.”

Daisy telefonunu kapatıp duvardan çekildi ve tekrar oturma odasına döndü. Jones anahtarlarını aramaktan vazgeçip tozlu örtüyle kaplı kanepeye yığılmış, bacaklarını uzatmıştı.

“Anahtarı Bayan Bernard almış,” dedi Daisy.

Jones’un bunu algılaması biraz zaman aldı.

“Yanlışlıkla değil,” diye ekledi Daisy.

“Lanet olası kadın. Tanrım,” dedi Jones yüzünü ovuşturarak. “Sabah yedi kırk beşte toplantım var. Bu durumda Londra’ya nasıl gideceğim?”

Daisy’nin üzerine bir anda ağırlık çöktü; o eğlenceli, rahat atmosfer nedense bir telefonla birlikte aniden değişmişti. Haftalardır saat on olmadan uyuyordu ama şimdi saat gece yarısına yaklaşıyordu.

“Riviera’da bir oda tutmanı önerdi.” Daisy bir sandalyenin kenarına çöküp karşıdaki kanepeye baktı. “Ya da burada kalabilirsin. Ben kanepede uyuyabilirim.”

Jones kanepeye baktı.

“Sen kanepeye sığmazsın,” diye ekledi Daisy. “Ellie de erken uyandığı için seni uyandırabiliriz,” dedi ve esnedi.

Jones ona baktı, biraz daha ayık bir bakıştı bu. “Şu an Riviera’ya gidemem ama seni de yatağından edemem.”

“Fakat bu kanepede uyuyamazsın. Boyun kanepenin iki katı.”

“Tartışmadan duramaz mısın sen hiç? Sen kanepede uyursan, ben senin odanda uyursam ve bebek gece uyanırsa ne olacak?”

Daisy bunu düşünmemişti.

Jones eğilip başını ellerinin arasına aldı. Ardından başını kaldırıp sırtıttı; kocaman, imalı bir sırtıttı bu. “Tanrım, Daisy. Sarhoş geri zekâlılar gibiyiz, değil mi?” Tebessümü tüm yüzüne yayılmıştı. Ahlaksız, yaramaz adamlar gibi bakıyordu. Daisy yine rahatladığını hissederken Jones sözlerine devam etti: “Buraya seni işten çıkarmaya geldim ama şu hale bak. İki sarhoş geri zekâlı...”

“Patron sensin. Ben emirlere itaat ederim.”

“Yalnızca emirlere uyuyorsun, evet...” Jones ayağa kalkıp yalpalayarak merdivenlere doğru yürüdü. “Bak,” dedi Daisy’ye dönerek, “haddimi aşıyorsam açıkça söyle ama yatağın çift kişilik, değil mi?”

“Evet.”

“Bir ucunda sen uyu, bir ucunda da ben uyurum. Hiçbir şey olmayacak, kıyafetlerimizi çıkarmayacağız ve yarın sabah da bunun lafını bile etmeyeceğiz. Böylece ikimiz de rahat bir uyku çekeriz.”

“Olur,” dedi Daisy. Tekrar esneyince gözleri sulandı. O kadar yorgundu ki Ellie’nin beşiğinde bile uyuyabilirdi.

Jones ayakkabılarını çıkarıp kravatını gevşetmiş bir halde yatağa uzanırken, “Bir şey daha,” diye mırıldandı.

Daisy onun varlığını hissedip rahatsız olması gerektiğini bilse de bunu umursayamayacak kadar yorgun ve sarhoş bir halde uzanmıştı. “Ne?” diye mırıldandı karanlığa doğru. O sırada makyajını bile çıkarmadığını fark etti ama onu da umursayacak halde değildi.

“Çalışanım olarak sabah bana kahve yapman gerekir.”

“El yapımı pencere konusunda anlaşmamız şartıyla.”

Daisy onun içinden küfrettiğini duydu.

Sonra da gülümseyip elini yastığının altına gömerek uykuya daldı.

Bir zamanlar Daniel’in dönüşünün onda büyük bir heyecan yaratacağını, onu gördüğü anda içinin rahatlama ve sevinçle dolacağını düşünürdü. Çarkifelek misali dönüp göğe roket gibi kıvılcımlar saçaca-

ğını düşünürdü. Ama şimdi Daisy hiç de öyle olmayacağını biliyordu. Daniel'm tekrar hayatına girmesiyle derin bir iç huzuru bulacağını, iliklerine işleyen bir acının yok olacağını düşünürdü. Eve dönmek gibi bir şeydi bu. Eskiden biri aşkı buluşunu ona böyle tarif etmişti ve Daisy şimdi onun kollarında uzanırken o aşk geri geldiğinde de aynı şeyin yaşandığını anlıyordu. Eve dönmek gibiydi işte. Kıpırdandığında kol onu sıkıca sardı ve parmaklarına kenetlenen parmaklar uyumlu bir şekilde hareket etti. Daisy o ağırlığı üzerinde hissetmeyi özlemişti. Hamileyken o ağırlık ona fazla geliyordu, onu üzerinden atmak istiyordu ve yatağın bir kenarına kıvrılıp yastıklarla kendini korumaya alıyordu. Ama işte o ağırlık yine oradaydı.

Ama Daniel orada değildi.

Gözleri açılan Daisy o bulanık şekillerin netleşmesini bekleyip doğudan vuran sabah ışığına alışmaya çalıştı. Gözleri kurumuştı ve dili de ağzını hissetmesine engel olacak kadar şişmişti. Güçlkle fark etse de kendi odasında olduğunu biliyordu. Birkaç metre ötedeki Ellie beşiğinde dönerken derin uykudan uyanıklığa doğru kısa bir yolculuğa geçiş yapıyordu. Perdelerin arasından süzülen gün ışığı örtüsüne vuruyordu. Dışarıda bir arabanın kapısı kapandı ve yolda birinin konuştığı duyuldu. Bu muhtemelen yapı ustalarından biriydi. Daisy başını kaldırdığında saatin yediyi çeyrek geçtiğini gördü. Onu saran el üzerinden düşmüştü.

Daniel orada değildi.

Daisy doğrulurken zihni onu biraz geriden takip ediyordu. Yanında kapkara bir kafa yastığa gömülmüştü, saçları dağılmıştı. Daisy kımıldamadan oturup ona, buruşuk gömleğine baktı ve kelimeler ile görüntülerin oluşturduğu o karmaşık parçaları birleştirmeye çalıştı. Her şey ağır ağır gelen bir yumruk gibi yaklaşıp darbesini indirdi. Daniel değildi o. O kol Daniel'in kolu değildi. O geri dönmemişti.

O huzur gerçek değildi.

Ve Daisy aniden hıçkırıklara boğuldu.

Çakıl taşları hiddetle etrafa saçılıp Saab, Londra'ya doğru yola çıkarken Bayan Bernard, *neler olduğu çok aşikâr*, diye düşündü. Bunu anlamak için beyin cerrahı olmaya gerek yoktu. İçeri girdiğinde o ikisi birbirlerinin yüzüne bakamıyordu bile. Çocuğu siper gibi önünde tutan Daisy'nin yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve bembeyazdı. Bitkin haldeki Jones ise bir an önce kaçmanın yolunu arıyordu. Onca ağrı kesiciyi aldıktan sonra, bu akşamdan kalma halinden de başka bir sonuç çıkarmak mümkün değildi.

Dün gece aralarındaki o çekim, birbirlerini birkaç gündür değil de yıllardır tanıyorlarmış gibi yaptıkları tüm o imalı espriler başka bir sonuç doğuramazdı. Ayrıca Bayan Bernard içeri girer girmez kanepede kimsenin uyumadığını anlamıştı.

Anahtarları Jones'a uzatırken, "İş ile eğlenceyi birbirine karıştırmamanın bir bedeli her zaman vardır," demişti. Aslında içkiden bahsetmişti ama Jones ona sert bir bakış atmıştı, bu büyük ihtimalle çalışanlarına gözdağı verirken takındığı bir bakıştı. Bayan Bernard ise ona gülümsemekle yetinmişti. Onun gibi adamlardan korkmayacak kadar güçlü bir kadındı o. "Görüşürüz Bay Jones," demişti.

"Pek yakın bir zamanda görüşeceğimizi sanmıyorum," diye karşılık veren Jones, Daisy'ye hiç bakmadan arabasına atlayıp uzaklaşmıştı. Arabayı çalıştırırken kendi kendine, "Ah şu kadınlar!" diye mırıldanmıştı sanki.

Bayan Bernard bahçenin etrafından dolanıp eve doğru yürürken Ellie'ye sessizce, "Ne arsız bir annen var," dedi. "Sanırım tavsiyemi kelimenin tam anlamıyla uygulamış, değil mi? Neden bu kadar altüst olduğu belli."

Gerçekten utanç vericiydi. Jones o sarhoş haliyle dün akşam evin önüne çıktıklarında yaşlı kadına Daisy'nin hiç de düşündüğü gibi aptal bir kız olmadığını ya da yaşadıkları yüzünden kendini ona acındırmaya çalışmadığını söylemiş, şaşkınlık içinde başını iki yana sallayıp basitçe, "Hoş kız," demişti.

On Üç

Camille yosun maskesini Bayan Martigny'nin vücuduna sürdü ve maskenin eşit yayıldığından emin olmak için elini onun karnında dolaştırdı. Maske yer yer kurumaya başlamıştı bile. Camille çamura benzeyen o karışımdan pizza hamuruna domates sosu sürer gibi biraz daha sürdü. Sonra kadının karnına boylu boyunca streç film yayıp onu düzleştirdi ve hâlâ yumuşatıcı kokan iki tertemiz, sıcak havluyu üzerine serdi. Bu hareketin yorucu, titizlik gerektiren bir ritmi vardı ve Camille'in elleri kendinden emin, çevik bir şekilde hareket ediyordu. Bu, uykusunda bile yapabileceği bir işti ve şimdi de öyle yapıyor sayılırdı çünkü zihni uzakta, birkaç saat önce yaptığı konuşmada kalmıştı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Tess. Başını kapıdan içeri uzatınca balina sesleri ile dinlendirici elektronik müzik sesi içeri süzülmişti. "Bayan Foster'ın röflesini on dakika daha bekletmek gerektiğinden şu an boşum."

"Hayır, gerek yok. Ama çay veya kahve alabilirim. Bir şey içmek ister misin Bayan Martigny?"

"Teşekkür ederim Camille, tatlım. Her an uykuya dalabilirim."

Camille'in yardıma ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şey bir işti. Kappıyı Bayan Martigny ile yirmi dakikalık antiselülit maskesinin üstüne kapatıp, uzun zamandır zihninden uzak tutmayı başardığı kara bulutların yıkıcı bir şekilde yeniden toplandığını hissederken, Kay'ın o sabahki mahcup sözlerini hazmetmeye çalışıyordu. "Çok üzgünüm Camille. Burayı sevdiğini biliyorum ve sen benim birlikte çalıştığım

en iyi güzellik uzmanlarından birisin. Ama John hep Chester'a taşınmak istemiştir. Artık emekli de olduğuna göre ona itiraz etmek istemiyorum. Doğrusunu istersen bu değışiklik ikimize de iyi gelecek."

"Ne zaman satışa çıkarıyorsunuz?" Camille sakın bir ifadeyle konuşuyor, keyfinin kaçtığını gizlemeye çalışıyordu.

"Şey, henüz Tess'e ve diğerlerine bir şey söylemedim ama bu hafta satışa çıkarmayı düşünüyorum. Kâr elde etmeyi ümit ediyorum doğrusu. Aramızda kalsın ama zaten Tess'in uzun süre buralarda kalacağını sanmıyorum. Bildiğin gibi ne zamandır gözü dışarıda."

"Evet." Camille gülümsemeye çalışmıştı ama ikisi de söylenmemiş olanı, yani Camille'in işle ilgili beklentilerini dile getirmemişti.

"Çok üzgünüm hayatım. Sana böyle bir haber vermek istemezdim." Kay elini uzatıp Camille'in koluna af dilercesine dokunmuştu.

"Saçmalama. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın. Başka bir yerde olmak istiyorsanız neden buralarda vakit kaybedesiniz ki?"

"Şey, oğlum da orada, biliyorsun."

"Ailene yakın olmak iyi bir şey."

"Onu özledim. Hem şimdi Deborah da bebek bekliyor. Bunu sana söylemiş miydim?"

Camille gerekli teşvik edici sesleri çıkarmıştı. Kendi sesini uzaklardan, başka birine aitmiş gibi duyuyordu. Onaylıyor, sevincini dile getiriyor, güven verici sözler sarf ediyordu ama bir yandan da bütün bunların ne anlama geleceğine dair dehşet içinde içsel hesaplamalar yapıyordu.

Bundan daha kötü bir zamanlama olamazdı. Hal geçen gece ona komisyonunu on gün içinde alamazsa yenilgiyi kabul edip işi tamamen sonlandıracağını söylemişti. Üstelik bunu garip bir şekilde düz, duygusuz bir ses tonuyla söylemişti ama Camille o gece ona moral verme niyetiyle yaklaştığında Hal ona sırtını dönerek onu nazikçe geri çevirmişti. Camille de ısrar etmemişti, artık hiç ısrar etmiyordu zaten. "Onu zorlamadan, kendi kendine sana yaklaşmasına izin ver," demişti danışman. Ama Hal ona hiç yaklaşmazsa Camille'in ne yapması gerektiğini söylememişti.

Camille bakım odasının önünde öylece oturmuş, normalde onu rahatlatan sesleri yarım yamalak duyuyordu; fön makinesinin boğuk uğultusu, ahşap zeminde gidip gelen yumuşak tabanlı ayakkabıların sesi, insanların belli belirsiz konuşmaları...

Camille'in işini kaybetmesi Hal'in suçu değildi fakat o bunu da kendini paralamak için başka bir sebep, aralarındaki mesafeyi açacak başka bir güç olarak kullanacaktı. *Bunu ona şimdi söyleyemem*, diye düşündü. *Bunu ona yapamam*.

"İyi misin Camille?"

"İyiyim Tess, teşekkürler."

"Bayan Green'e aromaterapi yüz bakımı için salı gününe randevu verdim. Sen biraz yoğun görüldüğün için ona işlemi benim yapabileceğimi söyledim ama istemedi... Seninle konuşmak istediği bir şey varmış." Tess neşeyle güldü. "Bu kadınlar sana ne anlatıyor, çok merak ediyorum Camille. Bence günün birinde *News of the World* için muhteşem bir kaynağın olacak."

"Ne?"

"Bütün bu kadınların ilişkilerini falan dinliyorsun. Sır vermezsin, biliyorum ama ben bu kasabanın gerçekte tam bir ahlaksızlık yuvası olduğunu tahmin edebiliyorum."

Daisy kıyı boyunca beş yüz metre yürüyüp çakıllı koyun birkaç metre yukarısındaki otlarla kaplı küçük çıkıntıya oturdu. Ellie bebek arabasında huzurla uyuyordu. Gökyüzü parlak ve hareketsizdi, dalgalarsa kumsalda parmak ucunda hareket edercesine nazikçe ileri geri gidip kıyıya vuruyordu. Daisy mektubu elinde tutuyordu.

Bana büyük ihtimalle kızgınsın, biliyorum. Ve bunun için seni suçlayamam. Ama Daise, burada olduğum süre içinde düşünme fırsatım oldu ve şunu fark ettim ki benim bir bebek isteme şansım bile olmamış. Bir anda karşıma çıktı. Ve onu sevsem de bizi, hayatımızı bu şekilde etkilemesini sevmedim.

Daisy ağlamadı. Ağlayamayacak kadar soğumuştı ondan.

Seni özlüyorum. Gerçekten özlüyorum ama kafam hâlâ çok karışık. Şu an kafam nerede, bilmiyorum. Doğru düzgün uyuyamıyorum. Doktorum bana antidepresan yazdı ve düzenli olarak bir danışmana görünmemi tavsiye etti. Ama bu da çok acı verici bir süreç olacakmış gibi geliyor. Seni görmeyi çok istiyorum... Fakat şu an için görüşmemizin bize bir faydası olur mu, bilmiyorum.

Daniel mektuba beş yüz sterlinlik bir de çek eklemişti. Annesinin hesabındandı.

Bana biraz zaman ver. Söz veriyorum, seni arayacağım. Ama biraz daha zamana ihtiyacım var. Çok üzgünüm Daise. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum ve seni kırdığımı biliyorum. Bazen kendimden nefret ediyorum.

Hepsi bu kadardı. Yaşadığı travma, mücadelesi bundan ibaretti. Mektupta tek bir soru işareti yoktu, ona kızının nasıl olduğunu sormamıştı. Ellie katı yiyecekler yemeye başlamış mıydı? Geceleri uyuyor muydu? O pembe parmaklarıyla nesneleri tutmaya başlamış mıydı? Daisy bu durumun üstesinden gelebiliyor muydu? Daniel'ın Ellie'ye dair yazdığı tek şey kendi kafa karışıklığıydı. *Bencilliği yalnızca öz farkındalıktan yoksun oluşuyla örtüşüyor*, diye düşündü Daisy. "Ben senin bir baban olsun istedim," dedi kızına sessizce. "Hakkın olan baba sevgisini almanı istedim. Ama sen kendinden başkasını düşünmeyen pısrırığın tekiyle karışlaştın."

Her şeye rağmen, Daniel'ın yazdığı kelimelerde konuşma tarzını yansıtan bir şey, Daisy'nin uzun zaman boyunca sevdiği duygusal bir baskının gizli saklı yansıması vardı. Ve Daisy'nin hissetmeye hazır olup olmadığını pek de bilmediği bir dürüstlük... Daniel bebeğe ha-

zır olup olmadığını bilmiyordu. Belli bir süre bu konuda gerçekten dürüst olmuştu. “İşler yolunda gitmeye başladığında tatlım,” derdi. Ya da “Biraz birikimimiz olduğunda.” Daisy ona hamile olduğunu söylediğinde Daniel duygularını gizlemeyi başarsa da Daisy onun biraz sinirlendiğini fark etmişti. Dışarıdan bakıldığında Daniel ona destek oluyormuş gibi görünüyordu, doğum öncesi kurslarına ve kontrollere onunla birlikte gitmiş, ona doğru sözleri söylemişti. Defalarca bunun Daisy’nin hatası olmadığını söylemişti. Bunu birlikte yapmışlardı. “Tango iki kişilik bir danstır,” diye eklemişti Julia da.

Ama her zaman öyle olmuyordu, değil mi?

Daisy çimenlerin üstünde otururken ilk kez geçmişi düşünmeye başladı. Ellie doğduktan sonrasına değil, doğum kontrol hapı kutusuna şöyle bir bakıp onu çöpe attığı güne, on dört ay öncesine gitti.

“Ön taraftaki iki odayı bitirdiler. Görmek ister misin?”

Bayan Bernard yeni uyanan Ellie’yi bebek arabasından alırken Daisy gelip büyük, beyaz kapıyı arkasından kapattı. “Yataklar yarın geliyor, böylece odaların işi neredeyse bitmiş olacak. Perdecı de öğleden sonra beni tekrar arayacak.”

Soğuktan donan ve bitkin düşen Daisy paltosunu çıkarıp resepsiyon masasına dönüşecek yere bıraktı. Masa, Camden’da bulunduğu, 1930’lardan kalma bir parçaydı ve Daisy onu geçen hafta teslim aldığından beri üzerindeki koruyucu hava kabarcıklı naylonu çıkarmamıştı. Onu Jones’a göstermek istiyordu ama en son görüştükleri on gün öncesinden beri doğrudan konuşmamışlardı. Olağan dışı neşeli görünen Bayan Bernard şimdi arkasından geliyordu. “Bak, bahçeleri de düzenlemeye başladılar. Seni arayacaktım ama zaten erken gelirsın diye tahmin ettim.”

Daisy yeni gübrelenmiş toprağa dikilen seçme ağaç ve çalılıkların bulunduğu basamaklı terasa baktı. Leylak ve morsalkım gibi aşırı büyümüş bitkiler incelikle kesilmiş, böylece yabani görünimleri ve büyüsü korunmuştu. Ovulup yenilenen teraslar etraflarındaki organik görünüme karşı çıplak ve tertemiz görünüyordu. Ada çayı ve dağ

kekiğinin kokusu, yeni açan çiçeklerin ağırlığının uzun, ince dallarını eğdiği kelebek çalısının kokusuna karışıyordu.

“Çok farklı görünüyor, değil mi?” Bayan Bernard gülümsüyor, Ellie’ye bir şeyleri işaret ediyordu.

Bunu yapmayı seviyor, diye düşündü Daisy. Yaşlı kadının bunları Camille’le yapamadığını düşündüğündeyse içi parçalandı. “Az kaldı,” dedi etrafına bakınarak. Nadiren hissettiği o başarı ve memnuniyet duygusu, şimdi iyi olan her şeyi sömürüyormuş gibi görünen kapkara boşluğun yerini almaya başlamıştı. Hâlâ programın gerisindeydiler ama durumu kurtarmaya başlamışlardı.

Tadilat gerektiren odalar açık ve aydınlıkken yeni takılan elektronik panjurlar, devasa büyüklükteki tepe penceresinden içeri ışık gelmesini sağlayarak onları gün ortasının o bunaltıcı sicağından koruyordu. En az üç yatak odası şu an yalnızca mobilyaların gelmesini bekliyordu ve yeni sıvanmış duvarlardan taze boya kokusu yayılırken yeni cilalanan zikzaklı parke zemin, ustaların işi bitene kadar orada kalacak olan bir toz tabakasının altındaydı. Paslanmaz çelik üniteler endüstriyel buzdolapları ve dondurucularla birlikte mutfaklara yerleştirilmişti, banyolarınsa ancak bir tanesine tuvalet ekipmanı yerleştirilmişti. İşin temel kısmı bittikten sonra Daisy detayları düşünmeye başlamıştı. En iyi yaptığı şey buydu. Küçük bir antika kumaş parçası bulmak için ya da tabloların duvarlara nasıl asıldığını veya kitapların nasıl yerleştirildiğini görmek için referans kitaplarına saatlerce keyifle bakabiliyordu. Gelecek hafta Bayan Bernard’ın evin fotoğraflarını sakladığı albümlerini inceleyecekti. İşin “Daniel’la ilgili kısmını” bitirene kadar bakmamaya karar verdiği bir hazineydi o albümler.

“Ah, sana bir şey daha söyleyecektim. Şu köşedeki koltuğu da parçalıyorlar. Ahşabı iyice çürümüş. Ama marangoz aynısını yapabileceğini söyledi. İnsanları sıkıntıya sokmaya değmez, diye düşünüyorum. Bir de şu yan taraftaki yaseminlerin, olukları tıkadığı için budanması gerekiyormuş ama hiç sorun değil. Onu Camille küçükken ben kendim dikmiştim,” diye açıkladı Bayan Bernard. “Şu kokuyu alıyor musun? Güzel kokan şeyleri severdi.”

Daisy kaşlarını çatarak yaşlı kadına baktı. “Sorun olmaz mı?”
“Neymiş o sorun olabilecek şey?”

“Bütün bu yıkıp dökme işleri. Burası yıllarca senin evin oldu ve ben onu yıkıp kendi isteğime göre şekillendiriyorum. Eskisinden çok farklı bir yere dönüşecek.”

Bayan Bernard’ın yüz ifadesi değişmişti. “Neden sorun olsun ki?” dedi ve sinirli çıkan ses tonuna rağmen umursamaz bir şekilde omuz silkti. “Geriye bakmanın bir anlamı yok, değil mi? Artık var olmayan bir şeye takılmak anlamsız.”

“Ama bu senin geçmişin.”

“Üzülmemi mi tercih ederdin? Ağlayıp sızlanmamı, ‘Ah, eskiden hiç böyle değildi,’ dememi mi isterdin?”

“Elbette hayır ama...”

“Ancak yaşlı insanlar geçmişi dillerinden düşürmezler. Evet, saçlarımı boyamıyorum ve indirim kartım da yok ama duvarları sarıya boyamana, üzerine mavi benekler yapmana karışmam... O yüzden hep dediğim gibi istediğini yapabilirsin. Ayrıca herkesin onayını almaya çalışmaktan vazgeç.”

Daisy konunun ne zaman kapandığını bilirdi. Dudağını ısırdı ve çay yapmak için eve girdi. Ustabaşı Aidan mutfaktaydı ve arkasındaki radyodan boğuk bir ses yayılıyordu.

“Sana toplantıyı anlattı, değil mi?” Adam parmaklarıyla bir çantayı sıkıyordu ve zayıf yüzüne açık turkuaz Farrow and Ball boyası bulaşmıştı.

“Ne toplantısı?”

“Şu oteldeki kadının yaptığı toplantı. Otele ilgili toplantı düzenledi. Konseyin senin çalışmanı durdurmasını istiyor.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Hayır, ciddiymim.” Adam çantayı çöp poşetinin iki katı büyüklüğündeki naylon bir torbanın içine koydu ve yeni paslanmaz çelik üniteye yaslandı. “Bu akşam oraya gitsen iyi olur. Patronumu da getiririm. Bu tür yerleri bilirsin. Bu kadınlar bazen gerçekten korkunç olabiliyor.”

“Benim o kadından ödüm kopuyor.” Tesisatçı Trevor kafasını uzatmış, bisküvi bulmaya çalışıyordu. “Ellili yaşlarının sonlarında, köpekli bir kadın bu, değil mi? Gazete bayisinden sigara aldığım sırada yakama yapıştı. Bana ne yaptığımı bilmediğimi ve Pandora’nın kutusunu açtığımı falan söyledi.”

“Bar yüzünden,” dedi Aidan. “Bar istemiyorlar.”

“Ama barsız otel olur mu?”

“Bana sorma tatlım. Ben sana onların neden bu kadar sızlandıklarını anlatıyorum.”

“Ah, lanet olsun. Şimdi ne yapacağız peki?” Daisy’nin yeni kazandığı soğukkanlı hali şimdi yine paramparça oluyordu.

“Ne demek istiyorsun?” Bayan Bernard kucagında Ellie’yle birlikte kapıda durmuştu. “Yapacak bir şey yok. Oraya gidip anlattıklarını dinleyeceksin ve karşılarında dimdik durup onlara hepsinin geri kafalı aptallar olduklarını söyleyeceksin.”

“Çok doğru,” dedi Trevor.

“Onlara gerçeği anlat. Onları ikna etmeye çalış.”

“Herkesin içinde mi konuşacağız?” Daisy’nin gözleri kocaman olmuştu. “Hiç sanmıyorum.”

“O halde Bay Jones’u çağır. O konuşsun.”

Daisy, Jones gittiğinden beri yaptıkları iki konuşmayı düşündü. Adam onunla ilgili önceki görüşünü tekrar benimsemeye başlamış gibiydi; garip, aşırı duygusal, dengesiz. Daisy’yle konuşurken temkinli ve ilgisizdi. Telefon konuşmalarını zamanından önce ve aniden kesiyordu. Daisy o taşkınlık yüzünden hâlâ ne kadar aptal olduğunu düşünürken gönül alıcı bir tavırla ona bir daha ne zaman geleceğini sormuştu. Jones da, “Neden?” demişti. Daisy bu işin üstesinden tek başına gelemeyeceğini mi düşünüyordu?

“Hayır,” dedi Daisy öfkeyle. “Buraya gelmesini istemiyorum.”

“Ama onlarla senden daha iyi mücadele edebilir.”

“Gitmeyeceğiz. İşimize bakacağız ve her şeyi olurlarına bırakacağız.”

“Ah, bu çok cesurca. Sylvia Rowan’ın seni herkese kötölemesine izin ver.”

Bayan Bernard'ın o alaycı ses tonunda son derecede can sıkıcı bir şey vardı. Daisy o ses tonunu sık sık duyduğunu düşündü. "Bakın, ben herkesin içinde konuşamam."

"Bu çok saçma."

"Ne?"

"Kendi işini anlatmak istemiyorsun. Kendini karşısında gülünç duruma düşürdüğün için Jones'u aramıyorsun. O halde otur ve herkesin üstüne gelmesini bekle. Saçmalıktan başka bir şey değil bu."

Daisy daha fazla dayanamadı. "Ah, sen hayatın boyunca hiç yanlış bir şey yapmadın, değil mi? İyi bir adamla evlendin, aile kurdun, toplumun saygın bir üyesi olarak yerini aldın. Kendinden bir an olsun şüphe etmedin. Bravo sana Bayan Bernard."

"Bu da ne bildiğini gösteriyor işte. Ben sana yalnızca senin durumunda biraz dik durman gerektiğini söylüyorum."

"Benim durumumda mı? Benim alnım ak Bayan Bernard. Dışarıda, Stepford Kadınları'nın kasabasında çocuklarını tek başına yetiştiren insanlar var ve kimse senin dediğin tarzda o kadınların 'durumunu' yadırgayıp onları eleştirmiyor."

"Ben neyin ne olduğunu biliyorum..."

"Böyle olmasını ben istemedim, tamam mı? Ben bir aile kurduğumu sanıyordum. Bekâr bir ebeveyn olacağım aklıma bile gelmemişti. Babasının artık hiç tanımadığı bir bebekle inşaat halindeki bir yerde, hiçbir şeyi beğenmeyen lanet olası kocakarılarla hayatımı geçirmek gibi bir planım olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Sence istediğim bu olabilir miydi?"

Trevor ve Aidan bakıştılar.

"Bu kadar gerilmeye gerek yok."

"Benimle uğraşma öyleyse."

"Sen de bu kadar hassas olma."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ayrıca Jones'un karşısında neden kendimi küçük düşürmüştüm?"

Bayan Bernard adamlara baktı. "Bunu burada söylemem uygun olmaz."

“Neyi?”

“Ah, bizden çekinmenize gerek yok.” Aidan elinde fincanıyla tezgâha yaslandı.

Bayan Bernard ilk kez dengesini kaybetmiş gibiydi. “Şey. Belki doğru olanı yaptığını sandın... hayatına devam etmeyi...”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sen ve o. O sabah.”

Daisy kaşlarını çatıp bekledi.

Adamlar hiç kımıldamadan onları dinliyordu.

“Sanırım gençler son dönemde biraz farklı düşünüyor... Her şey farklı...”

“Tanrım, onunla yattığımı sanıyorsun, değil mi? Buna inanamıyorum...” Daisy neşesiz bir kahkaha attı.

Bayan Bernard onun yanından geçti ve pencereden Ellie’ye ilgi çekici bir şeyler gösterdi.

“Aslında bu seni hiç ilgilendirmez Bayan Bernard ama o gece Bay Jones’la birbirimize elimizi bile sürmedik. Burada kalmaya mecburdu çünkü arabasının anahtarlarını almıştın. Burada kalmasının başka bir sebebi yoktu.”

“Ama hoş adam,” diye araya girdi Trevor.

“Gerçekten hoş. Ben olsam onunla çıkardım. Yani kız olsaydım.” Aidan sırtıttı.

Bayan Bernard döndü ve yanlarından geçip gitti. “Ben öyle bir şey söylemedim,” dedi giderken. “Onun yanında sarhoş olmandan bahsediyordum, o kadar. Sonuçta o senin patronun. Ama istemezsen fikrimi de söylemem.”

“İstemiyorum. Hatta mümkünse yalnız kalmak istiyorum.”

“Olur, o kısmı hiç zor değil. Al bebeğini. Ben gidip biraz alışveriş yapacağım.” Bayan Bernard, Daisy’nin yanından geçerken küçük kızı ona uzattı ve evden çıktı.

“Daisy? Her şey yolunda mı?”

“Hayır. Evet. Bilmiyorum. Ben yalnızca bir dost sesi duymak istedim.”

“Ne oldu hayatım?”

“Ah, biliyorsun işte. Evle ilgili sıkıntılar.” Daisy parmağını ahizede gezdirdi. “Bir de Daniel bana bir mektup yazdı.”

“İşte buna üzüldüm çünkü ben onun ölmüş olmasını ümit ediyordum. Niçin yazmış?”

“Kafasının karışık olduğunu, mutlu olmadığını söylemek için.”

“Ah, zavallı Daniel. Tabii bu kadarı onu aştı. Şimdi ne yapacakmış peki?”

Daisy, Julia’yı aramanın çok da iyi bir fikir olmadığını fark etti.

“Hiç. Kendini toparlamaya çalışıyormuş.”

“Seninle ilgili ne düşünüyormuş?”

“Unut gitsin Ju. Bu konuyu konuşmayalım bence. Ellie iyi. Katı yiyecekler yiyor ve tek başına oturmaya da başladı gibi. Deniz havası yanaklarına renk kattı. Yoğunluk azalıp da havalar biraz daha ısındığında onu denize götüreceğim.”

“Çok sevindim... Sizi görmeye gelebilir miyim? Küçük bebeklerimi özledim.”

Bu ifade Daisy’ye çok sinir bozucu gelirdi. “Şu hafta geçsin, seni ararım.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi Daise? Yanımıza gelebilirsin. Ne zaman istersen. Don da oralara gitmene izin verip seni kendi haline bıraktığım için bana kızıyor.”

“Ben iyiyim.”

“Yine de düşün. Sıkılırsan gel. Kendini yalnız hissetmeni istemiyorum.”

“Düşüneceğim Ju.”

“Ayrıca *Essex*’ten bahsediyoruz Daise.”

Alderman Kenneth Elliott, Kasaba Kulübü haftalık olağan bingo gesini iptal etmişti ve oyuna gelen birkaç emekli, yapılması planlanan toplantıyla teselli bulmaya çalışıyordu. Toplantıya katılmak ile eve

dönmek arasında kalanlarsa dışarıda üzüntülerini birbirlerine dile getiriyordu. Ama çoğunluk her ihtimale karşı kartlarını hazır tutarak plastik sandalyelere oturmuştu. Kapağı bir yolcu gemisine atma hevesindeki oyun yöneticisi eski DJ, dışarıda öfkeyle sigarasını içiyor, bu durumda alamayacağı on beş sterlini düşünüyordu. Bu durum, hepsi de aniden bastıran sağanağa göğüs geren Merham sakinlerinin daha en başından neden bu kadar gergin olduğunu açıklıyordu.

Açık, bordo bina, içinde veya dışında herhangi bir estetik kaygı gözetmeksizin 1970'lerin sonlarında yapılmış, ısıtma sistemi doğru düzgün çalışmayan bir yapıydı. Merham'ın gece saat bire kadar açık olan bir kulübü vardı ve sosyalleşme günü olan salı günleri bingo oynanır, anneler ile çocukları sandalyelerin düzenlenmesi ve aşırı büyük kupalardan çay ikramı, ucuz bisküvi ve portakal suyu ikramı için nazikçe tartışıldırı.

Girişteki duvarlarda A4 kâğıdında otobüs servis numaraları, güvenilir ilaç tavsiye hattının numarası ve zihinsel ve bedensel engelli çocuklar için yeni bir oyun seansının tanıtımı asılıydı. Eski DJ'in görmediğı küçük bir ilandaysa salı günkü bingonun iptal edildiğı yazıyordu. Üzerinde mor mürekkeple "Yardım – Standartlarımızı Yükseltin" yazan yeni bir poster, diğeri tüm tanıtımlara hâkim olacak büyüklükteydi. Merham sakinleri, genç jenerasyonu ve Merham'ın geleneksel yaşam tarzını korumak adına nedense "aktrisin evi" olarak bilinen yerin yıkıcı gelişimine dur demeye çağrılıyordu.

Daisy sırtları ona dönük olan ve çoğunlukla orta yaşlı olan insanların sandalyelere doğru ilerleyip beklenti içinde sahneye bakmalarını izlerken hemen dönüp nispeten sessiz Arcadia'ya koşmamak için kendini zor tuttu. Onu tutan tek şeyse Jones'un ve Bayan Bernard'ın onun hakkındaki eşit düzeyde dehşet veren fikirleriydi; zayıf, yüreksiz ve garip. Gitmeyecekti. Ellie'yi aynı anda hem Bayan Bernard'ın üst üste üzerine attığı örtülerden hem de arabasından kurtarıp arabayı bir köşeye koydu ve elinden geldiğince dikkat çekmeden arka sıralardan birine gidip oturdu. Bu sırada salonda fazla gürültü olmamasının

rahatlığını üzerinde taşıyan kısa boylu, tıknaz belediye başkanı, Sylvia Rowan'ı sahneye davet etti.

"Bayanlar ve baylar! Hepinizin bir an önce eve gitmek istediğini bildiğim için lafı kısa keseceğim." Kırmızı, küçük ceketi ve pilili eteğiyle muhteşem görünen Bayan Rowan salonun ön tarafındaki kürsüde durmuş, ellerini göğsünün hemen altında kavuşturmuştu. "Katılımınız için teşekkür ederim. Bu bize çok sevgili ülkemizin en azından bazı kesimlerinde toplum ruhunun ölmediğini gösteriyor!" Alkış bekliyor-muşçasına gülümsedi ama sonra birkaç kişinin onunla görüş birliği yaptığına dair fısıldaştığını duyunca konuşmasına devam etti: "Bu toplantıyı düzenledim çünkü bildiğiniz gibi Merham'ın Clacton ve Southend gibi olmaması için yıllarca uğraş verdik. Tüm başkaldırlara rağmen bu kasabada her yerde alkol satışını kısıtladık. Bazıları geri kafalı olduğumuzu düşünebilir ama ben burada diğer kasabalar gibi bar ve gece kulüplerinin sıra sıra dizilmesine izin vermeyerek Merham'da aile değerlerini koruduğumuzu, küçük kasabamızın belli standartları olduğunu düşünmekten mutluluk duyuyorum."

Arka sıralardan gelen boğuk sesli, "Bravo!" nidaları karşısında gülümsedi. Daisy ise Ellie'yi nazıkçe sallamaya başladı.

"Bana göre Merham, İngiltere'deki en şirin kıyı kasabası. İçmek isteyenler için Bay ve Bayan Delfino'nun işlettiği Hint restoranı ve bizim işlettiğimiz Riviera Oteli var. Bu kadarı kasabamızın sakinleri için her zaman yeterli olmuş, kasabamızı diğer kıyı kasabalarını gele-neksel olarak etkisi altına alan zararlı unsurlardan korumuştur. Ama şimdi..." Sylvia salondakilere göz gezdirdi, "...şimdi tehdit altındayız."

Yere sürtünen bir ayakkabının ya da cep telefonunun kulak tır-malayan sesi dışında salon sessizdi.

"Tabii ki kasabamızın en güzel yapılarından birinin yenilenmesi güzel. Planlama memurundan öğrendiğim kadarıyla evin geçmişi ko-runacak. O evin geçmişini bilenlerimiz bunun ne anlama geldiğini de bilir zaten!" Sylvia'nın küçük, gergin kahkahasına salondaki bazı yaşlılar eşlik etti. "Ama bildiğiniz gibi burası özel kullanım için yapılmıyor. Uzun yıllardır burada yaşayanlarımızın da çok iyi bildiği aktrisin evi

Londralılara yönelik bir otel olacak. Kendi tarzındaki insanların şehrin dışında kalacağı bir yer olmasını isteyen Soho'daki bir gece kulübünün sahibi tarafından yaptırılıyor. Şimdi Soho müdavimlerinin buraya gelip Merham'ı özel oyun bahçesi gibi kullanmalarını gerçekten isteyip istemediğimizi sorgulayabiliriz ama bu da yetmezmiş gibi evin yeni sahibi..." Sylvia elindeki kâğıda baktı, "...bir helikopter pisti yapılması için izin almaya çalışıyor. Gece gündüz tepemizde dolaşan helikopterlerin ne kadar gürültü çıkaracağını tahmin edersiniz. Üstelik bir değil, iki barı olacak ve açılış saatleri erken olacak. Anlayacağınız günün her saatinde ortalıkta gezinen sarhoşlarla karşılaşma riskimiz artacak ve bu insanların küçük kasabamıza uyuşturucunun yanı sıra başka şeyler getireceğinden de emin olabilirsiniz. Evet, baylar ve bayanlar. Ben böyle bir şeyi sineye çekemem. Bana kalırsa parlamento üyemizi ve planlama memurunu burada bir otel yapılması için verdikleri izni geri çekmeye zorlamalıyız. Merham'ın buna ihtiyacı yok ve kesinlikle böyle bir şey istemiyor!" Sylvia buruşuk bir kâğıt parçasını kafasının üstünde sallayarak konuşmasını bitirdi.

Daisy etrafında onu onaylayan bakışları görünce içinin karar-
dığını hissetti.

Belediye başkanı kürsüye gidip kıpkırmızı yüzlü Bayan Rowan'ı "ateşli sözlerinden" ötürü tebrik ettikten sonra diğerlerine onun sözlerine ekleyecek bir şeylerinin olup olmadığını sordu. Daisy elini kaldırdı ve beklenti dolu iki yüz çift göz ona döndü. "Şey, ben Daisy Parsons, evin tasarımcısı..."

"Yüksek sesle konuş!" diye seslendi ön taraftan biri. "Seni duyamıyoruz."

Daisy iki sıra halindeki sandalyelerin arasında yer alan koridoru geçip derin bir nefes aldı. Salona, birbirine karışmış ucuz parfüm kokularıyla dolu dumanlı bir hava hâkimdi. "Ben Arcadia Evi'ni yenileyen tasarımcıyım ve Bayan Rowan'ın sözlerini dikkatle dinledim." Daisy gözlerini karşısında oturanların başlarının üstüne dikti ki hiçbiriyle göz göze gelmesin. Çünkü yüz ifadelerini görürse sözlerine devam edemeyeceğini biliyordu.

“O eve karşı güçlü duygular beslediğinizi biliyorum ve bu gerçekten de hayran olunası bir şey. Orası güzel bir ev ve gelmek isteyen herkes...”

“Daha yüksek sesle konuş! Seni duyamıyoruz!”

Daisy devam etti: “Neler yaptığımızı görmek isteyeniniz varsa kapımız herkese açık. Hatta evin geçmişini bilenleriniz, daha önce orada yaşayanları tanıyanlarınız varsa onları dinlemeyi de isterim çünkü yeni dekorasyonda evin geçmişine dair öğeler de kullanmak istiyoruz. Kayıtlı olmamasına rağmen tasarımının ardında yatan değerleri çok merak ediyoruz.”

Kucağındaki Ellie kımıldanınca gözleri cam düğmeler gibi parlak ve yuvarlak göründü.

“Bayan Rowan haklı, helikopter pisti için de başvuru yapıldı. Ama pist kasabanın dışında olacağı gibi belli zaman aralıklarında kullanılacak ve doğrusunu isterseniz öyle bir pist yapacağımızı da pek zannetmiyorum. Eminim ziyaretçilerin çoğu buraya arabayla ya da trenle gelecektir.” Daisy salondaki tepkisiz insanlara baktı. “Ve evet, biri içeride, biri dışarıda olmak üzere iki bar için ruhsat talebinde bulunduk. Ama Arcadia’ya gelecek olanlar sarhoş holiganlar olmayacak, ucuz elma şarabı içip kumsalda yumruk yumruğa dövüşmeyecekler. Onlar cin tonik ve yemeklerinin yanında bir şişe şarap içen zengin, uygar insanlar. Belki de burada olduklarının farkına bile varmayacaksınız.”

“Sesler o evden dışarıya taşıyor,” diye araya girdi Sylvia Rowan. “Dışarıda bar yapmayı düşünüyorsanız müzik de olacaktır, başka şeyler de. Rüzgâr belli bir yönden estiğinde bütün kasaba oradan gelen sesleri dinleyecek.”

“Sahibine endişelerinizi bildirirseniz eminim buna da bir çözüm bulabiliriz.”

“Anlamadığınız şey şu: Biz bunların hepsini daha önce de yaşadık Bayan Parsons. O evde ne partiler, ne eğlenceler gördük ve hiçbiri de hoşumuza gitmedi.” Salondan onay mırıltıları yükseldi. “Üstelik bu, kasabadaki restoranları da olumsuz yönde etkileyecek.”

“Aksine işleri açılacak. Bu tüm kasabadaki dükkânlar için de geçerli.”

Ellie beklenmedik bir anda ağlamaya başlayınca Daisy onu diğer tarafına aldı ve kızının kulak tırmalayan sesine rağmen söylenenleri duymaya çalıştı.

“Var olan bağlantılarımızı da geriletecek.”

“Bu iki pazarın aynı tipte olduğunu sanmıyorum.” Salonun orta yerinde duran Daisy kendini hayatı boyunca bu kadar yalnız hissetmemişti.

“Ah, Tanrı aşkına Sylvia, senin o muhteşem oteline pazar çayına gelen insanların sözüm ona modern barlarda bateri ve bas çaldığını hiç sanmıyorum.”

Daisy sol tarafına baktığında Bayan Bernard’ın birkaç sıra ötede bir yanında kocası, diğer yanında Camille ve Hal’le birlikte durduğunu gördü. Yaşlı kadın dönüp etrafındakilere şöyle bir göz attı. “Bu kasaba ölüyor,” dedi ağır ağır. “Bu kasaba tek ayağının üzerinde durmaya çalışıyor ve hepimiz bunun farkındayız. Okulumuz tehdit altında, ana yoldaki dükkânların yarısı kapandı ya da ikinci el mallar satmaya başladı, pazarımızdaki ürünler her hafta azalıyor çünkü tezgâhları ayakta tutacak kadar müşteri yok. Pansiyonlarımız bile kapanmaya yüz tuttu. Artık geriye bakmayı bırakıp değişim fırsatlarını engellemekten vazgeçmeli, kasabaya biraz olsun nefes aldirmalıyız.”

Bayan Bernard serçe parmağını Ellie’nin ağzına koyup onu ileri geri sallayan Daisy’ye baktı.

“Yabancıların aramıza girmesinden rahatsızlık duyabiliriz ama işimize hareket katmak, gençlerimizin burada bir gelecek kurmasını istiyorsak birilerinin ilgisini çekmeliyiz. Üstelik Londralı zenginlerin gelmesi hiç kimsenin gelmemesinden iyidir.”

“Konuk Evi Birliği olsa bu söylediklerin zaten gerçekleşmeyecek miydi?” dedi ön sıralardan yaşlı bir kadın.

“Peki Konuk Evi Birliği’ne ne oldu? Ortaklığa degecek kadar konuk evi kalmadığı için o da bitti.” Bayan Bernard dönüp kaşlarını

çatarak Sylvia Rowan'a baktı. "Son beş yılda kaçınız gelirinin arttığını söyleyebilir? Haydi, söyleyin!"

Salonun genelinde fısıldaşmalar başlamıştı, başlar iki yana sallanıyordu.

"Evet, işte böyle. Ve geri kafalı, misafirperverlikten yoksun olmanızın sebebi de bu. Pansiyonculara sorun, artık ailelere cazip gelen bir yanımız yok çünkü yaşam kaynağımızı kaybetmişiz. Değişimi engellemek yerine ona kucak açmalıyız. Şimdi gidin ve yeni bir iş fırsatına kapıları kapatmak yerine bunu bir düşünün."

O an küçük bir alkış sesi duyuldu.

"Evet, tabii ki sen böyle söyleyeceksin. Başka ne diyebilirsin ki?"

Bayan Bernard döndü ve doğruca gözlerinin içine bakan Sylvia Rowan'la göz göze geldi. "O girişimci sana yeterince para ödemiştir eminim. Duyduğuma göre ödemeye de devam ediyormuş. Dolayısıyla tarafsız olman biraz zor."

"Sylvia Holden, şimdiye kadar beni tanımadıysan, kendini bilen biri olarak senin çocukluğunda olduğundan da aptal bir kadına dönüştüğünü söyleyebilirim. Ki buradan da gerekli sonuca ulaşabiliriz."

O an salonun arka tarafından kaçamak gülüşmeler yükseldi.

"Evet, senin de nasıl bir kız olduğunu biliyoruz..."

"Hanımlar, hanımlar, bu kadarı yeter." Muhtemelen menopozlu kadınların yumruklaşmasına tanık olmaktan korkan belediye başkanı hemen iki kadının arasına girdi. Daisy iki kadının yüzündeki o düşmanca ifade karşısında şaşkına dönmüştü. "Teşekkürler, teşekkürler. Eminim ikiniz de bize düşünecek yeterince fikir verdiniz. Şimdi oylamaya geçelim..."

"Unuttuğumuzu düşünmüyorsun, değil mi? Artık kimse konuşmuyor diye unuttuğumuz anlamına gelmiyor bu."

"Bayan Rowan, lütfen. Şimdi oylamaya geçelim ve başka bir konuya geçmeden önce çoğunluk ne diyecek bakalım. Arcadia'nın yenilenmesine karşı olanlar ve bunu tam anlamıyla desteklemeyenler el kaldırsın."

“Geçmişte yaşamaktan vazgeç artık seni aptal kadın.” Fısıltıyla konuşan Bayan Bernard kocasının yanındaki sandalyeye oturdu. Adam da ona bir şeyler fısıldayıp onun elini okşadı.

Daisy nefesini tutmuş, etrafına bakıyordu. Tahminine göre salonun dörtte üçü el kaldırmıştı.

“Bu kadar mı?”

Daisy bebek arabasına doğru yürüyüp yüzü ona dönük olan kızını arabaya yerleştirdi. Söz verdiği gibi, yapması gerekeni yapmıştı. Ama Ellie’nin yatma vakti yaklaşmıştı ve başka bir yeri olmadığı için evi gibi gördüğü yere bir an önce dönmek istiyordu.

“Kendini daha sefil bir hale sokmayacaksın, değil mi?” Bayan Bernard koltuğunun altına sıkıştırdığı dosyalarla oturma odasının kapısında duruyordu.

Daisy elinde Daniel’in mektubuyla kanepeye uzanmış, radyo dinliyor ve kendini Bayan Bernard’ın düşündüğünden de daha sefil hissediyordu. Doğrulup yaşlı kadının oturması için ona yer açtı. “Sanırım biraz,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Bu işe bu kadar karşı çıkan olduğumu bilmiyordum.”

“Karşı olan Sylvia Rowan.”

“Ama bir sürü kötü düşünce var. Bu da biraz sinir bozucu...” Daisy derin bir nefes aldı.

“Buna değer mi, diye düşünüyorsun.”

“Evet.”

“O kadar endişelenmene gerek yok,” diye ona takıldı Bayan Bernard. “Unutma ki o gün gelenler yalnızca kasabanın işgüzarlarıydı. Bir de bingo oynamaya gelenler. Uzak duranlarsa büyük ihtimalle evin yenilenmesini çok da umursamayanlardı. O salak kadının kafası nasıl çalışıyorsa, izin geri çekildiği takdirde daha çok iş yapacağını sanıyor.” Bayan Bernard hafiften sorgulayıcı bir ifadeyle Daisy’ye baktı. Onu tanıyan biri bunu endişeli bir ifade olarak da tanımlayabilirdi.

Dalgın dalgın ellerini inceledi. “O aileye en son dert anlatmaya çalışmamın üzerinden kırk yıl geçti. Küçük yerlerde bile insanların birbirini ne kadar kolay kötölediğini bilsen şaşarsın. Ah, Camille’le hepsi konuşur tabii ama Camille benim bunlarla ilgilenmediğimi bildiği için bana bir şey anlatmaz. Her neyse...” Bayan Bernard nefesini serbest bıraktı. “Sana vazgeçmemeni tavsiye ederim.”

Kısa bir sessizlik oldu. Üst kattaki Ellie uykusunda inledi ve o ses, bebek monitörünün renkli ışığını dalgalandırdı.

“Belki de vazgeçmem. Teşekkürler... Oraya gelip konuştuğun için de teşekkürler. Çok nazıksın.”

“Hayır. Ben o sefil yaratığın her şeyin onun istediği gibi olmayacağını görmesini istedim.”

“Ama destekçileri var. Yabancıların kasabaya gelmesini gerçekten istemiyorlar, değil mi?”

Yaşlı kadın şimdi kıs kıs gülüyordu. Yüzünde imalı bir ifade belirdi, yüz hatları da yumuşamıştı. “Bazı şeyler hiç değişmez,” dedi rahatça. “Onlar hiç değişmezler.” Bayan Bernard dosyalarından birine uzandı. “Haydi git de bana bir kadeh şarap getir. Sonra sana bu evin eskiden nasıl olduğunu anlatayım. O zaman ne demek istediğimi anlarsın.”

“Fotoğraflar.”

“Kaliteli şarap. Fransız. Geçen akşam Bay Jones’la sözünü ettiğiniz Blue Nun mıdır, nedir, öyle bir şeyse istemem. Hemen anlatmaya başlarım.”

Daisy kalkıp bir kadeh aldı. Mutfak kapısında durup arkasına döndü. “Umarım meraklı biri olduğumu düşünmezsin ama yine de sormak istiyorum... Bu evi nasıl aldın? Yani kocanla ilgisi yoksa... Mimari bir şaheseri özel sığınağı olarak kullanabilen pek fazla kadın yoktur sanırım.”

“Ah, o kadar detayı bilmek istemeyeceğinden eminim.”

“İstiyorum. Yoksa sormazdım.”

Bayan Bernard parmağını dosyanın üzerinde gezdirdi. “Miras kaldı.”

“Miras mı kaldı?”

“Evet.”

“Miras.”

Uzunca bir sessizlik oldu.

“Bana söyleyeceklerin bu kadar mı?”

“Başka ne bilmek istiyorsun ki?”

“Bir şey bilmeme gerek yok... fakat sen böyle her şeyi kendine mi saklarsın? Haydi ama Bayan Bernard. Biraz çözülmüş artık. Sen benim hakkımda benim senin hakkında bildiklerimden fazlasını biliyorsun. Bir şeylerin bu kadar gizli saklı kalmasına gerek yok. Kimseye bir şey söylemem. Söyleyebileceğim birileri yok zaten.”

“Sana fotoğrafları gösteriyorum işte.”

“Ama onlar seninle ilgili değil, evle ilgili.”

“Belki de ikisi aynı şeydir.”

“Pes ediyorum.” Daisy mutfığa girdi ve döndüğünde esprili bir tavırla omuz silkti. “Yenildiğimi her zaman kabul ederim. Kumaşlardan konuşalım, haydi.”

Yaşlı kadın oturdu ve ona uzun, sabit bir bakış attı. *Bu akşam onda farklı bir şey var,* diye düşündü Daisy. Bayan Bernard’ın farklı bir havası vardı. *Madem buralara geldik, devam edelim,* der gibiydi.

Daisy hiçbir şey söylemeden beklerken Bayan Bernard dosyalarına döndü ve birinin kapağını açtı. “Evet. Bu kadar merak ediyorsan sana evi nasıl aldığımı anlatayım ama bunu kimseye anlatmayacağın konusunda bana bir söz vermelisin. Ayrıca önce içmem gerek. Bir de şu Bayan Bernard saçmalığını kes artık. Sana tüm ‘devlet sırlarımı’ anlatacaksam bana ilk adımla hitap etmelisin: Lottie.”

On Dört

Sevgili Joe,

Mektubun ve yeni arabanla çektiirdiğin fotoğrafın için teşekkür ederim. Kırmızının o güzel tonuyla gerçekten de çok gösterişli bir araba. Senin gururunsa yüzüne yansımış. Fotoğraflı küçük masamın üstüne koydum, annemin fotoğrafının yanına. Çok fazla fotoğrafım olmadığı için bunu yollaman gerçekten iyi oldu.

Burada anlatacak çok fazla şey olmuyor. Ev işlerine ve Adeline'm bana ödünç verdiğı kitabı okumaya ara verip sana bu mektubu yazıyorum. En çok sanat tarihi üzerine yazılmış kitaplar hoşuma gidiyor. Adeline beni gerçek bir okura dönüştüreceğini söylüyor. Frances buraya geldiğinde ona bir sürpriz yapmak için beni resim yapmaya da teşvik ediyor. Ama bu konuda çok iyi olduğumu söyleyemem; sulu boya resimlerim karmakarışık oluyor ve kara kalem çalıştığım da parmaklarım kâğıttan daha fazla boyanıyor. Yine de resim yapmayı seviyorum. Şimdiki çalışmalarım okuldaki resim derslerine hiç benzemiyor. Adeline beni sürekli "kendimi ifade etmeyi" öğrenmeye teşvik ediyor. Julian ise geldiğı zamanlarda "perspektifimi geliştirdiğimi" ve günün birinde resimlerimden birini çerçeveletip satacağını söylüyor. Sanırım şaka yapıyor.

Burada öyle fazla şaka yapıldığından da değil. Köyde elbisene broş takarsan, hele ki günlerden pazar bile değilse seni hemen hafifmeşrep diye damgalarlar. Burada bir ekmek fırını olan bir

kadın var (baston ekmekler bacak boyunda!), çok neşeli ve bizi her gördüğünde bizimle sohbet eder. Ama doktor gibi bir şey olan Madam Migot ona hep sert bakışlar atar. Ama o zaten herkese sert bakışlar atıyor. Özellikle de bana ve Adeline'a.

Sana köyümüzün nerede olduğunu söyledim mi, bilmiyorum. Dağ yolunda, Faron Dağı'nda ama şu kitaplarda gördüğümüz tepesi hep karla kaplı olan dağlar gibi değil. Bu dağ çok sıcak ve kuru. Burada bir de askeri karargâh var. George beni ve Adeline'i daracık bir yoldan zirveye ilk çıkardığında korkudan neredeyse altıma ediyordum. Zirveye ulaştığımızda resmen bir ağaca yapıştım. Burada çam ağacı olduğunu biliyor muydun? Bizim oradaki çamlar gibi değil, yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyorlar. Adeline sana sevgilerini ilettiler. Bahçede ot topluyor. Buradaki otların kokusu sıcak havanın etkisiyle çok keskin, Bayan H'nin bahçesindeki gibi değil.

Umarım iyisindir Joe. Ve bana sürekli yazdığın için teşekkür ederim. Doğrusunu istersen bazen kendimi çok yalnız hissediyorum ve senin mektupların bana iyi geliyor.

Sevgiler.

Lottie serin döşeme taşına yan yatmış, kalçasını bir yastıkla destekleyip başka bir yastığı boynunun altına yerleştirmişti. Kemiklerinin o sert zeminden ne zaman şikâyet etmeye başlayacağını düşünüyordu. Eklemleri buna daha fazla dayanacak durumda değildi; üst kattaki yumuşak kuş tüyü yatağında belli bir pozisyonda uzandığında bile birkaç dakika içinde sızlamaya başlıyor, onu farklı bir baskı noktası bulmaya zorluyordu. Lottie öylece uzanırken sol bacağından yukarıya doğru süzülen ağrıyı hissedip öfkeyle gözlerini kapattı. Yerinden kıımıldamak istemiyordu. Zemin, olabilecek en serin yerdii. Hatta her noktasından sıcaklık yayılan, kaşındırıcı kumaşların ve mobilyaların içine girip pencereleri vahşice kemiren vızıltıcı yaratıklarla dolu o evin en serin yeri idi.

Dışarıda, sararmaya yüz tutmuş yabancı otlarla dolu bahçede kocaman hasır şapkasının altına sığınan Adeline'in şifalı otları toplayıp sepetine koymadan önce kokladığını görebiliyordu. Adeline eve dönerken bebek de şiddetli bir tekme atmıştı. Lottie şiş karnını görmemek için ipek kimonosunu çekiştirerek öfke içinde söylenmişti.

"İçecek bir şeyler ister misin Lottie, tatlım?" Adeline onun üzerinden atlayıp lavaboya doğru yürüdü. Lottie'nin yere uzanmasına alışmıştı artık.

Neşesiz haline de alışmıştı.

"Hayır, teşekkürler."

"Ah, olamaz. Nar şurubumuz bitmiş. Umarım o sefil kadın köyden bir an önce döner. Neredeyse hiçbir şeyimiz kalmamış. Nevresimler de yıkanacak. Julian bu hafta dönüyor."

Lottie doğrulmaya çalışırken ondan af dilememek için kendini zor tuttu. Adeline onu bunun için defalarca azarlamış olsa da hami-leliğinin bu son haftalarında şişko, ağır ve işe yaramaz olduğu için suçluluk hissediyordu. Buraya geldikten sonraki ilk birkaç ayda ev işleri ile yemek yapmayı üstlenip ("Köyden gelen bir yardımcımız var ama berbat bir şey") Bayan Holden ile Virginia'nın bir karışımı gibi o harap haldeki Fransız evini düzene sokmuş, Adeline'm misafirperverliğine karşılık hizmetçilik rolünü üstlenerek kira ücretini ödemeye çalışmıştı. Adeline ondan ödeme falan istememişti elbette ama Lottie o şekilde kendini daha iyi hissediyordu. Çünkü kendi paranızı kazandığınızda insanların sizden gitmenizi istemesi daha zor olurdu.

Bu arada Adeline, Lottie'yi Merham'dan ayrılmakla çok iyi ettiğine (Lottie'nin gördüğü kadarıyla elinde hiç kanıt olmamasına rağmen) inandırmayı görev edinmişti. Bir bakıma onun öğretmeni olmuş, betimlediği her şeyde onu "cesur olmaya" teşvik etmişti. Başta içine kapanık ve isteksiz görünen Lottie, herhangi bir yerde varlığını gösteremeyen biri olarak kâğıt üzerinde böylesine güçlü şekiller yaratabildiğini görünce şaşırmıştı. Adeline'm övgüleri onda nadiren başarı duygusu uyandırıyordu –bu zamana dek yaptığı herhangi bir şey için onu bir tek Doktor Holden övmüştü– ve hayatta başka amaç-

lar da olabileceğine dair bir duyguydu bu. Lottie yavaş yavaş bu yeni dünyalara ilgi duymaya başladığını da artık gizlemiyordu. En azından hâlihazırdaki dünyasından kaçmasına olanak tanıyorlardı. Ama şimdi bedeni hantallaşmıştı. Ve hiçbir işe yaramıyordu. Uzun süre dik durduğunda başı dönüyor, ayakları su topluyordu. Çok fazla hareket ettiğindeyse ter içinde kalıyordu ve birbirine sürtünen uzuvları kızarıp ona acı veriyordu. Bebek sürekli hareket ediyor, onun karnını şekilden şekle sokuyor, sınırlarını iyice zorluyor, geceleri uykusuz, gündüzleri bitkin düşmesine sebep oluyordu. Bu yüzden Lottie öylece oturup ya da yere yatıp sefil halini düşünüyor, sıcaklığın ya da bebeğin düşmesini bekliyordu.

Neyse ki Adeline onun depresif veya sinirli haline ses çıkarmıyordu. Bayan Holden olsa kızar, ona o depresif haliyle herkesin içini kararttığını söylerdi. Ama Adeline, Lottie'nin konuşmak ya da ona katılmak istememesini umursamıyordu. Kayıtsızca kendi işine bakıp şarkılar mırıldanıyor, yanına gelip hiçbir şey ima etmeden içecek bir şey ya da yastık isteyip istemediğini soruyor, Frances'e mektup yazarken ondan yardım rica ediyordu. Frances'e sürekli mektup yazıyordu.

Ama yanıt almıyordu.

Lottie'nin İngiltere'den ayrılmasının üzerinden altı, Merham'dan ayrılmasının üzerinden yedi ay geçmişti. Aradaki süre ona on yıl gibi gelmişti. Lottie ilk zamanların şaşkınlığı ve belki de naifliğiyle önce annesinin yanına gitmişti. Bolca jöle sürüp kaska benzettği saçları ve canlı bir turuncuya boyadığı dudaklarıyla annesi ona o bebeği eve sokmayı aklından bile geçirmemesini söylemişti. Sonra da sigarasını savurarak, Lottie'nin onun durumundan kendine ders çıkaramadığına inanmadığını eklemişti. Lottie Tanrı'nın ona sunduğu tüm imkânları elinin tersiyle itmişti ve kimse *ona* böyle imkânlar sunmamıştı. Üstelik Holdenlar da onun, annesinden daha iyi olduğunu düşünmüyorlardı.

Annesi garip bir şekilde mahcup ve uysal bir ifadeyle kendine yeni bir hayat kurduğunu ve dul bir adamla görüştüğünü de söylemişti. Adam ahlakçı tiplerdendi ve Lottie'nin durumuna anlayış göstermezdi. "Diğerleri gibi değil," demişti annesi suçluluk duygusuna benzer bir

duyguyla Lottie'ye bakarak. "Terbiyeli biri." Lottie henüz çayının yarısını içmeden orada kalamayacağını ve tıpkı Merham'daki gibi varlığının unutulduğunu anlamıştı.

Annesi o adama bir kızı olduğunu söylememişti. Lottie'nin orada yaşadığı dönemde birkaç fotoğrafı vardı ama şimdi hiçbiri yoktu. Şömine rafının üstünde duran ve annesinin ölen kız kardeşi Jean teyzesiyle birlikte çektiirdiği fotoğrafın yerinde şimdi başka bir fotoğraf vardı: adamın kelinin parıldatan güneşin altında gözlerini kısıp kol kola girerek bir barın önünde poz veren orta yaşlı bir çiftin çerçevesi fotoğrafı.

"Ben senden bir şey istemiyorum. Belki de yalnızca seni görmek istemişimdir." Lottie kırgınlık bile hissedemeyecek kadar yorgun bir halde eşyalarını almıştı. Yaşadıklarının yanında bu kadının onu reddetmesi o kadar önemsiz kalıyordu ki.

Annesinin yüzü, gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyormuş gibi buruşmuştu. Yüzüne pudra sürdükten sonra elini uzatıp Lottie'nin kolunu tutmuştu. "Nerede olduğunu bana bildir. Yaz bana."

"Altına Lottie diye mi imza atayım?" Lottie asık suratla kapıya doğru yürümüşü. "Yoksa 'en iyi arkadaşın' diye mi?" Evden çıkarken dudaklarını sımsıkı birleştiren annesi onun eline on şilin sıkıştırmıştı. Lottie ise o paraya bakmış ve gülmek için kendini zor tutmuştu.

Lottie, Adeline'in tüm çabalarına rağmen Fransa'yı sevmemişti. Ekmekleri dışında yemeklerine de alışamamıştı. Sarımsaklı yahniler ve ağır soslu etler, balığı, patatesi ve salatalıklı hafif sandviçleri özlemesine sebep oluyordu. Marketteki Fransız peynirinin o ağır kokusunu ilk duyduğunda yol kenarına kusmuştu. Sıcığı Merham'inkinden daha şiddetliydi, üstelik denizden ve serinletici rüzgârdan da yoksundu. Ayrıca sivrisinekler geceleri bombardıman uçağı gibi saldırıya geçiyordu. Lottie buranın ona çok kurak ve itici gelen manzarasını da sevmemişti. Toprak sıcaktan kavrulurken bitkiler kızgın güneşin altında kuruyor, arka planda cırcır böcekleri uçuşup duruyordu. Lottie Fransızlardan da nefret etmişti. Erkekler gözlerini dikip imalı bir şekilde ona bakıyorlardı. Karnı büyüdükçe kadınlar da aynı şekilde gözlerini dikip

ona bakmaya başlamışlardı ama onlarınki onu onaylamadıklarını, hatta ondan açıkça iğrendiklerini gösteren bakışlardı.

Ebelik görevini üstlenen Madam Migot, Adeline'm ricasıyla onu iki defa görmeye gelmişti. Lottie o kadından nefret ediyordu. Kadın onun karnını ekmek yoğurur gibi mıncıklıyor, ardından tansiyonunu ölçüp Adeline'a talimatlar yağıdırıyordu. Adeline ise ona son derece sakın ve kendinden emin bir şekilde karşılık veriyordu. Bayan Migot, Lottie'ye bir kez olsun bir şey söylememiştir, ona nadiren bakıyordu. Yaşlı kadın gittiğinde Adeline ona, "O Katolik'tir," diye mırıldanmıştı. "Böyle davranması normal. Küçük kasabaları sen herkesten iyi bilirsin." İşte hepsi bu kadardı. Her şeye rağmen Lottie o küçük kasabasını özlüyordu. Merham'ın kokusunu, deniz tuzu ve asfalt kokusu karışımı o kokuyu, denizden esen rüzgârla salınan çamların hışırtısını, belediye parkındaki düzenli ağaçları, sonsuzluğa uzanan çürük mendirekleri özlüyordu. Küçük olmasını bile seviyordu, sınırları bilmek ve o sınırları asla aşmamak hoşuna gidiyordu. Celia'nın gezme tutkusunu, yeni yerler görme dürtüsünü o hiç hissetmemiştir. Güzel, düzenli bir kasabada yaşamak ona yeterdi, belki de bunun çok uzun süreli olmayacağını içten içe sezdiği için böyle hissediyordu.

En çok da Guy'ı özlüyordu. Gündüz vakti onu düşünmemeyi başarabiliyor, zihninde yüzüne karşı bir perde çekiyormuş gibi onun görüntüsünü kafasından atmasına yardımcı olan bir bariyer kurabiliyordu. Geceleriye genç adam, Lottie'nin onu rahat bırakmasına dair yakarışlarını görmezlikten gelip orantısız gülüşü, ince, bronz elleri, bir yandan onu çağırın, diğer yandan yokluğuyla ona işkence eden şefkatiyle rüyalarına giriyordu. Lottie bazen uykusundan onu sayıklayarak uyanıyordu.

Bazen denizden bu kadar uzak olmasına rağmen nasıl boğuluyormuş gibi hissedebildiğine şaşıırıyordu.

Bahar yaza dönerken ziyaretçiler gelip gidiyor, hasır şapkalarıyla terasta oturup kırmızı şarap içiyor, öğlen sıcağında yatıyorlardı. Genellikle de birbirleriyle. Julian gelmişti ama Lottie'nin karnının büyüdüğünü dile getirmeyecek ya da ona nasıl olduğunu sormayacak kadar nazik

davranmıştı. Çok neşeli ve son derece müsrifti. Belli ki yine para kazanmaya başlamıştı. Merham'daki evi ve Lottie'ye karıncalar basmış gibi görünen inanılmaz pahalı bir kadın büstünü Adeline'a vermişti. Stephen iki defa gelmişti. Si adında bir şair de gelmiş, devlet okulunda yetiştigini belli eden güçlü bir aksanla onlara sürekli "asabının" bozuk olduğunu ve bir iş bulana kadar buralarda "takılacağını", Adeline'in ona "bir oda verebileceğini" düşündüğünü söylemişti. George alaycı bir dille onun Basingstokelu bir hippi olduğunu söylemişti.

Yani George da gelmiş, orada bir süre kalmıştı. Adeline ancak o dönemde biraz canlanıp onunla fısıldaşarak hararetili sohbetler etmişti. Lottie de orada yokmuş gibi davranmaya çalışmıştı. Lottie onların Frances hakkında konuştuklarını biliyordu.

George sarhoş olduktan sonra Lottie'nin karnına bakıp meyveler ve tohumlar hakkında espriler yapmıştı ve Adeline da ona gerçekten vurmuştu.

Adeline'in işitme menziline dışında olduğu bir anda George ona, "Sana gerçekten hayranım küçük Lottie," demişti. "Eminim Merham'ın başına gelip gelebilecek en tehlikeli şeydin."

Kocaman bir şapkanın altına gizlenmiş olan Lottie ona kötü bir bakış atmıştı.

"Ben asıl başını belaya sokan ablan olur diye düşünüyordum."

"O benim ablam değil."

George onu duymuşa benzemiyordu. Tekrar çimenlere uzanıp marketten aldığı acımsı, eski salamdan yemeye devam etmişti. Öğle sıcağından kaçan cırcır böcekleri koro halinde vızıldayarak motor gibi gürültü çıkarıyordu.

"Üstelik ağırbaşlı görünen sensin. Öyle değilmiş demek ki. Meraktan mı yaptın, yoksa o genç adam sonsuza dek yanında olacağına dair söz mü verdi? Sana onun göz bebeği olduğunu, senin kadar güzelini görmediğini mi söyledi? Tanrım, Lottie, eminim Bayan Holden bunları duysa seni... Tamam, tamam, neyse... Şimdi şu incirleri yiyecek misin yoksa ben mi yiyeyim?"

Lottie bunun yaşadığı sefillikten mi, yoksa eski hayatından, hatta herhangi bir hayattan uzak kalmanın etkisiyle mi olduğunu bilmiyordu ama o bebeğin sevincini yaşayamıyor, ona şefkat duyuyordu. Çoğu zaman onu bir bebek olarak düşünmekte bile zorlanıyordu. Bazı geceler onu babasız dünyaya getireceği için vicdan azabı duyuyordu; Madam Migot gibilerin antipatik bakışlarına, diğer herkesin şüpheli yaklaşımına maruz kalacağı bir yere... Başka zamanlardaysa içini farklı bir üzüntü kaplıyordu; o bebeğin varlığı, Lottie'nin Guy'ı ve onunla birlikte gelen acıyı asla zihninden atamayacağı anlamına geliyordu. Hangisinin onu daha çok korkuttuğunu bilmiyordu: Guy yüzünden o bebeği sevmeyecek olma ihtimali mi, yoksa aynı sebepten ötürü onu sevecek olması mı?

Bu arada tek başına nasıl idare edeceğini hiç düşünmüyordu bile. Adeline ona endişelenmemesini söylemişti. “Böyle işler kendiliğinden hallolur hayatım,” demişti Lottie'nin elini okşayarak. “Rahibelerden uzak dur yeter.”

İyice ağırlaşmış bitkin düşen, her şeyden yorulan Lottie, Adeline'in haklı olmasını ümit etti. Öfkeye kapılıp ağlamadı. İçine düştüğü tatsız durumu fark ettiği ilk birkaç haftadan sonra endişelenmeyi bıraktı. Çünkü endişelenmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Üstelik duygularını köreltmek, kontrol altına almak da başlardaki o derin acıyı çekmesinden daha kolaydı. Hamileliği ilerledikçe kendini sürekli sersem gibi hissediyor, yabancı otlarla dolu bahçede saatlerce oturup etrafında dolanan yusufçukları, yaban arılarını izliyor ya da hava çok ısındığında kayalıklarda güneşlenen kimonolu bir ayı balığı misali soğuk zemine yatıyordu. Belki doğum esnasında ölürdü ve bu düşünce onu rahatsız edici bir şekilde rahatlatıyordu.

Adeline doğuma kısa bir süre kala Lottie'nin depresyonunun derinleştiğini fark etmiş olmalıydı ki onu “macera” adını verdiği gezintilerine birlikte çıkmaya zorlamaya başlamıştı. Macerayla kastettiği de şarap, Fransız rakısı veya elmalı tart, pasta ya da kremalı *Tropézienne* siparişi vermekten öteye giden bir şey değildi. Adeline, Toulon yakınlarındaki

vıcık vıcık egzoz dumanı olmuş şehrin sıcaklığından sakınıp George'a onları Sanary kıyısından götürmesini istiyordu. "Lottie denizi özledi," diye belirtiyordu. Palmiye ağaçlarıyla dolu sahil kasabası, taş döşeli yolları ve insanın içini açan pastel pervazlı evleriyle onları karşılardı. Lottie'yi taş çeşmenin yatıştırıcı uğultusunun yanı başındaki kaldırım üstü kafeye oturup buranın sanatçılarıyla ünlü olduğunu söylemişti. Aldous Huxley, *Cesur Yeni Dünya'yı* yazarken burada yaşamıştı. Güney kıyısının tamamı yıllar boyunca sanatçılara ilham kaynağı olmuştu. Bir keresinde Frances'le birlikte St. Tropez'den Marsilya'ya kadar gitmişlerdi ve yolculuğun sonunda arabanın bagajı kanvas tablolarla dolduğu için yola valizleri kucaklarında devam etmişlerdi.

George içeride bir toplantısı olduğunu bahane ederek Adeline'a bir şeyler fısıldadı ve onları bırakıp çıktı.

Önüne ekmek sepetini koyan siyah etekli kadını görmezlikten gelen Lottie hiçbir şey söylemedi. Bunun bir sebebi de arabanın içinde uyuyakalmasıydı. Uyandıktan sonra sıcak havanın da etkisiyle kendini bir süre sersem ve aptallaşmış gibi hissediyordu. Tabii bebeğin onun tüm enerjisini emmesi de bir diğer sebepti. Lottie kendini şişmiş ayaklar, ağrıyan bel, kaşınan bacaklar ve berbat hissetmek gibi bazı semptomlarla özdeşleştirmişti. O yüzden bunları aşip herhangi birini fark etmesi ya da mektubunu okumak için sonunda onu kendi haline bırakan Adeline'ın bir süre yerinden hiç kıınıldamadığını fark etmesi biraz zaman alıyordu.

Lottie bir yudum su içip Adeline'ı inceledi. "İyi misin?"

Adeline ona yanıt vermedi.

Lottie doğrulmaya çalıştı ve saatlerce boş boş oturmaktan gayet memnun görünen çevre masalardaki insanlara baktı. Güneşin altında fazla kalmamalıydı, bu midesini bulandırıyor, onu terletiyordu. "Adeline?"

Adeline elinde yarı açılmış halde duran mektubu tutuyordu.

"Adeline?"

Adeline, Lottie'nin varlığını yeni fark etmiş gibi başını kaldırıp ona baktı. Her zamanki gibi ifadesiz görünen yüzünü koyu renkli güneş

gözlüğüyle kapatmıştı. Kuzguni saçları ıslak yanaklarına düşmüştü. “Ona bir daha mektup yazmamamı söylüyor.”

“Kim?”

“Frances.”

“Neden?”

Adeline gözlerini taş döşeli avluya dikti. İki köpek yol kenarındaki olukta gördükleri bir şeyi kapma yarışına girmişti. “Diyor ki... diyor ki hep aynı şeyleri söylüyormuşum.”

Lottie şapkasını düzeltip somurtkan bir ifadeyle, “Bu biraz ağır olmuş,” dedi. “Mektup yazarken yeni şeyler bulmak her zaman kolay olmaz. Hem burada farklı bir şey de olmuyor zaten.”

“Frances ağır bir şey söylemez. Yani kastettiği şeyin... Ah, Lottie...”

Özel meselelerden pek bahsetmezlerdi. Lottie gelip gözyaşları içinde, utanarak ona bebeği açıklamaya çalıştığından Adeline solgun elini savurup Lottie’ye istediği kadar kalabileceğini söylemişti. Durumuna dair hiçbir şey sormamıştı. Belki de Lottie’nin kendini buna mecbur hissederek bir şey anlatmasını istememiş, aynı şekilde kendisi de ona pek bir şey anlatmamıştı. Adeline hoş sohbet konuları açıyor, arkadaşının ihtiyacı olan her şeyi ona sunmaya özen gösteriyordu. Frances hakkındaki o garip soru dışında birbirlerine mesafeli bir şekilde bağlanmış gibiydiler. Ziyaretçileri de yanlarında kaldıkları süre boyunca iyi vakit geçiriyordu.

“Ben ne yapacağım şimdi?” Adeline çok üzgün, haline boyun eğmiş gibi görünüyordu. Kimsesi yoktu. “O tek başına kalamaz. Frances tek başına kalmayı sevmez. Çok... melankolik olur. Bana ihtiyacı var. Her şeye rağmen bana ihtiyacı var.”

Lottie birkaç dakikaya kalmadan bacaklarında izinin çıkacağından emin olarak hasır sandalyelerden birine geçti. Güneşe karşı elini gözlerine siper edip Adeline’m yüzünü inceleyerek haklı olup olmadığını merak etti. “Neden sana o kadar kızgın?”

Adeline önce ona, sonra da mektubu hâlâ sıkı sıkı tutan ellerine baktı. Sonra başını tekrar kaldırdı.

“Çünkü... çünkü onu, onun istediği şekilde sevemiyorum.”

Lottie kaşlarını çattı.

“Julian’la birlikte olmamam gerektiğini düşünüyör.”

“Ama o senin kocan. Onu seviyorsun.”

“Evet, onu seviyorum... ama arkadaş gibi.”

O an kısa bir sessizlik oldu.

Lottie, Guy’la geçirdiğı o öğleden sonrasını düşünerek, “Arkadaş mı?” dedi. “Yalnızca arkadaş gibi mi?” Gözlerini Adeline’a dikmişti. “Ama... ama Julian bunu nasıl kabul edebilir?”

Adeline uzanıp bir sigara yaktı. Lottie onun sigara içtiğini yalnızca Fransa’da görmüştü. Adeline sigarasının dumanını içine çekip bakışlarını kaçırđı. “Çünkü Julian da beni yalnızca arkadaş gibi seviyor. Bana karşı tutku hissetmiyor Lottie, fiziksel bir tutkusu yok. Ama Julian ve ben birbirimize uyuyoruz. Sabit bir yere, kendini rahat hissedeceği... saygın, yaratıcı bir ortama ihtiyacı var ve ben de dengeli bir hayat istiyorum. Etrafımdaki insanlar... ne bileyim... beni eğlendirmeli işte. O yönden birbirimizi anlıyoruz.”

“Ama... ben anlamıyorum... Julian’a âşık değilsen onunla neden evlendin?”

Adeline mektubu dikkatlice elinden bırakıp bardağını tekrar doldurdu. “Sen ve ben yaşadıklarımızı birbirimizle paylaşmaktan bugüne dek kaçındık. Ama şimdi sana bir hikâye anlatacağım Lottie. Bambaşka bir hayat sürerken... bir adama, savaşta tanıdığı bir adama umutsuzca âşık olan bir kızın hikâyesini. Adam kedi gözü gibi yeşil gözleri, yaşadıklarını dışa vuran hüznü yüzüyle kızın o güne dek gördüğü en güzel varlıktı. İkisi de birbirlerine hayrandı ve içlerinden biri ölürse diğlerinin hayatta kalamayacağına yemin etmişlerdi. Böylece başka bir yerde yeniden kavuşacaklardı. Bu inanılmaz bir tutkuydu Lottie, dehşet vericiydi.”

Ağrıyan bacaklarını, aniden üzerine hücum eden sıcaklığı geçici olarak unutan Lottie öylece oturdu.

“Ama bu adam İngiliz değildi Lottie. Ve savaş yüzünden İngiltere’de kalması mümkün değildi. Rusya’ya gönderildi ve iki mektuptan sonra kız ondan hiç haber alamadı. Tabii deliye döndü. Saçını başını yolan,

kendi kendine bağırın, bombalar yağarken saatlerce sokaklarda dolaşan bir deliye döndü.

“Ve sonunda, çok uzun zaman sonra yaşaması gerektiğine karar verdi. Yaşarken daha az hissedecek, daha az acı çekecekti. Ne kadar istese de ölmesi mümkün değildi çünkü adam bir yerlerde hâlâ yaşıyor olabilirdi. Ve eğer kader isterse kavuşacaklardı.”

“Kavuştular mı peki?”

Adeline bakışlarını kaçırdı ve nefesini serbest bıraktı. O durgun havada sigaranın dumanı uzun, dengeli bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Henüz değil Lottie... Ama zaten bunun bu hayatta gerçekleşmesini de beklemiyorum artık.”

Bir süre sessizlik içinde oturup arıların tembel vızıltısını, etraflarındaki konuşmaları, kilise çanının uzaktan gelen boğuk sesini dinlediler. Adeline, Lottie için bir kadeh sulandırılmış şarap doldurdu ve Lottie içkisinden bir yudum alırken hissettiği şaşkınlığı yüzüne yansıtılamaya çalıştı. “Yine de anlamıyorum... Frances seni neden o Yunan kadını gibi resmetti?”

“Laodamia mı? Beni sahte bir şeye takılıp kalmakla suçluyor; aşkın yansımalarına. Tekrar âşık olmak yerine Julian’la evliliğimin sağladığı güvenli hayatı tercih ettiğimi biliyordu. Julian onu her zaman sinir ediyordu. Bunun benim kendimi kandırma yeteneğimin bir göstergesi olduğunu söylerdi hep.”

Ardına kadar açtığı yaşlı gözleriyle Lottie’ye döndü ve gülümsedi. Ağır ve tatlı bir gülümsemeydi bu. “Frances çok... Âşık olma kapasitemi kendi ellerimle yok ettiğime, Julian’la birlikte olup yanımda olamayacak bir şeyi sevmeyi daha güvenli bulduğuma inanıyor. Beni çok sevdiği için beni yeniden hayata döndürebileceğini, irade gücüyle beni kendine âşık edebileceğini düşünüyor. Ve ben Frances’i seviyorum Lottie. Onu tanıdığım bütün kadınlardan, o adam dışında herkesten daha çok seviyorum... Eskiden, çok mutsuz olduğum zamanlarda onu sevdim... çok tatlıydı... ama... ona yetmedi bu. O Julian gibi değil. Yarım aşkla yaşayamıyor. Sanatta, hayatta dürüstlüğü ihtiyaç

duyuyor. Ama ben kimseyi Konstantin gibi sevemem, ne bir erkeği ne de bir kadını...”

Lottie, Adeline’in o sonu gelmez mektuplarını, Frances’in yokluğundan ötürü yaşadığı ve kişiliğine hiç uymayan o çaresizliği düşününce, Frances’e *aşık olmadığından emin misin*, diye sormak istemişti. Ama Adeline araya girdi: “İşte bu sayede gördüm Lottie.”

Adeline uzanıp onun bileğini kavradı, güçlü bir dokunuştı bu. Lottie sıcak havaya rağmen ürperdiğini hissetti.

“Seni ve Guy’ı birlikte gördüğümde anladım.” Yakıcı bakışlarını Lottie’ye dikmişti. “Sizde kendimi ve Konstantin’i gördüm.”

Sevgili Joe,

Mektubum kısa olduğu için kusura bakma. Çok yorgunum ve yazmak için fazla vaktim yok. Dün bebeğim doğdu. Küçük bir kız, çok güzel. Hatta hayal edebileceğin en güzel şey. İstersen fotoğrafını çekip sana yollayabilirim. Bana kızgınlığın geçtiğinde belki.

Ben yalnızca durumumu Virginia’dan öğrendiğin için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istemiştım. Bunu sana söylemek istemiştım ama her şey karmakarışık. Ve o kindar cadı ne derse desin bebek Doktor Holden’dan değil. Lütfen buna inan Joe. Herkesin anlamasını sağla. Onun ne söylediğinin bir önemi yok.

*Sana en kısa zamanda tekrar yazacağım,
Lottie.*

Doğum yapmak için iyi bir akşam değildi. *Tabii doğum yapmak için iyi bir akşam var mı, tartışılır*, diye düşünmüştü Lottie sonradan. Öylesine şiddetli bir sancıya dayanıp bu işin üstesinden gelebileceğini hiç bilmiyordu, o acı onu âdeta bozmuştu. Sanki bir tane masum Lottie vardı, bir de korkunç bir şey öğrenen ve o şeyin etkisiyle çarpılıp görüntüsü değişen başka bir Lottie vardı.

Aslında akşama kötü başlamamıştı, Adeline’in neşeyle belirttiği üzere belki biraz gerindi. Sıcakta o kocaman karnının onun nefes

alıp vermesini zorlaştırmasından, Adeline'm o garip, geniş elbiseleri ve George'un orada unuttuğu gömlekleri dışında artık hiçbir şeyin içine girememekten bıkmıştı. Adeline ise onun aksine son üç gündür çok keyifliydi. George'un Frances'i bulduğunu öğrenmişti. Üstelik George mektubu ona vermekle yetinmeyip onu Fransa'ya gelmeye de ikna etmişti. Adeline, Frances'in yeniden yanlarına yerleşmesinin bir yolunu bulacağına, Konstantin'e duyduğu aşktan asla ödün vermeden Frances'in sevildiğini hissetmesini sağlayacağına inanıyordu. "Ama benimle konuşmalısın," diye yazmıştı Adeline. "Sana söyleyeceğim bir şey olmadığını düşünüyorsan elbette gidebilirsin ama önce benimle konuşmalısın."

"George onu getirmeden gelmez!" diye haykırmıştı Adeline neşyle. "İnanılmaz bir ikna kabiliyeti vardır."

Lottie, Celia'yı düşünerek kederle, "Biliyorum," diye mırıldanmıştı.

George, İngiltere'ye dönmek istememişti. Niyeti Bastille Günü kutlamalarına katılmaktı. Ama Adeline'i hiçbir konuda reddedemediği için en azından kendisinin yerine birinin festivale katılmasını sağlamaya çalışmıştı. Birkaç dakika bakışlarını Lottie'den ayırmamıştı ama kızın dilini dışarı çıkararak gezindiğini görünce vazgeçmiş ve karamsar şair Si'den, yeni Zeiss Ikon kamerasıyla fotoğraflar çekmesini istemişti. ("Olur," demişti Si.) "Buna değecek," demişti Adeline, George'u uğurlarken. Lottie o öpücüğün dudaktan olduğunu görünce irkilmişti.

Bundan tam yetmiş iki saat sonra Lottie artık hayatta hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağına inanıyordu.

Şu an sıcak havanın ve kan kokusunun cazibesine kapılarak hâlâ odanın içinde gezinen sivrisineklerin pek de farkında olmadan yatağında uzanmış, gözlerini karşısında duran minik, kusursuz yüze dikmişti. Kızı uyuyor gibiydi, gözleri kapalıydı ama ağzı o karanlık geceye âdeta sırlarını fısıldıyordu.

Lottie daha önce böyle bir şey görmemişti; tarifsiz bir acıdan inanılmaz bir sevinç doğmuştu. O kendi halindeki Lottie Swift'ten, artık var olmayan o kızıdan böylesine kusursuz, böylesine güzel bir şey

çıkmasının şaşkınlığını yaşamıştı. Uğruna yaşanacak bundan daha büyük bir şey olamazdı.

O küçük kız Guy'a benziyordu.

O küçük kız Guy'a benziyordu.

Lottie başını küçük kızına eğdi ve yalnızca onun duyabileceği bir sesle konuştu: "Ben senin her şeyin olacağım. Hiçbir şeyin özlemini duymayacak, hiçbir şeyin eksikliğini hissetmeyeceksin. Her konuda sana yeteceğime söz veriyorum."

"Teni kamelyaların renginde," demişti Adeline, gözleri dolarak. Jane, Mary ya da Adeline'in dergilerinin önerdiği isimlerin hiçbirini beğenmeyen Lottie kızının ismini onun koymasını istemişti.

Adeline o gece uyumamıştı. Madam Migot gece yarısını geçerken gitmişti. George sabah geliyordu, muhtemelen Frances de onunlaydı ve Adeline'i uyku tutmayacağı kesindi. O ilk uzun geceyi birlikte oturarak geçirmişlerdi. Lottie gözleri ardına kadar açık halde ve merak içinde beklerken onun hemen yanındaki koltukta oturan Adeline ara ara uykuya dalıyor, uyandığındaysa bebeğin o yumuşacık başını ya da tebrik edersine Lottie'nin kolunu okşuyordu.

Gün doğarken Adeline güçlkle koltuktan kalkıp çay yapacağını söyledi. Bebeğini kucağından bırakmadan uzun süredir sıcak, tatlı bir şey içmenin hayalini kuran Lottie bunu duyduğuna memnun oldu. Her kımıldadığında bir yeri ağrıyıp kanıyordu, tüm vücuduna yeni bir sancı giriyordu ve Lottie birkaç saat önceki o dehşet verici krampların izlerini hissediyordu. O uykulu ve her şeye rağmen mutlu haliyle bu yatakta sonsuza dek kalabileceğini düşündü.

Adeline panjurları açıp şafak vaktinin o berrak mavi ışıltısını odaya doldurdu ve her iki kolunu birden birini saygıyla selamlarcasına kaldırarak gerindi. Oda yumuşak ışıklar ve dışarıdan gelen seslerle dolmuştu, bir hayvan sürüsü ağır adımlarla tepeye tırmanıyor, genç bir horoz ötüyordu. Hepsinin arasından çekirgelerin küçük, oyuncak bir saatin uğultusunu andıran sesi geliyordu.

"Hava serinledi Lottie, rüzgârı hissediyor musun?"

Lottie gözlerini kapattı ve rüzgârın, yüzüne vurduğunu hissetti. Bu ona Merham'ı hatırlatmıştı.

“Artık her şey düzelecek, göreceksin.”

Adeline ona döndü ve bir an için, belki de doğumun ve yorgunluğun verdiği güçsüzlük içinde Lottie onun bugüne dek gördüğü en nazik şey olduğunu düşündü. Adeline'in yüzü fosforlu bir ışıkla yıkanmıştı. Gördüklerinin etkisiyle keskin, yeşil gözleri yumuşamış, kişiliğine zıt bir kırılganlığa bürünmüştü. Gözleri yaşlarla dolan Lottie aniden içini dolduran sevgiyi ifade edemeyerek titreyen elini ona uzatmakla yetindi.

Adeline onun elini tutup öperek soğuk, pürüzsüz yanağına bastırdı. “Sen çok şanslısın sevgili Lottie. Hayatın boyunca beklemek zorunda kalmadın.”

Lottie uyuyan bebeğine bakıp keder ve minnet dolu gözyaşlarının açık renkli ipek şalına düşmesine izin verdi.

Yaklaşan bir arabanın sesi araya girdiğinde bir anda irkilen vahşi hayvanlar gibi başlarını kaldırdılar. Kapının kapanma sesini duyduğunda Adeline çoktan doğrulmuş, tetikte bekliyordu. “Frances!” dedi ve bir an için unutulmuş Lottie ipek elbisesiyle dağınık saçlarını düzeltmeye yeltendi. “Aman Tanrım, hiç yemeğimiz yok Lottie! Kahvaltıda onlara ne ikram edeceğiz?”

“E... eminim biraz beklemeyi sorun etmezler... Yani doğumu...” Lottie'nin kahvaltıyı şimdikinden daha az önemseyeceği bir an olmadı. Bebek hareketlendi ve minik elini büktü.

“Evet, elbette haklısın. Kahvemiz var, dünden kalma meyvemiz de var. Ayrıca *boulangerie* de birazdan açılır. Onlar yerleşirlerken ben iki dakikada gidip ekmek alabilirim. Bütün geceyi yolda geçirdilerse biraz uyumak da isteyebilirler...”

Lottie, Adeline'm odanın içinde dolanıp durmasını, o her zamanki soğukkanlılığının yerini çocuksu bir heyecanın alışını izledi. Adeline otursun mu, yoksa yapacağı işe mi odaklansın, bir türlü karar veremiyordu.

“Sence bunu ondan istemeye hakkım var mı?” dedi aniden. “Sence geri gelmesini istemekle bencillik mi ettim?”

Ne söyleyeceğini bilemeyen Lottie başını iki yana sallamakla yetindi.

“Adeline!” George’un gür sesi evin sessizliğini silah sesi gibi delip geçti. Lottie bebeğin uyanmasından korktuğu için irkilmişti. “Orada mısın?” George tıraşsız, kapkara haliyle kapıda belirdi. Her zamanki keten pantolonu lahana yaprağı gibi buruşmuştu. Lottie onu görür görmez içine kötü bir his doğdu. Şafak vaktinin güzelliği ve sakinliği George’un gelişiyile şimdiden yok olmuştu.

Adeline ise hiçbir şeyden habersiz, ona doğru koştu. “George, ne harika bir şey yaptın. Ne *harika*. Onu getirdin mi? Yanında mı?” Adeline parmak ucunda yükselip George’un omzunun üzerinden bakarken başka ayak sesleri duymayı bekledi. Sonra geri adım atıp George’a baktı. “George?”

George’un gözlerindeki karanlığı gören Lottie ürperdi.

“George?” Adeline’in sesi şimdi daha kısıktı, gerilmiş gibi.

“O gelmeyecek Adeline.”

“Ama ona yazdım, sen de dedin ki...”

Lottie ile bebeğin farkına bile varmayan George kolunu Adeline’in beline dolayıp onun elini tuttu. “Önce oturmalısın tatlım.”

“Ama neden? Bana onu bulacağını söylemiştin, o mektuptan sonra...”

“Gelmeyecek Adeline.”

George onu Lottie’nin yanındaki koltuğa oturtup diz çöktü. Adeline’in her iki elini birden tutmuştu.

Adeline, George’un yüzünü inceledi ve içinde bulunduğu duruma rağmen Lottie’nin hemen görebildiği şeyi gördü. “Ne oldu?”

George yutkundü. “Bir kaza oldu hayatım.”

“Araba kazası mı? O berbat bir şofördür George. Onu direksiyonun başına oturtmamalıydın.”

Lottie, Adeline’in gevelemelerinin arkasında gittikçe büyüyen korkuyu fark edip titremeye başladı ama yanındaki iki kişi de onu çoktan unutmuştu.

“Bu defa kimin arabası? Sen halledersin, değil mi George? Sen bugüne dek hep hallettin. Masrafları daha sonra Julian karşılar. Yaralandı mı? Bir şeye ihtiyacı var mı?”

George başını Adeline’in dizlerine doğru eğdi.

“Buraya hiç gelmemeliydin George! Onu yalnız bırakmamalıydın! Tek başına... Yalnız kalmaz o, bilirsin. O yüzden onu almaya yolladım seni.”

George nihayet konuştuğunda sesi boğuk ve kesik kesik çıkmıştı. “O... o öldü.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Hayır,” dedi Adeline sertçe.

George yüzünü onun kucağına gömmüştü. Ama elleri onun hareket etmesini önlemeye çalışırcasına şimdi onu daha sıkı tutuyordu.

“Hayır,” dedi Adeline.

Lottie elini ağzına götürerek gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

“Çok üzgünüm,” dedi George, Adeline’in eteğine doğru.

“Hayır,” dedi Adeline. Sonra daha yüksek bir sesle haykırdı: “Hayır! Hayır! Hayır!” Ellerini George’un ellerinden kurtarmış, şekilden şekle giren bir ifadeyle çılgınlar gibi George’un kafasına vuruyordu. Sonsuz ve kendinden emin bir sesle, “HAYIR, HAYIR, HAYIR, HAYIR!...” diye bağıırıyordu. George ise onun bacaklarına yapışmış, ağlayıp ondan özür diliyordu. Kendi gözyaşlarında boğulan Lottie’nin gözleri etrafını göremeyecek kadar bulanıp acıyordu. Bebekle birlikte yataktan kalkacak gücü zar zor buldu. Yalnızca fiziksel olan o acıyı görmezlikten gelmek şimdi daha kolaydı. Kan ve gözyaşı lekelerini peşinden sürükleyerek yürüyüp odadan çıktı ve kapıyı da arkasından kapattı.

Kaza olmamıştı. Sahil güvenlik görevlisi bunu biliyordu çünkü Frances’i görüp ona seslenenlerden biri oydu. Bir süre sonra onu çekip çıkaran üç adamdan biri de oydu. Ama en çok da her şeyin içinde olan ve olaydan bir hafta sonra bile kendini fenalık geçirecekmiş gibi hissettiğinden şikâyet eden Bayan Colquhoun’dan öğrenmişlerdi.

George geldikten birkaç saat sonra Adeline'a ikisinin de konyak içtiğini anlatmış, Adeline bitkin bir halde ona her şeyi, tüm detayları öğrenmek istediğini söylemişti. Lottie'den de yanında oturmasını istemişti. Her ne kadar Lottie bebeğiyle birlikte üst katta kalmak istemişse de kaskatı ve gergin bir yüz ifadesiyle, endişe içinde Adeline'm yanında oturmuş ve Adeline onun elini tutup düzenli aralıklarla, şiddetle onu sarsarken tepki vermemişti.

Frances yaşarken olduğundan farklı, çok uysal bir şekilde ölmüştü. Onu teşhis eden Marnie'nin ifadesine göre, Arcadia'dan orada hiç kalmamış gibi, alışılmadık bir düzen içinde ayrılmıştı. Garip, uzun bir etek giymişti; söğüt ağacı desenli olanını. Siyah saçlarını topuz yapmıştı ve yoldan deniz kıyısına doğru yürürken uzun yüzünde kendinden emin, kararlı bir ifade vardı. "Çok üzgünüm," demişti mektubunda, "ama artık taşıyamayacağım kadar ağır bir boşluk hissediyorum içimde. Çok üzgünüm." Sonra ufuktaki uzak bir noktaya bakıyormuş gibi başını kaldırmış ve üzerinde kıyafetleriyle kendini denize bırakmıştı.

Bunun sabahın erken saatinde yüzmekle ilgisi olmadığını fark eden Bayan Colquhoun ona seslenmişti. Frances başını kaldırıp dağ yoluna baktığı için kadının onu gördüğünü anlamıştı. Ama ona engel olabileceğini düşünerek adımlarını hızlandırmıştı. Bayan Colquhoun gözünü Frances'ten ayırmadan liman görevlisinin evine koşmuş, genç kadının beline, göğsüne kadar suya batışını izlemişti. Frances derinlere gittikçe dalgalar büyüyordu, hatta biri dengesini bozunca genç kadının topuzu dağılmış, saçları uzun şeritler halinde omuzlarına dökülmüştü. Ama yürümeye devam ediyordu. Topuğu kırılıp bağarmaktan sesi kısılan Bayan Colquhoun kapıyı çalarken bile Frances suyun içinde ilerleyen küçük bir silüet gibi yürümeye devam ediyordu.

Istakoz avlayan iki adam sesleri duyunca alarına geçmiş, Frances'in peşine takılmıştı. Gürültünün olduğu yöne doğru giden küçük bir kalabalık da toplanmış, Frances'e sesleniyordu. Sonradan insanların ona kızdığını sanıp adımlarını hızlandırmış olabileceğini düşünmüşlerdi ama liman görevlisi, Frances'in kararlı olduğunu belirtmişti. Daha

önce de böyle olaylara tanık olmuştu. Onları kurtarsanız bile iki gün sonra kendilerini astıklarının görürdünüz.

George o noktada ağlamıştı ve Lottie, Adeline'in onun günahlarını bağışlarmışçasına George'un yüzünü avuçlarının arasına aldığını görmüştü.

Frances tamamen suyun altında kaldığında geri çekilmemiş, yoluna devam etmişti. Sonra bir dalga, ardından bir dalga daha gelmiş ve genç kadın tamamen gözden kaybolmuştu. Tekne limanın yeterince dışına çıktığında Frances akıntıya kapılmıştı artık. Cesedi iki gün sonra Wrabness'taki haliçte bulunmuştu. Söğüt desenli eteğine yosunlar dolanmıştı.

"Akşam yemeğinde onunla buluşacaktım ama Oxford'da kalmam gerekti. Bir arkadaşımın beni davet ettiğini söylemek için onu aradığımda bana oraya gitmemi söyledi Adeline. Gitmemi söyledi." George hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gözyaşlarının kenetlenmiş ellerini ıslatmasına izin veriyordu. "Ama gitmeliydim Adeline, onun yanında olmalıydım."

"Hayır," dedi Adeline uzaktan gelen bir sesle. "Ben onun yanında olmalıydım. Ah, George, ben ne yaptım?"

Lottie, George bunları anlatırken Adeline'm aksanının değiştiğini sonradan fark etmişti. Fransız aksam tamamen silinmişti. Hatta kesinlikle aksansız konuşuyordu. Belki de yaşadığı şokun etkisiyle olmuştu bu. Bayan Holden şokun insanı bu hale getirebileceğini söylerdi hep. Ağabeyi savaşta öldürülen ve saçları bir gecede beyazlayan bir kadın tanıdığını söylemişti ("Üstelik yalnızca saçları da değil," diye eklemişti arsız arsız gülerek).

Lottie iyileşmeye vakit bulamadan iki kişiye annelik etmeye başlamıştı. Çocuğunun hayatının ilk haftasında Adeline ölü gibiydi. Başta yemek yemeyi reddediyor, dinlenmiyor, gece gündüz ağlayıp evin bahçesinde geziniyordu. Bir keresinde o tozlu yoldan dağın tepesine kadar çıkmış, dağın tepesindeki küçük büfeyi işleten yaşlı adam tarafından güneşten kavrulmuş ve sersemlemiş halde eve getirilmişti. Nadiren uyuduğu birkaç defa uykusunda ağlamıştı ve artık hiç kendinde gibi görün-

müyordu; düz saçları bakımsızdı, porseleni andıran yüzü kederden solmuştu. “Ona neden güvenmedim?” diye ağlıyordu. “Neden onu dinlemedim? O beni herkesten daha iyi anlamıştı.”

“Senin hatan değildi. Böyle olacağını bilemezdin,” diye mırıldandı Lottie. Sözlerinin yetersiz, Adeline’in hislerinin yüzeyine bile dokunamayacak kadar yavan olduğunun farkındaydı. Adeline’in acısı onu huzursuz ediyordu; bu onun kendi acısına, örtmeyi zar zor başardığı açık yarasına çok benziyordu.

“Ama neden bu şekilde ispat etmek istedi ki?” diye ağlıyordu Adeline. “Ona âşık olmak istemedim ben. Hiç kimseye âşık olmak istemedim. Benden böyle bir şey istemesi haksızlıktı.”

Belki de Lottie bebeğinin taleplerinden duygusal anlamda yeterince bitkin düşmüştü. O aslında “iyi” bir bebektir. Ama bir yandan da buna mecburdu zaten. Çaresiz haldeki Adeline’a sarılan Lottie, ağlayan bir yenidoğanı sakinleştirmeye gidemiyordu her zaman; kederli arkadaşı için yemek pişirip temizlik yaparken Camille’in Lottie’nin işlerine ayak uydurması gerekiyordu. Uyduruk salıncağında boncuk gözleriyle sessizce beklemesi ya da dövülen halıların gürültüsüne ve çaydanlığın ısılığına rağmen uyuması gerekiyordu.

Haftalar geçerken Lottie gittikçe bitkin düşüp umudunu yitirmeye başlamıştı. Julian gelmiş ama o duygusal keşmekeşe katlanamamıştı. Karısına bir miktar para, Lottie’ye de arabasının anahtarlarını verip sessiz, solgun Stephen’ı da yanına alarak Toulouse’taki bir sanat fuarına gitmişti. Diğer konuklar da gelmiyordu artık. İlk iki gün orada kalan ve komaya girecek derecede içen George ise geri döneceğine söz vererek oradan ayrılmıştı. Ama sözünde durmamıştı. “Onunla ilgilen Lottie,” demişti. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve sakalları çenesini kaplamıştı. “Aptalca bir şey yapmasına sakın izin verme.” Lottie, George’un Adeline’in sağlığından mı, yoksa kendi sağlığından mı endişelendiğini anlayamamıştı.

Bir ara Adeline gece gündüz hiç durmadan ağlayınca Lottie onun yatak odasını çılgınlar gibi karıştırıp ailesine, gelip onu bu depresyondan kurtaracak birine dair bir şey bulmaya çalışmıştı. Burnuna dolan

karanfil yağı kokusu, tenine sürtünen tüy, ipek ve satenler eşliğinde rengârenk, parlak kıyafetleri araştırmıştı. Ama tıpkı Lottie gibi Adeline da var olmayan bir varlıktı sanki; Harrogate Tiyatrosu'nda birkaç yıl önce sergilenen ve Adeline'm küçük bir rol aldığı tiyatro programı dışında ne fotoğraflar ne de mektuplar vardı. Frances'ten gelenler hariç. Lottie onların Frances'in karşılıksız kalmış son duygularını içerdiğini düşünerek hepsini tekrar kutuya koymuştu. Sonunda gardıroptaki valizin içinde Adeline'in pasaportunu bulmuştu. İçinde ailesinin adresini bulma ya da kederini nerede hafifletebileceğine dair bir ipucu elde etme ümidiyle pasaportun sayfalarını karıştırmıştı. Ama onun yerine Adeline'in fotoğrafını bulmuştu.

Saç kesimi farklı olsa da fotoğraftakinin o olduğu su götürmez bir gerçektir. Fakat pasaportta adının Ada Clayton olduğu yazıyordu.

Yas dört haftadan bir gün önce bitti. Lottie bir sabah uyandığında Adeline'i mutfakta, bir kabın içine yumurta kırarken buldu. Ona pasaporttan bahsetmedi; insanların hayatı, uyuyan bir köpek misali rahatsız edilmeden öylece kalmalıydı.

"Rusya'ya gidiyorum," dedi Adeline başını kaldırmadan.

"Öyle mi?" dedi Lottie. *Peki ben ne olacağım*, diye sormak istemişti ama onun yerine, "Atom bombası ne olacak?" diye sordu.

Sevgili Joe,

Hayır, çok üzgünüm ama eve dönmüyorum. En azından Merham'a dönmüyorum. İşler biraz karıştı fakat sanırım en iyisi Londra'ya dönüp bir iş bulmam. Bildiğin gibi burada Adeline'in ev işlerini yapıyorum ve benim gibi birini arayan, bebeği de kabul eden bazı sanatçı dostları var. Küçük Camille onların çocuklarıyla birlikte büyüyecek ve bu onun için iyi olacak. Senin söylediklerine rağmen çalışmamam için de bir sebep göremiyorum. Yerleştiğimde sana haber veririm, istersen ziyaretime gelebilirsin.

Bebeğe yolladığın hediye için teşekkürler. Bayan Ansty'nin onu senin adına seçmesi çok nazikçe bir davranış. Şu sıralar

Camille'in resmini yapıyorum, özellikle şapkaıyla çok güzel görünüyor.

Sevgiler.

Lottie ve Adeline, Fransız evinden ayrılmadan üç gün önce Madam Migot, Lottie'nin karnını yoğurmaya ya da rahmini incelemeye gelmişti. Bu ziyaretten nasıl bir keyif aldığını söylemek zordu. Artık başka bir canlıya ev sahipliği yapan vücudunu eskisinden daha az sahiplenmesine rağmen Lottie, pazarda derisi yüzülüp asılmış bir tavşan misali orasını burasını çekiştiren kadın tarafından istila edilmiş gibi hissetmişti. Sözde Camille'in yeterince beslenip beslenmediğine bakmak için habersizce geldiğinde elini Lottie'nin bluzundan içeri sokmuş, Lottie'nin itiraz etmesine fırsat bırakmadan işaret ve başparmağıyla memesini sıkıp sütünü odaya fışkırtmıştı. Gördüğü şeyden tatmin olmuş olacaktı ki Adeline'a bir şeyler mırıldanıp hiçbir açıklama yapmadan bebeğin kilosuna bakmaya gitmişti.

Ama bu defa Lottie'nin karnına üstünkörü baktıktan sonra Camille'i ustaca kucağına aldı. Onu bir süre kucaklayıp Fransızca bir şeyler söylerken göbek deliğini, el ve ayak parmaklarını inceledi. Bunları Adeline veya Lottie'ye asla kullanmadığı çok tatlı sözler eşliğinde yapıyordu.

"Biz gidiyoruz," dedi Lottie ona bir İngiltere kartpostalını göstererek. "Onu eve götürüyorum."

Madam Migot onu görmezlikten gelip sesini alçalttı, sonra tamamen sustu.

Ardından pencereye doğru yürüyüp bir süre Camille'in yüzünü inceledi. Tam o sırada elinde haritayla odaya giren Adeline'a bir şeyler söyledi. Hâlâ derin düşüncelere dalmış gibi görünen Adeline'ın, kadının söylediklerini algılaması biraz zaman aldı. Sonra başını iki yana salladı.

Lottie yine yanlış bir şey yapmış olmaktan korkarak öfkeyle, "Yine ne oldu?" dedi. Havlu peçetelerinin rengini köylüler beğenmemiş, bunu Fransızlara özgü kakhahalarıyla belirtmişlerdi.

Adeline kaşlarını çatarak Madam Migot'yu dinlemeye çalışırken, "Hastalandın mı, diye soruyor," dedi. "Julian'ın konsolosluktaki bir arkadaşı Rusya'ya gitmek için farklı bir vize almam gerektiğini söyledi ki onu da diplomatik yardımla almam mümkün görünmüyor. Bunu halletmek için İngiltere'ye dönmem gerekiyormuş. Çok ama çok sinir bozucu."

"Tabii ki hasta değilim. Ona da ki gecenin bir yarısına kadar göz kulak olması gereken bir bebeği olsa o da böyle görünürdü."

Adeline, Fransızca bir şeyler söyledikten sonra duraksadı ve başını tekrar iki yana salladı. "Alerjin olup olmadığını soruyor."

Lottie kadına kaba bir dille yanıt vermeyi düşündü ama Fransız'ın yüz ifadesi onu durdurdu.

Kadın karnını okşayıp, "*Non, non,*" diyerek bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Hamile kalmadan önce yani. Hamile kalmadan... ya da hamileliğin başlarında alerji oldun mu?" Adeline şimdi dikkatini tamamen ebeye vermiş, ona şaşkın bir ifadeyle bakıyordu.

"İsilik gibi bir şey mi?" Lottie düşündü. "Öyle şeyler bende çok olur. Bu sıcaklarla aram pek iyi değil."

Ebe bu cevapla pek tatmin olmamıştı. Arka arkaya Fransızca sorular sordu, sonra beklenti içinde Lottie'ye bakarak ayağa kalktı.

Adeline, Lottie'ye döndü.

"Yani hiç hastalandın mı? Hamileliğinin ilk günlerinde alerji oldun mu? Diyor ki..." Adeline yaşlı kadına Fransızca bir şeyler söyledi ve kadın yanıt olarak başını salladı. "Kızamıkçık olma ihtimalin var mıydı?" diye soruyor.

"Anlamadım." Lottie uzanıp kızını almamak, ona koruyucu bir tavırla sarılmamak için kendini zor tuttu. "Buraya ilk geldiğimde isilik oldum. İsilikti sanırım."

Ebenin yüz ifadesi ilk kez yumuşamıştı. "*Votre bébé,*" dedi işaret ederek. "*Ses yeux...*" Kadın elini Camille'in yüzünün önünde gezdirdi, sonra Lottie'ye baktı ve aynı hareketi tekrar etti. Bir kez daha.

“Ah, Lottie,” dedi Adeline elini ağzına götürerek. “Şimdi ne yapacağız?”

İçini havayla ilgisi olmayan bir ürperti sararken Lottie hiç kımlıdamadan öylece kaldı. Bebeği kadının kucığında huzurla yatarken minik eli tüyden bir hale şekline girmiş, güneş o melek yüzünü aydınlatmıştı. Ama küçük kız güneşe karşı gözlerini kırpmamıştı bile.

“Camille on haftalıkken Merham’a döndüm. Londralı aile durumu öğrendikten sonra beni istememişti. Ben de Joe’ya yazıp meseleyi ona anlattım. Trenden iner inmez bana evlenme teklif etti.”

Lottie iç geçirip ellerini dizlerine koydu. “Herkes bebeğin ondan olduğunu söyledi. Tabii bu da skandala sebep oldu. Anne ve babası çok sinirlendi. Yine de Joe herkese karşı geldi ve aramızda bir seçim yapmasını isterlerse pişman olacaklarını söyledi.” Şarap çoktan bitmişti. Daisy ne saatin farkındaydı ne de altına aldığı ayaklarının uyuştüğünün.

“Sanırım Joe’yla evlendiğim için annesi beni hiç affetmedi,” dedi Lottie uzaklara dalarak. “Sevgili oğluna kör bir kız çocuğu verdiğim için bana hep kızgındı. Ben de bu yüzden ondan nefret ettim. Camille’i benim sevdiğim gibi sevmeyişi için ondan nefret ettim. Ama şimdi yaşlanınca onu daha iyi anladığımı düşünüyorum.”

“Oğlunu korumaya çalışıyordu.”

“Evet, evet, öyle.”

“Camille bunları biliyor mu?”

Lottie’nin yüzü asıldı. “Camille babasının Joe olduğunu sanıyor.” Sesinden savunmaya geçtiği anlaşılıyordu şimdi. Araları hep çok iyiydi. Tam babasının kızı.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Adeline’a ne oldu peki?” diye fısıldadı Daisy. Duyacaklarından korkuyormuş gibi bunu biraz çekinerek sormuştu. Daniel gittikten

sonra yaşadığı o karanlık günleri hatırlayarak Frances'in kendini öldürmesiyle ilgili kısımda ağlamıştı.

"Adeline yirmi yıl kadar önce öldü. Bu eve hiç dönmedi. Belki gelir diye burayı sürekli temiz tuttum ama hiç gelmedi. Bir süre sonra bana yazmaktan da vazgeçti. Frances'i hatırlamaya katlanamıyordu sanırım. Aslında onu seviyordu. Sanırım bunu kendisi dışında hepimiz biliyorduk. Rusya'da öldü. St. Petersburg yakınlarında. Julian'ın ona verdikleri dışında bile yeterince varlıklıydı. Konstantin'i bulduğu için orada kaldığını düşünmeyi tercih ettim hep." Lottie bu romantik halinden utanmış gibi gülümsedi. "Ve öldüğünde Arcadia'yı bana miras bıraktı. Sanırım Joe'yla evlendiğim için benim adıma hep üzüldü." Lottie bir an gerilerek etrafındaki şeyleri toplayıp kadehini sandalyenin yanına, yere bıraktı. "Sanırım her şeyi bırakıp gittiğinde beni de yüzüstü bırakarak hayal kırıklığına uğrattığını düşündü."

"Neden?"

Lottie ona karşısında bir aptal varmış baktı. "Çünkü o zamanlar bir evim ve param olsaydı evlenmem gerekmeyecekti..."

Balayımda tam altın gün ağladım. “Evden ayrılmak için can atan, evli bir kadın için gerçekten de tuhaf bir şey bu,” demişti annem daha sonra. Özellikle de masrafları Bancroftlar tarafından karşılanan çok güzel, birinci sınıf kamaramız ile o harika yolcu gemisi düşünüldüğünde...

Ama sürekli midem bulanıyordu, öyle ki ben kamaramızda berbat bir halde yatarken Guy saatlerce tek başına dolanmak zorunda kalmıştı. Babama hâlâ çok kızgındım. Ve ne gariptir ki annemi ve kardeşlerimi bıraktığım için de üzülüyordum. Bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını biliyordum. İstedığınız bu olduğunu düşünseniz bile, gerçekleştiğinde kendinizi perişan halde bulabiliyordunuz.

Hiç balayına çıkmış bir çift gibi değildik ama bunu ne aileme ne de başka birine söyledim. Yolladığım kartpostallar muhteşem manzaralar, yemekli ve olağanüstü danslar, yunuslar ve kaptanın masasında geçirilen akşamlarla doluydu. Onlara cevaz ağacından mobilyalarla döşeli kamaramızı, her gün yenilenen ücretsiz şampuanları ve losyonlarıyla küçük lambalarla çevrili bir aynası olan kocaman tuvalet masasını anlattım.

Ama Guy da pek kendinde değildi. Açık alanları denize tercih ettiği için böyle olduğunu söylemişti bana. Başta buna biraz kızmış, bunu bana baştan söyleseydi ikimizin de zamanının boşa harcanmayacağını söylemiştim. Ama çok da üzerine gitmek istemiyordum. Hatta hiç üzerine gitmedim. Sonunda kendine geldi. Zaten her tarafı incilerle kaplı, çok güzel bir kadın olan Bayan Erkhardt bana balayında tüm çiftlerin tartıştığını söyledi. Bu hiç kimsenin açıkça söylemeyeceği şey-

lerden biriydi. Söylemedikleri başka şeyler de vardı tabii. Ama nedense bu konuda bana fazla açıklama yapmadı.

Ayrıca eğlendiğimiz zamanlar da oluyordu. Balayında olduğumuzu öğrendikten sonra müzik grubu, yemek salonuna adım attığımız anda Guy Mitchell'ın "Look at That Girl" şarkısını çalmaya başladı. Ama üçüncü defadan sonra Guy'ın buna sinir olduğunu fark ettim. Benimse hoşuma gidiyordu. Onun bana ait olduğunu herkesin bilmesi güzeldi.

Bir süre sonra Sylvia'dan Joe'yla ilgili haberleri aldım. Annem bütün yaşananlar karşısında sakın kalmış, bebeğin gerçekten Joe'dan olup olmadığını bile merak etmemişti ki bu beni çok şaşırttı. Ortada bir bebek olduğunu öğrenmek dahi onu çılgına çevirir sanıyordum. Hatta ben konuyu açtığımda da fazla sinirlenmemişti. Ama sanırım o zamanlar babamın alkol sorunuyla boğuşuyordu.

Guy'a hiçbir şey söylemedim tabii. Ona Merham hakkında duyduklarımı anlattığımda, "Kadın dedikodusu işte," demişti. Ben de ona bir daha hiçbir şeyden bahsetmedim.

ÜÇÜNCÜ KISIM

On Beş

Daisy neredeyse on gün boyunca Jones'tan nasıl doğru düzgün özür dileyebileceğini düşünmüştü; o sabahki dehşete kapılmış halinin, o sefil gözyaşlarının ona karşı bir tepki değil de beklediği kişi olmaması olduğunu ona nasıl açıklayabilirdi ki? Jones'a çiçek yollamak geçmişti aklından ama Jones çiçek seven birine benzemiyordu, hem zaten Daisy de o çiçeklerin ne anlama geleceğini bilmiyordu. Sonra onu öylece arayıp durumu ona açıkça, tam da onun tarzıyla anlatmayı düşünmüştü: *Jones, çok özür dilerim. Çok utanç verici ve berbat bir davranıştı.* Ama Daisy o kadarla kalamayacağını, olur olmaz sözler sarf etmeye başlayıp sızlanarak lafı oradan oraya taşıyacağını, durumu daha da vahim bir hale sokarak adamı iyice kızdıracağını biliyordu. Jones'a kart ya da mesaj yollamayı, hatta artık daha rahat konuşabildiği Lottie'yi araya sokmayı bile düşünmüştü. Ne de olsa Jones, Lottie'den korkuyordu.

Ama Daisy hiçbir şey yapmadı.

Şans eseri o duvar resmi bu işi onun yerine yaptı. Bir gün Daisy listeler arasında kaybolmuşken Aidan yanına gelmiş, boyacılardan birinin teras duvarlarından birindeki yosunları temizleyince badananın altında renkli şekiller bulduğunu söylemişti. Merak içinde badanayı biraz daha kazıyınca iki kişinin yüzü ortaya çıkmıştı. "Daha fazla kazımak istemedik," demişti Aidan, Daisy'yi parlak gün ışığına çıkarırken, "alttaki resmi bozmaktan korktuk."

Daisy duvara, yeni ortaya çıkan ve içlerinden birinin gülümsediği yüzlere bakmıştı. Batı Hint Adaları kökenli Dave adındaki genç boyacı terasta oturmuş, sigara içiyordu. Duvardaki o ilginç resmi işaret etmişti.

“Bir restorasyon uzmanı çağırmalısın,” demişti Aidan biraz geri çekilerek. “Bunlardan anlayan birini. Değerli bir şey olabilir.” Aidan resme “şaheser” gözüyle bakıyordu.

“Resmi kimin yaptığına bağlı,” demişti Daisy. “Ama güzel tabii. Georges Braque tarzını hatırlatıyor. Ne büyüklükte olduğunu biliyor musunuz?”

“Şu sol köşede sarı bir bölüm var. Dolayısıyla iki metre olması beni hiç şaşırtmaz. Yaşlı kadına fikrini sormak lazım. Resmi yapılırken görmüştür belki. Eminim hakkında bir şeyler biliyordur.”

“Hiçbir şeyden bahsetmedi,” demişti Daisy.

Aidan pantolonundaki kurumuş alçıyı ovarak çıkarmaya çalışırken, “Aman ne büyük sürpriz,” diye karşılık vermişti. “Kusura bakma ama o kadın restorasyon alanında çişli bezler olacağından ya da uyku saatlerinde sondaj yapılamayacağından da hiç bahsetmedi.” Sonra da Daisy içeri girerken sinsice sırtıp arkasına yaslanmıştı. “Çaydanlığın altını da yakmazsın, değil mi?”

Lottie, Ellie'yle birlikte dışarı çıkınca Daisy, Jones'u aramıştı. Ona önce resimden bahsetmeyi, Jones'un onu iyi bir şeylerle ilişkilendirmesini sağlamayı planlıyordu.

“Sorun nedir?” diye sormuştu Jones sinirli bir sesle.

“Sorun yok,” demişti Daisy. “Ben... şey, salı günü gelebilir misin, diye soracaktım yalnızca.”

“Neden sah?” Daisy arka planda iki telefonun çaldığını, bir kadının önemli bir görüşmeden bahsettiğini duyabiliyordu. “Birazdan aşağıda olacağımı söyle,” diye seslenmişti Jones. “Ona şarap falan ikram et.”

“Sağlık ve güvenlik. Mutfaklar hakkında. Gelmek istediğini söylemiştin.”

“Peki, öyleyse kahve ikram et! Alo? Ah, Tanrım, öyle demiştim, değil mi?” Jones homurdanmış ve Daisy onun elini ahizeye götürdü-

günü, tahminine göre sekreteri olan kadına bağırdığını duymuştu. “Saat kaçta geliyorlar?” demişti bir süre sonra.

“On bir buçukta.” Daisy derin bir nefes almıştı. “Bak Jones, sonrasında öğle yemeğine de kal. Sana göstermek istediğim birkaç şey var.”

“Ben öğle yemeği yemiyorum.” Ve Jones telefonu kapatmıştı.

Daisy, Hal’in sanatla ilgilendiğini hatırlamıştı ama onu doğrudan aramak istemediği için Camille’le konuşmuştu. Bekâr bir kadınsanız böyle şeylere dikkat etmeniz gerekiyordu. Ama çok heyecanlanan Camille ona Hal’le doğrudan konuşmasını söylemişti. Restorasyon uzmanı bulmasına gerek yoktu, Hal bu işi hallederdi. Güzel sanatlarda okurken bu tür işlerle de uğraşmıştı, yalnızca mobilyalarla değil. Camille bundan emindi. Ama Hal onun kadar kendinden emin değildi, öğrendiklerinin güncelliğini koruduğundan emin değildi.

“Fakat yeni teknikleri ortaya çıkarabilirsin. Yani bu kanvas değil, yalnızca dış duvar.” Daisy, Camille’in ağzıyla bu işin ikisine de iyi geleceğine dair bir şeyler söylemişti. “Üzerine o kadar badana yaptıklarına göre çok da önemli olmasa gerek.”

Hal başta biraz tereddüt etmişti ama sonra küçük, hatta belki de bir delik kadar olabilecek bir cankurtaran simidi bulduğuna inanarak heyecanlanmaya başlamıştı. “Ware’de bu işlerle ilgilenen bir arkadaşım var. Ona sorabilirim. Yani eğer profesyonel olmamamın bir sakıncası yoksa.”

“Gerektiği gibi çalıştıktan sonra profesyonel çamur güreşçisi bile olsan fark etmez. Ama hemen işe başlamanı istiyorum. Salı gününe kadar resmin ortaya çıkmasını istiyorum.”

Hal ne kadar sevindiğini göstermek istemeyen birinin ses tonuyla, “Tamam,” demişti. “Tamam. Harika. Bir iki telefon görüşmesi yapıp gerekli teçhizatları aldıktan sonra hemen gelirim.”

Daisy bahçeye çıkarken bunun onun için bir şans olduğunu düşündü. Hem Jones’a binanın içini tek başına yenileyebileceğini hem de ona acınası ve hor görülen biri olarak bakan insanlara asıl kişiliğini göstermiş olacaktı. Daniel ona bir keresinde sürekli birilerinin onayını alma ihtiyacının saçma bir özellik olduğunu söylemişti ama her şeye

rağmen Daisy böyle hissediyordu işte. Jones'un geldiği akşam onun yeni ve iyi yanını görmüş olması onu mutlu etmişti. Çünkü kendisi de o eski Daisy'nin yasını tutmak yerine bu kişiyi onaylamaya başladığını azar azar kendine itiraf etmişti. Artık daha güçlüydü ve son aylarda yaşadığı olaylar yüzünden boynunu bükmemişti. Lottie'ye tek başına nasıl üstesinden gelebildiğini sorduğunda Lottie, bebeklerin böyle bir etkisi olduğunu söylemişti. Onlar için güçlü olmak gerekiyordu.

Primrose Hill'deki günlerini düşünen Daisy ona katılmasa da yavaş yavaş bir tür geçiş yaşadığını, Lottie'nin duyarsızlığını az da olsa kazandığını hissediyordu. O genç Lottie'nin neredeyse yapayalnız halde, evinden kilometrelerce uzaktaki bir ülkede nasıl doğum yaptığını ve beş parasız, adı kötüye çıkmış bir şekilde geri döndüğünde nasıl yılmadan ayakta durduğunu düşündü. Sonra yaşlı Lottie'nin kendine güveni ve kıvrak zekâsıyla kazandığı erdem sayesinde etrafındaki insanlardan nasıl saygı gördüğünü, hayatını nasıl yönlendirdiğini düşündü. İnsanların ona uyum sağlamasını, işlerin kendi istediği şekilde yürümesini nasıl başardığını da... Ve her şey göz önüne alındığında o kimdi ki? Emeklilik yaşma gelmiş bir ev kadını, küçük bir kasabada tamirhane sahibi bir adamın karısı, engelli bir kadının annesi, işi, kariyeri, hiçbir şeyi olmayan bir kadın. Tabii Daisy bunları Lottie'nin yüzüne söyleyemezdi. Daisy ise bir bakıma eski Daisy'ydi (biraz daha balık etli olanı belki); hâlâ çekici, hâlâ zeki, hâlâ borçlarını ödeyebilen, hatta muhasebecisinin dediğine göre serbest bir girişimciydi. Telefonu kapattıktan sonra, "Ben serbest bir girişimciyim," demişti kendi kendine. Bekâr ebeveyn tanımından çok daha iyiydi bu.

Daniel'i özlüyordu. Arada bir hâlâ ağlıyordu. Onu düşünmeden birkaç saat geçirebildiğinde bunu bir başarı olarak görüyordu. Daniel'in döneceğine dair bir ipucu verir ümidiyle hâlâ onun burcunu okuyordu. Ama genç adamın gidişinin üzerinden sadece üç ay kadar geçmişken Daisy onu tamamen unutacağı zamanı öngörebiliyor, aşağı yukarı bir iki ay farkla kendine bir yıl kadar bir süre veriyordu.

Ellie'nin de aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğini düşünmemeye çalışıyordu.

Hal'in "şaheser" üzerinde çalıştığı saatlerde Aidan, "Adamın işi neden iyi gitmiyor, anlaşıldı," diye bir yorum yapmıştı. Mutfakta oturmuş, pencereden duvarın karşısında iki büküm halde çalışıp o eski resmin bulunduğu küçük bölümü acı içinde temizleyen Hal'i izlerken, "Belli bir fiyata saatlerce çalışmak mümkün değil," demişti Daisy'ye. Daisy bunu herkesten iyi bilirdi. Küçük işletmeci, mükemmelliyetçi olmayı kaldıramazdı.

"Küçük işletmeciler söz verdikleri gibi salı gününe kadar üst kat koridorlarını bitirememeyi de kaldıramazlar," demişti Daisy bile bile ama Aidan onu duymazlıktan gelmişti.

"Şimdi eğer senin patron bu adamın saatine..."

"Bence işini seviyor," demişti Daisy, Hal'in çoğunlukla acı çeken halini görmezlikten gelerek.

Daisy gittikçe ortaya çıkan resme bakmaya her gittiğinde Hal, "Sence tamam mı?" diye soruyordu. "Profesyonel birini çağırman gerekmez mi?" Daisy ona gerekmediğini söylediğinde bile Hal pek ikna olmuşa benzemiyordu.

Ama randevular arasında, yanında çay ve sandviçlerle Arcadia'ya günde iki defa uğrayan Camille, Hal'in eve neşeli geldiğini söylemişti. Kocasının uzun süreli yokluğunu çok da önemsemiyormuş gibi görünerek, "Bence çok heyecan verici," demişti. "Resmin gizlenmiş olması fikri gerçekten hoşuma gitti. Onu tekrar hayata döndürenin Hal olması da hoşuma gitti." Kimsenin bakmadığı sırada el ele tutuşmuşlardı. Daisy, Hal'in resimleri karısına anlatırken durup onu kendine çekerek öpmesini imrenerek izlemişti.

Duvar resminden açıkça memnun olmayan tek kişi Lottie'ydi. O gizemli işlerinden birini yapmak üzere kasabaya gitmişti (Nereye gittiğini ya da ne yaptığını hiç kimseye söylemezdi. Sorulduğunda da parmağıyla burnuna dokunup, "Siz kendi işinize bakın," derdi). Geri döndüğünde ve Hal'in resmi ortaya çıkarmaya çalıştığını gördüğünde

de ona bağırp bundan hemen vazgeçmesini söylemişti. “O resmin üzerini ben boyadım! Görünmemesi gerekiyor,” demişti vahşice Hal’e bakarak. “Çabuk boya onu tekrar.”

Daisy ve olukları kontrol eden ustalar bağrıışmaların nereden geldiğini görmek için yaptıkları işi bırakmışlardı.

“O resmi kimsenin görmemesi gerekiyor!”

“Ama o bir duvar resmi,” demişti Hal.

“Sana söyledim. O boyayı çıkarmamalıydınız. Dur artık, duydun mu beni? Görülmesini isteseydim size ondan bahsederdim zaten.”

“Ne var orada?” diye mırıldanmıştı Aidan, Dave’e. “Cesetleri gömdüğü yerin haritası mı?”

“Şu an bu işi durduramam,” demişti Daisy, kafası karışmış halde. “Jones onu görmeye geliyor.”

“O senin değil ki.” Lottie anlaşılmaz bir şekilde sinirlenmişti.

Annesi geldiği sırada Hal’e çay getirmekte olan Camille elinde fincan, yüzünde şaşkın bir ifadeyle öylece kalakalmıştı. “Anne?”

“Ne oldu anne? Seni bu kadar kızdıran nedir?” Hal elini Lottie’nin omzuna uzatmıştı.

Ama Lottie onu öfkeyle itmişti. “Hiçbir şey. Aslında kızdıran bir şey var, evet. Saçma sapan bir şeyi ortaya çıkarmak için zaman harcamanıza kızdım. Kendi işinize bakın, değersiz bir duvar resminin başında oylanmayın. Neden işe yarar bir şeyler yapmıyorsunuz? İşini kurtarmaya çalışmak gibi mesela. Ha?”

“Ama bu çok güzel Lottie,” demişti Daisy. “Baksana şuna.”

“Saçmalıktan başka bir şey değil,” diye karşılık vermişti Lottie. “Bunu o aptal patronuna da söyleyeceğim. Bu evin tarih danışmanı ya da adına her diyorsanız o benim ve eminim patronun da bana hak verecek.” Lottie böyle diyerek arkasını dönmüş ve memnuniyetsiz bir tavırla hepsini ağzı açık ve şaşkın bir halde orada bırakmıştı.

Ama Jones ona hak vermedi.

Lottie’nin dışarıda olduğu bir saatte Daisy ona duvar resmini gizlice gösterdi. Jones terasa adımını atarken Daisy, “Gözlerini kapat,”

dedi. Jones da onun aptalın teki olduğunu düşünüyormuş gibi gözlerini havaya dikerek istediğini yaptı. Daisy onu kolundan tutup saksıların etrafından dolaştırdı ve Hal'in çalışmayı bıraktığı yerde durdurdu.

"Şimdi gözlerini açabilirsin."

Jones gözlerini açtı. Daisy bakışlarını ondan ayırmıyordu. Jones o koyu, çatık kaşlarının altındaki gözlerini şaşkınlık içinde kırıştırdı.

"Bu bir duvar resmi," dedi Daisy. "Hal onu yeniliyor. Onu yapı ustaları bulmuş."

Öfkesi yatışmış gibi görünen Jones önce Daisy'ye baktı, sonra duvar resmine yaklaşp onu dikkatlice inceledi. Üzerinde Daisy'nin gördüğü en berbat fitilli kadife pantolon vardı. "Nedir bu?" diye sordu Jones bir dakika sonra. "Son Akşam Yemeği gibi bir şey mi?"

Daisy, "Bilmiyorum," dedi ve vicdan azabı duyarak arkasından gelen bebek arabasının sesine doğru döndü. "Lottie, yani Bayan Bernard bana bir şey anlatmadı."

Jones resme biraz daha baktıktan sonra ayağa kalktı. "Sen ne dedin az önce?"

"Resmi ortaya çıkarmamızdan pek memnun kalmadı," dedi Daisy. "Sebebini söylemiyor ama nedense buna sinirlendi."

"Ama çok güzel," dedi Jones. "Burada da harika görünüyor. Terasa farklı bir hava katmış." Sonra dönüp resme uzaktan bakmak için terasın diğer köşesine doğru yürüdü. "Buraya sandalye koyacağız, değil mi?"

Daisy başını salladı.

"Eski bir resim mi?"

"Bu yüzyıldan kalma olduğu kesin," dedi Daisy. "Hal resmin kırklı veya ellili yıllardan kaldığını düşünüyor. Otuzlardan önce olmadığı kesin. Savaş döneminde üzerini boyamış da olabilir."

"Hiç bilmiyorum..." Jones şimdi elini ensesine koymuş, kendi kendine konuşuyordu. "Peki... bunun için sana ne kadar ödeyeceğim? Restorasyonu için yani."

"Değerinden çok daha az olacağı kesin."

Jones ona hafifçe gülümsedi ve Daisy de aynı şekilde karşılık verdi. “Ortalıkta paha biçilmez, antika bir parça bulmadığın da kesin, öyle değil mi?”

“Yok,” dedi Dave arkalarında belirip sigarasını yakarak. “Bebeğe süt almaya gitti.”

Bitmişti. Hal, Arcadia’nın önündeki arabasında oturmuş, duvar resminden gelecek olan paranın yetmeyeceği faturalara bakıp bir bakıma haftalardır, belki de aylardır bildiği şeyin şimdi açıkça gerçekleştiğini görmenin rahatlığını hissediyordu. O son fatura, açmayı öğle vaktine kadar ertelediği o son fatura öyle yüklüydü ki Hal’in başka çaresi kalmamıştı. İşi sonlandıracaktı ve duvar resminin restorasyonu tamamen bittiğinde yeni bir iş aramaya koyulacaktı.

Bir an için gözlerini kapatıp geçen haftaların ümidinin, gerginliğinin sonunda kaybolup yerini gri, donuk bir sis bulutuna bırakmasına izin verdi. Yalnızca iştî sonuçta. Bu cümleyi bir tür mantra gibi kendi kendine tekrarlayıp durdu. Ve eğer varlığının elden çıkarılması onu iflastan kurtaracaksa en azından bir gelecekleri olabilirdi. Ama zaten onların bir gelecekleri vardı. Onun ve Camille’in... Son haftalar ona bunu göstermişti.

Son görüşmelerinde danışman onlara, “İyi şeylere odaklanın,” demişti, değil mi? “Sahip olduklarınızın değerini bilin.” Onun bir karısı ve kızı vardı. Sağlıkları yerindeydi. Ve bir gelecekleri vardı. O an cep telefonunun sesi sessizliği bozdu ve Hal torpido gözünden onu almaya çalışırken gözyaşı olduğunu tahmin ettiği şeyi gözlerini kırıştırtarak uzaklaştırmaya çalıştı.

“Benim.”

“Selam.” Hal onun sesini duyduğuna sevinerek arkasına yaslandı.

Acil bir şey yoktu. Onu eve saat kaç gibi geleceğini, akşam yemeğinde tavuk isteyip istemediğini, Katie’nin yüzmeye gideceğini söylemek için aramıştı; hepsi de aile hayatının rahatlatıcı ayrıntılarıydı. “İyi misin? Biraz canın sıkın gibi.”

“İyiyim,” dedi Hal. “İstersen gelirken şarap getiririm.”

Camille pek ikna olmuşa benzemiyordu, bu yüzden Hal biraz daha neşeli konuşmaya çalıştı. Ona duyması gereken şeyi söylemedi, o konu bekleyebilirdi. Onun yerine duymak istediği şeyi söyledi: O gün “işyerinde” neler olduğunu. O gün ortaya çıkardığı şeyi. Ustaların son söylediği *güzel sözleri*. Ona duvar resmi üzerinde çalışırken annesinin onunla ne kadar az konuştuğunu ama adamlar Arcadia’dan gider gitmez hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya başladığını anlattı. “Belki de ona canını neyin sıktığını sormalısın.”

“Bunun bir anlamı yok Hal. Ona bir şey sormanın anlamı yok. Bana söylemez,” dedi Camille hem üzgün hem de kızgın bir şekilde. “Bazen anneme ne olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Önümüzdeki hafta evlilik yıl dönümleri olduğu halde Arcadia’da ona ihtiyaç duyulduğunu söylediğini biliyor musun? Babam hayal kırıklığına uğradı tabii. Restoranda rezervasyon da yaptırmıştı.”

“Başka bir gece giderler,” dedi Hal.

“Ama aynı şey değil ki.”

“Haklısın,” dedi Hal biraz düşünerek. “Haklısın, aynı şey değil.”

“Artık kapatmalıyım,” dedi Camille neşeli bir sesle. “Bayan Halligan kızarıp kaşınmaktan şikâyet etmeye başladı.”

“Ne?”

Camille telefonu ağzına iyice yaklaştırdı. “Ağdadan sonra ciltte kızarıklık oluşuyor. Onun da öyle bir yerinde oluştu ki çorabını bile giyemiyor.”

Hal kakhaha attı. Aylardır ilk kez böyle gülüyordu. “Seni seviyorum.”

“Biliyorum,” dedi Camille. “Ben de seni seviyorum.”

Daisy, Jones’u günün birinde Morrell Suite olarak bilinecek olsa da banyonun rengi yüzünden şimdilik ustaların kendi aralarında Mavi Hela olarak adlandırdıkları odalara götürdü. Burası evin en geleneksel yatak odasıydı ve bitmişti. Yatak, Hindistan’daki, tıpkı diğerleri gibi eski kolonyal mobilyalar konusunda uzmanlaşmış bir tanıdık tarafından gönderilmişti. Onun yanında açılı, belirgin köşeleri pirinçle

kaplanmış, yıllanmış kızıl kahverengi cilası açık gri duvarlara karşı parlayan bir sandık duruyordu. Aslında iki oda arasındaki duvarın yıkılarak oluşturulduğu odanın sonunda iki rahat sandalye ve alçak, oyma bir masa vardı. Daisy o masanın üstüne bir örtü serip içinde yengeçli sandviçlerin bulunduğu tabaklar, bir kâse meyve ve bir şişe su koymuştu. “Öğle yemeği yemediğini biliyorum,” dedi Daisy, Jones onun hazırlıklarına bakarken, “ama gerçekten aç değilsen senin payını akşam yerim diye düşündüm.”

Jones’un ayağında garip çoraplar vardı. Daisy onları nedense rahatlatıcı bulmuştu.

Jones odanın içinde ağır adımlarla gezinip dekoru ve içindekileri inceledi. Sonra tam Daisy’nin önünde durdu.

“Aslında senden özür dilemek istiyorum,” dedi Daisy ellerini önünde kavuşturarak. “O sabah için. Saçmalıktı. Şey, saçmalıktan da öte bir şeydi. Ama seninle ilgili olmadığını söylemek dışında bir açıklama getiremem.”

Jones ayaklarına baktı ve rahatsız olmuş gibi ayaklarını sürüdü.

“Ah, lütfen otur,” dedi Daisy çaresizce, “yoksa kendimi gerçekten aptal gibi hissedeceğim. Hatta gevezeliğe bile başlayabilirim ki eminim öyle bir şey istemezsin. Ağlamak kadar kötü bir şey olur bu.”

Jones sandviçlere doğru yürüdü. Daisy’ye göz ucuyla bakarak, “Ben o günü çoktan unuttum,” dedi ve oturdu.

Sandviçleri yemeye başladıklarında Daisy, “Aslında yatak odasında öğle yemeği ikram etmezdim ama evin tek sessiz odası burası,” dedi. “Masayı terasa, duvar resminin yanına kurmak istedim ama sandviçlerimizin içine boya ya da terebentin girmesinden korktum.” Resmen gevezelik ediyordu. Ağzından çıkanları kontrol edemiyordu. “Ayrıca Ellie de yan odada uyuyor.”

Jones bir şey söylemeden başını salladı. Ama artık daha rahat görünüyordu. “Bana danışmadan işe başlaman beni şaşırttı,” dedi sonunda. “Duvar resminden bahsediyorum.”

“Son halini gördüğünde hoşuna gideceğini biliyordum. Başlamak için sana danışsam kesin endişelenecek bir şeyler bulurdun.”

Jones sandviçini ağzına götürmüşken durdu ve elini indirip Daisy'ye daha dikkatli baktı. Ona gerçekten bakıyordu ve bu da Daisy'nin yüzünün karıncalanıp kızarmasına sebep olmuştu. Jones sonunda, "Garip birisin sen Daisy Parsons," dedi. Ama bunu soğuk bir şekilde söylememiştir.

Daisy o an rahatlayıp her bir mobilyanın hikâyesini, her boya ve kumaş seçiminin altında yatan kararı ona anlattı. Jones ağzı dolu olduğu için yanıt niyetine başını sallıyor ve Daisy'nin anlattıklarını dikkatle dinliyordu. Daisy ona fikrini, beğenip beğenmediğini sormamak için kendini zor tutuyordu. *Beğenmese söylerdi*, diye düşündü.

Onu biraz rahatlatmak adına Daisy yavaş yavaş hikâyelere kendinden de bir şeyler katmaya, espriler yapmaya başlamıştı. İnsanın bir arkadaşının, şehirli bir arkadaşının olması güzeldi. Green Caddesi'ndeki Gavroche'u bilen, boya kataloğu ve yakınlardaki pansiyonların durumu dışında şeylerden konuşan birinin olması... Daisy, Jones'un ziyareti için makyaj bile yapmıştı. Ama makyaj çantasının yerini bulması kırk dakikasını almıştı.

"...büyük olduğu için üç yıldır ellerinde kaldığından ve depoda yer olmadığından indirimde en büyük olanı yollamışlar." Daisy gülerken kendine bir bardak daha su doldurdu.

"Daniel irtibata geçti mi?" diye sordu Jones.

Daisy aniden durdu ve kıpkırmızı kesildi.

"Affedersin," dedi Jones. "Bunu sormamalıydım. Beni ilgilendirmez."

Daisy ona bakarak şişeyi elinden bıraktı. "Evet," dedi. "Evet, benimle irtibata geçti. Ama pek bir şey değişmedi."

Bir süre sessizlik içinde otururlarken Jones masanın köşesini inceledi.

"Neden sordun?" Daisy bu soruyu sordu ve birkaç saniyeliğine de olsa odanın havası çekilmiş gibi hissederken Jones'un yanıtının o boşluğu doldurması gerektiğini fark etti.

"Bir konuda onunla konuşmak isteyen eski bir arkadaşıyla karşılaştım..." Jones, Daisy'ye baktı. "Sende numarası olabileceğini düşündüm."

"Hayır," dedi Daisy nedense öfkelenerek. "Yok."

“Tamam, sorun değil,” dedi Jones başını gömleğinin yakasına doğru eğerek. “Kendileri hallederler.”

“Evet.”

Daisy bir süre öylece otururken neden dengesinin bozulduğunu düşündü. Dışarıdan, açık pencereden kendisine seslenildiğini duydu. Aidan’ın sesiydi bu. Büyük ihtimalle boyayla ilgili bir soru soracaktı. “Ne istediğine baksam iyi olacak,” dedi sohbetlerinin bölünmesinden neredeyse memnun bir tavırla. “Hemen dönerim. Sen meyve ye lütfen.”

Daisy birkaç dakika sonra geri döndüğünde Ellie’yi Jones’un kucağında görünce kapıda kalakaldı. Uyumaktan yanakları kızaran bebek, Jones’un kucağında dikilmiş, gözlerini kırptırıyor. Jones, Daisy’yi gördüğünde ne yapacağını bilemeyip bebeği ona fırlatacakmış gibi bir harekette bulundu. “Sen gittikten sonra uyandı,” dedi kendini savunurcasına. “Onu ağlatmak istemediğim için kucağıma aldım.”

“İyi yaptın,” dedi Daisy gözlerini onlara dikerek. Bebeğini daha önce bir erkeğin kucağında hiç görmemişti. Bu manzara karşısında sarsılmıştı, daha önce hiç bilmediği güçlü bir duygu içini sarmıştı. “Teşekkürler.”

“Çok cana yakın bir bebek, değil mi?” Jones, Daisy’ye doğru yürüyüp bebeği ona uzattı ve bunu yaparken nasıl olduysa eli Ellie’nin bacaklarına dolandı. “Özellikle de onlara, yani bebeklere pek alışkın olmadığımı düşünürsek.”

“Bilmiyorum,” dedi Daisy dürüstçe. “Onu benden ve Bayan Bernard’dan başka kimse kucağına almadı.”

“Ben daha önce kucağıma hiç bebek almamıştım.”

“Ben de öyle. Kendi bebeğim olana kadar yani.”

Jones, Ellie’ye daha önce hiç bebek *görmemiş* gibi bakıyordu. Aniden Daisy’nin onu izlediğini fark edince Ellie’nin başına hafifçe dokundu ve tekrar geri adım attı. “Hoşça kal,” dedi bebeğe. “Ben gitsem iyi olacak.” Kapiya doğru baktı. “Ofistekiler beni merak ederler. Öğle yemeği için teşekkürler.”

“Evet,” dedi Daisy, Ellie’nin ağırlığını diğer koluna vererek.

Jones kapıya doğru yürüdü ve Daisy'ye dönerek, "Güzel görünüyor," dedi. "Bravo." Kendini gülümsemeye zorlarken garip bir şekilde mutsuz göründü. *Başparmağının tırnağı Daniel'inkine benziyor*, diye düşündü Daisy. "Bak, önümüzdeki hafta," dedi Jones beklenmedik bir anda. "Londra'ya gelmelisin. Açılışla ilgili düzenlemeleri dosyalarım kolayca ulaşabileceğim bir yerde konuşmalıyız ve hazır gelmişken eski eşya pazarına da gidebiliriz. Şu bahsettiğin yeni yer. Açık alan malzemeleri için."

Jones başını yana eğdi. "Yani Londra'ya gelebilir misin? Sana öğle yemeği ısmarlarım. Akşam yemeği de olur. Benim kulübümde. Nasıl bir yer olduğunu görürsün."

"Nasıl bir yer olduğunu biliyorum," dedi Daisy. "Gitmiştim." Sırtıttı. Eski Daisy sırtıışıydı bu. "Ama olur. Hatta harika olur. Gününü sen kararlaştır."

Pete Sheraton seksenli yıllarda borsacıların giydiği tarzda bir gömlek giymişti; ince çizgili, beyaz yakalı, kolalı beyaz manşetleri olanlardan. Zenginliğin, sigara dumanlı odalarda anlaşmalar yapıldığının göstergesi, Hal'e Pete'in taşralı banka müdürü olmaktan (personel: üç kasiyer, bir yönetici adayı ve salı ve perşembe günleri temizliğe gelen Bayan Mills) pek de memnun olmadığını itiraf etmekten kaçındığını düşündüren türden bir gömlekti bu.

O öğleden sonra Hal'i odasına yönlendiren manşetlerde, güç bela görünen iki minik, çıplak kadın şeklinde kol düğmesi vardı. Hal tam karşısına otururken Pete onlara bakarak, "Karımın fikri," dedi. "Ciddi bir banka müdürü gibi görünmemi önlüyormuş."

Hal gülümseyerek yutkunmaya çalıştı.

O ve Pete yıllardır tanışıyorlardı; Veronica Sheraton, Pete'in kırkınıcı doğum gününde ikisinin portresini Hal'e çerçevelettiğinden beri. Karpuz kollu balo elbisesinin içinde flu görünen Veronica ile arkasında siyah çikolatayı andıran görüntüsüyle normalden birkaç santim uzun duran Pete'in dehşet verici bir görüntüsüydü bu. Bakışları karşılaştığında karşılıklı garip bir anlayış hissetmişlerdi.

“Duvar tenisi oynamaya gelmedin anladığım kadarıyla?”

Hal derin bir nefes aldı. “Ne yazık ki bu kez başka bir sebep yüzünden geldim Pete. İşimi sonlandırmak için geldim.”

Pete’in yüzü asıldı. “Ah, Tanrım. Ah, dostum çok üzüldüm. Bütün yük şanssızlık.”

Hal, Pete’in olaylara biraz daha objektif bakabilmesini isterdi. O eski tip, sert görünümlü, soğuk banka müdürleri ona daha cazip bir seçenek gibi görünmüştü aniden.

“Emin misin? Yani muhasebecinle falan konuştun mu?”

Hal yutkundu. “Ona son kararımдан bahsetmedim, hayır, ama sonucu gören kimse buna şaşırmayacaktır.”

“Şey, işlerin iyi gitmediğinin ve kâr elde edemediğinin farkındaydım... ama yine de...” Pete çekmecesine uzandı. “Bir şey içmek ister misin?”

“Hayır. Zihnimi bulandırmasam iyi olur. Öğleden sonra birçok kişiyle telefon görüşmesi yapmalıyım.”

“Dinle, hiçbir konuda endişelenmeni istemiyorum. Yapabileceğim bir şey varsa söyle. Yani kredi çekmeyi falan düşünürsen uygun faizli bir şeyler ayarlayabilirim.”

“Sanırım kredi çekme noktasını geçtik.”

“Onca parayı düşününce bu gerçekten üzücü...”

Hal kaşlarını çatı.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Her neyse. Sen en iyisini bilirsin.” Pete ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı. “Dinle Hal, bu gece bir karara varma. Özellikle de muhasebecinle görüşmediysen. Bence düşün ve yarın tekrar beni görmeye gel. Hiç bilemezsin...”

“Bir şey değişmeyecek Pete.”

“Sen yine de düşün. Camille’le aranız iyi mi? Güzel, sevindim... Peki ya küçük Katie? Önemli olan onlar, değil mi?” Pete kolunu Hal’in omuzlarına koyup masasına döndü. “Ah, neredeyse unutuyordum. Bak, şimdi sırası değil, biliyorum ama bunu karına verir misin? Ne

zamandır çekmecemde bekliyor. Bunu ona bir sonraki oyunda vermeyi düşünüyordum. Kurallara uygun olmadığını da biliyorum ama bu...”

Hal kalın zarfı aldı. “Nedir bu?”

“Çek defterinin görme engelliler için hazırlanmış şablonu.”

“Ama onda bir tane var zaten.”

“Ama yeni hesabıninki yok.”

Pete ona baktı. “Hani şu... Şey, paraya çevirdiğiniz sigorta poliçesinin. İşle ilgili söylediklerine o yüzden şaşırdım biraz da...”

Hal odanın ortasında durup başını iki yana salladı. “Onun parası mı var?”

“Bildiğini sanıyordum.”

Hal’in ağzı kurumuştı, kafasının içinde bir yıl önce çalan o tiz zil sesleri yankılanmaya başlamıştı. “Ne kadar?”

Pete biraz gerilmişti. “Dinle Hal, belli ki şimdiden çok fazla şey söylemişim. Yani Camille’in gözleri ve... Yani onun finansal işleriyle daha çok sen ilgileniyordun.”

Hal önünde duran zarfa baktı. Biri aniden ciğerlerindeki havayı emmişti sanki. “Ayrı bir hesap mı bu? Ne kadar var burada?”

“Bunu sana söyleyemem.”

“Karşıdaki benim Pete.”

“Bu benim işim Hal. Bak, eve git ve karınla konuş. Eminim mantıklı bir açıklaması vardır.” Pete onu neredeyse kapıya itecekti artık.

Hal tökezleyerek yürüdü. “Pete?”

Pete açık kapıdan diğer odaya, sonra tekrar arkadaşına baktı. Küçük bir kâğıt parçası alıp üzerine bazı rakamlar yazdı ve Hal’e gösterdi. “Bu civarda bir şey. Şimdi evine git Hal. Sana başka bir şey söyleyemem.”

On Altı

Paranın nereden geldiğini anlamak hiç de zor değildi; Lottie'nin Arcadia'dan gelen parayı nasıl bölüştüreceğini hepsi merak ediyordu. Hal'in canını asıl sıkan, midesine zehirli bir düğüm atan, yiyeceklerin ağzında kül tadı bırakmasına sebep olan, işlerinin bozulmasına Camille'in seyirci kalıp bu paranın varlığını ondan gizlemiş olmasıydı. Camille onu rahatlatmaya çalışırken bile o parayı ondan gizlemiş, bir tek şeye inandığını söylemişti: ikisinin de onun bu işin altından kalkabileceğini bildiğine. Zaman lazımdı yalnızca. Biraz da şans. Ama şimdi Camille'in ona yine yalan söylediğini görmek Hal'in midesini bulandırıyor. İhanetini öğrenmesinden de beter bir şeydi bu çünkü bu kez kendini ona tekrar güvenmeye zorlamıştı; korkularının, güvensizliğinin üstesinden gelmeye çalışmış, kendini yine onun ellerine atmıştı. Bu kez olanları onun moralinin bozukluğuna, güvensizliklerine yormak mümkün değildi. Bu kez olanlar tümüyle Camille'in Hal'le ilgili düşüncelerinin sonucuydu.

Camille, Hal'in bunu bilmesini isteseydi ona zaten söylerdi. Hal'in sıkıntı içinde geçirdiği saatler sonrasında vardığı kaçınılmaz sonuç, onunla yüzleşmekten, sorularına yanıt aramaktan vazgeçmesi olmuştu. Camille onun bilmesini isteseydi bir şey söylerdi zaten. Tanrı aşkına, ne kadar da aptaldı.

Son birkaç gündür Camille yüzünde yeni bir temkinli ifadeyle etrafında dolanmıştı. Başka insanların yüz ifadesini göremediği için

hiç kendisinininkini gizleme gereği duymamıştı. Hal onu izlerken öfkesini ve kızgınlığını pek de gizleyememişti.

Camille ona, “İyi misin?” diye sorduğunda, işini kapattığı için iyi olup olmadığını soruyordu. Sarılmaya, öpüşmeye ihtiyacı var mıydı? *Her şeyi düzeltmesi beklenen* şeylerdi bunlar. Hal onun o anlaşılmaz yüz ifadesine bakıp vicdan azabı duyduğuna dair bir iz bulmaya çalışıyor, Camille’in onunla bu kadar rahat konuşabildiğine bile şaşıırıyordu.

“İyiyim,” diye karşılık veriyordu Hal. Ve Camille ona temkinli bir bakış daha attıktan sonra Katie’yi dışarı çıkarıp akşam yemeğini yapmaya girişiyordu.

Hepsinden daha kötü olansa tüm bunların ne anlama geldiğiydi. Para ve Camille’in bunu ondan gizlemeye karar vermesi ancak tek bir anlama gelebilirdi. Hal kolay bir yıl geçirmediıklarını biliyordu, bazı konularda hâlâ yapmacık ve temkinli oldukları belliydi. Hal bazı durumlarda öyle gerektiği için onu hâlâ ittiğinin, küçük de olsa bir parçasının onu hâlâ cezalandırdığının farkındaydı. Ama yine de işlerin bu noktaya geleceğini Camille’in ona bir şekilde hissettirdiğini düşünüyordu şimdi...

İyi ama ne hissetmek istiyordu ki? En zayıf anında, işlerinin en kötü olduğu, zar zor ayakta durabildiği bir dönemde ona ihanet eden bir kadın vardı karşısında. Camille ihanetini ona itiraf ettiği sabah Hal göğsünde öyle şiddetli, öyle şok edici bir acı hissetmişti ki öleceğini sanmıştı. Camille ona o zaman da hiçbir ipucu vermemişti.

Yine de Hal onu hâlâ seviyordu. Geçen haftalarda gittikçe hafiflediğini hissetmişti, çok değerli bir şeyi yeniden kazanmış gibi hissetmişti. Camille’i henüz tam anlamıyla affedememiş olsa da affedebileceğini görmüştü; o lanet danışmanın dediği gibi evlilikler daha da güçlenebiliyordu.

Elbette dürüst olmak koşuluyla.

Camille bu sözü başını sallayarak onaylamıştı. Hal’in elini tutup sıkırmıştı ve bu da onların danışmana gittikleri son seansta olmuştu.

Hal yatağın ucuna doğru biraz daha kayarken ceketinin cebinde parlayan plastik şablonun, düşüncelerde kaybolduğu bir başka geceyi,

kararsızlık ve yılgınlık içinde geçecek bir başka günü müjdeleyerek odalarını aydınlatmaya başlayan şafak vaktinin zar zor farkına varmıştı.

Camille uykusunda elini Hal'in bulunduğu taraftan çekip öylece kendi tarafına doğru kaydırdı.

Görevli birkaç defa, "Bundan böyle tren yalnızca Liverpool Caddesi istasyonuna uğrayacak," diye anons etti. Lee Vadisi'nin bataklık arazisi Doğu Londra'nın pis ve sevimsiz banliyö bölgesine karışırken Daisy pencere camına yaslandı. İki ayını Merham'daki ve Arcadia'daki o küçücük dünyada geçirdikten sonra şimdi şehre dönerken iyice getirilmiş, kendini köylü gibi hissetmeye başlamıştı. Londra, Daniel'la özdeşleştirdiği bir yerdı artık onun için. Ve tabii acıyla. Merham'da güvendeydi, geçmişten ve birlikteliklerden soyutlanmış bir yerdı. Daha tren şehre doğru hareket etmeye başladığı anda Daisy o evin ona tahmin ettiğinden de fazla huzur verdiğini anlamaya başlamıştı.

Lottie onun bu halini görseydi aptallık ettiğini düşünürdü. Ellie'nin açık ağzına tatlandırılmış lapayı kaşık kaşık verirken, "Güzel bir gün geçireceksin," demişti. "Buradan biraz uzaklaşmak sana iyi gelecek. Arkadaşlarınla da görüşmek istersin belki." Daisy hiçbirini düşünemiyordu şu an. Hep erkeklerle daha iyi ilişkiler kurduğuna inanırdı ve bunun, başka kadınların erkekleri tarafından çekici bulunan kızların söylediği bir şey olduğunun da farkındaydı. Belki bunun için biraz daha fazla çaba harcamalıydı çünkü ablasından ("Çocuk Destek Kurumu'nu aradın mı?"), Camille'den ("Derindeki çatlakları hissetmiyorum bile. İyisin") ve geçmişini ona anlattığından beri ona karşı daha rahat olan, sert ve iğneleyici yorumlarını espriyle karışık dile getiren Lottie'den başka arkadaşı yoktu.

"Umarım sık bir şeyler giymeyi düşünüyorsundur," demişti Lottie, Daisy üstünü değiştirmek için yukarı çıkarken. "Patates çuvalı gibi görünmek istemezsin. Seni güzel bir yere götürür herhalde."

"Bu bir randevu değil," demişti Daisy.

"Onun gibi bir şey sayılır," demişti Lottie de yanıt olarak. "Yerinde olsam keyfini çıkarırdım. Hem nesi var bu adamın? Evli değil,

çirkin de değil. Parası da var belli ki. Haydi, git de şu içini gösteren bluzunu giy.”

“Ben uzun süreli bir ilişkiden yeni çıktım. Şu an ihtiyacım olan en son şey başka bir erkek.” Daisy basamaklarda durup yüzünün kızardığını gizlemeye çalışmıştı.

“Neden?”

“Şey. Bunu herkes bilir. Yani bir ilişkiden diğerine hemen atlamak olmaz.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü hazır olmayabilirim.”

“İyi ama bunu nasıl anlayacaksın?”

“Bilmiyorum... ama böyle bir şey bu. Bir süre beklemek gerekiyor. Bir yıl kadar. O zaman üzerindeki duygusal yük hafiflemiş oluyor.”

“Duygusal yük mü?”

“Başka biriyle tanışmaya hazır durumda olmalısın. Bu da önceki ilişkiden tamamen arındığında olur.”

“Arınmak mı?” Lottie aşına olmadığı o kelimeyi dudaklarının arasında yuvarlamıştı. “Nedenmiş o? Kim demiş?”

“Bilmiyorum. Herkes öyle diyor. Dergiler, televizyon, danışmanlar.”

“Sen onları dinleme. Kendi aklın yok mu?”

“Evet ama bir süre erkeklerden uzak durmak iyi bir fikirmiş gibi geldi. Henüz hayatıma yeni birini almaya hazır değilim.”

Lottie ellerini öne uzatmıştı. “Siz gençler o kadar seçicisiniz ki. Doğru zaman olmalı, şöyle olmalı, böyle olmalı. Neden çoğunuzun bekâr kaldığı anlaşıldı.”

“Ama zaten şu an bana uymaz ki.”

“Nedenmiş o?”

Daisy doğruca Lottie’ye baktı. “Ellie yüzünden. Ve Daniel... Yani belki Ellie’nin hatırına Daniel’in dönmesini biraz daha bekleyebilirim. Böylece babasıyla birlikte büyüme şansı olur.”

“Öyle mi? Peki ona ne kadar zaman veriyorsun?”

Daisy omuz silkmışti.

“Ayrıca bu süre içinde kaç iyi adamı geri çevireceksin?”

“Ah, yapma Bayan Ber... yani Lottie, daha birkaç ay oldu. Kapımı çalan da yok zaten.”

“Kendi hayatına bakmalısın,” demişti Lottie sertçe. “Bebek olsun ya da olmasın geçmişe takılıp kalmanın anlamı yok. Kendine bir hayat kurmalısın.”

“Ama o, Ellie’nin babası.”

“Yanında değil.” Lottie homurdanmıştı. “Burada değilse ondan yoksun kalmalı.”

Daisy, Lottie’nin ona Camille’in öz babasının kim olduğunu hiç söylemediğini fark etmişti. “Sen bu konuda benden daha katırsın.”

“Katı değilim,” demişti Lottie aniden asılan suratıyla mutfağa döndüğü sırada. “Gerçekçiyim yalnızca.”

Daisy gözlerini trenin penceresinden çekti ve eğilip sandaletli ayağını bacağına arkasına attı. Başka bir erkek istemiyordu. Yarası henüz kapanmamıştı ve sinirleri aşırı gergindi. Vücudunun bebekten sonraki halini birinin göreceği fikri bile onu dehşete düşürüyordu. Yine terk edilebileceği ihtimaliniyse düşünmek dahi istemiyordu. Daniel vardı bir de. Ellie’nin hatırına Daniel’a kapısını açık tutmalıydı.

Tabii eğer Daniel oradan içeri girmek isterse...

“Camille?”

“Ah, merhaba anne.”

“Öğle arasında süpermarkete gidiyorduk. Küçük Ellie’yle sana uğradık. Bir ihtiyacın var mı?”

“Hayır, yok... Hal orada mı?”

“Evet, dışarıda. Çay içiyor. Onu çağırmamı ister misin?”

“Hayır, hayır. Anne, sence iyi görünüyor mu?”

“İyi mi? Neden? Nesi var?”

“Hiçbir şeyi yok. Yani öyle sanıyorum. Yalnızca... son günlerde biraz garip davranıyor.”

“Garip derken?”

Camille sustu. Sonra, “Benden uzaklaştı,” dedi. “İçine kapandı sanki. Benimle konuşmak istemiyor.”

“İşini sonlandırdı, biliyorsun. Biraz sıkıntılı olabilir.”

“Biliyorum... Biliyorum... Ama...”

“Ne?”

“Şey, daha önce de işinin kötüye gittiğini, onu kapatabileceğini biliyorduk. Ama aramız iyiydi. Son zamanlardaki en iyi halimizdi.”

Annesi duraksadı. “Ama bana karşı iyiydi... Bana söylemediğin bir şey yok, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“İkinizin arasında daha önce olan şeyler tekrar etmedi sonuçta.”

“Hayır, anne, tabii ki etmedi. Ben öyle bir şey... Artık iyiyiz. Her şeyi geride bıraktık. Yalnızca Hal’in suskunluğa gömülmesi beni biraz endişelendiriyor. Bak, unut gitsin. Sana söylediklerimi unut.”

“Bu konuyu onunla konuşmadın mı?”

“Unut gitsin, dedim anne. Haklısın, bu iş olayı canını sıktı. Ona biraz zaman vereceğim. Artık gitmeliyim. Lynda Potter’ın yosun maskesini çıkarmalıyım.”

Lottie çantasına bakarken aniden doğru olanı yaptığına karar verdi. Camille’e henüz paradan bahsetmeyecekti; o paraya gerçekten ihtiyaç duymasını, ona bunu açıkça söylemesini bekleyecekti ki o zamanın umduğu kadar uzak olmayacağı da belliydi.

“Neye ihtiyacı var, biliyor musun?”

“Neye?”

“Arınmaya. O zaman kendini daha iyi hissedecek.”

Jones’un arabasının ayak boşluğunda on sekiz adet boş naneli şeker ambalajı duruyordu. Onları belli etmeden saymaksa çok zordu; birçoğu yol haritası, yön tarifinin yapıldığı kâğıt parçaları ve eski benzin fişleri gibi başka şeylerin arasına gizlenmişti. Ama yolculuklarının ilk on yedi dakikası boyunca şehir trafiğine takılınca ve Jones da neredeyse sürekli öfkeyle telefonundan birilerine bağırdığı için Daisy’nin her birini saymak için yeterince vakti olmuştu. “Söyle ona, kimi isterse yollayabilir. Mutfak personelinin hepsi çapraz bulaşma konusunda eğitilmiş. Sevkiyatın kaç derecede yapıldığı, malzemelerin kaç derecede

saklandığı, taşıma kalitesi, o partiyle ilgili her şey kayıtlı. O lanet Gıda Standartları'ndan birini yollamak istiyorsa söyle ona, o dondurucularda on sekiz adet birbirinden ayrı dondurulmuş porsiyon var; sunduğumuz her bir yemek için ayrı. Dolayısıyla isterlerse bunları da analize yollayabiliriz..." Jones, Daisy'ye torpido gözünü açmasını işaret etti. "Evet, var. O yemek hijyeni listesinde personelimin ezbere bilmediği bir tek paragraf bile yok. Bir kişi bile yok. Bak, adam ödek yediğini söylüyor. Ödek, değil mi?"

Daisy torpido gözünü açtığında bir cüzdan, bir naneli şeker paketi ve ne olduğu belirsiz elektrik kablolarıyla birlikte bir sürü bant yere döküldü. Daisy elini kalan dağınıklığın içine sokup çıkardığı şeyleri Jones'a gösterdi.

"Hayır, hayır. Yapmadı. İki personelim adamın istiridye yediğini söylüyor. Bir dakika bekle." Jones konuşmayı kesip tekrar torpido gözünü işaret etti. "Ağrı kesici," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak. "Orada mısın? Evet, evet. Aynen öyle. Hayır, beni dinlemiyorsun. Adam istiridye yemiş ve fişine baktığında en az üç kadeh içki içtiğini görebilirsin. Evet, doğru. Tüm kayıtlar var bende." Jones ilaç kutusunu Daisy'nin elinden alıp bir tanesini ambalajından çıkarır çıkarmaz ağzına attı. "Yemek zehirlenmesi palavra. O yedikleriyle alkol almaması gerektiğini bilmiyor işte. Geri zekâlı herif."

Daisy yolcu penceresinden dışarıdaki trafiğe baktı ve arabaya bindiğinde Jones'un onu tek eliyle selamlamasıyla başlayıp hiç susmadan üç telefon görüşmesi yapmasıyla büyüyen öfkesini bastırmaya çalıştı. "Affedersin. Birazdan seninle ilgileneceğim," demişti o sırada ama ilgilenmemiştii.

"Umurumda bile değil!" diye bağırdı Jones ve Daisy gözlerini kapattı. Jones iri yarı bir adamdı ve arabanın o dar alanında ağzından çıkan o cümle iki katı bir etki yaratmıştı. "Ona de ki lanet olası adamlarını..." Jones döndü ve Daisy'nin yüzündeki ifadeyi gördü. "Ona de ki avukatını, Sağlık ve Güvenlik'ten birini, kimi isterse bana yollayabilir. Tesisimi karalamaya çalıştığı için ona dava açacağım.

Evet, doğru. Kayıtları görmek isterlerse beni bulmaları yeterli.” Jones gösterge panosunda bir düğmeye bastı ve kulaklığını çekip çıkardı.

“Lanet...” Dudaklarını büzdü. “Lanet... adam. O kahrolası satıcı benden tazminat istiyor. İstiridye yiyip yanında bir sürü içki içiyor, sonra da ertesi gün neden karnı ağrıdı diye bana hesap soruyor. Benim suçum olmalı, değil mi? Sağlık ve Güvenlik’ten birini yolla, mekânımı mühürlet, ben tamamen yok olana kadar uğraş. Tanrım, gerçekten tepemi attırıyor bunlar.”

“Belli,” dedi Daisy.

Jones onun farkında bile değildi sanki. İlk karşılaştıkları andan beri çok daha gürültücü, çok daha hareketliydi ama hiçbiri Daisy’ye yönelik değildi. Yeni tişörtü ve eteğiyle, Camille’in tuzla ovduğu parlak teniyle, acı verici ağdasının temizleyip pürüzsüzleştirdiği bacaklarıyla eski Daisy gibi olmasa da en azından gençleşmiş Daisy olarak doğumdan sonraki belki de en güzel haliyle yanında oturuyordu ama ne olmuştu? Jones onun o uzun, bronz bacaklarını fark etmiş miydi? Hurdalığa nasıl gideceğini gösteren haritaya bakarken mi görecekti bacaklarını?

Jones sağa sinyal verip direksiyona yüklenerek, “Kız arkadaşı onu gaza getirdi,” dedi. “O kadın bunu daha önce de denedi. Sanırım en son tuvalette ayağını burkmuştu. Tabii ki tıbbi kanıt bulamadı. Üye olsaydı onu kovardım ama o gece ben yoktum.”

“Öyle mi?”

“Amerikalılar yaptı bunu. Lanet olası hukuk davaları. Herkes bir şeyler koparma derdinde. Her şey başkası yüzünden olmalı. Tanrım!” Jones yumruğunu direksiyona vurunca Daisy yerinden sıçradı.

“O aşâğılık herif bir daha mekânıma ayak basarsa bu kez ben onu bile bile zehirleyeceğim. Saat kaç?”

“Ne?”

“Eldridge Caddesi, Minerva Caddesi... Buralarda bir yerde... Saat kaç?”

Daisy saatine baktı. “On biri yirmi beş geçiyor.”

“Hurda. Şuraya bak. Lanet olası küçük... Şimdi nereye park edeceğim peki?”

Daisy’nin bir saat önceki iyi ruh hali Jones’un ağır kesicilerinden daha çabuk erimişti. Sonunda sabrı taşmış bir halde Saab’dan inip hurdalık alanda ayaklarını yere vura vura yürümeye başladı. Arabanın klimasından yayılan serinliğin yerini şimdi şehrin sıcak havası almıştı.

Daisy bu kadar ihmal edilmeye alışık değildi. Daniel ona hep güzel görüldüğünü söylerdi, ne giyeceğine dair önerilerde bulunurdu, saçına dokunup elini tutardı. Dışarıdayken de üşüyüp üşümediğini, yeterince yiyip yemediğini, mutlu olup olmadığını sorarak onunla sürekli ilgilenirdi. Ama Daisy zaten Jones’la çıkmıyordu ki. Daniel da Daisy ona ihtiyaç duyduğu bir anda yanında olmamıştı.

Erkekler! Daisy içinden Jones’un küfürlerine uygun sözler söylerken eskiden beri nefret ettiği o acılı, şaşkın, erkek düşmanı kadınlardan birine dönüştüğü için kendi kendine kızdı.

Burası geniş, yorgun görünümlü bir araziydi. Kocaman kalaslar devasa depolama raflarına yerleştirilmişti, taş döşemeler ürkütücü kuleler oluşturmuştu. Mezarlık heykelleriyse ona doğru bakıyor ama onu görmüyordu. Girişteki o kıvrımlı demirinin ötesinde Londra trafiği iyice yoğunlaşırken mor dumanlar ve öfkeli korna sesleri o kirli havada yükseliyordu. Normalde yeni bir mimari hurdalığa gezi düzenlemek onda bir defilede en önden yürüyen yeni bir mankenin heyecanını ve mutluluğunu uyandırırdu. Ama Jones’un öfkesi Daisy’nin de moralini bozmuştu. Daisy kendini erkeklerin ruh halinden soyutlamayı hiçbir zaman başaramamıştı; Daniel’in canı sıkıncan onu neşelendirmeye çalışır, başaramayınca kendinden nefret eder, sonunda pes ederdi. Oysa Daniel onun ruh halinden hiç etkilenmezdi.

“Lanet olası metreyi bulamadım. Sarı olanı.”

Jones arabanın kapısından ceplerini araştırarak Daisy’ye doğru yürürken üzerinden memnuniyetsizlik akıyordu. Daisy öfkeyle, *şu ruh halinden kurtulup bana nazik davranmadığı sürece onunla konuşmayacağım*, diye düşündü. Sonra dönüp pencere ve ayna bölümüne geçti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını önüne eğmişti. Birkaç

metre öteye yürüdüğünde Jones'un telefonunun yankılanan sesini ve onun öfkeli yanıtını duydu. Arazide onların dışındaki tek kişi olan gözlüklü, tüvit ceketli, orta yaşlı adam sesin nereden geldiğini anlamak için döndüğünde Daisy gürültüyü yapan kişiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi yüzünü buruşturdu.

Üstü kapatılmış barakaya gelene kadar yürümeye devam etti. Jones'un sesinden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışırken Victoria Dönemi'nden kalma tuvalet ekipmanlarını, etrafındaki oyma aynaları neredeyse fark etmemiş, Jones'un ilgisizliğinden çok fazla etkilendiği için kendi kendine kızmaya başlamıştı. Jones'un Güneylilerin o kökleşmiş üstünlük taslayan kişiliğine büründüğünü, dile getirmese de onu tıpkı ablası gibi cahil ve kaba olarak nitelendirdiğini içten içe hissediyordu. İnsan içinde nasıl davranacağını bilmiyorsan ne kadar paran olduğunun bir önemi kalmıyordu. "Aristotle Onassis'e baksana," derdi Julia. "Tam bir toprak işçisi gibi geçirip gaz çıkarmıyor mu?" *Davranışlarını diğerlerinininkine uydurmaya pek de alışkın olmadıkları için belki de bütün zenginler kabadır,* diye bir sonuca ulaştı Daisy. Bunu söylemek gerçekten zordu çünkü Jones onun tanıdığı tek zengin adamdı.

Daisy üzerine gülen bir melek resmi çizilmiş küçük bir vitray pencerenin önünde durdu. Vitrayları severdi. Bunlardan bulmak zordu ama hemen her zaman kullanılmaya da değerdi. Morali yavaş yavaş düzelterken Daisy onu nereye koyabileceğini düşünüp kapıları, soyunma odası pencerelerini, dış perdeleri zihninde gözden geçirdi. Sonra onu aslında Arcadia için istemediğini fark etti. Kendisi için istiyordu. Aylardır kendine tuvalet malzemeleri ve yiyecekten başka bir şey almamıştı. Eskiden sağlığı için alışverişin yemek ve hava kadar gerekli olduğunu düşünürdü.

Uzanıp camı inceledi ve barakanın o loş ışığında onu görebilmek için gözlerini kısıtı. Kırık bir yeri ya da kaybolmuş bir parçası yoktu, bu büyüklükte bir şey için pek de alışılmış bir durum değildi bu. Diz çöküp fiyatına baktı. Etiketini bulduğunda ayağa kalktı ve pencereyi yavaşça destek çerçevesine yasladı.

"Affedersin," dedi arkasından bir ses.

Daisy arkasına döndü. Jones kapalı alanın girişinde elinde telefonuyla durmuştu. “Biraz sıkıntılı bir sabah oldu.”

“Fark ettim,” dedi Daisy.

“O nedir?”

“Hangisi?”

“O baktığın.”

“Ah, vitray pencere. Arcadia’ya pek uygun değil.”

Jones yere baktı ve sonunda, “Saat kaç?” dedi.

Daisy iç geçirip saatine baktı. “On ikiyi beş geçiyor. Neden?”

“Hiç. Öğle yemeğine geç kalmak istemiyorum da. Rezervasyon yaptırdım.”

“İyi ama orası senin kulübün zaten.”

“Evet...” Jones birkaç dakika gözlerini yerden ayırmadı, sonra gözleri karanlığa alışıırken etrafına bakındı. “Araba yolculuğundan ve diğer sıkıntılardan ötürü özür dilerim. O tartışmaya tanık olman gerekmiyordu.”

“Haklısın,” dedi Daisy. Doğrulup ışığa doğru yürüdü.

Kısa bir gecikme olunca Jones, Daisy’nin onu beklemediğini fark etti. “Bir şeye mi kızdın?” Şimdi ona yetişmiş, onu dirseğinden tutmuştu.

Daisy durdu. “Neden kızayım ki?”

“Ah, yapma. Şu kadın kaprisini yapmaya başlama. Sorunun ne olduğunu anlamak için sana yirmi soru soracak vaktim yok.”

Daisy öfkeden kızardığını fark ederken hissettiklerinin Jones’a garip gelebileceğini düşündü ve daha da kızardı. “Unut öyleyse.” Yürümeye devam etti ve boğazının düğümlendiğini fark etti.

“Neyi unutayım?”

Aslında bu sorunun yanıtını Daisy de bilmiyordu.

“Ah, haydi ama Daisy...”

Daisy yüzünde öfkeli bir ifadeyle ona döndü. “Bak Jones, bugün buraya gelmek zorunda değildim, bunu biliyorsun değil mi? O mis gibi güneşin altında, evde kalıp çalışabilir, kızımınla oynayıp güzel vakit geçirebilirdim. Üstelik boşa harcayacak zamanımın olmadığını bana söyleyen de sensin. Buna rağmen iyi bir alışveriş yapıp güzel bir öğle

yemeği yeriz diye düşündüm. İkimiz açısından da... faydalı olabileceğini düşündüm. Bütün günümü aşırı sıcak bir hurdalıkta Tourette sendromlu cahil bir domuzun saçmalıklarını dinleyerek geçireceğim hiç aklıma gelmemiştir.”

Söyledikleri Daisy'nin zihninde o denli ağır tınlamamıştı doğrusu.

Kısa bir sessizlik oldu.

Daisy karşısında duran adamın patronu olduğunu bir an için unuttuğunu fark etti.

“Evet, Daisy...” Jones önünde dimdik bekliyordu. “Demek hâlâ benim duygularımı göz ardı ediyorsun.” Daisy başını kaldırıp ona baktı.

“Cep telefonumu kapatırsam barışır mıyız?”

Daisy kin tutan tiplerden değildi. En azından her zaman değildi. “Ceketinde sakladığın başka telefonun yok, değil mi?”

“Sen benim nasıl bir adam olduğumu sanıyorsun?” Jones ceketinin iç cebinden ikinci cep telefonunu çıkarıp onu da kapattı.

“Lanet olası dolandırıcı,” dedi Daisy doğruca ona bakarak.

“Lanet olası kadınlar,” dedi Jones ve kolunu uzattı.

O andan itibaren Jones'un morali bariz bir şekilde düzelirken Daisy de eşit derecede canlandı. Jones gittikçe rahatlamış, tüm dikkatini Daisy'ye vermeye başlamıştı. Onun o garip tercihlerine daha az direnç gösteriyor, kredi kartını daha tatmin edici bir sıklıkta kullanıyordu.

Jones banyolardan birine koymak için uçuk fiyatlı bir ecza dolabını almayı kabul ettiğinde Daisy, “Hepsine bu kadar para harcamanın bir sakıncası olmadığından emin misin?” diye sordu. “Burası pek de ucuz bir yer sayılmazmış.”

“Bugün bu işten tahmin ettiğimden daha fazla keyif aldığımı söyleyeyim,” dedi Jones. Saatin kaç olduğunu da bir daha sormadı.

Oradan ayrılmadan kısa bir süre önce, belki de Jones'un kredi kartını umarsızca kullanmasından etkilenen Daisy o vitray pencereyi de almaya karar verdi. Çok pahalıydı. Onu içine koyacağı bir evi bile yoktu. Ama onu almayı çok istiyordu ve almazsa aylarca aklından çıkmayacağını da biliyordu. Arkadaşlarıyla bir araya geldiğinde ka-

cırılmış fırsatlardan nasıl bir pişmanlıkla bahsediyorlarsa bir mezatta kaybettiği Venedik şamdanını da hâlâ aynı pişmanlıkla düşünüyordu.

Daisy ödeme bölmesinde nakliye işini organize etmeye çalışan Jones'un yanına gitti. "Beş dakika sonra geliyorum," dedi barakayı işaret ederek. "Kendime bir şey almak istiyorum."

Daisy pencerenin satıldığını duyduğunda neredeyse ağlayacaktı. Onu görür görmez almadığı için şimdi kendini azarlıyordu; iyi bir şey gördüğünde onu hemen almak gerekirdi. Gözleriniz o şeyin değerini karar vermeye yetecek bir hızla göremiyorsa demek ki onu hak etmiyordunuz. Daisy pencerenin üstündeki melek resmine baktı. Artık onu alma şansı kalmadığı için ona sahip olma isteği daha da büyümüştü.

Bir keresinde bu şekilde bir kanepi kurtarmıştı; bir eskici dükkânında gezinirken onu burnunun dibinden alan adamı bulmuş, ona kanepeyi satın almayı teklif etmişti. Adam asıl fiyatın neredeyse iki katını istemişti ve o kanepeye sahip olmayı her şeyden çok isteyen Daisy bunu o an umursamasa da verdiği para aylar geçtikçe içine oturmuştu. Artık o kanepeye baktığında güçlükle kazandığı bir antika değil, ödemek zorunda kaldığı şişirilmiş bir fiyat görüyordu.

Jones üst üste yığılmış kapıların yanında dururken, "İyi misin?" diye sordu. "İstedğin şeyi aldın mı?"

Daisy buz camlı panellerden birine öylece yaslanarak, "Hayır," dedi. Sızlanmayacağına dair kendi kendine söz vermişti. Artık bazı şeylere bir bütün olarak bakabiliyordu. "Şansımı kaçırdım," dedi. Ardından cam çatırdayarak parçalanırken Daisy bir çığlık eşliğinde yana çöktü.

Acilde tam iki saat kırk dakika geçirmişlerdi. Daisy'ye on iki dikiş atılmıştı ve kolu sarılmıştı. Daisy o sırada birkaç fincan tatlandırıcılı makine çayı içmişti. Jones arabaya binmesine yardım ederken, "Öğle yemeği yiyebileceğimizi sanmıyorum," dedi, "ama birkaç kadeh bir şeyler içebiliriz." Sonra da Daisy'nin sağlam eline bir kutu ağır kesici verdi. "Ve evet, bunlarla içebiliyorsun. İlk kontrol ettiğim şey bu oldu."

Daisy, Jones'un arabasının yolcu koltuğunda, yeni kıyafetleri kana bulanmış bir şekilde, çaresiz, şaşkın ve itiraf edebileceğinden daha

etkilenmiş bir halde sessizce oturuyordu. Jones genel olarak her konuda şaşırtıcı derecede iyiydi; hemşireler hasta sınıflandırması yaparken sırasıyla tüm bekleme salonlarında Daisy'yle birlikte oturmuştu, doktorlar yarasını temizleyip kolunu yamalı bir bebekten farksız bir şekilde sararken de sabırla beklemişti. Telefon görüşmesi yapmak için iki defa dışarı çıkmıştı ki sonradan arabada söylediğine göre birinde Lottie'yi arayıp Daisy'nin daha geç bir saatte eve döneceğini haber vermişti.

Daisy, Jones'un arabasının açık renkli deri döşemesindeki kah-verengiye dönen kan lekelerine dehşet içinde bakarken, "Kızdı mı?" diye sordu.

"Hiç kızmadı. Bebek de iyiymiş. Bu akşam kocasıyla birlikte yemek yemeye söz verdiği için onu kendi evine götüreceğini söyledi. Hem araba da kullanamazsın."

"Bay Bernard memnun olacak demek ki."

"Bak, bir kaza geçirdin. Böyle olaylar insanların başına gelebiliyor. Lütfen endişelenme."

Jones gün boyunca böyleydi; bir sürü zamanı varmış ve dünya umurunda değilmiş gibi güven verici ve yumuşak bir tavır içindeydi. Daisy ona yaslanıp koluna girdiğinde ve hastane koridorlarındaki plastik sandalyelerde yanına oturduğunda kendini ona çok yakın hissetmişti. Yaralanmakla kalmamış, aynı zamanda da hastalanmış gibi Jones onunla alçak ve yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. Daisy zaman zaman o sabah onu Liverpool Caddesi'nden alan adamla bu adamın aynı kişi olup olmadığını merak ediyordu.

"Gününe mahvettim, değil mi?"

Jones bu sözler üzerine kahkahalarla güldü ve gözlerini yoldan ayırmadan başını iki yana salladı.

Kolunun zonklamasını görmezlikten gelmeye çalışan Daisy sustu.

Red Rooms'a vardıklarında Jones yine sert bir ifadeye büründü. Bunun sebebi kısmen, içeri girdiklerinde resepsiyonda kimsenin olmamasıydı. Daisy daha sonra ona bunu neden sorun ettiğini sorduğunda Jones ona bunun işten atılma gerekçesi bile olabileceğini söyledi. "Buraya gelen herkes eski bir dost gibi karşılanmalı. İsimleri,

yüzleri tanımaları için onlara para ödüyorum. İstedikleri saatte öğle yemeğine çıkabilsinler diye değil.”

Jones, Daisy’yi sağlam kolundan tutup ahşap basamaklardan yukarı çıkmasına, sonra da barın yanından geçmesine yardım etti. Kendilerinden daha tanınmış birini görme ümidiyle her içeri girene bakan ve Jones’u görünce el sallayan ya da içtenlikle selamlayan insanlar pır pır dönen vantilatörlerin altında oturmuşlardı. Eskiden etrafı izlemek Daisy’nin de hoşuna giderdi. Ama kanlı kıyafetlerinin ve sargısının, Londralı bar müdavimlerinin keskin, değer biçen bakışlarına maruz kalmasından korktuğu için, Jones onlara ofisinin önündeki terasta bir masa ayırttığını söylediğinde rahat bir nefes aldı.

Çünkü geri dönmüş olmak nedense bir anda olanca ağırlığıyla üzerine çökmüştü. Soho trafiğinin uğultusu, yol çalışmalarının gürültüsü, bağırıp çağırma sesleri onu iyice sindirmişti. Etrafının yüksek binalarla kuşatıldığını hissederken kalabalıkta nasıl yürüyeceğini unutmış, tereddüt etmeye, yanlış yollara sapmaya başlamıştı. Aniden, beklenmedik bir anda içi bebeğine karşı derin bir özlemle doldu ve onları ayıran kilometreleri hesaplayınca içini bir huzursuzluk kapladı. Daha da kötüsü Daniel’a benzeyen adamlar görüyor ve her seferinde midesinin rahatsız edici, tepkisel bir şekilde burkulduğunu hissediyordu.

Jones “bir işini halletmek için” ondan beş dakika izin istemişti. Ona içkisini getiren uzun, siyah saçları havalı bir şekilde toplanmış, bronz tenli, Amazon güzeli kız onu şüpheli gözlerle süzdü.

“Bir kapının üstüne düştüm,” dedi Daisy gülümsemeye çalışarak.

“Öyle mi?” dedi kız ilgisizce ve Daisy’yi öyle bir açıklama yaptığı için kendini aptal gibi hissetmesine sebep olan bir duyguyla baş başa bırakarak ağır adımlarla yanından uzaklaştı.

Jones nihayet terasa döndüğünde Daisy, “Jones, çok üzgünüm ama ben gerçekten eve dönmeliyim,” dedi. “Beni Liverpool Caddesi istasyonuna bırakabilir misin?”

Jones kaşlarını çatıp karşısına oturdu. “Kendini iyi hissetmiyor musun?”

“Sersem gibiyim. Bence eve...” Daisy oteli nasıl nitelendireceğini bilemediğinden susmayı tercih etti.

“Önce bir şeyler ye. Bütün gün ağzına tek lokma koymadın. Belki de o yüzden böyle hissediyorsundur.” Bu bir emirdi resmen.

Daisy hafifçe gülümseyip ışığa karşı elini gözüne siper etti. “Öyle olsun.”

Biftek siparişi verdi ve tek eliyle rahatça yiyebilsin diye Jones tabağını ondan alıp eti dilimlerken Daisy tedirgin bir şekilde öylece oturdu. Belirli aralıklarla, “Kendimi aptal gibi hissediyorum,” diyordu.

“Bir şeyler ye,” dedi Jones. “Kendini daha iyi hissedeceksin.” Ama kendisi bir şey yemedi ve biraz utanarak birkaç kilo fazlalığını gizlemeye çalıştı. “Gördüğün gibi hayatım eğlenceyle geçiyor,” dedi karnına bakarak. “Kiloları eskisi kadar kolay veremiyorum artık.”

“Yaşındandır,” dedi Daisy ikinci şarabını içerken.

“Şimdi kendini daha iyi hissediyorsundur,” dedi Jones.

Duvar resminden ve Hal’in özenle, titizlikle ortaya çıkardığı yüzlerden konuştular. Daisy ona Lottie’nin bundan hâlâ hoşnut olmadığını anlattı. Ama Lottie, Daisy’yi kararından caydıramayacağını anlayınca kabaca da olsa ona bazı figürlerin kim olduğunu söylemeye başlamıştı. Biri birkaç kilometre ötede, çakıl taşlı sahildeki barakalardan birinde yaşayan Stephen Meeker’dı. (Onunla arkadaş değillerdi ama Camille doğduğunda Stephen ona çok iyi davranmıştı.) Önceki gün Lottie ona Adeline’i göstermişti ve Daisy kadının resminin önünde durup oyuncak bebekleri andıran görüntüsünü hayranlıkla izlemişti. Aradaki onlarca yılın yok olup gittiğini hissederken günümüzde normal karşılanan o skandal davranışını gözünde canlandırmıştı. Lottie ona Frances’i de göstermişti. Ama Frances’in yüzü kısmen silinmişti. Daisy, Frances’in resmini sanatçılar arşivi gibi bir yerde bulup onu da arkadaşlarının yanına yeniden yerleştirip yerleştiremeyeceklerini düşünmüştü. “Herkes bir yana, o resimde onun olmaması büyük haksızlık,” dedi Daisy.

“Belki de kendisi görünmek istememiştir,” dedi Jones.

Daisy ona dün akşamdan bahsetmedi; pencereden dışarı baktığında Lottie’nin, duvar resminin önünde hiç kıımılamadan durup görünme-

yen bir şeyin içinde kaybolup gittiğini anlatmadı. Elini resimdeki bir şeye dokunur gibi uzattığını ve aniden, kendini azarlıcasına dönüp gittiğini de anlatmadı.

Jones ona otelin açılışıyla ilgili planlarından bahsetti ve detaylı birkaç dosyayla daha önceki açılışın fotoğraflarını gösterdi. (O fotoğrafların hemen hepsinde Jones'a uzun boylu, büyüleyici güzellikte kadınlar eşlik ediyordu.) "Bu kez farklı bir şeyler yapmak istiyorum, evi yansıtacak bir şey. Ama tam olarak ne yapabileceğimi henüz bulamadım," dedi.

Daisy kendini istilaya uğramış gibi hissederek, "Ünlüler mi gelecek?" diye sordu.

"Birkaç tanıdık yüz olabilir," dedi Jones, "ama çok sade bir şey olmasını da istemiyorum. Otelin asıl amacı da farklı bir şeyler sunmak zaten. Buna uygun bir şey olabilir."

"Hâlâ hayatta olan var mıdır acaba?" dedi Daisy dosyaya bakarak. "Kimlerden?"

"Onlardan. Frances'ın duvar resmindeki insanlardan. Yani Frances ve Adeline'in hayatta olmadığını biliyorum. Ama eğer resim ellili yıllarda yapıldıysa çoğunun hayatta olabileceğini düşünüyorum."

"Ee?"

"Onları bulup bir araya getirebiliriz. Senin otelinde. Açılış için. Sence bu harika bir tanıtım olmaz mı? Yani bu insanlar Lottie'nin dediği gibi yaşadıkları dönemin yüz karasıysa bundan harika bir haber çıkarabiliriz. Duvar resminin görüntüsü sende vardı... Bence muhteşem bir şey olur."

"Eğer hâlâ hayattaysalar."

"Başka türlü onları davet edemem zaten. Böylece kasabalılar da biraz yumuşar. Yani geçmişlerinden bahsedileceğini öğrenirlerse..."

"Bence de işe yarayabilir. Carol'a bu işle ilgilenmesini söylerim."

Daisy başını içkisinden kaldırdı. "Carol kim?"

"Parti organizatörüm. Kendisinin bir halkla ilişkiler şirketi var. Benim işlerimi de o organize eder." Jones kaşlarını çatarak Daisy'ye baktı. "Sorun nedir?"

Daisy kadehini eline alıp içkisinden büyük bir yudum içti. “Aslında... ben ilgilenmek isterdim.”

“Sen mi?”

“Şey, bu benim fikrim. Duvar resmini de ben buldum. Onunla aramda bir bağ kurdum sanırım.”

“İyi ama o kadar zamanı nasıl bulacaksın?”

“Birkaç telefon görüşmesi yapacağım, o kadar. Bak Jones,” dedi Daisy neredeyse bilinçsizce elini masanın diğer tarafına uzatarak, “bana sorarsan bu duvar resmi çok özel bir şey. Çok önemli bile olabilir. Sence gizli kalması daha iyi olmaz mı, en azından şimdilik? Haber azar azar sızmadığı takdirde çok daha fazla ilgi görür. Ayrıca bu halkla ilişkiler uzmanlarını bilirsın, çenelerini tutamazlar. Eminim Carol işinde çok iyidir ama bu duvar resmi şimdilik aramızda kalırsa –boyama işi bitene kadar yani– o zaman etkisi çok daha büyük olur.”

Daisy, Jones’un gözlerinin siyah olduğunu sanıyordu ama şimdi gerçek anlamda koyu mavi olduklarını gördü.

“Sana fazladan yük olacağını düşünmüyorsan neden olmasın?” dedi Jones. “Onlara tüm masraflarını benim karşılayacağımı söyle. Ama fazla da umutlanma derim. Aralarında yaşlı, bunak, hasta insanlar olabilir.”

“Lottie’den çok da yaşlı değiller.”

“Eveet.”

O an birbirlerine bakıp gülümsediler. Suç ortaklarına özgü, savunmasız bir gülümsemeydi bu. Daisy kendini çok daha iyi hissettiğini fark etti ve durdu çünkü nedense böyle hissetmemesi gerektiğine dair bir duyguya kapılmıştı.

Jones onu arabayla Merham’a bırakacaktı. “İtiraz istemem,” demişti. Trafik rahatladığına göre bu ancak bir iki saatini alacaktı. Üstelik duvar resmini görmeyi de istiyordu.

“Ama karanlık olacak,” dedi Daisy. Kolunun acısını ona unutturacak kadar çok içmişti. “Pek bir şey göremezsin.”

“Biz de bütün ışıkları açarız,” dedi Jones ofisine girerken. “Bana iki dakika ver.”

Daisy omuzlarına attığı hırkasıyla aydınlatılmış terasta oturmuş, aşağıdaki trafik ile cümbüşün uzaktan gelen gürültüsünü dinliyordu. Artık kendini buraya çok da yabancı hissetmiyordu. Ona sürekli bir şeyler kanıtlama ihtiyacı duymadığı, onu bir türlü iyi tarafını görmediğine ikna etmeye çalışmadığı için Jones’un yanında da kendini garip hissetmiyordu. Üstelik burada her şey farklıydı. Jones’u kendi ortamında, saygılı ve gayretli insanların arasında rahatça hareket ederken izlemek çok başkaydı. *Gücün insanı daha çekici kılması ne kötü bir şey*, diye düşündü Daisy, bir yandan da evde yine yalnız kalacak olmalarının beklentisi içinde olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Ellie’yi kontrol etmek için çantasından cep telefonunu aldı ve şarjının bittiğini fark edince üzüldü. Merham’da cep telefonunu pek kullanmadığı için büyük ihtimalle haftalardır şarjı yoktu.

“Alabilir miyim?” Garson kız masadaki boş kadehleri toplamaya başladı.

“Evet, teşekkürler.” Belki alkolden, belki de Jones’un dikkatindendi, bilinmez ama Daisy şimdi ondan daha az etkilenmişti.

“Jones sizi beş dakika daha bekleteceğini söyledi. Telefon görüşmesi uzun sürdü.” Daisy anlayışla başını sallarken Jones konuşmasını bitirdiğinde Lottie’yi aramak için onun telefonunu alıp alamayacağını düşündü.

“Yemeği beğendiniz mi?”

“Çok güzeldi, teşekkürler.” Daisy uzanıp tatlı tabağındaki çikolatalı turtanın son lokmasını da yedi.

“Jones da daha iyi şu an. Tanrım, sabah öyle berbat bir ruh halindeydi ki.” Kız tabakları alışkanlığa dönüşmüş büyük bir ustalık ve hızla topluyordu. Kullanılmış peçeteleri bardaklara tıkıştırıp onları en üstte dengeledi. “Bugünlük kafasını dağıtacak bir şey bulması iyi oldu.”

“Ne? Neden?”

“Karısı yüzünden. Eski karısı, pardon. Bugün tekrar evlendi, öğleden sonra sanırım. Jones ne yapacağını bilemez haldeydi.”

O çikolatalı turta Daisy'nin damağına yapışmıştı resmen.

"Ah, affedersiniz. Onunla çıkmıyorsunuz, değil mi?"

Daisy yutkundu ve kızın endişe dolu yüzüne baktı. "Hayır, Tanrım. Yeni yerinin dekorasyonunu yapıyorum yalnızca."

"Şu deniz kıyısında olan yer mi? Ne güzel. Orayı görmek için can atıyorum. Çok sevindim gerçekten." Kız eğilip kapıya doğru baktı. "Hepimiz onu çok severiz. Tanrı onu korusun ama pislüğün tekidir. Buradaki kızların en az yarısıyla yatmıştır."

Colchester'ı geçtikten sonra Jones sohbet konusu açmaya çalışmaktan vazgeçti. Ona yorgun olup olmadığını sorduğunda Daisy, "Evet," deyince Jones ona isterse uyuyabileceğini söyledi. Daisy yüzünü diğer tarafa çevirip hızla geçtikleri sodyum lambalarla aydınlatılmış yollara bakarak bu kadar çelişkili duyguyu küçük, hatta bitkin bir bedende nasıl taşıdığını düşünmeye başladı.

Aslında ondan hoşlanıyordu. Belki de bunu Jones'un onu aldığı ve ilgisiz davranarak deli ettiği andan beri biliyordu. Kolunu yaraladığında Jones'un ona kişiliğine hiç uymayan bir şekilde şefkatli ve özenli davrandığını gördüğünde Daisy bunu itiraf etmeye başlamıştı. Daisy'nin ne kadar çok kan kaybettiğini gördüğünde Jones'un resmen beti benzi atmıştı; panik içinde hurdalık görevlisine seslenip onu hemen hastaneye yetiştirmesi Daisy'nin içinde Daniel gittiğinden beri hissetmediği korunma duygusunu uyandırmıştı. (Daisy hâlâ büyük ölçüde korunmaya ihtiyaç duyuyordu.) Ama garson kızın Jones'un eski karısının yeniden evlendiğine dair söyledikleri onda âdeta balyoz etkisi yaratmıştı. Daisy onu kıskanmıştı. Eskiden onunla evli olduğu için eski karısını kıskanmıştı, onu hâlâ bu kadar altüst edebilen herhangi birini kıskanabilirdi. Kız ona bir de diğer kızlardan bahsetmişti.

Daisy hem öfkeli hem de umutsuz bir halde oturduğu yerde aşıya doğru kaydı. Münasebetsiz bir şeydi bu. Jones münasebetsizin tekiydi. Garson kızın kendinden emin bir şekilde dile getirdiği gibi böylesine adi bir adamla takılmak çok anlamsızdı. Daisy belli etmeden ona baktı. Böylelerini bilirdi, Julia onlara "zampara" derdi. "Garip bir

çekiciliği olan ama çok da bulaşmak istemeyeceğiniz türden adamlar. Yanından hızla geçip git ve saplanıp kalmadığın için Tanrı'ya şükret.” Daisy onunla yakınlaşmak istese de –ki şu ana dek öyle bir şey olmamıştı– Jones’un yanlış adam olduğunu biliyordu. Yaşam tarzı ve geçmişinin onun bir seri çapkın ve ilişkiden kaçan biri olduğunu gösteriyordu.

Daisy, Jones onun düşüncelerini duyabilirmiş gibi ürperdi. Çünkü bütün bunlar Jones’un ondan hoşlandığı varsayımıyla düşünülmüş şeylerdi ve doğrusu Daisy onun duygularından çok da emin değildi. Jones’un onunla vakit geçirmekten ve fikirlerinden keyif aldığı belliydi ama Daisy onun dünyasındaki o incecik bacaklı, hatta bronz garson kız gibilerinden çok farklıydı.

“Isındın mı? İstersen ceketim arkada.”

“İyiyyim,” dedi Daisy ters bir tavırla. Geç bir saat olmasına ve kolunun tekrar sızlamaya başlamasına rağmen trene binmediğine pişman oldu. *Bunu yapamam*, diye düşündü dudağını ısırarak. *Bir şey hissedemem. Çok acı verici ve karmaşık.* Jones’la vakit geçirene kadar iyileştiğini hissediyordu ama şimdi acısı tazelenmişti.

“Nane şekeri ister misin?” dedi Jones. Daisy başını iki yana salladı ve sonunda Jones onu rahat bıraktı.

Arcadia’nın arka tarafına saat ona çeyrek kala vardılar. Araba gürültüyle çakıl taşlı yola girdi ve durduğunda arkasında daha da gürültülü bir sessizlik bıraktı. Gökyüzü açıktı ve Daisy temiz, tuzlu havayı içine çekip aşağıdaki denizin uzaktan gelen telaşlı sesini, uğultusunu dinledi.

Jones’un ona baktığını görmese de hissetti ve Jones hiçbir şey söylememeye karar vererek şoför kapısını açıp arabadan indi.

Daisy yolcu tarafının kapısını açmaya çalışırken fiziksel yetersizliği onu tehlikeli bir şekilde ağlama noktasına getirmişti. Bir daha onun önünde ağlamayacaktı. Öyle bir şey bunca olayın tuzu biberi olurdu.

Bayan Bernard’ın evin ürkütücü görünmesini önlemek için açık bıraktığı birkaç lambadan çakıl taşlarının üzerine sarı bir ışık yağıyordu. Daisy pencerelere bakınca bir geceyi daha tek başına geçireceğini hissetti.

“İyi misin?” diye sordu Jones yanında durarak. Önceki neşesinin yerini şimdi daha düşünceli bir hal almıştı. Çok üzücü bir şey söylemenin eşiğine gelmiş gibi görünüyordu.

“İyiyim,” dedi Daisy, kolunu koruyucu bir tavırla göğsüne yaklaştırtırken bacaklarını arabadan aşağı sarkıttı. “Kendim inebilirim.”

“Bayan Bernard bebeği ne zaman getiriyor?”

“Yarın ilk iş olarak.”

“Gidip onu getirmemi ister misin? Beş dakika sürer.”

“Hayır. Sen dön. Eminim Londra’da sana ihtiyaçları vardır.”

Jones o an Daisy’ye sert bir bakış attı ve kendi ses tonundan utanan Daisy, araç yolunun karanlık olmasına şükredip karanlığın yüzünün rengini gizlemesini ümit etti.

“Yine de teşekkürler,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Ayrıca her şey için özür dilerim.”

“Benim için zevkti, inan bana.”

Tam önünde duran Jones, Daisy’nin yanından geçip gidemeyeceği kadar iriydi. Daisy gözlerini yere dikti ve Jones’un bir an önce gitmesini diledi. Ama Jones yerinden kıınıldamak istemiyordu sanki.

“Seni üzdüm,” dedi Jones.

“Hayır,” dedi Daisy çabucak. “Hiç de üzmedin.”

“Emin misin?”

“Yalnızca yorgunum. Kolum acıyor biraz.”

“Tek başına kalabilecek misin?”

Daisy gözlerini ona dikti. “Ah, tabii.”

Birbirlerinden birkaç metre ötede durmuşlardı, Jones arabasının anahtarlarını tedirgin bir şekilde bir elinden diğerine atıyordu. *Neden gitmiyorsun artık*, diye haykırmak istiyordu Daisy.

“Ah,” dedi Jones. “Bagajda bir şey unuttun.”

“Ne?”

“Bunu unuttun.” Jones arabanın etrafından dolaştı ve bir bip sesi eşliğinde bagajı açtı.

Daisy de omuzlarından sarkan hırkasıyla onun peşinden yürüdü. Bandajın askısı ensesine sürtündüğü için sağlam eliyle düğümü dü-

zeltmeye çalıştı. İşi bittiğinde Jones hâlâ bagaja bakıyordu. Daisy onun bakışlarını izledi. Orada, bagaj kapağına yansıyan belli belirsiz görüntüsüyle o vitray pencere kocaman, gri bir battaniyenin üstünde duruyordu.

Daisy yerinden kımıldayamadı.

“Ona baktığını gördüm.” Jones şimdi biraz utanmış görünüyordu. Ayaklarını kımıldatıp duruyordu. “Onu sana aldım. Düşündüm ki... Düşündüm ki şu melek senin küçük kızına benziyor.”

Daisy çam ağaçlarına doğru esen rüzgârın sesini ve kum tepelerindeki çimenlerin boğuk fısıltısını duyuyordu. Ama kulaklarındaki çınlama hepsini bastırmıştı.

“Bu bir teşekkür,” dedi Jones kısık sesle. Gözlerini hâlâ bagajdan ayırmamıştı. “Yaptıkların için. Ev ve diğer her şey için.”

Sonra başını kaldırıp Daisy’ye dikkatlice baktı. Çantasını sağlam eliyle gevşekçe tutan Daisy artık onu dinlemiyordu bile. O iki koyu renkli, hüznü dolu göze ve ifadesinin tatlılığıyla yumuşayan yüze baktı. “Çok beğendim,” dedi alçak sesle. Gözlerini Jones’tan ayırmadan ona bir adım daha yaklaşırken bandajlı kolunu istemsizce kaldırdı ve nefesinin daraldığını hissetti. Tam o anda ön kapı ardına kadar açıldı ve beraberinde taşıdığı ışıkla araç yolu aydınlandı.

Daisy ışığa doğru döndü ve kapıda duran silüeti –Lottie Bernard olması mümkün olmayan ve ona hiç benzemeyen silüeti– görebilmek için gözlerini kırptırdı. Sonra gözlerini kapatıp tekrar açtı.

“Merhaba Daise,” dedi Daniel.

On Yedi

“Bu defa gitti ve bunu gerçekten yaptı.”

Lottie, Ellie’ye tuğlalardan kule yaparken bir yandan da terastaki iki figürü izliyordu. Aidan’a döndü, sonra ayağa kalktı. “Kim?” Küçük çocuklarla kaç defa yere oturup kalktığını unutmuştu. Camille’de, hatta Katie’de bile her yerinin bu kadar ağrıdığını hatırlamıyordu. “Yolun sonunda oturan kadın, Bayan Tozluk ya da adı her neyse işte. Bunu gördün mü?” Aidan halının üstünden geçip ona kasaba gazetesini uzattı ve mektuplar sayfasını işaret etti. “Sağduyulu insanların otelde nöbet tutmasını istiyor. Zavallı Jonesy’nin alkol ikram etmesini engellemek için.”

“Ne dedin?” Lottie gazeteyi incelerken renkli tuğlaları dalgın dalgın Ellie’ye uzatıyordu. “Lanet olası aptal kadın,” dedi. “Ellerine pankart tutuşturduğu birkaç yaşlı emekliyle bu işi halledeceğini sanıyor. Bence bir doktora görünüp kafasına baktırmalı.”

Aidan büfeden bir çay fincanı aldı. Belli ki boyalı parmakları fincanın sıcaklığını hissetmiyordu. “Senin adam açısından iyi bir ta-nıtım olmayacak ama. Eminim bir avuç dolusu yaşlı isyankârla baş etmek zorunda kalacağı aklına gelmemişti.”

Lottie gazeteyi ilgisizce tekrar ona uzatarak, “Bu çok saçma,” dedi. “Bir iki kadeh cin tonik içilmesine kaç kişi önem verir ki?”

Sonra Aidan arkasına yaslandı ve Daisy’nin dışarıda tanımadığı bir adamla konuştuğunu gördü. “Vay, vay, vay,” dedi. “Bizim Daisy gece vardiyasında yeni birini bulmuş, ha?”

“Başka işin yok mu senin?” dedi Lottie sert bir dille.

“Orası tartışılır,” dedi Aidan ve Lottie’nin tepki vermesine yetecek kadar bir süre bekledikten sonra gitti.

Bebeğin babasıydı o. Buna şüphe yoktu. Lottie önceki akşam onu kapıda gördüğünden beri biliyordu bunu. Siyah saçları, derin, kahverengi gözleriyle Ellie’nin kopyasıydı.

“Buyurun?” demişti adamın ne söyleyeceğinden emin olarak.

“Daisy Parsons burada mı?” Adamın elinde küçük bir çanta vardı. Lottie onun her ihtimale karşı temkinli geldiğini düşünmüştü. “Ben Daniel.”

Lottie bilinçli olarak onu tanımamış gibi yapmıştı.

“Daniel Wiener. Daisy’nin... şey Ellie’nin babasıyım. Onun burada olduğunu söylediler.”

Lottie genç adamın yorgun gözlerini, sık kıyafetlerini inceleyerek, “Dışarıda,” demişti.

“İçeri girebilir miyim? Londra’dan trenle geldim. Sanırım bu civarda onu bekleyebileceğim bir bar yok.”

Lottie hiçbir şey söylemeden onu içeri almıştı.

Bu işe burnunu sokamazdı elbette. Daisy’ye, ne yapacağını söyleyemezdi. Ama kendisine kalsa adama defolup gitmesini söylerdi. O adama Daisy adına yersiz bir öfkeye kapıldığının farkında olarak ellerini iki yanında yumruk yapıp sıktı. Onu ve bebeği yüzüstü bıraktığı, sonra da hiçbir şey olmamış gibi geri dönebileceğini düşündüğü için... Daisy kendi ayakları üstünde durabilmişti, bunu herkes görebiliyordu. Kendini kaybetmişçesine tahta tuğlanın köşesini kemiren bebeğe, sonra da terasta birbirinden birkaç metre uzakta duran iki kişiye baktı; kadın uzak ufuklara dalmış, adamsa gözlerini yere dikmişti.

Senin için babanla geçireceğin bir ömür dilemeliyim Ellie, dedi içinden. Herkesten çok ben bunu dilemeliyim.

Daisy duvar resminin altındaki sıraya, farklı ölçülerde fırçaların bulunduğu kavanozların arasına oturdu. Daniel ise sırtını denize vermiş,

eve bakıyordu. Daisy belli etmeden onu izlemeye çalışıyordu ama biri onu görebilir korkusu da onu epey tedirgin ediyordu.

“Harika bir iş çıkarmışsın,” dedi Daniel. “Ev tanınmayacak duruma gelmiş.”

“Çok çalıştık,” dedi Daisy. “Ben, ekip, Lottie, Jones...”

“Seni Londra’dan buraya getirmesi büyük incelik.”

“Evet, evet.” Daisy çayını yudumladı.

“Sana ne oldu peki? Koluna yanı?” dedi Daniel. “Dün gece sormak istedim ama...”

“Kestim.”

Daniel’in beti benzi attı.

Daisy onun ne düşündüğünü ancak bir süre sonra anladı. “Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Cam kapının üstüne düştüm.” Daniel’in onun hayatında hâlâ çok önemli bir yer kapladığını düşünmesine içten içe sinirlendi.

“Canın yandı mı?”

“Biraz. Ama ağır kesici verdiler.”

“İyi. Çok iyi olmuş. Yani kolun değil tabii ki. Ağrı kesici vermeleri iyi olmuş.”

Aslında bu kadar gergin başlamamıştı. Daisy dün gece onu ilk gördüğünde bir an bayılacağını sanmıştı. Sonra Jones vitray pencereyi temkinli bir şekilde arabadan indirip ondan hemen izin istemişti. Daisy de içeri girip tırabzanlara tutunarak kontrolsüzce ağlamıştı. Daniel ona sarılıp ondan af dilerken gözyaşları birbirine karışmıştı. Daisy onun vücudunun bu kadar tanıdık, aynı zamanda da bu kadar yabancı gelmesinin şaşkınlığıyla daha da şiddetli ağlamıştı.

Daniel’in gelişi o kadar ani olmuştu ki Daisy ne hissedeceğini anlayacak vakit bulamamıştı. Jones’la geçirdiği akşam onunla ilgili her şeyi açığa çıkarmıştı, Daisy ardından da Daniel’la yüzleşmişti; yokluğunu geçen ayların her dakikasında hissettiren, aniden ortaya çıktığından beri de ona her baktığında ağlamasına sebep olacak kadar karmaşık duygular hissetmesine yol açan Daniel’la...

“Özür dilerim Daise,” demişti Daisy’nin ellerini avuçlarının arasına alarak. “Çok özür dilerim.”

Daisy ancak uzun bir süre sonra kendini toparlayıp tek eliyle onlara büyük kadehlerde şarap doldurmuş, ardından da bir sigara yakmıştı. O bunu yaparken Daniel’in nasıl şaşırdığı ve şaşkınlığını gizlemeye çalıştığı da gözünden kaçmamıştı. Sonra gözlerini ondan ayırmadan yanına oturmuştu. Ona ne söyleyebilir, ne sorabilirdi ki?

Daniel ilk bakışta aynı görünüyordu; saçları aynı model kesilmişti, pantolonu ve spor ayakkabıları onu terk etmeden önceki hafta giydiklerinin aynısıydı. Aynı davranışları sergiliyordu; yerinde durup durmadığından emin olmak istercesine elini başının üzerine koyup duruyordu. Ama Daisy ona yakından baktığında Daniel gözüne farklı görünmüştü. Belki daha yaşlı. Yıprandığı kesindi. O an kendisinin nasıl görüldüğünü merak etti.

“Şimdi nasılsın?” diye sormuştu Daisy. Bunun tehlikesiz bir soru olduğunu düşünmüştü.

“Merak ettiğin buysa kafam artık karışık değil,” demişti Daniel.

Daisy şarabından büyük bir yudum içmiş ve asit tadı almıştı, yeterince içmişti zaten. “Nerede kalıyorsun?”

“Ağabeyimin yanında. Paul’de.”

Daisy onu başıyla onaylamıştı.

Daniel gözlerini ondan bir an olsun ayırmıyordu. Bakışları gergindi ve sürekli gözlerini kırptırıyorordu. Loş ışıktaki göz altlarındaki derin çizgiler belli oluyordu. “Burada yaşadığını bilmiyordum bile,” demişti. “Annem kasabada, birinin yanında kaldığını sanmış.”

“Kimin yanında kalabilirdim ki?” demişti Daisy sertçe, öfkesi yüzeye çok yaklaşmıştı. “Evden ayrılmam gerekiyordu.”

“Oraya gittim,” demişti Daniel. “Başkası vardı.”

“Evet, kirayı ödeyebilecek durumda değildim.”

“Hesapta para vardı Daise.”

“Yokluğun süresince yetecek kadar değildi. Diğer ihtiyaçları karşılamaya yetecek kadar da. Özellikle de Bay Springfield’in yaptığı zammı hesaba kattığında o para hiçbir şeye yetmezdi.”

Daniel başını eğmiş ve ümitle, “İyi görünüyorsun,” demişti.

Daisy ise bacaklarını uzatmış ve sol dizindeki kararmış kan lekesini ovmaya başlamıştı. “Sen gittikten sonraki halimden daha iyi olduğum kesin. O zamanlar zorla hareket edebiliyordum.”

Uzun ve çözülmesi güç bir sessizlik olmuştu o an.

Daisy, Daniel’in başındaki o gür, siyah saçlara bakarken uyanıp da onu yanında bulamayınca ağladığı zamanları hatırlamıştı. Yatağına uzanıp parmaklarını birbirine kenetlediklerinde ne hissettiğini düşündüğü zamanları... Oysa şu an Daniel’in parmaklarına dokunma isteği yoktu içinde. Tek hissettiği buz gibi bir öfkeydi. Altındaysa Daniel’in yine onları bırakıp gideceği korkusu.

“Özür dilerim Daise,” demişti Daniel. “Ba... bana ne oldu, bilmiyorum.” Daniel bir konuşma yapmaya hazırlanıyormuş gibi oturduğu yerde kıvıldanmıştı. “Antidepresana başladım. Biraz faydasını gördüm, şimdi kendimi eskisi kadar çaresiz hissetmiyorum. Ama ilacı uzun süre kullanmak da istemiyorum. İlacı bağımlı olduğumu hissetmek istemiyorum sanırım.” Daniel şarabından bir yudum içmişti. “Psikiyatriste de gittim. Bir süre. Kadın biraz çatlaktı.” Daniel kendi aralarında yaptıkları o esprili yüz ifadesini kullanarak başını kaldırıp ona bakmıştı.

“Ne düşünüyor peki? Durumun hakkında.”

“Açıkçası öyle bir şey değil. Bana bir sürü soru sordu ve çözüm bulmamı bekledi.”

“Aslında hayatını idare etmek açısından iyi bir yol. Peki dediklerini yaptın mı?”

“Sanırım bir yere kadar.” Daniel ayrıntıya girmemişti.

Daisy bunun ne anlama gelebileceğini düşünemeyecek kadar yorgundu. “Bu gece burada mı kalacaksın?”

“İzin verirsen.”

Daisy sigarasından bir nefes daha çekip üflemişti. “Sana ne söyleyebileceğimi bilmiyorum Dan,” demişti. “Çok yorgunum ve her şey çok ani oldu. Şu an doğru düzgün düşünecek halde bile değilim... En iyisi sabah konuşalım.”

Daniel bakışlarını ondan ayırmadan başını sallamıştı.

“Woolf Suiti’nde kalabilirsin. Dolapta bir yorgan var. Onu kullan.”

Başka bir yerde uyuma olasılığı ikisinin de aklından geçmemişti zaten.

Daisy odadan çıkarken, “O nerede?” demişti Daniel.

Ah, demek sonunda aklına geldi, diye düşünmüştü Daisy. “Sabah erkenden burada olur.”

Daisy’nin gözüne uyku girmemişti. Onun duvarın hemen diğer tarafında yattığını, üstelik büyük ihtimalle uyumadığını bilirken nasıl uyuyabilirdi ki? Hatta bir ara Daniel’a verdiği tepki yüzünden ve muhteşem bir kavuşmayı berbat bir şekilde sabote ettiği için kendi kendini azarlamıştı. Bu gece hiçbir şey söylemeyip ona sarılmalı, onu sevmeli, yeniden evinde gibi hissetmeliydi. Başka zamanlardaysa ona kalmasını söylediği için bile kendine kızıyordu. İçini saran o kaskatı, buz gibi öfke zaman zaman aklına türlü sorular getiriyordu: Neredeydi? Neden onu aramamıştı? Kızını sormak neden bir saat sonra aklına gelmişti?

Daisy saat altıda bulanık gözler ve baş ağrısıyla uyandı. Yüzünü soğuk suyla yıkadı. Ellie’nin yanında olmasını diledi. Böylece bir şeylerle ilgilenir, bir uğraşı olurdu. Onun yerine evin verdiği o her zamanki güven duygusu ve aşinalıkla oradan oraya dolanıp durdu. Tabii o aşinalık ve güven bu zamana kadardı. Bundan sonra burayı Daniel’dan bağımsız düşünemeyecekti; Daniel bu zamana dek ondan tamamen arınmış olan yerlere çoktan izini bırakmıştı. Bu durumun onun dengesini bozduğunu fark etmesi bile Daisy’nin birkaç dakikasını aldı çünkü Daniel’m yine gitmesini bekliyordu.

Daniel, Lottie geldikten sonra uyandı. Lottie, alışılmadık bir gece geçirmesine rağmen sakın görünen Ellie’yi Daisy’ye verdi ve ona iyi olup olmadığını sordu.

Daisy yüzünü Ellie’nin boynuna gömerek, “İyiyim,” dedi. Kızı farklı kokuyordu, başka birinin evi gibi. “Ona baktığın için teşekkürler.”

“Hiç sorun çıkarmadı.” Lottie, Daisy’yi bir süre inceledi ve tek kaşını kaldırarak onun koluna baktı. “Ben çay yapayım öyleyse,” deyip mutfığa geçti.

Birkaç dakika sonra merdivenlerden inen Daniel’in şiş gözleri ve solgun teni onun da pek rahat bir uyku çekemediğini gösteriyordu. Daisy ve Ellie’yi gördüğünde bir ayağı geride, olduğu yerde kalmıştı.

Daisy onu görünce kalbinin duracağını sandı. Hatta dün gece rüya görüp görmediğini kendine birkaç defa sormuştu.

“Çok... çok büyümüş,” diye fısıldadı Daniel. Daisy dilinin ucuna kadar gelen iğneleyici sözleri zor bastırdı.

Daniel ağır adımlarla merdivenlerden indi ve gözlerini kızından ayırmadan onlara doğru yürüdü. “Merhaba tatlım,” dedi sesi çatlayarak.

Ellie bir çocuğun yaşanan anı etkisiz kılma becerisiyle sürekli Daisy’nin burnuna vuruyor, bir yandan da kendi kendine karga gibi sesler çıkarıyordu.

“Onu kucağıma alabilir miyim?”

Kendini Ellie’nin daha sert darbelerinden korumaya çalışan Daisy, Daniel’in gözlerindeki yaşlara, yüzündeki özlem dolu ifadeye baktı. Şu anı –aylardır hayalini kurduğu, gerçekten yaşamayı dört gözle beklediği anı– gerçekten yaşarken neden içgüdüleri ona kızına daha sıkı sarılmasını, onu Daniel’a hiç vermemesini söylüyordu?

“Al,” dedi Ellie’yi ona uzatarak.

“Merhaba Ellie. Şuna bak!” Daniel onu, çocukları kucaklamaya çok da alışkın olmayan biri gibi yavaşça, temkinli bir şekilde kendine yaklaştırdı. Daisy ona Ellie’yi küçük kızın hiç de hoşuna gitmeyen bir şekilde taşıdığını söylemedi ve Ellie’nin kolunu ona doğru uzatışını görmezlikten gelmeye çalıştı. “Seni çok özledim ben,” diyordu Daniel çocuk gibi sesler çıkararak. “Ah, tatlım. Baban seni çok özledi.” O an Daisy içini saran karmakarışık duyguların etkisine kapıldığından o halini Daniel’dan gizlemek için hemen yanlarından uzaklaşıp mutfığa kaçtı.

Lottie başını kaldırmadan, “Çay ister misin?” diye sordu.

“Lütfen.”

“Peki... o?”

Daisy mutfakta seri hareketlerle çaydanlığı ve çay poşetlerini alıp çay koyan Lottie’nin dümdüz ve dik duran sırtına baktı.

“Daniel mı? Evet, o da içer. Şekersiz.”

Elinin titremesini engellemek için tezgâha tutunarak, *şekersiz sütlü çay*, diye düşündü. *Onun sevdiği şeyleri kendi sevdiğim şeylerden daha iyi biliyorum.*

“Çayı benim ona vermemi ister misin? Bebeği bıraktığında.”

Lottie’nin sesi imalıydı. Daisy bunu ayırt edecek kadar iyi tanıyordu onu. Ama artık ona kızmıyordu. “Teşekkürler. Ben terasta içeceğim.”

Daniel on bir dakika sonra yanına geldi. Daisy saat tutmaktan, Daniel, Ellie’nin periyodik mızırdanmalarından ya da ağlama nöbetlerinden ne zaman bıkacak da onu birine verecek diye gözlemlemekten kendini alamıyordu. Ama tahmin ettiğinden de uzun sürmüştü.

“Arkadaşın onu yukarı çıkardı. Uyuması gerekiyormuş.” Daniel çayıyla birlikte terasa gelip Daisy’nin karşısında durdu ve aşağıdaki denizi izlemeye başladı.

“Ben çalışırken onunla Lottie ilgileniyor.”

“Mantıklı bir düzenleme olmuş.”

“Hayır, Daniel, gerekli bir düzenlemeydi bu. Patron planlama memurlarıyla kucağında bir bebekle anlaşma yapmaya çalışmamı istemedi.”

Hiç kaybolmuyordu, hep oradaydı; öfkesi kabarıyordu ve Daisy o öfke ne zaman su yüzüne çıkacak da Daniel’m suratında patlayacak diye bekliyordu. Bitkinliğin verdiği asabiyet ve şaşkınlıkla alnını ovdu.

Daniel birkaç dakika sessizliğini bozmadan çayını yudumladı. Yeni açmış yaseminlerin kokusu çok kuvvetliydi ve hafif esinti kokuyu terasa, onlara doğru üflüyordu. “Beni kollarını iki yana açıp sevinçle karşılamamı beklemiyordum,” dedi. “Ne yaptığımın farkındayım.”

Ne yaptığına dair en ufak fikrin yok bence, diye haykırmak istedi Daisy. Ama onun yerine, “Çalışırken bu konuyu konuşmak istemiyorum. Bir gece daha kalabilirsen akşama konuşuruz,” dedi.

“Ben hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Daniel ondan af dilercesine gülümseyerek.

Daisy de ona gülümsedi. Ama Daniel’ın son sözleri onu rahatlatmamıştı.

Gün çabuk geçmişti. Daisy işler, yanlış takılan kapı kulpları ve kapanmayan pencereler dikkatini dağıttığı için memnun olmuş, işlerin o sinir bozucu sıradanlığı her şeyin normal ve dengede olduğunu düşünmesini sağlamıştı. Daniel sözde gazete almak için kasabaya inmişti ama Daisy’nin tahminine göre o da tıpkı kendisi gibi zorlandığı için evden biraz uzaklaşmak istemişti. Aidan ve Trevor onu ilgiyle izliyordu. Gözlerinin önünde yaşanan aile dramından epik kesitler, radyodan dinledikleri futbol turnuvasındaki karşılaşmalardan bile daha çok ilgilerini çekmişti.

Lottie ise gözlem yapıyor ama herhangi bir yorumda bulunmuyordu.

“Daniel orada kaldığı sürece” Ellie’nin günlük bakımını kısmen ona devretmeyi teklif etmişti o sabah. Daniel’a Ellie’nin mamalarını hazırlamak, onu mama sandalyesine oturtmak, uyurken bundan çok hoşlandığı için battaniesini çenesinin altına sıkıştırmak gibi şeyleri nasıl yapacağını öğretmeyi teklif etmişti. “Birilerinin onun yanında dolanıp durmasından, onu tedirgin etmesinden hoşlanmaz,” demişti. Lottie bunu söylerken yüzünde beliren ifade Daisy’yi, Daniel’ın eve dönmesi konusunda gerçekten ciddiye bu işi sadece Lottie’ye yaptırmamanın çok da iyi bir fikir olmadığına ikna etmişti.

Camille öğle vakti uğramış, annesiyle kısaca lafladıktan sonra Daisy’ye gizlice “iyi olup olmadığını” sormuştu. “İstersen bu akşam uğra da başına masaj yapalım. Annem Elli’yle ilgilenir. Bu çocuklar strese karşı birebir.” Karşısındaki başka biri olsa Daisy ona defolup gitmesini söylerdi. Londralıların o doğuştan gelen gizlilik duygusuyla büyümüş biri olarak köy yaşantısının kısıtlılığından nefret ediyordu. Belli ki Daniel’m ortaya çıkışı herkesin bir tahmin yürütmesine sebep olmuştu. Ama Camille dedikoducu biri değildi. Belki de günlük çalışma rutininde çok sayıda sansasyonel hikâye duyduğu için işin

zevкли yanını da artık kanıksamıştı. Camille'in amacı ona kendini iyi hissettirmektir. Belki de kendine bir arkadaş arıyordu. "Uğramayı unutma," demişti Camille, Rollo'yla birlikte giderken. "Doğrusunu istersen Katie arkadaşlarıyla çıktığında biriyle sohbet etmek istiyorum. Hal son günlerde resimdeki hanımefendilerle benden daha çok ilgileniyor." Bu son cümleyi şakayla karışık söylemişti ama yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti.

Demek Daisy'nin aşk hayatıyla ilgilenmeyen tek kişi Hal'di. Belki de artık dörtte üçlük bir kısmı ortaya çıkan duvar resmine kendini iyice kaptırdığı içindi. Kendini resme o kadar kaptırmıştı ki kimseyle doğru düzgün konuşmuyordu. Öğle molası vermiyor, karısının getirdiği sandviçleri alırken eskiden yaptığı gibi romantik sözler sarf etmiyordu. Hatta yemeyi unuttuğu zamanlar bile oluyordu.

Jones aramamıştı.

Daisy de onu aramamıştı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Daniel kalmaya devam etti. İkinci akşam konuşmadılar. İkisinin de gün boyunca neredeyse başka hiçbir şey düşünmemiş olması, ev nihayet onlara kaldığında, yapacakları tartışmayı zihinlerinde defalarca tekrarlamış olmanın yorgunluğunu yaşadıkları anlamına geliyordu. Yemek yiyip radyo dinledikten sonra yataklarına gittiler.

Üçüncü akşam Ellie ya gazı olduğundan ya da dış çıkardığından aralıksız ağladı. Daisy onu evin üst katında gezdirdi. Primrose Hill'deki evlerinden farklı olarak, Ellie'nin içindeki görünmez ip gerilip kopma noktasına geliyormuş gibi bir anda başlayan çığlıkları burada Daisy'yi herkesi, yani üstteki ve alttaki komşuları, yoldan geçenleri, Daniel'i rahatsız ettikleri endişesine sokmuyordu. Daisy evin genişliğine ve ıssızlığına alışmıştı. "Arcadia'da kimse çığlıklarını duyamaz," diyordu kızına sevgiyle.

Ellie'nin hıçkırıkları odalar değiştikçe azalırken Daisy bir yandan koridorlarda geziniyor, bir yandan da alt kattaki Daniel'in vereceği tepkiyi düşünmemeye çalışıyordu. Ne de olsa daha önce onu kaçıran şey buydu: gürültü, kaos, ne olacağını önceden asla kestirememek.

Hatta Daisy alt kata indiğinde Daniel'ın gitmiş olabileceğini bile düşünüyordu.

Ama Daniel gazetesini okuyordu. “İyi mi?” diye sordu ve Daisy başını sallayınca rahatladı. “Ben... ben müdahale etmek istemedim.”

Daisy şarap kadehine uzanıp Daniel'm karşısına yığılırcasına otururken, “Bazen huysuzlanabiliyor,” dedi. “Tekrar uyumadan önce kendini böyle paralaması gerekebiliyor.”

“Kaçırdığım çok şey var. Ne istediğini anlama konusunda senden çok geride kaldım.”

“Nükleer bilim değil sonuçta,” dedi Daisy.

“Olabilir de,” dedi Daniel. “Ama öğreneceğim Daise.”

Daisy ondan kısa bir süre sonra uyumaya gitmiş, odadan çıkarken Daniel'ın yanağına bir öpücük kondurmamak için kendini zor tutmuştu.

“Julia?”

“Selam tatlım. İşler nasıl? Benim tatlı bebeklerim nasıl?”

“Daniel döndü.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Julia?”

“Anlıyorum. Bu küçük mucize ne zaman gerçekleşti peki?”

“İki gün önce. Kapıma geldi.”

“Sen de onu içeri mi aldın?”

“Ona treni yakalamasını söyleyemezdim. Saat neredeyse ondu.”

Ablasının homurdanmasından Daisy onun böyle yapacağını anladı.

“Umarım onunla...”

“Burada sekiz süit var Julia.”

“Eh, bu da bir şeydir bence. Bekle.” Daisy bir elin ahizeyi kapattığını duydu, ardından boğuk bir haykırış geldi: “Don? Patatesin altını kısıabilir misin hayatım? Telefondayım.”

“Dinle, seni fazla tutmayacağım. Yalnızca bilmeni istedim.”

“Temelli mi dönmüş?”

“Ne? Daniel mı? Bilmiyorum. Söylemedi.”

“Tabii ki söylemez. Planlarından bahsetmesini beklemek aptallık olur.”

“Öyle değil Ju. Henüz o konuyu konuşmadık. Neredeyse hiçbir şey konuşmadık.”

“Böylesi ona daha çok uyar tabii.”

“O karar vermeyecek.”

“Onu savunmaktan ne zaman vazgeçeceksin Daisy?”

“Onu savunmuyorum, gerçekten. Sanırım bir aradayken nasıl olduğumuzu görmeye çalışıyorum. İlişkimizin yürüyüp yürümeyeceğini anlamak istiyorum. Ondan sonra ciddi bir konuşma yapabiliriz.”

“Sana para vermeyi teklif etti mi?”

“Ne?”

“Orada kaldığı için. Çünkü kalacak başka yeri yok, değil mi?”

“O...”

“Şu an lüks bir otelde kalıyor, süitte. Hiç ücret ödemedi.”

“Ah, Julia ona biraz şans ver.”

“Hayır Daisy. Ona şans vermeye falan niyetim yok. Sana yaptıklarından sonra neden ona şans vereyim ki? Sana ve öz çocuğuna. Bana sorarsan işe yaramaz adamın teki.”

Daisy kendine hâkim olamayıp homurdandı.

“Öylece gelip seni yeniden kontrol etmesine izin verme Daisy. Sen onsuz gayet iyi idare ediyorsun, unuttun mu yoksa? Bunu aklından hiçbir zaman çıkarma. Sen dibe batıp çıktın.”

Öyle mi yaptım, diye düşündü Daisy sonradan. Başlardaki kadar çaresiz olmadığı kesindi. Ellie’yi de kendi rutinine alıştırmayı başarmıştı, hem de tersi olması gerekirken. Kendini yeniden bulduğunu, çoğu zaman eski Daisy’den çok daha iyi yanlarını ortaya çıkardığını düşünüyordu. Arcadia’yı yenilerken tek başına çok önemli ve beklenmedik bir başarı kazanmıştı. Ama yalnızdı. O yalnız yaşamayı kolay bulan kızlardan değildi.

“Değişmişsin,” dedi Daniel. Bunu beklenmedik bir biçimde, Daisy’yi çalışırken izlediği sırada söylemişti.

“Hangi yönden?” diye sormuştu Daisy de temkinli bir tavırla. Bu zamana dek ondaki tüm değişimler Daniel’a göre kötü yöneydi. “Eskisi kadar kırılğan değilsin. Savunmasız görünmüyorsun. Her şeyle daha kolay baş edebilen bir halin var.”

Daisy dışarıya, Lottie’nin bir fırlıdağa üfleyip Ellie’yi zevkten çıldırttığı noktaya baktı ve sonunda, “Ben anneyim,” dedi.

Dördüncü gün halkla ilişkiler uzmanı Carol geldi ve evin ne kadar güzel olduğunu haykırıp her odanın fotoğrafını çekerek Daisy’nin dişlerini sıkmasına, Lottie’ninse kaşlarını çatmasına sebep oldu. “Jones bana fikrini anlattı. Harika bir fikir gerçekten. *Çok güzel*,” dedi imalı bir şekilde. “Bir numaralı dergilerden birinde müthiş bir makale çıkar bundan. Benim aklımda *Interiors* var. *Homes and Gardens* da olabilir. Çok yaşa sen.” Jones’un onun fikrini bu kadına anlatmış olmasının yarattığı öfke, yeteneğinin kâğıda döküleceği fikriyle bir parça hafifledi.

“Yine de o zamana kadar sessiz kalmalıyız.” Carol yapmacık bir tavırla parmağını dudağına götürdü. “Orijinallik çok önemli ne de olsa.” O an kişisel bir kuralı bozup temalı bir parti düzenleyebileceğini düşündü: kumsalda 1950’ler. İsteddiği kadar *hoyrat* olabilir, eşek, buz, saçma sapan kartpostallar getirebilirlerdi. Daisy’nin evin 1950’lerden kalma olmadığını belirttiğini bile duymamış gibiydi.

Daisy, Carol’ın alçak arabasına bindiğini gördüğünde, “Jones tekrar gelecek mi? Açılıştan önce yani,” diye sordu. Ellili yaşlarındaki bir kadının iki koltuklu Japon üretimi bir arabayla gezebilmesine de içten içe hayran olmuştu doğrusu.

Carol telefonundaki mesajları kontrol ederken, “Bugün bizimle buluşmak için öğlen kalkmaya çalışacaktı,” dedi, “ama onu bilirsin işte, Tanrı onu korusun.” Sonra Daisy’nin, Jones’un kadın arkadaşlarından aşına olduğu o hareketi tekrarlayıp gözlerini devirdi. “Seninle tanıştığıma memnun oldum Daisy. Birlikte çalışacağımız için de çok heyecanlıyım. Harika bir parti olacak.”

“Evet,” dedi Daisy. “Görüşürüz.”

Başka insanlar da eve akın etmeye başlamıştı. Jones'un broşürlerini yaptığını söyleyen gösterişli, genç bir fotoğrafçı gelmiş ve güç kablolarını odalardan çıkarıp kendi ark lambası için kullandığı için de yapı ustalarını deli etmişti. Jones'un Londra'daki kulübünün, mutfaqları kontrol etmek için gelip öğle yemeğinde üç parça domuz eti yiyen aşçısı vardı bir de. Rastgele seçilmiş bir planlama memuru da haber vermeden gelip görünürde hiçbir şeyi kontrol etmeden gitmişti. Bay Bernard da akşamüstü uğrayıp Hal'e birlikte bir şeyler içmek ister mi diye sormuştu. Ön kapı açık olmasına ve diğer herkes durmadan içeri girip çıkmasına rağmen o, kapıyı çalıp beklemişti.

"Lottie burada değil Bay Bernard," demişti Daisy onu gördüğünde. "Ellie'yi kasabaya götürdü. İçeri girmek ister misin?"

"Onu biliyorum tatlım ve seni de rahatsız etmek istemedim," demişti Bay Bernard. "Damadım buralarda mı diye bakmaya geldim aslında."

"Arka tarafta," dedi Daisy. "Gel."

"Kimseyi rahatsız etmeyeceksem... Çok nazıksın."

Adam eve girerken bile biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu, meraklı görünmemek için gözlerini yere dikip yürüyordu. Tek söylediği, "Her şey yolunda, değil mi?" olmuş, Daisy yolunda olduğunu söylediğinde de memnun bir ifadeyle başını sallamıştı. "Ben bu işlerden anlamam ama görünüşe bakılırsa iyi iş çıkarmışsın."

"Teşekkürler," demişti Daisy. "Aynı şekilde düşünen birkaç kişi var."

Daisy onu terasa çıkarırken, "Sylvia Rowan'a bakma sen," diye itiraf etmişti adam. "O aile Lottie'ye karşı hep böyleydi. Her şey bir yana, tüm bu tatsızlıkları onun yüzünden yapıyor bence. İnsanlar burada yıllarca kin tutabiliyor."

Joe Bernard, Daisy'nin kolunu sıvazlamış ve fırçalarını yıkamakta olan Hal'in yanına doğru yürümüşü. Daisy adamın arkasından bakarken Lottie'nin ona Camille'in doğumundan bahsettiği akşamı hatırlamıştı. Hafifçe kamburu çıkan ve yazın en sıcak günlerinde bile kravatı ile gömleğini üzerinden çıkarmayan Joe'nun ıslıl parlayan kılıcıyla bir şövalye olması pek mümkün görünmüyordu. Birkaç dakika

sonra Daisy seçtiği birkaç eski fotoğrafı koridora asıp çıkarırken Bay Bernard yeniden kapıda belirmişti.

“Bu gece biraz meşgulmüş. Belki başka zaman,” demişti. “Programını erteleyemez ne de olsa.” Adam yıllarca hayal kırıklığı yaşadığı için bu durumu kabullenmiş gibiydi.

“Bir planınız varsa geç saate kadar çalışması gerekmiyor,” demişti Daisy.

“Hayır. Doğrusunu istersen Lottie onunla konuşmamı istedi.”

Daisy onun sözlerinin devamını beklemişti.

“Ah, endişe edecek bir şey yok, dert etme,” demişti Bay Bernard ve bir elini başına götürüp arabasına doğru yürümüşü. “İşine son vermesiyle ilgili. Sanırım bu durum çok ağırına gitti. Ben de ona iyi olup olmadığını sormak istedim. Her neyse, artık gitmeliyim. Görüşürüz Daisy.”

Daisy onu araç yoluna kadar geçirmişti.

Sonunda Camille’in yanına gitti. Daniel’a bir randevusu olduğunu –bu bir bakıma doğrudu– ve bebeğe onun bakması gerektiğini söylemişti ki bu da Lottie’yi biraz şaşırtmıştı. Ardından da Camille’in evinin yolunu tutmuştu. Daisy, Merham’in güneş ışığıyla aydınlanmış sokaklarında yürüyüp yorgun ebeveynlerle dengesizce bisiklet süren çocukların yanından geçerken Londra gezisi dışında haftalardır evden ve civarından ne kadar az çıktığını düşündü. Daniel onun sandığı kadar korkmamıştı; öz çocuğuna bakmasına izin verilmesi bir ayrıcalıklı gibi, iyi davranışından ötürü onur madalyası almış gibi memnun görünmüştü hatta. Daisy ona saat dokuza kadar izin verecek, sonra onu arayacaktı. Daisy’nin o saate kadar dönmesi için Daniel dua ediyor olurdu büyük ihtimalle.

Camille ve Hal’in evi, 1930’lara özgü verandası ve gösterişli pencereleriyle geniş, yarı müstakil bir evdi. Daisy, Rollo’nun keyifli havlamalarını henüz eve varmadan duyabiliyordu. Camille’in koridordan gelen şaşırtıcı derecede hızlı adımlarını önce duydu, sonra gördü.

Camille'i kimin geldiğini sorma eziyetinden kurtarıp, "Benim, Daisy," dedi.

"Harika zamanlama," dedi Camille. "Az önce bir şişe şarap açmıştım. Kafan için mi geldin?"

"Affedersin, anlamadım."

"Masaj." Camille, Daisy'nin arkasından kapıyı yavaşça kapattı ve sol eliyle duvara tutunup tekrar hole yürüdü.

Aslında biraz sohbet etmek için gelen Daisy, "Ah, vaktin varsa," dedi.

Ev beklediğinden daha iyi döşenmişti. Ama sonra durup düşündüğünde ne beklediğinden de emin olamadı; evin ferah ve keyifli olmasını beklemiyordu belki de. Duvarlarda resimler olmasını da. Olabilecek her yerde çoğu süslü, antika, gümüş çerçeveler içinde yüzlerce fotoğraf görmeyi de. Hal ve Camille'in bir deniz motorunda, dağlık bir yerde, Katie'nin midilliye bindiği, üçünün güzel kıyafetlerle çekildiği fotoğraflar. Şömine rafının üstünde Camille ve Hal'in düğünlerinde çektiği fotoğraf duruyordu. Hal'in o genç yüzü, Camille'e bakışı, o gurur ve şefkat dolu ifadesi Daisy'yi bir parça hüznlendirdi.

"Güzel fotoğraflar," dedi.

"O küçük sulu boya resimdeki benim. İster inan ister inanma ama onu annem yaptı, ben bebekken. Ne yazık ki artık resim yapmıyor. Bence bir hobisi olmalı."

"Çok güzelmiş. Fotoğraflar da öyle."

"Düğün fotoğrafımıza mı bakıyorsun?" Camille, Daisy'nin nerede olduğunu sesinin geldiği yönden anlamış gibiydi. Seri adımlarla şömineye doğru yürüyüp o fotoğrafı eline aldı. "O benim en sevdiğim," dedi keyifle. "Gerçekten çok güzel bir gündü."

Daisy kendine engel olamadı. "Nereden biliyorsun peki?" dedi. "Yani fotoğrafta ne olduğunu."

Camille fotoğrafı tekrar rafın üstüne yerleştirirken çerçevenin alt kısmının kenara denk gelmediğinden emin oldu. "Katie sayesinde. Fotoğrafları çok seviyor. Her birinde neler olduğunu bana anlatıyor. Albümlerimizin çoğunu da sana anlatabilirim." Dudaklarında hafif

bir tebessümle duraksadı. “Ama merak etme, onları sana şimdi gösterecek değilim. Mutfağa gel. Eski tedavi koltuğum orada. Katie o koltukta oturmayı seviyor.”

Daisy, Camille’i pek tanıımıyordu; birbirlerinin geçmişini, sevdikleri ve sevmedikleri şeyleri, duygusal sıkıntılarını bilen arkadaşlar gibi değillerdi. Camille’in ağzının sıkı olması Daisy’nin rahat olmasını engelliyordu. O kendini ona kolayca açan, duygularını dile getiren, yani Daniel gibi insanların yanında daha iyi hissediyordu. Yine de Camille’de öyle bir şey vardı ki Daisy’nin içini huzurla dolduruyordu. Daisy onunla birlikteyken diğer güzel kadınlarla yaptığı gibi rekabete girmiyordu ve bunun sebebi Camille’in gözlerinin görmemesi değildi. Her şeyi olduğu gibi kabul eden, sakın bir yanı vardı onun. Mide bulandırmayan ya da Daisy’nin kendini yetersiz hissetmesine yol açmayan gerçek bir iyilik vardı içinde.

Belki de kafa masajı tek başına Daisy’nin böyle hissetmesini sağlıyordu. Başparmağı ve diğer parmakların değişen baskısını boynunda ve başında hissetmek fiziksel gerginliğini olduğu kadar düşüncelerini de gevşetiyor olmalıydı. Burada Daniel’i düşünmeye gerek duymuyordu. “Bu işte çok iyisin,” dedi sersemlemiş bir halde. “Her an uykuya dalabilirim.”

“Bunu ilk söyleyen sen değilsin.” Camille şarabından bir yudum aldı. “Ama artık erkeklere masaj yapmıyorum. Bazen onlarda farklı bir etki yaratabiliyor.”

“Ah, anlıyorum. Adın masöze çıksın istemiyorsun.”

“Görmediğin için kimseye söyleyemezsin sanıyorlar. Ama anlıyorsun işte. Nefes alıp verişlerinin değişmesi bile yetiyor anlamak için.” Camille elini göğsüne götürüp kalp atışlarının arzuyla hızlanmasını taklit etti.

“Gerçekten mi? Aman Tanrım. Ne yaptın peki?”

“Masanın altındaki Rollo’ya dışarı çıkmasını söyledim. O kokuşmuş yaşlı köpek bu işi iyi kıvırıyor.”

Aynı anda kahkahalara boğuldular.

“Akşamüstü baban eve uğradı.”

“Babam mı? Neden?”

“Hal’i içmeye davet etti.” Camille’in eli durdu. “Anladığım kadarıyla Hal duvar resmi üzerinde çalışmaya devam etmek istiyor. Çok özenli çalışıyor.”

“Babam Hal’i içmeye mi davet etti?”

“Bana öyle dedi. Tanrım, yoksa pot mu kırdım?”

“Hayır, merak etme.” Camille’in sesi aniden sertleşmişti. “Babam pek böyle bir şey yapmaz. Annem yine bir işler karıştırıyor.”

Camille’in az önceki o keyifli hali bir anda buharlaşıp gitmişti.

“Belki de onu gerçekten yalnızca içmeye davet etmiştir,” deme cüretinde bulundu Daisy.

“Hayır, Daisy. İşin içinde annem varsa babamın onu yalnızca içmeye davet etmesi mümkün olamaz. Annem Hal’e ne olduğunu, işlerin neden bu kadar kötüye gittiğini öğrenmek istiyor.”

“Öyle mi?”

“Orayı kapatana kadar gözü hep üzerindeydi, şimdi yine üzerinde çünkü Hal’in işleri gerektiği gibi yoluna koyamadığını düşünüyor.”

“Bunu kötü bir niyetle yapmadığından eminim,” dedi Daisy cılız bir sesle.

“Niyetinin kötü olmadığını ben de biliyorum. Ama bazı şeyleri Hal ile benim çözmemize izin vermiyor.” Camille yüzünde yıprandığını gösteren bir ifadeyle iç geçirdi.

“Tek çocuk olduğun için mi?”

“Aynen ama yapacak bir şey yok. Sanırım babam başka çocuk istemiş fakat benim doğumum zor olduğu için ikinci çocuğu hep ertelemiş. O zamanlar ilaç da yokmuş.”

Daisy kendi epidural iğnesini düşünerek, “Ah,” dedi. “Yanlış bir şey söylediysem kusura bakma. Hiçbir şey söylememeliydim.”

“Ah, endişelenme Daisy. Bu ilk defa olmuyor. Son olmayacağı da kesin. Sanırım insan ebeveynlerine yakın yaşayınca böyle oluyor. Hal ve ben evlendikten sonra gitmeliydik belki de ama gitmedik. Katie’nin doğumu falan derken... Yardıma ihtiyacım vardı zaten.”

“O duyguyu biliyorum. Annen olmasaydı ben bu işin altından tek başıma nasıl kalkardım, bilmiyorum.”

Camille’in elleri nazik ve tekrarlayan bir baskıyla yine hareket etmeye başlamıştı. “Çok gerginsin, değil mi?” dedi. “Otelin açılışı bu kadar yaklaşmışken buna çok da şaşırmamak gerekir belki de. Hepsinin altından nasıl da kalktın!”

“Henüz kalkabilmiş değilim.”

“Ellie’nin babasının dönmesi işlerini biraz kolaylaştırdı mı?”

Kurnazca bir soruydu bu. Daisy, Lottie’nin Camille’den onun ilişkisini sorgulamasını istediğini düşünmeye başlamıştı şimdi. “Doğrusunu istersen pek sayılmaz. Lottie söylemiştir eminim, Ellie birkaç aylıkken o bizi bırakıp gitti. Dolayısıyla dönmesine henüz alışamadım.”

“Şu an yine birliktesiniz ama, değil mi?”

“Bilmiyorum. Şimdilik burada.”

“Pek ikna olmuşa benzemiyorsun.”

“Sanırım olamadım. Ne hissedeceğimi de bilmiyorum açıkçası.”

Daisy, Camille’in bir çözüm, bir eylem planı önermemesine sevindi. Julia birinin sıkıntısını her dinlediğinde o sıkıntıyı düzeltmesi gerekirmiş gibi hissederdi ve Daisy’nin onun önerilerini yerine getirmemesine de kırılırdı.

“Hal sana kötü bir şey yapsa, öylece çekip gitse onu tekrar kabul eder miydin? Kollarını ardına kadar açarak üstelik?”

Camille avuçlarını Daisy’nin alına yaslayıp durdu. “Hal hiç yanlış bir şey yapmaz,” dedi soğuk bir ifadeyle. “Ama öyle bir şey yaşasak ortada bir çocuk olduğu için sanırım bu biraz da mutluluk düzeyine bağlı. Her ne kadar başta zor olsa da birlikteyken herkes daha mutlu olarsa eğer, mücadeleye değer.”

Daisy, Camille ağırlığını bir o ayağına, bir diğerine veriyormuş gibi ellerinin hareket etmeye başladığını hissetti.

“Bilmiyorum,” diye devam etti Camille. “İnsan gençken hiçbir şeyi ertelemeyeceğini söylüyor, değil mi? Evliliğinde yeterince tutku yoksa ya da birlikte olduğu kişi beklentilerini karşılayamıyorsa öylece gidip başkasını bulacağını düşünüyor. Sonra yaşılanıyorsun ve yeniden

başlama fikri... her şeyin tuhaflığı... Her neyse, sanırım ben uzun süre sabrederdim. İnsan belki de zamanla ödün vermeyi de öğreniyor.” Kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

Sonra duraksadı. Ama tekrar konuştuğunda Daisy onun sesindeki o farklı tınıyı fark etmişti. “Ancak karşıdaki kişi hiçbir şekilde mutlu olmuyorsa sanırım sonunda yenilgiyi de kabullenmen gerekiyor.”

Lottie çantasını holdeki sandalyeye koyarken Joe’nun paltosunun askıda olduğunu fark edince sinirlendi. Oturma odasından gelen radyo sesini duyduğunda, “İçmeye gideceğini sanıyordum,” diye seslendi.

Joe hemen gelip karısının yanağına bir öpücük kondurdu. “Gel-mek istemedi.”

“Neden? *Bütün* zamanını o resim üzerinde çalışarak geçiremez ki.”

Joe, Lottie’nin paltosunu omuzlarından tutup çıkarmasına yardımcı oldu. “Onu zorla alamazdım ki aşkı. Atı suya yönlendirebilirsin ama sonrası...”

“Anladım, tamam. Onun bileceği iş. Günlerdir bir tuhaf. Daisy’nin erkek arkadaşı da bütün gün ortalıkta dolanıp duruyor, ev kendisi-ninmiş gibi aylaklık ediyor.”

Joe karısı için oturma odasının kapısını açtı. Lottie kocasının ona sarılmak istediğinin farkındaydı. Ama bundan rahatsız olduğunu aylar önce dile getirmişti.

“Çocuğun babası o.”

“Evet, ama bunu anlamak için biraz geç kaldı.”

“Buna Daisy karar verecek. Haydi, şimdilik bu konuyu unutalım, olmaz mı?”

Lottie kocasına sert bir bakış atınca adam bakışlarını yere eğdi, sonra tekrar ona baktı. “Şu ev meselesi... Benim... benim hiç hoşuma gitmedi Lottie. Her şey tekrar başladı, senin de gerilmene sebep oldu.”

“Hayır, hiç de değil.”

“Onlardan kurtulmak için kim bilir kaç yılını verdin ve şimdi yine Sylvia Rowan’la karşı karşıya kaldın.”

“Sıkıntı çıkarmasını ona ben söylemedim.”

“Bir de şu duvar resmi çıktı şimdi. Benim için bir sakıncası olduğundan değil hayatım, bunu biliyorsun. Oraya gitmene bir şey dediğim yok ama son birkaç haftadır kendinde değilsin. Canının sıkılmasını istemiyorum.”

“Sıkılmıyorum. Sürekli bunlardan bahsederek içimi sıkın asıl sensin. Ben iyiyim.”

“Peki, tamam. Yine de seninle biraz konuşmak istiyorum. Sonrasına dair.”

Lottie oturdu ve şüpheyle, “Neden sonrası?” diye sordu.

“Otel ve diğer şeyler. Açıldıktan sonrası. Çünkü Daisy tekrar Londra’ya dönecek, değil mi? Erkek arkadaşı olsun ya da olmasın. Ve artık orada sana ihtiyaç kalmayacak.”

Lottie ona boş gözlerle baktı. Arcadia kapılarını yeniden açtıktan sonra onu nasıl bir hayatın beklediğini düşünmemişti. O an içi ürperdi. Orası olmadan ne yapacağını da düşünmemişti.

“Lottie?”

“Ne var?” Lottie hayatının gözlerinin önüne serildiğini gördü: yuvarlak masada yemek toplantıları, komşularla laflamak, bu evde geçireceği sonsuz geceler...

“Bizim için birkaç broşür aldım.”

“Ne dedin?”

“Birkaç broşür aldım. Biraz farklı bir şeyler yapmak için bir fırsat olabilir bu.”

“Ne fırsatı?”

“Belki bir deniz yolculuğuna falan çıkarız...”

“Ben deniz yolculuğundan nefret ederim.”

“Ama hiç çıkmadın ki. Aslına bakarsan dünya turuna bile çıkabiliriz. Hani şu bir sürü yere götüren turlara. Güzel yerler görürüz. Hem zaten hiç uzak bir yere gitmedik ve artık bir sorumluluğumuz da kalmadığına göre... Ne dersin?”

Joe “ikinci balayı” ifadesini kullanmadı ama Lottie o sözlerin havada asılı kaldığını hissederek irkildi. “Eh, senin en iyi bildiğin şey bu zaten Joe Bernard.”

“Nedir o?”

“Sorumluluk almamak. Camille çalışırken Katie’ye kim bakacak? Camille’e kim yardım edecek?”

“Hal, Camille’e yardım eder.”

Lottie homurdandı.

“Artık araları iyi aşkım. Duvar resmi işi çıktığında Hal ona nasıl davrandı, hatırlasana. Muhabbet kuşları gibiydiler. Bunu sen kendin söyledin.”

“Evet, bu da onlar hakkında ne kadar az şey bildiğini gösteriyor. Çünkü hiç iyi değiller. Bana sorarsan Hal onu her an terk edebilir. Onu bu akşam dışarı çıkarmanı ve o lanet aklından neler geçtiğini öğrenmeni de o yüzden istemiştim. Ama senin aklın gemi yolculuklarına falan takılmış bile.”

“Lottie...”

“Ben banyoya giriyorum Joe. Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum.”

Lottie ağır adımlarla merdivenlerden çıkıp yatak odalarına doğru yürürken gözyaşlarının neden bu kadar kolay aktığını düşündü. Bir haftada ikinci kez oluyordu bu.

Musluktan akan suyun sesi öylesine güçlüydü ki Lottie üst kata çıkmakta olan Joe’nun ayak seslerini duymadı bile. Yaşlı adam habersizce kapıda belirince Lottie yerinden sıçradı.

“Arkamdan gizlice gelmeseydin keşke!” diye haykırdı elini göğsüne götürüp Joe’nun onu savunmasız halde yakalamasına sinirlenerek.

Joe karısının gözü yaşlı halini görünce bir an duraksadı. “Genelde seninle aynı fikirde olurum Lottie ama şimdi bir şey söylemeliyim.”

Lottie kocasına bakarken onun şu an her zamankinden daha dik durduğunu fark etti, yaşlı adamın sesi de normalden daha otoriterdi.

“Ben yolculuğa çıkıyorum. Otelin açılışından sonra. Bilet alıp dünyayı gezeceğim. Yaşlanıyorum ve iyice yaşlandığımda hiçbir şey yapmamış, hiçbir yeri görmemiş gibi hissetmek istemiyorum.” Sonra

duraksadı. “Sen benimle gelsen de gelmesen de gideceğim. Tabii ki gelmeni tercih ederim ama bir kez olsun kendi istediğimi yapacağım.”

O kısa konuşma büyük bir içsel çaba gerektirmiş gibi yaşlı adam nefes nefese kalmıştı.

Karısını suskun bir halde arkasında bırakıp kapıdan çıkarken, “Söyleyeceklerim bu kadar,” dedi. “Pirzoları ızgaraya koymamı istediğinde seslenmen yeterli.”

Beşinci akşam Daniel ile Daisy konuştu. Ellie’yi kumsalda yürüyüşe çıkarmışlardı. Arabasında kemerlerini sıkıca bağlayıp hava sakın ve ılık olmasına rağmen onu battaniyeyle örtmüşlerdi. Daisy, Daniel’a son zamanlarda evde doğru düzgün düşünmekte zorlandığını söylemişti. Artık orayı ne ev ne de otel gibi görebiliyordu, halledilmesi gereken bir liste dolusu sorun olarak görüyordu: gevşemiş cam mandal, sağlam görünmeyen zemin, bozuk priz... Üstelik zaman hızla geçiyordu. Dışarıda, temiz havada kafasını nispeten toparlıyordu.

İstedğim bu, diye düşündü Daisy kendilerine dışarıdan bakarak: genç, güzel bir çift ve güzel çocukları. Tüm üyeleri bir arada olan, özel bir çekirdek aileydi onlar. Daisy bir an duraksadı ve Daniel’ın kolunu tuttu. Daniel da onu kendine çekince Daisy her iki taraftan kuşatıldığını hissetti.

Sonra Daniel konuşmaya başladı.

Bir şeylerin ters gittiğini ilk olarak iş arkadaşlarından biri ona kendi bebeğinin fotoğrafını gururla gösterdiğinde anlamıştı. Ellie’nin fotoğrafını yanında taşımaması bir yana, arkadaşının hislerinin onda birine sahip olmadığını fark etmişti.

Ve ne yazık ki kendini kapana kısılmış gibi hissettiğini acı içinde itiraf etmişti. Kendi isteği dışında bir duruma hapsolmuştu. Güzel sevgilisi gitmiş, yerine sulu gözlü, tombul bir şey –Daniel “tombul” kelimesini kullanmamıştı ama Daisy onun ne demek istediğini anlamıştı– ve sürekli ağlayan bir çocuk gelmişti. Artık güzel bir şey yaşamayacak, hayatı düzene girmeyecekmiş gibi hissetmişti ki güzellik ve düzen Daniel için çok önemliydi. Bir resmin çerçevesi kısmen yanlış

açıyla takıldı diye gece uyuyamayan bir adamdı sonuçta. Daisy sabahın dördünde uyandığında onu resmi duvardan dikkatlice çıkarıp su terazisi ve birkaç parça ip yardımıyla tekrar takarken bulmuştu. Ama bebekler düzenden anlamıyordu. Çıkardıkları kokuların, gürültülerin, bezlerinin Daniel'in küçük cennetini kirletmesi umurlarında değildi. Kendi isteklerinin annelerini, onlara en az kendileri kadar ihtiyaç duyan daha büyük, daha güçlü kollardan ayırması da umurlarında değildi. Sizi saat kaçta uyandırdıkları ya da para kazanmak için deliksiz dört saatlik uykuyla yetinecek olmanız da umurlarında değildi. "Daise, senin şikâyet etmeye hakkın bile olmadı, değil mi? Sen onu öylece kabullendin ve her şey kötüye giderken insanların, 'Gittikçe kolaylaşacak,' demesine, o çirkin ve çılgınlıkları hiç dinmeyen haliyle bile onu çok seveceğine inandın ve bunların seninle ilgisi olabileceğini hiç düşünmedin. O ilk haftalarda sana gerçek düşüncelerimi açıkça söyleseydim eminim beni tutuklardı."

Nihayet bir tulum, kaçınılmaz sonu görmesini sağlamıştı. Bir sabah uykusuzluktan çıldırmış halde oturma odasına girmiş, üzerinde cıvık bir şeyle öylece ortada bırakılmış bir tulumu basmıştı. Kirli ayağını bir zamanlar tertemiz olan halının üstüne koyup oturmuş ve buna daha fazla katlanamayacağına karar vermişti.

"İyi ama neden bir şey söylemedin? Neden her şeyi içine attın?"

"Çünkü kaldırılabilecekmiş gibi görünmüyordun. Kendinle bile zar zor ilgileniyordun. Bebeğinin babasının onun büyük bir hata olduğunu düşünmesiyle nasıl baş edebildin?"

"Bebeğimin babasının ortadan kaybolmasından çok daha iyi bir şekilde başa çıkardım kesin."

Bir kum tepesine oturduklarında Ellie'nin bebek arabasında uykuya daldığını fark ettiler. Daniel eğilip battaniyeyi bebeğin çenesinin altına iyice sıkıştırdı. "Evet, şimdi görüyorum. Artık gördüğüm çok şey var."

Daisy o an Daniel'in kendini affettirebileceğini, genç adamın söylediklerinin o çirkin gerçekliğiyle birlikte kendi içinde tatlı bir duygunun dışarı çıktığını fark etti. Çünkü Daniel artık Ellie'yi seviyordu, yaptığı her şeyden anlaşıyordu bu... "Tekrar deneyebilir miyiz

diye düşünüyorum,” dedi Daisy’nin elini tutarak. “Beni tekrar kabul edip etmeyeceğini, bu yaşananları geride bırakıp bırakamayacağımızı merak ediyorum. Seni gerçekten özledim Daisy. Onu da özledim.”

Aşağıda kabarık tüylü, siyah bir köpek aşırı heyecanlı bir şekilde bir o yana, bir bu yana koşuyor, sahibinin fırlattığı ağaç dallarını yakalamak için zıplayıp dönüyor, kumda uzun ve karmaşık izler bırakıyordu. Daisy, Daniel’a yaslandı, Daniel da kolunu onun omzuna attı. “Hâlâ formdasın,” dedi kulağına.

Daisy zihnini toparlamaya, Daniel’a yeniden yakın olma duygusuna odaklanmaya çalışarak ona daha fazla yaslandı. Sorunları düşünmemeye çalıştı.

“Haydi, eve gidelim Daisy.”

Jones, bebek arabalı çiftin sahil yolu boyunca yürümesini, adamın kolunu sevgilisinin omzuna atmasını, bebekle birlikte uzaklaşmalarını izlerken akşam güneşi direksiyona yansıyor.

Birkaç dakika öylece oturup gözden kaybolmalarını izledi, sonra arabasını ters yöne çevirdi. Londra’ya geri dönmek arabayla iki saatini alacaktı. Biri duysa bacaklarını esnetmeye bile gerek duymadan onca yolu gelmesinin çılgınlıktan başka bir şey olmadığını söyledi. Ama Jones kendi kendine Carol’la toplantısına geç kaldığını söyledi ve Arcadia’nın araç yolundan çıkıp gözlerini bir an bile yoldan ayırmadan tren istasyonuna doğru ilerledi. Oyalanmanın anlamı yoktu. Ne de olsa buraya gelmesinin tek sebebi buydu.

“Bebek doğduktan sonra genelde biraz sıkıntı yaşanır.”

“Sanırım birbirimize yeniden alışmamız biraz zaman alacak.”

“Evet.”

İkisi de gözünü kırpmadan yan yana uzanmış, karanlığa bakıyordu.

“Belki de biraz gerginiz. Yani şu son birkaç gün biraz tuhaftı.”

Daniel, Daisy’ye uzandı, Daisy de başını onun göğsüne yasladı.

“Biliyor musun Dan? Bence bu konuyu bu kadar konuşmamalıyız. Bunu sorun haline getirmeye gerek yok...”

“Ah, tamam.”

“Ama haklısın. Yani biraz gergin olduğum doğru.”

Daisy öylece uzanırken Daniel onun elini tutup parmaklarını onun parmaklarına kenetledi ve önceki yarım saati düşünmemeye çalıştı. Daisy bir şey içmek istiyordu ama Daniel’ın onu yanında görmek istediğini, kalkmasının yanlış yorumlanabileceğini biliyordu.

“Biliyor musun Daise?”

“Evet?”

“Sana söylemem gereken bir şey var. Şu an birbirimize bu kadar dürüstken bunu da söylemeliyim.”

Nedense o an Daisy’nin gözünün önüne Jones geldi; o vitray pencere kadar kırılğan ve donuk. Hissettiği kadar temkinli görünmemeye çalışarak, “Tamam,” dedi.

“Bence geçmişi geride bırakmadan önce her şeyi açıkça konuşmalıyız.”

Daisy hiçbir şey söylemedi. Daniel’ın kayıtsız görünme çabasında başarısız olduğunu fark etmiş ve yaklaşan bir trenin uzaktan gelen ışıltısı gibi içinde kötü bir duygunun belirdiğini hissetmişti.

“Ayrıyken neler olduğuna dair.”

“Hiçbir şey olmadı,” dedi Daisy. Bunu hemen söylemişti.

Daniel yüksek sesle yutkundu. “Buna inanmak istiyorsun belki ama oldu.”

“Kim söyledi?” Tabii ki Lottie. Lottie’nin onların barışmasını istemediğini biliyordu.

“Yalnızca öpüştük,” dedi Daniel. “Önemli bir şey değildi yani. Dibe çöktüğüm, geri dönüp dönmeyeceğimi bilmediğim zaman.”

Daisy onun elini bırakıp tek dirseğinin üstünde doğruldu. “Ne dedin sen?”

“Yalnızca bir öpücüktü Daise ama bu konuda dürüst olmam gerektiğini düşündüm.”

“Sen başkasıyla mı öpüştün?”

“Ayrı olduğumuz dönemde.”

“Dur bir dakika, senin yeni doğmuş bir bebeğin sebep olduğu sinir bozukluğuyla mücadele etmen gerekiyordu, Kuzey Londra’da önüne gelenle yatıp kalkman değil.”

“Öyle değil Daise...”

“Nasıl değil? Annen bana senin kendini bir otobüsün altına atacak, benimle konuşamayacak kadar kötü durumda olduğunu söylerken sen önüne gelenle öpüşüyordun demek. Kimdi o Daniel?”

“Bak, şu an biraz aşırı tepki vermiyor musun? Öpüştük, o kadar.”

“Hayır, vermiyorum.” Daisy yorganı üstünden atıp yataktan kalkarken bu vahşi tepkisinin kendi içine gömdüğü suçluluk duygusuyla bağlantılı olabileceğini itiraf etmek istemiyordu. “Ben diğer odada uyuyacağım. Sakın peşimden gelme ve koridorlarda gezinmeye kalkışma,” diye homurdandı. “Bebeği uyandırırısın.”

On Sekiz

Paslı heykelciklerle dolu küçük bir bahçeyle çevrili beyaz, tahta kulübe, kümeler halindeki diğer kulübelerden otuz metre kadar ötede, çakıl taşlarının üstünde duruyordu. “Böylesi hoşuma gidiyor,” dedi Stephen Meeker, pencereden uçsuz bucaksız kumsala bakarlarken. “İnsanların çat kapı gelmesi için bir sebep de yok. Öyle diledikleri gibi çıkıp gelmelerinden nefret ediyorum. Emekli olduktan sonra o sefil, yaşlı halinizle her an biri ziyaretinize gelsin diye beklediğinizi sanıyorlar.”

Duvarlara asılı çeşitli kalitedeki resimler ve kumaş kaplı mobilyalar dışında çok az eşyanın bulunduğu oturma odasında oturmuş, çaylarını yudumluyorlardı. Dışarıda ağustos göğünün altında ısıldayan deniz boştu. Aileler ve tatilciler Merham’ın kum plajını tercih ediyordu. Bu, Daisy’nin bir hafta içinde yaşlı adamı ikinci ziyaret ediyordu ama adam kısmen Daisy’nin hediye olarak getirdiği dergileri beğendiği, kısmen de Daisy’nin konuşmak istediği dönemin onun hayatının en mutlu olduğu dönemine denk geldiği için onun gelişinden memnundu. “Julian çok eğlenceli bir adamdı,” dedi. “Son derece eli açık biriydi, özellikle de para konusunda. Ama sanat eseri biriktirmesi gibi insan biriktirme konusunda da becerikliydi. O yönden karısı gibiydi. Çok çenesi düşük bir çiftti.”

Julian’ı çok sevdiğini söylemişti ve bu, onun gibi sert görünümlü, yaşlı bir adamın ağzından çıkınca biraz garip kaçmıştı. 1960’larda Julian ve Adeline boşandıktan sonra Stephen ve Julian birlikte Bayswater yakınlarında bir yere taşınmıştı. “İnsanlara ağabey kardeş olduğumuzu

söylüyorduk. Benim için bir sakıncası yoktu. Julian o tür konularda benden daha rahattı.” Duvardaki resimlerin çoğu Julian’ın hediyesiydi; en az bir tanesi, feminist bir sanat tarihçisi tarafından üzerinde “hak iddia edildikten” sonra gecikmiş bir şöhet yakalayan Frances’e aitti.

Diğer kanvasların üstündeki imzaları gördükten sonra belli etmeden geri çekilen Daisy, resimlerin kenarlarının o tuzlu havanın etkisiyle kıvrıldığını fark edince üzüldü. “Bunların... güvenli bir yerde olması gerekmez mi?” diye sordu nazikçe.

“Onlara, gittikleri yerde kimse bakmaz,” dedi adam. “Hayır tatlım, ben nalları dikene kadar benimle birlikte küçük kulübemde kalacaklar. Frances çok tatlı bir kadındı. Yaşananlarsa utanç vericiydi.”

Daisy ona, üzerinde yapılan çalışma bitmek üzere olan duvar resminin fotoğraflarını gösterdiğinde Stephen neşelenmiş, kendi genç halinin güzelliğine hayranlıkla bakarken hatırladığı kişilerin isimlerini söylemişti. Sonra Daisy’ye Julian’ın partiye gelemeyeceğini söyledi. “Onunla iletişime geçmenin bir faydası olmaz tatlım. Hampstead Garden Suburb’deki bir evde yaşıyor. Tamamen bunamış.” Minette’ten aldığı son habere göre onun Wiltshire yakınlarında bir yerde yaşadığını öğrenmişti; George, Oxford’da ekonomik yönden “yükselmışti”. “Bir vikontesle evlendi. İnanılmaz derecede lüks bir yaşam sürüyor. Ah, bir de Lottie’nin şu meşhur delikanlısı var. Kız kardeşinin miydi yoksa, onu da unuttum. George ona ‘ananas prensi’ derdi. Sabredersen adını hatırlayacağım.” Daisy duvar resmindeki o egzotik, uzun saçlı tanrıçanın Lottie olduğunu öğrendiğinde şaşkına dönmüştü. “O zamanlar çok güzel ve çekiciydi. Onunki alışılmışın dışında bir güzellikti. Biraz huysuzdu ama bazı erkeklere öylesi çekici geliyor sanırım. Aramızda kalsın, başını belaya sokması o dönemde hiçbirimizi şaşırtmamıştı.” Stephen fincanını masaya bırakıp kıs kıs güldü. “Julian hep, ‘*Elle pet plus haut que sa cul...*’ derdi. Bunun anlamını biliyor musun?” Pis pis sırtarak Daisy’ye doğru eğildi: “Boyundan büyük işlere kalkışıyor.”

Daisy kumsaldan ağır adımlarla Arcadia’ya doğru yürüdü. Şapkasız kafası öğlen güneşine maruz kalırken ayakları da dalgalar gibi amaç-

lanan yoldan geri çekiliyordu sanki. O sabah onun için Arcadia'nın gittikçe gerilimli bir hal alan atmosferinden uzaklaşmasını sağlayan güzel bir fırsat olmuştu. Otel tamamlanma aşamasına gelmişti, odaları yenilenmiş ve orijinal, gösterişli hallerine bürünmüştü. Yeni mobilyaların yerleri, otel estetik bir görünüm kazanana kadar değiştirilmişti. Binanın kendisi bile yeni bir hayatı, yeni ziyaretçilerin oluşturacağı bir dolaşım sistemini bekliyormuş gibi uğulduyordu.

Dolayısıyla bu noktada herkesin heyecanlanması ya da tatmin edici bir duyguya kapılması beklenirdi ama Daisy bazen kendini çok daha acınası halde hissediyordu. Son kırk sekiz saat içinde Daniel onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Hal duvar resmini bitirmiş, tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu. Lottie ise gök gürültüsünün yaklaşmasını dinleyen bir köpek gibi diken üstünde ve sinirliydi. Tüm bunlar olurken köyden de muhalif sesler yükseliyordu. Yerel gazete "Red Rooms Otel Kavgası" başlıklı haberi ön sayfalarına taşımıştı. Birkaç ulusal gazete ise aynı haberi "gözü pek köylüler yaklaşan değişime itiraz ediyor" açıklamasıyla ve Red Rooms'un yarı giyinik üyelerinin fotoğrafları eşliğinde yeniden yayımlamıştı. Daisy, Jones'la konuşacak cesareti kendinde bulmayı dileyerek onun ofisini birkaç defa aramıştı.

Jones'un Londra'daki müşterilerinin de sıkıntıların çözülmesine pek katkısı olmuyordu. İkisi aktör olan en yakın arkadaşlarından birkaçı ona "destek vermeye" gelmişti. Ama otel şu an için konaklamaya elverişli değildi. Bunun yanı sıra Jones'un barında henüz içki de bulunmadığını öğrenince dekoratörlerden biri tarafından Riviera'ya yönlendirilmişler ve birkaç saat sonra Sylvia Rowan tarafından kovulmuşlardı. Sylvia olayı daha sonra gazetelere onların garson kızlardan birine karşı "ahlaksız ve utanç verici davranışta bulundukları" şeklinde aktarmıştı. Her nasılsa olaydan pek de tedirgin olmuşa benzemeyen garson kız, hikâyesini sansasyonel gazetelerden birine satmış, ardından da bu yolla Rowanların ona bir yılda verdiklerinden fazlasını kazandığını söyleyerek hemen istifasını basmıştı. Aynı gazete, Jones'un Londra'nın merkezindeki bir barın açılışında çekilmiş bir fotoğrafını

basmıştı. Jones'un yanında duran kadın, pençe misali eliyle onun koluna yapışmıştı.

Daisy biraz soluklanmak için duraksadı ve açık mavi bir yay şeklindeki denize baktı. İçini saran bir acıyla yakında bu manzarayı hiç görmeyeceğini hatırladı. O güzel ve tatlı bebeğiyle birlikte egzoz ve sigara dumanından geçilmeyen gürültülü ve uğultulu şehre dönecekti. *Orayı hiç özlemedim*, diye düşündü. *En azından beklediğim kadar özlemedim.*

Londra hâlâ can sıkıcı duygular ve mutsuzlukla özdeşleşmiş, üzerinden atması gereken bir kabuktu onun için. Peki, Merham'da hayat nasıl olurdu? Sosyal sınırlamaların boğucu bir hal aldığı, burada yaşayanların dostça ilgisinin ona kendisini işgal edilmiş gibi hissettireceği anları şimdiden gözünde canlandırabiliyordu. Merham geçmişe hapsolmuştu ve Daisy'nin önüne bakmaya, ileriye gitmeye ihtiyacı vardı.

Aniden Lottie'yi düşündü ve tekrar eve doğru döndü. Şu parti olayını da çözdükten sonra buradan gitmeyi düşünecekti. Nasıl bir yere döneceğini düşünmemenin oldukça etkin bir yoluydu bu.

Daniel'i ustalardan biriyle birlikte Sitwell banyosunda buldu. Arkasında siyah bir kâğıt bulunan bir fayansı duvara yaslamıştı. Kızıl kahverengi saçlı genç bir adam olan Nev, beyaz derz malzemesiyle dolu kaba kederle bakıyordu. Daisy kapıda durdu ve elinden geldiğince nötr bir ses tonuyla, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Daniel başını kaldırdı. "Ah, selam. Bu fayanslarla beyaz derz malzemesi kullanıyorlardı. Ben de onlara siyah kullanmaları gerektiğini söyledim."

"Neden öyle bir şey yaptın?" Daisy hiç kumildamadan durdu. Nev'in gözleri ikisinin arasında gidip gelmeye başlamıştı. Daniel doğruldu ve fayansı dikkatlice arkasına bıraktı.

"Orijinal planda öyle. Bu tip fayanslarda siyah derz malzemesi kullanılır. Hatırlarsan öylesinin daha iyi görüldüğü konusunda hemfikir olmuştuk."

Daisy çenesinin kenetlendiğini hissetti. Bugüne dek Daniel’la hiç fikir ayrılığı yaşamamıştı, onun görüşlerini hep kabul etmişti. “O planlar uzun zaman önce değişti. Ayrıca artık seni hiç ilgilen-dirmeyen konulara burnunu sokmazsan hepimiz için çok daha iyi olacak, tamam mı?”

“Yardım etmeye çalışıyordum Daise,” dedi Daniel diğer adama bakarak. “Her gün hiçbir şey yapmadan öylece oturmak saçma geliyor. Sana biraz yardım etmek istedim.”

“Etme,” diye çıkıştı Daisy.

“Bu işi birlikte yapacağımızı sanıyordum.”

“Tanrım. Ben de öyle sanıyordum.”

Daniel irkilmişti. Bu, Daisy’nin son birkaç günde ikinci isyanı olmuştu, artık bazı şeyleri yok ettiği açıktı. “Senden sürekli af dileyip duramam,” dedi Daniel. “Bu işi devam ettireceksek aramızda olanlar ile işte olanları birbirinden ayırmamız gerekir.”

“O kadar basit değil.”

“Haydi ama Daise...”

Daisy derin bir nefes aldı. “Senin ortağı olduğun şirket yok artık.” Daniel kaşlarını çatı. “Ne?”

“Wiener ve Parsons. Ben bu işi devralırken ortaklığı bitirdim. Artık öyle bir şey yok. Ben tek çalışanıyım Daniel.”

Uzun bir sessizlik oldu. Nev elindeki kurumuş boyayı incelerken gergin bir şekilde ısıklık çalmaya başladı. Dışarıda yapı iskelesi sökülüyordu ve direkler belirli aralıklarla boşuk bir ses çıkararak yere düşüyordu.

Daniel başını önce sağa, sonra sola çevirdi, ardından dudaklarını ince bir çizgi haline gelecek şekilde birleştirip Daisy’ye baktı. Ellerini kot pantolonuna sildi. “Biliyor musun Daisy? Sanırım şu an her şey netliğe kavuştu.”

Camille hurdaya dönmüş eski Ford’un ön tarafında oturmuştu. Yolcu koltuğunun penceresinden Merham yazının gürültüsüyle birlikte arka koltuktaki Katie’nin yarım yamalak konuşmasını dinlerken dalgalar halinde yerden yükselen benzin ve asfalt kokusunu alıyordu. Rollo

ayağının dibine çökmüş, yolculuklarda en sevdiği pozisyonu alarak başını Camille'in dizlerinin arasına sokmuştu. Arabanın eski, deri döşemesini bile gıcırdatmayacak kadar hareketsiz bir şekilde yanında oturan Hal'in sessizliği iliklerine işlemişti. Ama Camille'in artık ona işiyle ilgili gelişmeleri anlatması gerekiyordu. "Üç hafta daha devam edeceğiz," demişti Kay ve Camille'e bir aydan az bir sürenin karşılığı ödenecekti. Dükkânı devralacak biri çıkmamıştı ve Kay buna üzülmüyordu ama o lanet olası yeri açık tutacak kadar üzülmeyi biliyordu.

Camille bunun ağırlığını midesinin tam ortasına inen soğuk bir taş gibi hissediyordu. Mücadele etme fikrine alışabilirdi; er ya da geç bir iş bulacaktı, Hal de öyle. Duvar resminden gelecek olan parayla birlikte az bir birikimleri vardı ve bu onları bir süre idare ederdi. Ama Hal son dönemde çok aksileşmiş, içine kapanmıştı. Ufacık, masum bir soru bile şiddetli bir inkârla veya iğneleyici, alaycı bir tepkiyle karşılık bulduğu için Camille ona yardımcı olamadığını düşünüyor, daha da kötüsü kendini aptal gibi hissediyordu.

Çünkü neler olup bittiğini anlayamıyordu. O işin Hal için ne kadar önemli olduğunu, bundan öyle kolay kolay vazgeçemeyeceğini biliyordu. Ama Camille onun bir süreliğine kendisinden destek alacağını, birlikte bu işin üstesinden gelmeye çalışacaklarını sanmıştı. Oysa Hal ona kendini işe yaramaz hissettiriyordu ki bu, Camille'in hayatı boyunca en nefret ettiği duyguydu. Lottie'nin onun her şeye katılması konusundaki ısrarları sonucu bir kenara oturup netbol formalarına işlemeler yaptığı okul yıllarından, alışverişe çıktıklarında genelde kendinden on yaş büyüklere göre seçimler yapan Katie'nin seçtiği kıyafetlerin ona uygun olup olmadığını satış görevlisine sormak zorunda kaldığı günümüze kadar bunlarla uğraşmıştı zaten.

Araba durdu. Katie'nin kapıyı açtığını, sonra dönüp yanağına aceleci, üstünkörü bir öpücük bir kondurduğunu hissetti. "Hoşça kal anne." Camille arkasına yaslanıp ele avuca sığmayan kızının olduğu yere yavaşça dokundu ama kızı çoktan arabadan inip bahçede okul arkadaşlarının peşinden koşmaya başlamıştı.

“Merhaba Katie, hemen geç bakalım. Odasında.” Camille, Michelle’in kapıdan gelen sesini, sonra da Hal sabırsızca anahtarları takırdatırken arabaya doğru geldiğini duydu. “Merhaba Camille. Nasılsın? Geçen hafta okulda karşılaşamadığımız için kusura bakma, stajdaydım.” Camille omzunda hafif bir dokunuş hissetti. Michelle’in sesinin tam başının hizasından geldiğini duymuştu, Michelle arabanın kapısının yanına çömelmiş olmalıydı. Etrafına belli belirsiz bir vanilya kokusu yayıyordu.

“Güzel bir yere mi gittin?”

“Lake District’teydim. Her gün yağmur yağdı. Dave burada havanın çok güzel olduğunu söyleyince inanamadım.”

Camille gülümserken Hal’in Michelle’i selamlamadığının farkındaydı. Michelle’in sessizliğinden onun da şaşırdığını anladı ve boşluğu doldurmaya çalıştı. “Biz de alışverişe gideceğiz.”

“Neler alacaksın?”

“Otel açılışı için yeni bir elbise alacağım. Hal orada çalıştı, anem de...”

“Otel görmeyi dört gözle bekliyorum. İnsanların o otele neden bu kadar karşı çıktığını anlamıyorum. Yarisından fazlası oraya adını bile atmayacak sonuçta.” Michelle iç geçirdi. “Bu arada Dave’in annesi de karşı. Londralılara izin verirse sığınmacılar da peşlerinden gelirmiş... Aptal, yaşlı yarasa.”

“Er ya da geç alışacaklar.”

“Haklısın. Siz gidin o halde. Çok şanslısın bu arada. Ben Dave’i benimle alışverişe çıkmaya asla ikna edemem...” Michelle, Hal’in neden onunla birlikte gitmesi gerektiğini hatırlamış gibi aniden sustu.

“Ah, Hal yalnızca mecburiyetten geliyor,” diye espri yaptı Camille. “Sonrasında ona öğle yemeği ısmarlayacağım. Ve yağ çekeceğim.”

Katie’yi saat altıda alacakları konusunu netleştirip hafta içi bir gün kahve içmek üzere sözleştiler. Camille bir an için kendi sesinin çok uzaklardan geldiğini hissetti. Michelle’in ayak seslerinin uzaklaştığını duyarken gülümsedi ve Hal motoru çalıştırdığı sırada Camille elini

uzatıp onu durdurdu. “Bu kadarı yeter,” dedi sessizliğe doğru. “Buna daha fazla devam edemeyeceğim. Beni terk mi edeceksin?”

Camille bunu sormayı amaçlamamıştı, kafasına takılanın bu olduğunu bile bilmiyordu.

Hal’in ona döndüğünü hissetti. Bu defa koltuğu gıcırdamıştı.

“Ben mi seni terk edeceğim?”

“Yanında temkinli davranmaktan bıktım artık Hal. Nerede hata yaptığımı bilmiyorum, sana ne olduğunu da bilmiyorum ama kendimi daha fazla küçültemem. Sürekli bir şeyleri düzeltmeye çalışamam.”

“Sen mi bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorsun?”

“Eh, görüldüğü üzere pek başarılı olduğum söylenemez. Tanrı aşkına, benimle konuşmanı istiyorum yalnızca. O süreci atlattığımızı konuşmamış mıydık? Birbirimize karşı dürüst olacağımızı?..”

“Her konuda dürüst olacak mısınız?”

Camille elini çekti.

“Elbette olacağım.”

“Banka hesabın konusunda da mı?”

“Ne hesabı?”

“Yeni banka hesabın.”

“Benim yeni bir banka hesabım falan yok. Bunun konumuzla ne ilgisi var?” Camille, Hal’in bir şey söylemesini bekledi. “Ah, Tanrı aşkına Hal, neden bahsettiğini bile bilmiyorum. Bütün hesap özetlerimin çıktılarını gördün. Tüm banka hesaplarımı biliyorsun. Yeni bir hesap açsam bunu ilk öğrenen sen olursun.”

Şimdi Hal’in sessizliğinin tonu değişmişti. “Aman Tanrım,” dedi sonunda.

“Ne? Hal, ne oldu?”

“Lottie. Annenin işi bu.”

“Annem ne yapmış?”

“Senin adına bir hesap açmış. Sana iki yüz bin sterlin vermiş.”

Camille ona öyle hızlı döndü ki Rollo bile korkudan havladı. “Ne?”

“Arcadia’nın satışından. O hesabı senin adına açtırmış. Ben de... Aman Tanrım, Camille, ben sandım ki...” Hal kahkahalarla gülmeye

başladı. Camille onun sarsıldığını, arabanın içinde minik, ritmik titreşimlere neden olduğunu hissedebiliyordu. Bir anda gözyaşlarına boğulmuş gibiydi.

“İki yüz bin sterlin mi? İyi ama bunu bana neden söylemedi?”

“Çok açık değil mi? İlişkimizin uzun sürmeyeceğini düşünüyor da ondan. Ben yerin dibine batarken senin güvende olmanı istiyor. İşini ayakta tutmayı beceremeyen işe yaramaz bir koca... onun küçük kızına bakmayı nasıl becerir ki?”

Hal’in sesinde acı vardı. Ama içten içe kendi düşüncelerini yansıtıyordu. Camille, Hal’in bunca zaman neler düşündüğünü ve nasıl bir noktaya geldiklerini düşünerek ellerinin arasına aldığı başını iki yana salladı. “Ama o... para... Aman Tanrım, Hal. Çok özür dilerim...”

Ayağının dibindeki Rollo serbest kalmak için sızlanmaya başlamıştı. Hal kolunu karısının omzuna atıp onu kendine doğru çekti ve diğer kolunu da ona sardı. Camille onun nefesini kulağında hissediyordu. “Hayır, tatlım. Asıl ben senden özür dilerim. Çok özür dilerim. Seninle konuşmalıydım. Ben aptalın tekiyim...”

Bir süre öylece oturdular. Yanlarından geçenlerin meraklı bakışlarından, üst kattaki pencereden onları izleyip sonunda sıkılarak içeri giren Katie’nin ve arkadaşının sorgulayan, belki de onaylayan bakışlarından bihaberdi ikisi de.

Camille vücutlarının birbirine sımsıkı yapışan kısımlarının terlediğini hissederken yavaşça, hatta isteksizce geri çekildi.

“Hâlâ alışveriş yapmak istiyor musun?” Hal, Camille’in dokunuşunu kaybetmek istemiyormuşçasına onun elini sıktı.

Camille bir saç tutamını yüzünden çekip kulağının arkasına sıkıktırdı. “Hayır. Beni Arcadia’ya götür Hal. Artık yeter.”

Daisy büyük salonun duvarları ile zeminini, bar alanını, süitleri ve mutfakları kontrol etti. Sonra bütün perdeleri, doğru asılıp asılmadıklarını, katlarının eşit ve buruşuksuz bir şekilde inip inmediğini, son olarak da tüm ampullerin takıldığından ve çalıştığından emin olmak için lambaları kontrol etti. Ardından henüz bitmemiş, yanlış

yapılmış işlerin, teslim alınan ve iade edilmesi gereken ürünlerin listesine baktı. Vantilatörlerden ve açık pencerelerden özgürce süzülen esintinin tadını çıkararak sessizce, düzenli bir şekilde çalışıyordu. Düzenin, rutinin içinde insana içsel bir huzur veren bir şey vardı. Daniel'in işlerin dengeli ve uyum içinde olması konusundaki o şiddetli arzusunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Daniel ona bir fincan çay getirdi ve birbirlerine karşı nazik davranıp önceki tartışmalarına hiç değinmeden Ellie'nin kahverengi ekmek yerine beyaz ekmek tercih etmesi, en iyi üzüm soyma yöntemi gibi konular hakkında konuştular. Dan kızını kasabaya götürmüş, bunu yaparken bezini, suyunu, mamasını birinin ona hatırlatmasına gerek duymadan almış, güneş kremi sürmüştü. Ellie başta ona tiz sesler çıkararak karşılık vermiş, sonra üzerinde ziller olan ahşap bir çubuğu çılgınca kemirmeye başlamıştı. Daniel yere çömelip kızıyla konuşurken onu ustalıkla arabasına bağlamıştı.

Aralarında bir ilişki kuruyorlar, diye düşündü Daisy kapıdan onları izlerken ve o ilişki içinde kendi mutluluğunun neden çetrefilli bir hal aldığını merak etti.

“Onu nereye götürüyor?” Anlaşılan Lottie görevini Daisy'nin sandığından daha zor bırakacaktı.

“Kasabaya.”

“Onu parka götürmesin. Orası köpek kaynıyor.”

“Daniel onu korur.”

“İnsanların o köpekleri tasmasız koşturması çok saçma. Ortalıkta o kadar çocuk varken yapılacak şey mi bu? İnsanlar o köpekleri neden tatile getirir, anlamış değilim.”

Lottie son birkaç gündür kendinde değildi. Daisy ona duvar resmindeki haliyle ilgili bir şey sorup kıyafetlerinin neyi simgelediğini, ne anlamı olduğunu öğrenmek istediğinde Lottie onu terslemişti. Daisy ona Stephen Meeker'ın bahsettiği günaha girme konusuna ve Eski Ahit'e dair bir şey sormadı. Lottie'nin evin babasını baştan çıkarmaya çalışıp evden atıldığını öğrendikten sonra o tasvirlerin duruma cuk oturduğunu söylediğini de söylemedi. Ya da o eski fotoğrafların

arasındaki, doğumu iyice yaklaşan genç Lottie'nin yarı çıplak halde yerde yattığını gösteren fotoğrafın...

"Bu eski fotoğrafları çerçevelemek istemişsin." Lottie koltuğunun altında taşıdığı kutuyu ona uzattı.

"Çerçevelemesini istediğin fotoğrafları seçebiliriz. Senin için duygusal bir anlamı olanları istemiyorum."

Lottie çok garip bir şey duymuş gibi omuz silkti. "Onları üst katta, sessiz bir yerde ayıklarım."

Kutuyu tekrar koltuğunun altına sıkıştırdı ve Daisy onun koridorda giderek duyulmaz hale gelen adımlarının yankısını dinledi. Ardından lobiden ona seslenen Aidan'ın sesini duydu: "Biri seni görmeye geldi." Ellerini süet önlüğünün ceplerinin derinliklerine sokmuş olan genç adamın dudaklarının kenarından iki çivi sarkıyordu. Daisy kaşlarını çatarak onun yanından geçerken Jones'u görme beklentisiyle midesinin altüst olmasını görmezlikten gelmeye çalıştı.

Sonra yüzüne düşen saç tutamlarını geriye atmak için elini neredeyse farkında olmadan saçlarına götürdü.

Ama gelen Jones değildi.

Parlak renkli ceketi ve tozluklarıyla etrafındaki açık renkli alana hâkim olan Sylvia Rowan kapıda duruyordu. Ayağının dibinde ifade-siz gözlerle etrafına bakınmakta olan köpeğı nahoş bir şekilde salya akıtıyordu.

Sylvia halkı selamlayan bir düşes havasıyla gülümseyerek, "Senin adama işi durdurmasını söyledim," dedi.

"Affedersin, anlayamadım," dedi Daisy.

"Ustaların işi durdurması gerek."

"Buna karar verecek tek kişi benim..." Daisy, Sylvia Rowan'ın salladığı kâğıdı görünce durdu. Kağıt az kalsın gözüne girecekti.

"Yapı koruma emri. Oteliniz listeye alındı, acil durum listesinde. Bu da binanın önümüzdeki altı ay boyunca etkin bir şekilde cezalı olduğı anlamına geliyor, yani buradaki her türlü çalışma hemen durdurulmalı."

"Ne?"

“Binaya daha fazla zarar vermenizi engellemek için. Yasal olarak bağlayıcılığı var.”

“İyi ama iş neredeyse bitti.”

“Bunun için de geriye dönük planlama izni alman ve planlama memurlarının beğenmediği noktaları iyileştirmen gerekiyor. O garip duvar ya da şu pencereler gibi.”

Daisy otelde konaklamak için şimdiden sıraya giren insanları hatırlayınca dehşete kapıldı. Valizlerini araçlarından yıkım çalışmalarının gürültüsü içinde mi indirecekleri? “Ama ben o listeye girmek için başvurmadım. Jones da öyle. Onların ilgisini çekecek bir şeyimiz olduğunu da sanmıyorum.”

“Listeye girmek için herkes başvurabilir tatlım. Aslına bakarsan savunmaya geçip binayı yenilediğini söylediğinde bu fikri bana sen vermiş oldun. Sonuçta mimari mirasımızı korumak bize düşüyor, değil mi? Evraklar burada ve bence patronunu arayıp ona açılışı ertelemesini söylersen iyi edersin.” O sırada Daisy’nin bandajlı koluna baktı. “Ben de Sağlık ve Güvenlik’i arayabilirim.”

“Kindar, yaşlı cadı,” dedi Aidan. “Bebegini de yemediğine şaşırdım doğrusu.”

“Ah, lanet olsun,” dedi Daisy önündeki belgede yazan cümleleri ve yan cümleleri okurken. “Aidan, benim için bir iyilik yapar mısın?”

“Ne?”

“Jones’u ara. Ona benim dışarıda olduğumu falan söyle ve olanları benim yerime ona sen anlat.”

“Haydi ama Daisy. Bu bana düşmez.”

“Lütfen.” Daisy sevimli görünmeye çalışarak tekrar şansını denedi.

Aidan tek kaşını kaldırdı. “Yoksa bu bir tür âşık atışması mı?”

Daisy ona küfür etmemek için kendini zor tuttu.

Adeline öldüğünden beri Lottie bunlara bakmamıştı. Aslında kutunun tepesine on dakika boyunca gözlerini dikmek, ona şimdi de o fotoğraflara bakmaması gerektiğini gösteriyordu. Her şey yeniden canlanıyordu. Joe da öyle demiyor muydu? Arcadia anıları, orada geçirdiği yazların

anısı, tıpkı diğerleri gibi, tavus kuşu tüylü güneşin yörüngesinde dönüp duran parlak ışıklar... Lottie iç geçirerek elini albümün kapağına yaslayıp, *bakmamak daha kolay*, diye düşündü. *Uzun zaman önce gömülmüş o eski duyguları yeniden canlandırmamak en kolayı*. Bazı şeyleri gizli tutma konusundaki başarısını kanıtlamıştı. Ama şimdi Daisy her şeyi açığa çıkarmak istiyordu, duvar resmini açığa çıkardığı gibi. Ve Lottie'nin zayıf bir anında, zihninin Camille ve Hal'le yeterince meşgul olduğu, şu gemi yolculuklarını ve onlardan kaçmanın yolunu aradığı dönemde ona o lanet şeyleri göstereceğini söylemişti. Daisy mümkün olduğunca çok fotoğrafı ve resmi çerçeveletmek, barın karşısındaki duvarı onlarla doldurmak istiyordu. Buranın bir zamanlar burada kalan konuklar için sanatlarını icra edebilecekleri bir sığınak olduğuna dair resimli bir anımsatıcı...

Lottie kutuyu açarken alaycı bir şekilde, *sanatsal sığınmak*, diye düşündü. Frances dışında aralarında sanatçı olarak tanımlanabilecek pek kimse yoktu. Sonra Ada Clayton'ı hatırlayarak kendi kendini, *hayır*, diye azarladı. Sanatsal beceri, kendilerini yeniden bulmalarında yatıyordu. Kendilerini kamufle etmelerinde, zekâlarını kullanmalarında ve olmadıkları insanlar yaratmalarında...

Lottie bir kutunun kapağını kaldırmak gibi basit bir hareketin, dik bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi başını döndürebilmesi karşısında şaşkına dönmüştü. "Ne komik kadınsın," dedi kendi kendine. "Bunlar yalnızca fotoğraf."

Ama eli o fotoğraflara uzanırken titriyordu.

En üstte Adeline'in yıllar içinde hafif bir sepya tonu alan fotoğrafı duruyordu. Racastan racası gibi giyinmişti ve kafasındaki türbanın altından gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Erkek çocuklarına benzeyen bedenine ipek bir erkek ceketi geçirmişti. Yanında oturan Frances sakın görünüyordu ama gözlerinden fışkıran o belli belirsiz kurnazlık, kaderini o zamandan bildiğini gösteriyordu sanki. Lottie o fotoğrafı yeni cilalanmış ahşap zemine koydu. Bir sonraki fotoğrafta bir şeye kahkahalarla gülen Adeline ve Julian vardı. Bir sonrakinde Stephen ve adını bilmediği bir adam vardı. Sonraki büyük ihtimalle Frances'in

yaptığı ters dönmüş bir kayığın kara kalem resmiydi. Kenarları buruşup sararmış bir başka fotoğrafta George çimenlere uzanmıştı. O ve diğer fotoğraflar şimdi yere düzgün bir sıra halinde dizilmişti. Sonra karşısına Fransa'daki evin kendi yaptığı resmi çıktı. O resmi hamileliğin son döneminde yapmıştı ve o sırada karnı o kadar büyümüştü ki boya kutusunu karnının üstünde tutabiliyordu.

Ve Lottie. Gözleri, siyah saç tutamlarının altından yana doğru bakıyordu ve yenebilir, lezzetli bir şeymiş gibi saçlarına yer yer gül goncaları saçılmıştı.

Lottie gençlik haline bakarken onu tümüyle içine alan bir dalga misali içini sonsuz bir hüznün kapladı. Başını kaldırıp pencereye bakarak gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı ve ardından tekrar kutuya döndü.

Sonra kutunun kapağını aniden kapattı. O kıvrak, güçlü bacakların, güneşte metalik bir ışıltıyla parlayan uzun, kızıl kahverengi saçların gözünden kaçması mümkün olmamıştı.

Elini kapağa koyup kalp atışlarının düzensiz sesini dinlerken, o kutuya bakmak bile görmek istemediği bir görüntüyü gözlerinin önüne serebilirmiş gibi bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Zihninde herhangi bir düşünce yoktu, tıpkı o kutudaki rastgele çekilmiş fotoğraf kareleri gibi görüntüler vardı yalnızca.

Hareket etmeden, sessizce oturdu. Sonra rüyadan uyanan biri gibi kutuyu yanına koyup ahşap zemine dizilmiş fotoğraflara baktı. Hepsini Daisy'ye verecekti. Onları ne istiyorsa yapabiliirdi. Ne de olsa önümüzdeki haftadan sonra kendisi buraya bir daha gelmeyecekti.

Evin herhangi bir köşesine habersizce gelen ustalar ile dekoratörlere alıştığı için kapı açıldığında kafasını kaldırma ihtiyacı bile duymadı. Diz çökmüş, fotoğrafları toplayıp kutuya koymaya hazırlanıyordu.

“Anne?”

Lottie başını kaldırdığı anda Rollo'nun halinden memnun yüzüyle karşılaştı.

“Merhaba tatlım.” Lottie burnunu çekip yüzünü sildi. “Kalkmama izin ver, olur mu?” Koltuğun kolçağına tutunabilmek için vücudunu dikleştirip kalkmaya çalıştı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun anne?”

Lottie tam kalkarken tüm ağırlığıyla tekrar topuklarının üstüne oturdu. Kızının yüzünde içten gelen, kaskatı, sert bir ifade vardı. “Camille?”

“Paradan bahsediyorum anne. Ne yaptığını sanıyorsun?” Camille bir adım daha atınca bir ayağı fotoğraflardan ikisinin üzerine geldi. Lottie’nin itirazı ağzında kaldı. Köpeğin tasmaını tutan Camille’in eli titriyordu. “Ben seninle hiç tartışmadım anne. Katie ve diğer şeyler konusunda sana hep minnet duyduğumu biliyorsun. Ama bu kadarı fazla artık, tamam mı? Bu para işi çok oldu.”

“Sana söyleyecektim hayatım.”

Camille’in sesi buz gibiydi. “Ama söylemedin. Her zamanki gibi öylece içeri süzülüp hayatımı organize etmeye çalıştın.”

“Ama bu...”

“Haksızlık mı? Gerçek değil mi? Gerçeklerden bahsetmek ister misin? Bütün hayatımı, bana gören birinin yapabileceği hiçbir şeyi tek başıma yapamayacağımı söylemekle geçirdin ve buna kendin de inandın. Bütün bu süre içinde etrafıma güvenli teller ördün.”

“Bunun görememenle ilgisi yok.”

“Sen öyle san.”

“Hangi anne olsa aynısını yapardı.”

“Hayır, anne. Hayır.” Camille ileriye doğru bir adım atıp Rollo’nun, ayağının dibindeki fotoğraflara kaygıyla bakmasına sebep oldu. “Başka anneler mirasına madde ekleyebilir. Aileyle konuşabilir. Ama çocuğuna ondan başkası bakamazmış gibi düşünüp onun adına gizli hesaplar açmaz.”

“Hal çekip gittiği takdirde tek başına idare edebildiğinden emin olmak istemişsem ne olmuş yani?”

Camille’in öfkesi o an patlama noktasına ulaştı. “Ama Hal burada.”

“Şimdilik.”

“Biz iyiyiz anne. İlişkimizi düzeltiyoruz. En azından sen burnunu sokana dek öyleydi. Sence bu yaptığın şey ona kendini nasıl hissettirmişti? Onu tekrar terk etmeyi planladığımı düşünmüş, haberin var

mı? Onu terk etmeyi planladığımı düşünmüş ve bu yüzden de önce kendisi gitmeye karar vermiş.” Camille nefesini güçlükle serbest bıraktı. “Tanrım, başkalarının ilişkilerine verdiği dikkati kendi ilişkine vermiş olsaydın ailece çok daha mutlu olabilirdik. Neden biraz değişiklik olsun diye dikkatini bir süre babama vermiyorsun? Adamcağız hiç yokmuş gibi davranmak yerine?..”

Lottie yüzünü ellerinin arasına gömdü. Konuştuğunda sesi boğuktu. “Affedersin,” dedi alçak sesle. “Yalnızca birinin seninle ilgilendiğini bilmek, bağımsız olmanı sağlamak istedim.”

“Hal beni terk ettiği takdirde yani. Çünkü başkasıyla ilişkiye giren, evliliğimizi tehlikeye sokan *ben* olsam da yanımda olacağı konusunda ona güvenmiyorsun.”

“Neden öyle düşünüyorsun?”

“Çünkü içten içe birinin bana yanımda kalacak kadar değer verebileceğine inanmıyorsun.”

“Hayır.” Lottie başını aniden kaldırdı.

“Birinin kör bir kadını kendine eş olarak isteyebileceğine inanmıyorsun. Sana göre Hal de bir noktadan sonra bundan sıkılacak.”

“Hayır.”

“Peki nasıl anne?”

“Camille, hayatım, senin için tek istediğim biraz bağımsız olabilmendi.”

“Bana para vererek beni nasıl bağımsızlaştırabilirsin ki?”

“Para seni özgürleştirir.”

“Ya ben özgür olmak istemiyorsam? Evli olmanın neresi kötü anne?”

Lottie doğruca kızına baktı. “Kötü değil. Evli olmak kötü değil. Bunu...” Lottie doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Eğer bunu aşk için yapmışsan.”

Daisy üst kattaki Daniel’in düşüncelere dalmış varlığından haberdar bir şekilde telefonun yanında oturuyordu. Daniel yemeğe inmemiş, Daisy’ye biraz yalnız kalmak istediğini nazikçe söyleyerek odasında radyo dinlemeyi tercih etmişti. Daisy onun her şeyden, evin o garip

atmosferinden, yeniden ateşlemeye çalıştıkları ilişkilerini yansıtan patlamaya hazır duygulardan biraz uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğunu fark ediyordu. Buna itiraz da etmiyordu, sonuçta kendisinin de bundan uzaklaşması gerekiyordu.

Daisy hiçbir zaman işini kaçış olarak gören insanlardan olduğunu düşünmezdi ama şimdi dikkatini dağıtacak bir şey bulmanın mutluluğuyla Stephen'ın ona verdiği isimler üzerinde çalışıyordu. İçlerinden ikisi ölmüş, biri bunamıştı, birkaçına da ulaşmayı başaramamıştı. Bunun başta düşündüğü tarzda bir yeniden birleşme olmayacağı belliydi.

George Bern ondan özür dileyerek sekreteri aracılığıyla o hafta sonu için karısıyla önceden planlanmış bir tatile çıkacağını belirtmişti. Sanatçı Minette Charlerois, Irene Darling adındaki dul kadın ve Stephen gelmeyi kabul etmişlerdi. Ayrıca duvar resminde olmasalar da 1950'lerde altın çağını yaşayan evi o dönemde sıkça ziyaret eden başka sanatçılar da Minette aracılığıyla katılacaklarını bildirmişlerdi. Partilerden hoşlanmadığını bas bas bağırarak duyuran Lottie'ye bir şey söylememişti. Dolayısıyla duvar resminde olup da gelip gelmeyeceği henüz belli olmayan bir kişi kalmıştı.

Daisy bir sigara yaktı ve açılıştan sonra sigarayı da bırakacağına dair kendi kendine söz verdi. Uluslararası bağlantı olmasına rağmen telefon umduğundan çabuk açılınca hafifçe öksürdü. "Hola?" dedi ve İngiliz aksanını duyunca rahatladı. Doğru kişiyle konuştuğunu teyit ettikten sonra yeni otelin açılışı için bir kutlama yapılacağını şimdiye kadar iyice ezberlediği sözlerle anlattı.

Telefondaki beyefendi çok nazikti. Daisy'nin sözünü bitirmesini bekledikten sonra hatırlandığı için gururunun okşandığını ama gelebileceğini düşünmediğini söyledi. "O otel hayatımın çok küçük bir bölümünü kapsıyor."

"Ama siz Merhamlı biriyle evlendiniz, değil mi?" dedi Daisy notlarını inceleyerek. "Bu da sizin önemli bir rol aldığınızı gösteriyor... Şu duvar resmini ortaya çıkardık ve o resimde siz de varsınız."

"Ne?"

“Duvar resmi. Frances Delahaye tarafından yapılan resim. Onu tanıyor musunuz?”

Adam duraksadı. “Evet, evet. Frances’i hatırlıyorum.”

Daisy kulağını ahizeye biraz daha yaklaştırıp elini havaya uzattı. “Onu tekrar görmelisiniz. Yenilendi ve partinin temel ögesi olacak. Ayrıca o resimdeki kişileri tekrar bir araya toplamak da harika olacak. Lütfen. Yolculuk masraflarınızı biz karşılayacağız. Karınızı ve çocuklarınızı da getirebilirsiniz. Eminim çok hoşlarına gider. Tanrım, varsa torunlarınızı da getirin. Onların da masraflarını karşılarız.” *Bu konuyu Jones’la daha sonra tartışırım*, diye düşündü irkilerek. “Haydi Bay Bancroft. Bir gününüzü ayıracaksınız. Bir gün.”

Uzunca bir sessizlik oldu.

“Bunu düşüneceğim. Ama ben yalnız geleceğim Bayan Parsons. Karım Celia bir süre önce hayatını kaybetti.” Adam duraksadı ve sessizce boğazını temizledi. “Ve hiç çocuğumuz olmadı.”

On Dokuz

Arcadia Evi'nin otel olarak açılışından önceki yedinci gün Camille ve Hal evlerini satışa çıkarmaya karar verdiler. O ev büyüktü, üç kişilik bir aile için fazla büyüktü ve başka çocukları da olmayacaktı ("Olsa da felaketimiz olmaz," demişti Hal karısına sarılarak). Daha küçük bir yer bakacaklardı. Aradıkları, Katie'nin okulunun yakınlarında, atölyesi ya da çift garajı olan bir evdi çünkü böylece Hal başka işlerde çalışırken bir yandan da ekonomi yeniden kendi işini kurabileceği düzeye gelene kadar restorasyon işlerini sürdürebilirdi. Bir gayrimenkul şirketinden randevu almışlardı ama Michael Bryant'ın çalıştığı yer olmamasına ikisi de üstü kapalı bir şekilde dikkat etmişti. Katie'ye yeni odasının tüm mobilyalarını kendisinin seçebileceğini söylemişlerdi ve tabii Rollo'ya da yer olacaktı. Ardından bankaya gitmişler ve Lottie'nin açtığı hesabı kapatıp o parayı kendisine iade etmeleri talimatını vermişlerdi.

Lottie onu iki defa aramasına rağmen Camille ikisinde de onu telesekretere yönlendirmişti.

Arcadia'nın açılışından önceki altıncı gün Ulusal Miras Dairesi'nden gelen planlama memuru binanın acil koruma listesini gözden geçirmişti. Bu konuda uyarı alan Jones, avukatı ve Listedden Muaf Olma Sertifikası'na başvuru dilekçesiyle birlikte gelmiş, satın alma sürecinde dilekçeyi bakanlığa yolladığını ve en iyi kaynaklardan işe devam edebileceklerine dair bilgi aldığını söylemişti. Böylece acil koruma listesinin sebep olabileceği finansal hasardan kendini korumuş olacaktı.

Buna rağmen avukatı, Ulusal Miras Dairesi'nin hâlihazırda yürütülen çalışmayı yakından incelemesinin onları mutlu ettiğini söylemişti. Böylece herhangi bir yenileme için gerekli zamanın oluşturulmasını sağlayacak, restorasyon tamamlanmadan hem binanın durumu hem de restorasyonla ilgili bilgi ve belgeleri elinde tutan Daisy'yle bu konuyu uzun uzadıya konuşabileceklerdi.

Daisy gözlerini Jones'tan ayırmadığı için tüm bu söylenenleri anlamak şöyle dursun, neredeyse duymamıştı bile. Jones onunla yalnızca iki defa konuşmuştu; biri ilk karşılaştıklarında, ikincisi ayrılırlarken. Üstelik ikisinde de Daisy'nin gözlerine bakmamıştı.

Açılıştan önceki beşinci gün Camille, annesinin evde olmadığını bildiği bir saatte ebeveynlerinin evine uğramış ve babasını tatil broşürlerini incelerken bulmuştu. Annesinin evlilikleriyle ilgili o iğrenç yorumunu tekrarladığından korkup gerilmişti ama babası ondan hiç beklenmeyecek kadar neşeliydi. Ona Kota Kinabalu'ya gitmek istediğini söyleyip seyahat rehberindeki açıklamayı okumuştı. Hayır, doğuda olduğunu bilmesi dışında Kota Kinabalu'nun nerede olduğuna dair bir fikri yoktu. İsmi tınısı hoşuna gitmişti. Eve döndüğünde, "Ben Kota Kinabalu'ya gittim," deme fikri hoşuna gitmişti. "Golf kulübündekilerin çenesini kapatır bu, değil mi?" demişti. "Romney Marsh'tan daha heyecan verici bir yere benziyor." Şaşkına dönen Camille ona annesinin de gidip gitmeyeceğini sorduğundaysa babası, "Onu hâlâ ikna etmeye çalışıyorum hayatım," demişti. "Annemi bilirsin."

Camille ani bir dürtüyle babasına sıkıca sarılmış, babası da onun saçlarını okşayıp ona bunun ne anlama geldiğini sormuştu. "Hiç," demişti Camille. "Seni sevdiğim için baba."

"Şu otel ne kadar çabuk açılırsa o kadar iyi olacak," diye karşılık vermişti babası. "Son günlerde kimse başka bir şey düşünmüyor sanki."

Açılıştan önceki dördüncü gün Stephen Meeker, hasır şapkasının altında serinlemeye çalışarak Arcadia'nın geniş, beyaz kapısına gelip Cork Caddesi'nden bir arkadaşıyla konuştuğunu ve adamın duvar resmiyle çok ilgilendiğini söylemişti. Açılışa onu ve güzel sanatlar konusunda uzmanlaşan *Daily Telegraph*'tan başka bir arkadaşını getirip

getiremeyeceğini sorduğunda Daisy'nin yanıtı olumlu olmuş, sonra da onu özel günden önce resmi görmesi için içeri davet etmişti. Stephen resme, kendi gençliğine ve Julian'a bir süre bakmış, resmin onun hatırladığından oldukça farklı göründüğünü belirtmişti. Sonra kemikli elini Daisy'nin koluna koyup gitmeden önce ona kendini hiçbir şeye zorlamamasını tavsiye etmişti. "Gerçekten istediğin şeyi yap," demişti. "Böylece hiçbir şeyden pişmanlık duymazsın. Yoksa benim yaşıma geldiğinde yaşadığın pişmanlıkların ağırlığının altında ezilirsin."

Açılıştan önceki üçüncü gün Carol, Jones'la birlikte gelip ünlü davetlilerin listesini, mutfakların, otoparkın, müzisyenler için gerekli araç gereçlerin durumunu kontrol etmiş, her şeyin mükemmel olduğunu sevinçle belirttikten sonra Daisy'yi, verdiği talimatları bir an önce yerine getirme telaşıyla bırakıp gitmişti. Jones ona durumdan memnun olduğunu söylemişti ama Daisy onun bunu içtenlikle söyleyip söylemediğinden emin olamamıştı. Jones daha sonra yeni bar ve mutfak personelini sıraya dizip onlara kısa ve isteksiz bir konuşma yapmış, üç temizlikçiyle görüşmüştü. Sonra da öyle ani bir şekilde çıkıp gitmişti ki Carol onun arkasından "sefil bir baş belası" olduğu yorumunu yapmıştı. Kısa bir süre sonra Julia arayıp Don'la birlikte partiye geleceğini söylemiş, Daisy'nin ondan kıyafet getirmesini isteyip istemediğini sormuştu. Belli ki o küçük kasabada pek seçme şansı olmayacağını düşünüyordu. Essex'te, diye düşündü Daisy o imalı ifadeyi duyunca. Ama ona bir şey istemediğini, bunu kendisinin halledeceğini söylemişti.

"Tekrar gelecek mi peki? Yani açılışa?.." diye sormuştu Julia telefonunu kapatmadan önce.

"Hiç gitmedi ki," demişti Daisy öfkeyle.

"Henüz," diye karşılık vermişti Julia da.

Açılıştan önceki ikinci gün yerel gazetede, Daisy'nin ustalardan birinin işi olduğundan şüphelendiği gizli çekilmiş bir fotoğraf eşliğinde duvar resmiyle ilgili bir haber yayımlanmıştı. Hafta boyunca gergin ve hırçın olan Lottie bundan Sylvia Rowan'ı sorumlu tutmuş, kasabaya inip onunla yüzleşmemesi için zor ikna edilmişti. Daisy onu

bir fincan çayla birlikte terasa oturup hissettiğinden daha soğukkanlı görünmeye çalışarak, “Ne önemi var ki?” demişti. “Yerel bir gazete bozuntusunda çıktı sonuçta.”

“Sorun o değil,” demişti Lottie aksi bir ifadeyle. “Her yerde yayımlanmasını istemiyorum. O resme herkesin bakmasını istemiyorum. O resimdeki ben olduğumu bile bile...” Daisy o an ona *Daily Telegraph*’tan gelecek olan adamdan hiç bahsetmemeye karar vermişti.

Yerel haber alma servisine göre Merham’da Pansiyoncular Derneği, Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi’nin kalan üyeleri ve Alkolden Kaçınma Topluluğu, çok sayıda muhabirin ve yerel kanaldan bir kameramanın dolduruşuna gelerek otelin açılışına nöbetçi dikmeye karar vermişti. Daisy, Jones’un ofisini arayıp onu uyarmayı denemişti ama sekreteri onu Carol’a aktarmıştı. “Ah, onları hiç dert etme sen,” demişti Carol ilgisizce. “Onları bir şeyler içmeye ve fotoğraf çekmeye davet edeceğiz. Birazcık sevimli davranarak onları zararsız hale getirebiliriz. Bu da işe yaramazsa onların anlayacağı dilden konuşuruz.”

Daisy o günün ilerleyen saatlerinde Ellie’yle birlikte kasabada yürürken sohbet etmekte olan bir grup yaşlı kadın susmuştu. Daisy çok kötü bir şey taşıyormuş gibi ona bakmışlardı. Gazete bayisine geldiğindeyse satıcı gelip elini sıkmıştı. “Bravo,” demişti birinin onları görmesinden korkarcasına etrafına bakınarak. “Bir iş başka bir işin büyümesine vesile olur. Bu insanların anlamadığı şey bu. Otel açılıp işletilmeye başladıktan sonra hepsi bunu unutacak. Yıllar boyunca her şeye itiraz ederek yaşadıkları için başka nasıl bir yol izleyebileceklerini bilmiyorlar.”

Açılıştan önceki gün ustalar ve mutfak personeli gittikten, Jones, Carol’la birlikte o garip spor arabasıyla uzaklaştıktan ve Daisy, Ellie’yi ona banyo yaptırmak için üst kata çıkardıktan sonra Lottie orada kaldı. Ev sessizliğe gömüldüğünde yaşlı kadın bütün odaları teker teker gezdi. Duygusal biri bunu görse onun evle vedalaştığını düşünebilirdi. Ama Lottie kendine her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettiğini söyledi. Daisy bebeğiyle, açılışla ve o işe yaramaz adamla meşgul olduğu

için ve Jones'un gelmesiyle gitmesi bir olduğundan birinin bu işlerle ilgilenmesi gerekiyordu. Bunu kendi kendine iki defa tekrarlamıştı, böylesi daha ikna ediciymiş gibi.

Bütün odalara girdi ve artık bakmak için kendisine izin verdiği çerçeveli ve duvara asılı fotoğrafların da yardımıyla hepsinin eski halini hatırladı. Zaman içinde donan yüzler yabancıların o donuk tebessümüyle ona bakıyordu şimdi; *artık gerçek insanlar değiller sanki*, dedi kendi kendine. Abartılı iç dekorasyonla zengin bir adamın oyun bahçesine bir parça otantik bir hava katılması amaçlanmıştı.

Ayak sesleri yeniden döşenmiş zeminde yankılanırken Lottie sona bıraktığı oturma odasına girdi. Yaklaşık yarım asır önce özgüvenli ve kurnaz bakışlarıyla kanepeye kurulan Adeline'i ilk gördüğünde oturduğu pozisyonda oturdu. Issız, beyaz, devasa bir görünüme kavuşan ev artık Arcadia'ya hiç benzemiyordu, odaları sırlarına sessizce tanıklık etmiyordu. Mum cilası ve yeni budanmış çiçekler, eskiden aldığı o tuz ve ihtimaller kokusunu bastırmıştı. Işıl ışıl mutfak üniteleri, hiç bozulmamış döşeme ve açık renkli, kusursuz duvarlar ne olduğunu anlayamadan mekânın ruhunu boğmuştu.

Ama benim yorum yapmaya hakkım mı var, diye düşündü Lottie etrafına bakınırken. Burada yeterince acı yaşanmış, sırlar saklanmıştı. Artık evin geleceği başkalarının elindeydi. Odada göz gezdirirken bakışları şimdi döşemeyle uyum içinde olan ateş kırmızısı etekli Celia'nın fotoğrafına takıldı. O çokbilmiş gözlerin karşı sandalyeden ona muzip bakışlar attığını, narin ayakların her an uçacakmış gibi yere bastığını hatırladı. *Benim geçmişim tıpkı fotoğraflardaki gibi*, diye düşündü Lottie. *Yalnızca iç dekorasyon abartılı.*

Birkaç dakika sonra Daisy havluya sarılı Ellie'yle birlikte banyodan çıkıp kızına süt ısıtmak için mutfığa geçti. Merdivenlerin ortasında durup oturma odasına şöyle bir göz attıktan sonra yavaşça dönüp Ellie'nin tüm itirazlarına rağmen tekrar üst kata çıktı.

Lottie öylece oturup boşluğa bakıyor, düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Her nasılsa küçülmüş, çelimsiz ve yapayalnızdı sanki.

Açılıştan önceki akşam Jones masasında dengesizce duran evrak yığınının üstünü örtüp Red Rooms'un barından gelen boğuk kahkahalara karşı odasının kapısını kapatmış, sonra da kahvesinin dibindeki tortuyu içip dışarı çıkarak eski karısının iş numarasını çevirmişti. Alex onun aramasına şaşırılmış, belki de o evlendikten sonra arkadaşlıklarının o içten havasını kaybedeceklerini düşünmüştü.

Jones, Alex'in balayı hikâyesini dinlemişti. Tabii Alex hikâyesini gittikleri adanın güzelliği, yanık teni ve denizin o hayal edilemez rengiyle sınırlandırmıştı. Jones'un onu evden asla aramayacağını bilse de ona yeni numaralarını vermiş, sonra da iyi olup olmadığını sormuştu.

"Evet, iyiyim... Hayır, hayır, iyi değilim."

"Yardım edebileceğim bir şey mi?"

"Aslında... biraz karışık."

Alex bekledi.

"Bu konuyu konuşabileceğim en uygun kişi misin, bilmiyorum aslında."

Alex o an temkinli bir ifadeyle, "Öyle mi?" dedi.

"Beni bilirsin Alex. Kendimi ifade etmekte pek başarılı sayılmam."

"Orası kesin."

"Ah... bak... en iyisi unut gitsin."

"Haydi Jones. Başladın bir kere."

Jones iç geçirdi. "Ben... ben sanırım birine karşı yakınlık duyuyorum. O dönem bekâr ama artık bekâr olmayan birine karşı."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

"Fırsatım varken ona hiçbir şey söylemedim. Ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bekâr değil mi dedin?"

"Şey, evet. Yani hayır. Sanırım ona karşı bir şeyler hissettiğimi yeni yeni fark ediyorum ama harekete geçemiyorum. Artık çok geç."

"Çok mu geç?"

“Şey, bilmiyorum. Senin fikrin ne? Ona bir şey söylemeli miyim? Yani bu şartlar altında...”

Tekrar uzunca bir sessizlik oldu.

“Alex?”

“Jones, ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Affedersin. Seni aramamalıydım.”

“Hayır, hayır. Böyle konulardan konuşmamız iyi aslında. Ama... ben artık evliyim.”

“Biliyorum.”

“Ve bana karşı bir şeyler hissetmen ne kadar... doğru bilmiyorum. Nigel’in sezgileri güçlüdür...”

“Ne?”

“Doğrusu gururum okşandı. Ciddiyim. Ama...”

“Hayır, hayır, Alex. Senden bahsetmiyorum. Aman Tanrım, ne dedim ben?”

Bu defaki sessizlik utançla karıştı.

“Alex, çok affedersin. Kendimi yeterince ifade edemiyorum. Her zamanki gibi.”

Alex’in kahkahası gecikmeden gelmişti ve bilinçli olarak da hafıftı. “Ah, merak etme Jones. Rahatladım şimdi. Ben seni yanlış anladım yalnızca.” Tıpkı bir ilkokul öğretmeni gibi kendinden emin ve açık konuşuyordu. “Kimmiş bu son kız peki?”

“Şey, sorun da bu. O diğerleri gibi değil.”

“Hangi yönden? Değişiklik olsun diye bu defa sarışın mı buldun? Yoksa egzotik bir yerlerden mi? Yaşı yirmiden büyük mü?”

“Öyle değil. Birlikte çalıştığım biri. Tasarımcı.”

“Garson kızlardan sonra değişiklik yapmak istedin sanırım.”

“Benden hoşlandığını düşünüyorum.”

“Düşünüyor musun? Onunla yatmadın mı?”

“Ama çocuğunun babası ortaya çıktı.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Çocuk mu?”

“Evet, bir bebeği var.”

“Bebeği mi var? Bebeği olan birine mi âşık oldun?”

“Âşık olduğumu söylemedim. Ayrıca öyle konuşmana gerek yok.”

“Çocuklar hakkında bana söylediğin onca sözden sonra nasıl konuşmamı bekliyordun Jones?”

Jones koltuğunda arkasına yaslandı.

“Buna inanamıyorum.” Hattın diğer ucundaki ses sert ve öfkeliydi.

“Alex, affedersin. Seni üzmem istemedim.”

“Beni üzmedin. Ben artık evliyim. Beni üzmen mümkün değil. O günler geride kaldı.”

“Ben yalnızca senden tavsiye almak istedim, sen benim tanıdığım en...”

“Hayır, Jones sen ilk kez âşık olduğun için birinin sana kendini daha iyi hissettirmesini istedin ama yanlış kişiyi aradın. Ben artık o kişi değilim. Bunu bana sorman adil değil, tamam mı? Şimdi kapatmalıyım. Toplantım var.”

Açılışın olduğu gün Daisy uykuyla daha ilişkili bir saatte uyandı ve yatağında uzanıp güneşin şafak vakti, elle dikilmiş keten perdeden içeri süzülmesini izledi. Saat yedide kalkıp banyoya geçti ve bebeğini uyandırmamak için hıçkırıklarını Mısır pamuğundan bir havluya gömerek yaklaşık on dakika ağladı. Sonra yüzünü soğuk suyla yıkayıp sabahlığını giydi ve bebek monitörünü alıp Daniel’in yan taraftaki odasına geçti.

Oda karanlık ve sessizdi. Yorganın altında küf kokulu bir tümsek oluşturan Daniel uyuyordu. “Dan?” diye fısıldadı Daisy. “Daniel?”

Daniel irkilerek uyandı ve uykulu gözlerle ona döndü. Hafifçe doğrulurken belki de alışkanlıkla onu davet edercesine yorganı açtı. Bilinçsizce yapılmış o hareket, Daisy’nin boğazının düğümlenmesine sebep oldu. “Konuşmalıyız,” dedi.

Daniel gözlerini ovuşturdu. “Şimdi mi?”

“Bir daha zaman olmayacak çünkü. Bugün toplanmalıyım. Toplanmalıyız.”

Daniel'ın gözleri bir an uzaklara daldı. "Önce bir kahve alabilir miyim?" Uykulu olduğu için sesi boğuk çıkıyordu.

Daisy başını sallayınca Daniel yataktan kalkıp baksırını giyerken Daisy, insanın kendi bedenini farklı bir açıdan görmesi gibi hem tanıdık hem de garip bir görüntü ve kokular eşliğinde neredeyse utanarak bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Daniel ona da kahve koydu ve Daisy kanepeye otururken Daniel kahveyi ona uzattı. Genç adamın saçları küçük bir çocuğunki gibi darmadağınık görünüyordu. Midesi bulanana Daisy kelimeler ağzında bir yumru gibi birikirken onu izledi.

Sonunda Daniel oturdu.

Ve ona baktı.

"Yürümeyecek Dan," dedi Daisy.

Bir ara Daniel'in kolunu onun omzuna attığını ve kendisi artık onu sevmediğini söylerken bile Daniel'in onu rahatlatmak zorunda kaldığını fark etti. Daniel onun başını öperken, kokusu, hissettirdiği duygu hâlâ yatıştırıcıydı.

"Özür dilerim," dedi Daisy onun göğsüne doğru.

"O kızı öptüğüm için, değil mi?"

"Hayır."

"Sebep o; bunu sana söylememeliydim. Unutup gitmeliydim. Dürüst olmaya çalışıyordum yalnızca."

"Sorun o kız falan değil. Gerçekten."

"Ben seni hâlâ seviyorum Daise."

Daisy başını kaldırdı. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum ama artık sana âşık değilim."

"Bu kararı vermek için biraz erken."

"Hayır, Dan. Erken değil. Sanırım ben bunu sen daha geri dönmekten fark etmiştim. Bak, kendimi her şeyin hâlâ eskisi gibi olduğuna, Ellie'nin hatırı için ilişkimizi kurtarmaya degeceğine ikna etmeye çalıştım. Ama olmuyor. Yapamıyorum."

Daniel o an Daisy'nin elini bıraktı. Sesindeki o yabancı tonu, bunun geri dönüşü olmayacağını fark ederek geri çekildi. "Biz çok

uzun süre birlikte olduk. Bir çocuğumuz var. Her şeyi öylece silip atamazsın.” Neredeyse yalvarır gibi konuşuyordu.

Daisy başını iki yana salladı. “Her şeyi silip atmıyorum. Ama artık geriye dönemeyiz. Ben değiştim. Başka biriyim...”

“Ama ben senin bu halini de seviyorum.”

“Artık istemiyorum Daniel.” Daisy’nin sesi şimdi daha sertti. “Eski halimize, eski halime dönmek istemiyorum. Hiç yapamayacağımı sandığım şeyler yaptım. Daha güçlüyüm. Ve ihtiyacım olan da...”

“Daha güçlü biri mi?”

“Güvenebileceğim biri. Bir terslik olduğunda yine çekip gitmeyeceğini bildiğim biri. Tabii birine ihtiyaç duyarsam.”

Daniel başını ellerinin arasına aldı. “Daisy, özür diledim. Bir hata yaptım. Tek bir hata. Ve bunu düzeltmek için de elimden geleni yaptım.”

“Biliyorum. Ama duygularıma engel olamıyorum. Ve artık sana her baktığımda ne yapacağını, tekrar gidip gitmeyeceğini kestirmeye çalışacağım.”

“Bu haksızlık.”

“Ama hissettiklerim bunlar. Bak... belki Ellie olmasa da bunu yaşayacaktık. Belki de her hâlükârda birbirimizden uzaklaşacaktık. Bilmiyorum. Ama artık ikimizin de kendi yoluna gitme vakti geldi.”

Uzunca bir sessizlik oldu. Araba kapılarının açılıp kapanma ve alt kattan gelen çevik adımların sesleri iş gününün başladığını haber veriyordu. Bebek monitöründen gelen küçük sızlanmalar da Ellie’nin birazdan uyanacağını sesli uyarısıydı.

“Onu bir daha bırakmayacağım.” Daniel ona bakarken sesinde az da olsa tartışmaya açık olduğunu gösteren bir ton vardı.

“Bırakmanı da beklemiyorum zaten.”

“İstedğim zaman onu görme hakkı istiyorum. Onun babası olmak istiyorum.”

Hayatı boyunca hafta sonlarını çocuğundan uzak geçirecek olma fikri Daisy’nin içini acıttı, onu gözyaşlarına boğmaya yetecek bir sebepti bu. Daniel’ı bu konuşmadan kurtaran şeylerden biri de bu olmuştu.

“Biliyorum Dan. Bir yolunu bulacağız.”

Sıcak bir sabahı. Havada, hazırlıklara başlayan mutfak çalışanlarının ve alt kattaki odaları elektrikli süpürgeyle süpürüp cilalayan temizlikçilerin sesini bastıran tehditkâr bir durgunluk vardı. Tepede fırıl fırıl dönen vantilatörlerin altında oradan oraya koşturan Daisy mobilya düzeninde ufak tefek değişiklikler yapıp musluklar ile kulp-
ların cilalanmasını denetlerken gevşek duran bluzu ve şortu, günün ilerleyen saatlerinde sıcaklığın daha artacağına işaret ediyordu. Son dakika değişiklikleri üzerinde çalışmaya devam ederken zihnini işe vermeye, düşünmemeye gayret ediyordu.

Kamyonlar gelip taşıdıkları yükü araç yoluna boşaltıyor, sonra da vites değiştirirken ezip geçtikleri çakıl taşlarını etrafa savurarak uzaklaşıyordu. Çiçek aranjmanları, yiyecekler, alkol şişeleri göz kamaştıran güneşin altında indiriliyordu. Partide giyeceği kıyafeti Bell Suite’te bırakan Carol işleyişi kontrol ediyordu; tasarımcı kılığında bir diktatör misali etrafındakilere talimatlar yağıdırıyor, azarlayan boğuk sesi her yerde yankılanıyordu.

Lottie saat dokuzda Ellie’yi almaya geldi. Partiye katılmayacaktı (“Onlara katlanamam,” demişti) ve bebeği kendi evine götürmeyi teklif etmişti. “Ama Camille, Hal ve Katie’yle birlikte geliyor. Hatta Bay Bernard bile geliyor,” dedi Daisy. “Ellie burada, senin yanında mutlu olur. Haydi ama. Senin çok emeğin geçti burada.”

Lottie sessizce başını iki yana salladı. Solgun görünüyordu, dile getirmedeği içsel bir mücadele o her zamanki sert ifadesini yumuşatmıştı. “İyi şanslar Daisy,” dedi ve gözleri Daisy’nin gözlerine, birkaç saatlik ayrılıktan çok daha fazlası varmış gibi bir yoğunlukla baktı.

“Sana göre bir şeyler mutlaka olur... Fikrini değiştirirsen gel,” diye seslendi Daisy. Bebek arabasını azimle iten silüet geri dönüp ona bakmadı.

Daisy bir elini güneşe karşı gözlerine siper edip gözden kaybolmalarını izledi ve Lottie’nin duvar resmine verdiği değişken tepkiler, her şeye iğneleyici bir karşılık vermesi göz önüne alındığında belki de gelmemesinin daha iyi olduğuna kendi kendini ikna etmeye çalıştı.

Daniel kendini daha da işe yaramaz hissetmesine sebep olan o sonsuz gürültü ve aktiviteden uzaktaki üst kata atıp eşyalarının bulunduğu odaya girdi. Partiye katılmamaya karar vermişti; bugün Daisy'nin yanında zaman geçirmesi mümkün olsa da varlığını bir zamanlar temasta olduğu kişilere açıklaması çok karmaşık, çok aşığalayıcı olacaktı. Yalnız kalmak istiyordu; yas tutacak, neler olduğunu ve bundan sonra ne yapacağını düşünecekti. Ve tabii eve varır varmaz da fena halde sarhoş olmak istiyordu.

Koridordan geçerken ağabeyinin cep telefonu numarasını çevirip telesekreterine o akşam onda kalacağını bildiren bir mesaj bıraktı ama tam cümlesinin ortasına gelmişken kapıda durdu. Aidan odanın orta yerindeki seyyar merdivende, tam tepesindeki vantilatörü tamir etmeye çalışıyordu.

“Selam,” dedi Aidan bir eliyle belindeki tornavidaya uzanırken.

Daniel onu başıyla selamladı. Tadilat halindeki bir yerde yaşarken insanın yalnız kalamayacağını çok iyi biliyordu ama bunu bilmesi şu an Aidan'ın varlığına katlanmasını kolaylaştırmıyordu. Daniel valizini alıp kıyafetlerini toplamaya ve her birini katlayıp valize yerleştirmeye başladı.

“Bana bir iyilik yapar mısın? Şuradaki düğmeye basar mısın? Şimdi değil, sana söylediğimde.” Aidan her an bozulabilecek şekilde dengede durmuş, bir parçayı yerleştirmeye çalışıyordu. “Şimdi.”

Daniel dişlerini sıkıp odanın diğer tarafına doğru yürüdü ve duvardaki düğmeye dokundu. Vantilatör de aynı anda çalışıp hafif bir uğultuyla odayı serinletmeye başladı.

“Senin kız vantilatörün fazla gürültü yaptığını söyledi ama bana göre sorun yok.”

“O benim bir şeyim değil.” Daniel yanında çok fazla eşya getirmemişti. Toparlanmasının bu kadar kısa sürmesi de acınasıydı.

“Tartıştınız mı yoksa?”

“Hayır,” dedi Daniel hissettiğinden daha soğukkanlı bir şekilde. “Ayrıldık ve ben gidiyorum.”

Aidan ellerini birbirine sürüp merdivenden indi. “Şey, üzüldüm, yani bebeğin babası olduğun için.”

Daniel omuz silkti.

“Üstelik yeni barışmıştınız, değil mi?”

Daniel ağzını açtığına şimdiden pişman olmuştu. Eğilip yatağın altında çorap kalmış mı diye baktı.

“Yine de seni suçlayamam.” Aidan’ın sesi tam tepeden gelmişti.

“Anlamadım?” Yatağın altından onu duymak daha zordu.

“Yani kim başka bir adamın burada kaldığını kabullenebilir ki? Patron bile olsa, ne demek istediğimi anladın mı? Hayır, bence sen en doğrusunu yaptın.”

Daniel, kulağı yere yapışmış halde hareketsiz kaldı. Birkaç defa gözlerini kırptırdı ve ayağa kalktı. “Affedersin,” dedi inanılmaz dercede nazik bir sesle. “Söylediğin şeyi tekrar edebilir misin?”

Aidan merdivenden bir basamak inip Daniel’in yüz ifadesini inceledi ve ona yandan bir bakış attı. “Patron. Burada Daisy’yle kaldı. Yani, ben senin... bu yüzden gittiğini... Ah, lanet olsun. Unut gitsin.”

“Jones mu? Jones, Daisy’yle birlikte burada mı kaldı?”

“Büyük ihtimalle bir yanlış anlaşılmaydı.”

Daniel, Aidan’ın garip yüz ifadesine bakıp ona sert, anlayışlı bir tebessümle karşılık verdi. “Buna şüphe yok,” dedi ve valizini alıp adamın yanından geçti. “Affedersin.”

Organizasyon ne kadar önemli olursa olsun Camille’in giyinmesi genellikle birkaç dakikadan fazla sürmezdi. Gardırobuna gider, kumaşın dokusundan önündekinin hangi elbise olduğunu anlar, seçtiği elbiseyi askısından alır, saçını tarayıp hafif bir ruj sürdükten sonra hazır olurdu. Kay onun gibi bir güzellik uzmanının kendine bu kadar az zaman ayırmasını haksızlık olarak nitelendirir, adlarını karaladığını söylerdi.

Ama bugün neredeyse kırk dakikadır hazırlanıyordu ve geç kaldıkları için Hal yatak odalarında volta atıp duruyordu. “Sana yardım etmeme izin ver,” diyordu belirli aralıklarla.

Camille de her defasında, “Hayır,” diyerek ona karşı çıkıyordu.

Böylece Hal, Rollo'nunkiler kadar yüksek ve içten gelen bir iç geçirişle volta atmaya kaldığı yerden devam ediyordu.

Aslında bunun bir sebebi de Katie'nin, annesine kıyafet seçiminde yardım etmek istemesi ve Camille'i biraz da sinir ederek kıyafetleri yatağın üzerine dizmiş olmasıydı. Dolayısıyla tüm dolaplarını askerlere özgü bir düzene sokmuş olan Camille şimdi hangi elbisenin hangisi olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Diğer sebepse nedense alnına yapışan ve bir türlü şekil veremediği saçlarıydı. Ama en önemli sebep, annesinin orada olacağını bilmesiydi. Onun yapacağı eleştirileri düşünmekten en önemsiz kararları almakta bile zorlanıyordu şu an.

"Ayakkabılarını çıkarayım mı anneciğim?" dedi Katie ve Camille her biri körler alfabetesiyle etiketlenip özenle dizilmiş ayakkabı kutularının o düzensiz yığının üstüne düştüğünü duydu.

"Hayır, hayatım. Önce ne giyeceğime karar vermeliyim."

"Haydi aşkım, sana yardım etmeme izin ver."

"Hayır, baba. Annem benden yardım istedi."

"Ah, lanet olsun. İkinizi de istemiyorum!" diye haykırdı Camille. "O aptal şeye gitmek bile istemiyorum."

O an Hal karısının yanına oturup onu kendine doğru çekti. Tüm yaşananlara rağmen kocasının onu anlamakla kalmayıp aynı zamanda da affetmesi Camille'in kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Saat ikiyi biraz geçerken evden çıktıklarında Camille, Katie'nin onu rezil bir hale soktuğundan şüphelenmiyor değildi ama Hal'e, kocasının onu garip bir görüntüyle bir yere götürmeyeceğine inanıyordu. Hal'in araç yolunun diğer konukların arabalarıyla dolu olacağını ve böyle güzel bir yaz gününün tadını çıkarmaları gerektiğini söylemesiyle Arcadia'ya yürüyerek gitmeye karar verdiler. Ama Camille bundan pek emin değildi. Bir elini tutan Katie'nin elinin terlediğini fark edince diğer elini, kalabalıkta ona yol göstermesi için Rollo'nun tasmaına doladı.

"Katie'ye güneş koruyucu sürmeliydim," dedi yüksek sesle.

"Sürdüm ben," diye karşılık verdi Hal.

“Arka kapıyı kilitledim mi, hatırlamıyorum,” dedi Camille bir süre sonra.

“Katie kilitledi.”

Parkın yarısını geçmişken Camille durdu. “Hal, buna uygun bir ruh halinde olduğumdan emin değilim. Orada gevezelik eden bir sürü insan olacak ve bu sıcak hava başımı ağrıttacak. Zavallı Rollo da haşlanacak.”

Hal karısını omuzlarından kavradı ve Katie’nin duyamayacağı kadar alçak sesle konuştu: “Büyük ihtimalle gelmeyecektir. Baban bana onun gelmek istemediğini söyledi. Anneni biliyorsun işte. Haydi. Hem açılıştan hemen sonra Daisy büyük ihtimalle gidecek ve onunla vedalaşmak istersin diye düşünüyorum.”

“Babam hakkında söylediği şeyler, Hal...” Camille’in duygu yüklü sesi titremişti. “Onların kusursuz bir çift olmadığını biliyorum ama onu hiç sevmediğini nasıl söyler? Böyle bir şeyi babama nasıl yapar?”

Hal onun elini tutup sıktı, onu rahatlatan ve boşuna kaygılandığını belirten bir jestti bu. Önlerinde hopleya zıplaya giden Katie’yle birlikte Arcadia’ya doğru ilerlediler.

Daisy mutfağın önünde, yaşlı kadınlar ile erkeklerin oluşturduğu grubun ortasında durmuştu. Dördüncü fotoğrafçı onları farklı bir poz vermeye teşvik ederken gülümseyip aralarında daha çelimsiz görünenlere ayakta durup duramayacaklarını, bir şey içmek ya da bir yere oturmak isteyip istemediklerini soruyordu. Etraflarında beyazlara bürünmüş aşçı yardımcıları tabaklar ve metal tavalarla telaş içinde koşturuyor, kocaman tabakları iştah açıcı karışımlarla dolduruyorlardı. Julia o kalabalığın arasında Daisy’yi gördü ve ona el salladı. Daisy de zoraki görünmediğini ümit ederek ona bir gülümsemeyle karşılık verdi. Her şey yolunda gidiyordu, gerçekten yolunda gidiyordu. *Interiors*’tan gelen kadın, evi için gazetede dört sayfalık yeri şimdiden ayarlamış, evin tasarımcısı olarak Daisy’ye de önemli bir yer ayırmıştı. Birçok kişi Daisy’den numarasını istemişti ve Daisy kartvizit bastırmadığına pişman olmuştu. O kadar meşguldü ki Daniel’i düşünmeye vakti ol-

mamıştı – kalmamaya karar vermesinin geçici olarak da olsa onu ne kadar rahatlattığını hissetmesi dışında. Aşırı kalabalık odalarda zaman zaman Jones gözüne ilişıyordu. Çevresi hep kalabalıktı ve hep birileriyle sohbet ediyordu. Neredeyse hiç bilmediğı bir mekânın sahibiydi o.

Ama Daisy nedense kendini perişan hissediyordu. İşin en zor tarafı her zaman bu olmuştu. Gecelerce uykusuz kalıp tozlu saçlarını, boyaya bulanmış tırnaklarıyla bir görüntü yaratmaya çalışırdınız. Sonunda ortaya acıyla boyanıp yorgunlukla yoğrulmuş bir şey çıkardı. Ardından tam da kusursuz hale geldiğinde her şeyi bırakırdınız. Ama bu kez bırakıp gitmek hepsinden zor olacaktı. Bu kez burası Daisy'nin evi, kızının hayatının ilk yıllarındaki sığınağı olmuştu. Verilen tüm sözlere rağmen büyük ihtimalle bir daha hiç görmeyeceğı ve arkadaşlık kurduğu insanlar vardı şimdi.

Üstelik bütün bunları neresi uğruna bırakıp gidiyordu? Weybridge uğruna.

Terasın diğer tarafında duran Julia'nın tebessümü o kusursuz saçlarının altından ona ulaştı; gururlu ve iyi niyetli, Daisy'nin artık çok iyi bildiğı her şeyi yanlış anlayan biri. *Başardığımı sanıyordum*, diye düşündü aniden her şeyi açıkça görerek. *Ama hiçbir şeyim yokmuş*. Merham'a geldiğinde bir evi, işi, kızı vardı. Oysa şimdi hepsini kaybetmekle yüz yüze kalmıştı, hatta kısmen kızını bile.

"Haydi, yüzün gülsün biraz tatlım." Carol elinde bir şişe yıllanmış şampanyayla dibinde bitmişti. Sürekli içkisini tazeleyip fotoğrafçılara poz veriyor, her şeyin ne kadar da kusursuz olduğunu haykırıp araç yolunda toplanan kasabalı protestoculara gülüyordu. Onlara bir tepsi dolusu içecek yollamış ve gazetecilerin bunu görmesini sağlamıştı. "Kadınlar tuvaletine uğrayıp kendine biraz çekidüzen versene. Ben diğer işlerle ilgilenirim." Tebessümü içten, ses tonu uysaldı.

Daisy başını sallayıp sohbet eden grupların arasından tuvalete gitti. O sırada birileriyle sohbet eden Jones'un yanından geçmiş, onun nefesindeki nane kokusunu bile almıştı. Baş eğik olduğu için emin değildi ama Jones'un onu fark etmediğini düşündü.

Hal bu kadar eğleneceğini hiç düşünmemişti ve Camille'e ne kadar eğlendiğini söyleyip duruyordu. İnsanlar duvar resminden ötürü onu tebrik ediyordu. Yaşlı Stephen Meeker bile. Hatta hafta içi bir gün ona uğramasını ve onarım gerektiren Arts and Crafts akımına ait sandalyelere bakmasını istemişti. Jones ona çekinde ek bir ödeme daha olacağını söylemişti. Simsiyah gözlerinde ciddi bir ifadeyle, "O resim gerçekten de fark yarattı. Daha sonra sana uygun olabileceğini düşündüğüm başka bir işle ilgili konuşmalıyız," demişti. Duvar resmiyle pek ilgilenmemiş gibi görünse de yeni otelin "tam istenen şey" olduğunu düşünen Carol'ın kurnazlık ederek davet ettiği kasabalı birkaç iş adamıyla tanışma fırsatını da bulmuştu. "Doğru tarzda insanları kasabaya çekecek," demişlerdi. Sylvia Rowan'ın yorumunu tekrar düşünen Hal gülmek için kendini zor tutuyordu şimdi. Camille çok güzel görünüyordu ve bunu ona söylemişti. Güneşin altında ılık saçan saçlarıyla insanlarla konuşuyordu ve yüzünde mutlu, rahatlamış bir ifade vardı. Evliliklerini ayakta tutabildiklerini düşündükçe iyice duygulanıp gururlanan Hal'in içini garip bir minnet duygusu sarmıştı. Bu arada Katie diğer çocuklarla birlikte, çalılıkların arasına girip çıkan rengârenk serçeler misali evin içinde mutlulukla gezinip duruyordu.

"Teşekkürler," demişti kadınlar tuvaletinden çıkan Daisy'ye. "İş için, her şey için." Gözleri başka bir şeyi, başka birini arayan Daisy onu neredeyse hiç fark etmemiş gibi başını sallamıştı.

Onun için önemli bir gün tabii, diye düşündü Hal dönerken. Bu davranışına alınmanın terbiyesizlikten başka bir şey olmayacağı kadar önemli bir gün. Hal'in öğrendiği bir şey varsa o da anlam olmayan bir yerde delicesine anlam aramaktı.

Garsondan iki kadeh şampanya alıp tekrar gün ışığına çıktı. Caz dörtlüsünün sesini duyduğu anda keyfi iyice yerine gelmişti. Aylardır hissetmediği tatmini ve rahatlamayı hissettiğini fark etmişti. Katie bir an için pantolonuna tutunarak çığlıklar eşliğinde önünden geçerken Hal yoluna devam edip terastaki karısının yanına doğru yürüdü.

Omzunda hissettiği hafif bir dokunuşla durdu.

"Hal."

Dönüp arkasına baktığında kayınvalidesinin bebek arabasının arkasında hareketsizce durduğunu gördü. Lottie böyle zamanlar için sakladığı güzel, gri, ipek bluzunu giymişti. Kocaman açılmış ve sıra dışı bir ürkeklikle bakan gözleri, Hal'i bir şeyle suçlayacakmış gibi bakıyordu ona. "Lottie," dedi Hal nötr bir sesle. Bir yandan da keyfinin buharlaşıp gittiğini hissediyordu.

"Fazla kalmayacağım."

Hal bekledi.

"Af dilemek için geldim."

Lottie kendinde değil gibiydi. Zırhını kaybetmiş gibi görünüyordu. "Sana karşı öyle bir tavır takınmamalıydım. Ve sana o paradan bahsetmeliydim."

"Unut gitsin," dedi Hal. "Bir önemi yok."

"Önemi var. Yanlış davrandım. Niyetim kötü değildi ama yanlış davrandım. Bunu bilmeni istedim." Lottie'nin sesi gergin ve hüzünlüydü. "Sen de Camille de bunu bilin."

Özellikle son olaylardan sonra kayınvalidesine karşı pek de merhamet gösteremeyen Hal şimdi onun sessizliği bozup iğneleyici bir yorum yapmasını, sinir bozucu bir söz sarf etmesini bekliyordu. Ama Lottie hiçbir şey söylemeden gözlerini ona dikmişti, âdeta yanıt bekliyordu.

"Haydi gel," dedi Hal ona yaklaşıp kolunu uzatarak. "Onu bulalım."

Lottie onu durdurmak istercesine kolunu tuttu ve yutkunarak, "İğrenç şeyler söyledim," dedi.

"Canı yanan herkes bazen öyle şeyler söyler," dedi Hal.

Lottie ona baktı. Şimdi yeni bir anlayışla bakıyorlardı. Ardından Hal'in koluna girdi ve birlikte terası geçtiler.

O kadar meşguldü ki onun orada olduğunu bile fark etmemişti. Carol ona baktı; o jilet gibi keskin görünen perçemlerinin altından ona yöneltilen muzip, halden anlayan bir bakıştı bu. Sonra önlerindeki insan kalabalığına o profesyonel tebessümüyle baktı.

"Seni tutan ne, anlamıyorum," diye mırıldandı.

Jones bakışlarını terastan uzaklaştırıp gözlerini kırıştırdı.

“Ne?”

“İkiniz de büyük bir hata etmiş gibi perişan haldesiniz. Tanrı onu korusun, zeki bir kadına benziyor. Sorun nedir?”

Jones derin bir iç geçirip boş kadehine baktı. “Bir ailenin parçalanmasına sebep olmak istemiyorum.”

“Ortada bir aile var mı?”

Barmen, Jones’un dikkatini çekmeye, konuşması için şampanya kadehlerini kaldırıp kaldırmayacaklarını anlamaya çalışıyordu. Jones alnını silip onu başıyla onayladı ve tekrar yanındaki kadına döndü. “Ben bunu yapamam Carol. Her seferinde balıklama atladım. Arkamı toplamayı hep başkalarına bıraktım. Ama bu defa aynı şeyi yapmayacağım.”

“Sinirlerin mi gergin?”

“Vicdanlı olmaya çalışıyorum.”

“Kahraman Jones. Gerçekten yorulmuşsun sen.”

Jones önündeki tepside bir kadeh aldı ve boş olanı tepsie bıraktı. “Evet, sanırım.” Sonra konuklara dönüp müzik grubuna sesi kısımlarını işaret etti. Ardından Carol’m bile onu duymakta zorlandığı bir ses tonuyla, “Öyle hissediyorum en azından,” dedi.

Daniel mutfağın arka tarafındaki basamaklarda oturmuştu. Kule gibi dizili sandıkların arkasında yarı gizlenmiş durumdaydı ve boş kadehini yanındaki gölgeli çimenlerde duran diğer kadehlerin yanına bırakmıştı. Tepede güneş batıya doğru ağır ve huzurlu alçalışına başlamıştı ama arkasındaki mutfaktan gelen takırtılar ile uğultular müziğin sesini bile bastırıyor, heyecanlı ve yüksek sesle verilen talimatlar içeride yaşanan çılgınca hareketliliğe uyum sağlıyordu. Yüzüne söyleyecek cesareti bulamasalar da gün boyunca burada tek başına oturduğu için herkesin onu garip bulduğunun farkındaydı. Ama Daniel’in kimin ne düşündüğünü umursayacak hali yoktu.

Öylece oturmuştu ve arada bir terasa çıkan Jones’un kapının yanından geçişini, yüzünde o yapmacık tebessümle insanları selam-

layıp nazikçe tokalaşmasını izliyordu. Garsonun yeni içki getirmesini bekleyerek öylece oturdu ve geçmişi düşünmeye başladı.

Joe kafasını saran geniş siperlikli şapkasını takmış, Camille ve Katie'yle birlikte dışarıda bekliyordu. Jones'a, Daisy'ye, Camille'e ve daha birçok kişiye her şeyin gerçekten de "çok başarılı" olduğunu ve bu eski evin hiç bu kadar güzel görünmediğini söylemişti. Bu evin ailesi üzerindeki etkisinin sona ermek üzere olmasının bilinciyle şimdi çok daha heyecanlı görünüyordu.

"Bunu Sylvia Rowan ve arkadaşlarına söyle," dedi Camille duvarın diğer tarafındaki yuhalamalardan hâlâ rahatsızlık duyarak.

"Bazı insanlar nedense geçmişi bir türlü unutamıyor, değil mi hayatım?" dedi Joe. İnsanların ses tonlarındaki değişimleri çok iyi ayırt edebilen Camille, Joe'nun sesindeki o farklı tonu da ayırt etmişti. Hal yanına dönüp elini onun dirseğinin altına koyarak nazikçe annesinin geldiğini söylediğinde Camille bundan iyice emin olmuştu. "Bunu hiç söylememiştin," diye kızdı babasına.

"Annen bana parayı ne yaptığını söyledi," dedi Joe. "Hepimiz bunun hata olduğu konusunda hemfikiriz ama kötü bir niyeti olmadığını bilmelisin."

"Ama bu, sorunun yarısı bile değil baba," dedi Camille, sorunun diğer kısmını ona söylemek istemediğini o anda fark ederek.

"Lütfen Camille, hayatım. Ben Hal'den özür diledim ve senden de özür dilemek istiyorum." Camille annesinin sesindeki acıyı fark edince o sözleri hiç duymamış olmayı diledi. "En azından benimle konuşacak mısın?" diye devam etti Lottie.

"Hayatım?" Hal'in ses tonu nazik ve biraz da ısrarcıydı. "Lottie gerçekten çok üzgün. Her konuda."

"Haydi ama Camille," dedi babası. Bu, Camille'in çocukluğundan hatırladığı bir ses tonuydu. "Annen özür dileyecek kadar büyüklük etti. Sen de en azından onu duyduğunu gösterecek kadar nazik olabilirsin."

Camille kendisine karşı bir taktik uygulandığından şüphe etti. Zihni dışarıdaki protestolarla, konukların konuşma ve kadeh tokuşturma

sesleriyle dolmuştu. “Beni bu insanların arasından evin içine götürün. Sakin bir yer bulalım. Öncelikle Rollo’ya bir kap su vermeliyim.”

Annesi her zamankinden farklı olarak bu kez onu kolundan tutmamıştı. Onun yerine Camille, onun o soğuk ve kupkuru elini bir güvence arıyormuş gibi kendi elinde hissetmişti. Bu hareketle hüznü lendi ve yanıt olarak o da annesinin elini sıktı.

Rollo insan kalabalığının içinde en engelsiz yolu bulmaya çalışıyormuş gibi ilerliyordu. Camille köpeğin kaygısını tasmadan hissedince ona usulca seslendi ve rahatlamasını sağladı. Lottie gibi bu köpek de partilerden hoşlanmıyordu. Camille bir şekilde ikisini de rahatlatması gerektiğini hissederek ellerini sıktı. “Mutfağa geçelim,” dedi annesine.

Bu kalabalıkta bulunduğu noktayı tam olarak belirleyemese de tahminen terasın ortasına geldiklerinde Camille koluna birinin dokunmasıyla durdu. Çiçek kokusu: Daisy.

“O kadar sıcak ki eriyeceğim sanki. Ellie’yi bar çalışanıyla içeri yollamak zorunda kaldım.”

“Onu birazdan alırım,” dedi Lottie biraz savunmacı bir sesle. “Camille’le biraz konuşmak istiyordum.”

“Tabii tabii,” dedi Daisy ama onu pek dinliyor gibi değildi. “Seni beş dakikalığına alabilir miyim Lottie? Seni tanıştırmak istediğim biri var.” Camille herkes ileriye gidiyormuş gibi hissetti bir an. Daisy’nin sesi nezaketen alçalınca Camille onun ne söylediğini anlamak için eğilme ihtiyacı duydu. “Dulmuş ve çocuğu yokmuş. Sanırım kendini biraz yalnız hissediyor ve keyif alır gibi bir hali de yok.”

“Onunla konuşmamın faydası olacağını nereden çıkardın?” Camille annesinin onunla yalnız kalmak istediğini biliyordu.

“Herkesin kadehi var mı?” Konuşan kadının sesi alçaktı. Camille’in tanımadığı birinin sesiydi bu. “Jones bir dakika içinde konuşma yapacak.”

“Duvar resmindeki kişilerden biri,” dedi Daisy. “Bilmiyorum Lottie. Birbirinizi tanıdığınızı düşündüm.”

Rollo’nun su içmesi gerektiğini söyleyerek itiraz etmeye hazırlanan Camille, annesinin o an durduğunu ve boğazının gerisinden minik, neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesin yükseldiğini fark etti.

Camille'in avucunun içindeki eli titremeye başlamıştı, önce hafif bir titremeydi bu ama sonra kontrolden çıkmıştı. Şaşkına dönen Camille, Rollo'nun tasmaını bırakıp annesinin elini her iki eliyle tutma ihtiyacı duydu. "Anne?"

Yanıt gelmedi.

Annesinin elinin hâlâ titrediğini hisseden Camille paniğe kapılıp arkasına döndü. "Anne?.. Anne? Daisy? Neler oluyor?"

Daisy'nin ona yaslanıp fısıldadığını duydu. Lottie iyi miydi?

Hâlâ yanıt yoktu.

Camille ayak seslerinin yavaş yavaş yaklaştığını fark etti. Annesinin eli hâlâ şiddetle titriyordu.

"Anne?"

"Lottie?" Yaşlıca bir adamın sesiydi bu.

Lottie'nin sesi şaşkın bir fısıltı gibi çıkmıştı: "Guy?"

Katie elbisesine boylu boyunca portakal suyu dökmüştü. Hal eğilip bir peçeteyle kızının elbisesini silmeye başladı. Bininci defadır yaptığı gibi ona biraz sakın olmasını, insan içinde olduğunu aklında tutarak hareket etmesini öğütlerken terasın diğer tarafındaki atmosferin garip bir şekilde değiştiğini fark etti. Bu değişikliğe sebep olan, küçük, gri bir bulutun sonsuz gökyüzünde güneşe doğru ilerleyip geçici bir gölge yaratması değildi elbette. Jones kalkıp konuşmasını yapmaya hazırlanırken yükselen seslerin uğultusu da değildi. Duvar resminin birkaç metre ötesinde Camille'in dengesizce koluna yapıştığı Lottie, yaşlıca bir adamın karşısında durmuştu. İkisi birbirine öylece bakıyordu, yüzlerinde duygu yüklü bir ifade vardı ama ikisi de konuşmuyordu. Bu manzara karşısında şaşkına dönen Hal, hiç tanımadığı adama, adamın kaskatı kesilmiş halini farkında olmadan taklit eden Camille'e baktı. Sonra da elinde iki içki kadehiyle oturma odasının kapısında sessizce ve yüzünün rengi solmuş halde onlara bakan kayınpederini fark etti.

Sonra onu gördü.

Ve Hal, karısı göremediği için hayatında ilk kez Tanrı'ya şükretti. Danışmanların, ilişki terapistlerinin, evliliklerini kurtaran ve birlikteliği devam ettirme kararı alan çiftlere neden bu tür tavsiyeler verdiklerini, bazı sırları eşlerin hiç bilmemesinin en doğrusu olduğunu anladı.

Daisy onların dikkat çekmeden taş basamaklardan inip kumsala doğru yürümelerini izledi. Birbirlerine hiç dokunmuyorlardı, her an bir darbe ineceği korkusuyla ikisi de farkında olmadan kaskatı kesilmiş, temkinli bir şekilde yürüyordu. Uzun bir savaşın ardından yeniden bir araya gelen askerler gibi en doğru zamanda buluşmuşlardı. Hal gördüklerini ve yüzlerindeki ifadeyi Camille'e aktarmak üzere onu bir kenara çekti, Carol da aynı anda eline bir kadeh tutuşturdu. "Yerinden kıpırdama tatlım," dedi emredercesine. "Eminim Jones senden de bahsedecektir, Tanrı onu korusun."

Daisy o an o yaşlı adam ile kadını bir an için unutup dikkatini Jones'a, kötü hava şartlarının yıprattığı yüzüne, ona hep insanları eğlendirmeye zorlanan Rus ayılarını hatırlatan iri gövdesine verdi. Ve o akşam saatinde yankılanan emredici sesini dinledi. Vadilerin hırçınlığını bir nevi dengeleyen o melodik tınıyı dinlerken Daisy'nin içini gerçekte ne istediğini geç fark etmiş olmanın korkusu kapladı. Artık kendini ondan koruyamamaktan korkuyordu. Ne kadar uygunsuz, tehlikeli ve riskli olursa olsun onun başkasının değil de kendi hatası olmasını istemekten korkuyordu.

Jones'un evi işaret etmesini, nazik kahrkahasını, onu her iki yandan kuşatan insanların gülümsemesini izlerken kendini ona hayran olmaya hazır hissediyordu. Eve, kendinden bile daha iyi tanıdığı binaya ve onun ötesindeki o muhteşem maviliğe baktı. Kendisinden bahsedildiğini, insanların onu alkışladığını duydu. Sonra nihayet bakışları onun bakışlarına kilitlendi ve o an -bulutların güneşin önünden çekilip de her yerin yeniden aydınlandığı an- Daisy bildiği, öğrendiği ne varsa ona aktarmaya çalıştı.

Konuşma sona erip de insanlar içkilerine, yarım kalan sohbetlerine döndüğünde Daisy onun onay beklercesine gözlerini kendisinden

ayırmadan taş basamaklardan inip yanına geldiğini fark etti. Ve Daniel kurtbağrı çalılıklarının arasından hiçbir uyarıda bulunmadan korkunç bir savaş nidasıyla çıkagelip Jones'un suratına yumruğu indirdiği an olduğu yerde donakaldı.

Yirmi

Radyo sesi yatak odasının kapısının altından süzölüp basamaklardan aşağıya, Camille ile Hal'in yüzlerinde tereddüt dolu bir ifadeyle birbirlerine bakarak durdukları yere kadar geliyordu. Bu anı, orada bulundukları saatler boyunca üçüncü kez yaşıyorlardı.

Sessiz ve kendinden emin adımlarla eve döndüklerinden beri Joe oradan çıkmamıştı. Arada bir iyi olup olmadığını öğrenmek için kısık sesle ona seslenerek kapısına gidiyor, tanık oldukları şeyden hiç bahsetmiyorlardı. Çay istemediğini, kimseyle konuşmak da istemediğini söylemişti. Onlara üst kata çıkıp radyo dinleyeceğini ve şu an için pek misafirperver olamadığı için üzgün olduğunu söylemişti. Ama gerçekten istedikleri buysa alt katta istedikleri kadar kalabilirlerdi. Çay da içebilirlerdi tabii.

Bu kadardı işte; o üç saatin büyük bir kısmı böyle geçmişti, o süre içinde de arada bir Katie'ye duyurmamak için fısıldaşarak birbirlerine ne olduğunu sormuşlardı. İyice bitkin düşen Katie, Rollo'yla birlikte televizyonun karşısına uzanırken onlar da sürekli ama başarısızlıkla sonuçlanacak şekilde Lottie'nin izini sürmeye çalışmışlardı.

"Sence onu bırakacak mı Hal? Sence ne olacak? Babamı bırakıp gidecek mi?"

Camille'in yüzündeki o huzurlu, aydınlık ifadenin yerini şimdi kapkaranlık bir kaygı almıştı. Daha derinlerde bir yerde de öfke. Hal karısının alnına düşen saçı geriye atıp merdivenlere baktı. "Bilmiyorum aşkım."

Hal kötü bir haber veren biri gibi karısını iki elinden tutup ona bildiklerinin büyük bir kısmını anlatmıştı. Adamın duvar resmindeki kişilerden birinin yaşlı haline benzediğini, birbirlerine uzun uzun baktıklarını ve bu bakışların kafasındaki tüm belirsizliği giderdiğinden bahsetmemişti. O yaşlı adamın uzanıp Lottie'nin yüzüne nasıl dokunduğunu, Lottie'nin bu temastan kaçınmadığını, aksine kutsanmayı bekleyen biri gibi olduğu yerde kaldığını anlatmamak için de kendini zor tutmuştu. Camille onu dinlemiş, sonra ağlamış, Hal'den o duvar resmini ona tekrar tekrar anlatmasını istemiş, bunu bir sembol olarak görüp annesinin açıklanamaz davranışını daha önce, çok uzun zaman önce anlamış olmaları gerektiğini düşünmüştü.

Hal birkaç defa Lottie'nin geçmişini bilmeden de olsa ortaya çıkarmakta kendisinin de payı olmasına öfkelenip lanet etmişti. "O resmi öylece bırakmalıydım," demişti. "O resmi gün yüzüne çıkarmasaydım belki de gitmeyecekti."

Camille uysal bir tepki vermiş, isteksiz de olsa durumu kabullenmişti. "O yıllar önce gitmişti zaten."

Saat dokuz buçukta karanlık gökyüzü zifiri karanlığa dönüştüğünde, Katie kanepenin üstünde uyuyakaldığında, tanıdıkları herkesi aradıklarında, Daisy'nin cep telefonunu on yedinci defa çaldırdıklarında ve polisi aramaya karar verip sonra vazgeçtiklerinde Camille görmeyen gözlerinde acı ve coşku dolu bir ifadeyle kocasına döndü.

"Gidip onu bul Hal. Ona zaten yeterince kötülük yaptı. En azından onunla konuşsun, bunu hak ediyor."

Daisy makinenin para üstünü vermesini birkaç dakika bekledi ve ardından etrafındaki bıkkın bakışların farkında olarak pes edip iki plastik kahve fincanını Jones'un yanına taşıdı.

Acil servise geleli üç saat olmuştu. Hasta sınıflandırması yapan hemşire, Jones muayene olduktan sonra yarasına bandaj yapılacağı ve gidebilecekleri konusunda onları boşuna ümitlendirmişti. "Hayır," dedi hemşire onları röntgen odasına yönlendirerek. Önce röntgen çekilecekti, hatta kafasına da bakılacağı için Jones'un tekrar sıra beklemesi gere-

kecekti. Hemşire, Jones'un kanlı burun deliklerine gazlı bezle tampon yaparken neşeyle, "Aslında eve gitmenize izin verebilirdik ama yaranız ağır," dedi. "Kıkırdığın sarkmasını istemeyiz, değil mi?"

Birlikte hastanenin başka bir bölümüne doğru yürürlerken Daisy buraya geldiklerinden beri on beşinci kez, "Çok özür dilerim," dedi. Başka ne diyebileceğini bilmiyordu.

İlk başta, yani Daniel'ın sarhoş haliyle ona saldırmasının şokuyla onu yerden kaldırıp gömleğine damlayan kanı silerken her şey daha kolaydı. Ardından hemen harekete geçip Ellie'nin pamuğunu almış, sonra da hastaneye gidebilmek için protestoculardan yolu açmalarını istemişti. Kötü niyetli bir cadının soyundan gelen ve alkolün neden olduğu saldırganlığın şimdiden baş gösterdiğini savunan Sylvia Rowan'ı da başından savmıştı. Kadın zafer kazanmışçasına, "İşe yaramayacak!" diye haykırmıştı. "Hemen mahkemeye gidip lisansınızı iptal ettireceğim. Şahitlerim var."

Daisy, "Ah, defol git seni yaşlı yarasa!" diye haykırmış, sonra da Jones'u arabaya bindirmişti. Jones sersemlemiş haldeydi ve büyük ihtimalle düşerken kafasını çarpmıştı. Daisy'yi uysal bir şekilde takip etmiş, oturmasına, ona verdiği şeyi bırakmamasına, en önemlisi de uyanık kalmasına dair verdiği talimatlarını yerine getirmeye çalışmıştı. Şu an her ne kadar o kötü kahvenin etkisi ve dezenfektan kokusuyla fazlasıyla uyanık olsa da başının ağrıdığını gösteren o siyah gözleri ameliyat önlüğünün üzerinden ona dik dik bakıyor, kan sıçramış gömleğiyle Daisy'ye o gün yaşananların kendisine düşen payını hatırlatıyordu.

"Çok özür dilerim," dedi Daisy kahveyi ona uzatırken. Daisy döndüğünde Jones daha da kötü görünüyordu.

"Özür dilemeyi kes artık." Jones'un ses tonundan yorgun olduğu anlaşıyordu.

"Yapamaz, değil mi? Yani lisansını iptal ettiremez."

"Sylvia Rowan mı? Şu an en son düşüneceğim şey o." Jones kahvesini yudumlarken yüzünü buruşturdu.

Bunun anlamı ne, diye sormak istiyordu Daisy. Ama Jones'un hali, güçlükle konuşabilmesi başka bir konuya odaklanmalarını güçleştiriyordu.

Floresan lambanın altında plastik sandalyelerde otururken zaman durmuş, sonra da anlamını tamamen yitirmiş gibiydi. Belgede belirtildiği üzere alkole bağlı yaralanmalar yaşayan erkekler belli ki öncelikli değildiler. Diğer cumartesi gecesi kazazedeleriyle birlikte otururlarken dikkatler otomatik kapılardan aksayarak içeri giren yeni bir felakete çevrilmişti. Bahçe işleriyle ilgili bir patlama, yanık vakaları cumartesi gecesinin kanlı kafaları ile eklemlerini onlara çevirmişti. Saat sekiz civarı bar çalışanlarından biri Ellie'yle birlikte gelmiş, af dileyip ne Lottie'yi ne de Ellie'nin yanında kalabilecek birini bulabildiğini söylemişti. Daisy uykulu, huysuz kızını alırken Jones'un gözlerine bakmaya cesaret edememişti. Rahatsız olan ve şaşkına dönen Ellie ağlayıp uyumamakta direnince Daisy bebek arabasını acil bölümü ile klinikler arasında defalarca getirip götürdükten sonra onu nihayet uyutmayı başarmıştı.

Jones kafasındaki şişliği ovarken, "Sen eve git Daisy," dedi.

"Hayır," dedi Daisy sertçe. Gidemezdi. Bu onun hatasıydı sonuçta.

Saat on biri çeyrek geçe, bekleme ekranı Jones'un neredeyse yarım saat önce görülmesi gerektiğini gösterdiğinde şiddetli bir gök gürültüsü fırtınanın yaklaştığına işaret etti. Gürültü, bekleyenleri düşüncelerinden uyandırdı, her yeri ışığa boğan şimşek bir uğultuya sebep oldu, kısa bir duraksamanın ardından karanlık gökyüzü iç çekercesine geri çekildi ve sağanak yağmur şeritler halinde yağmaya başladı. O gürültü cam kapıların arkasından bile duyulabilirdi. Su insanların ayaklarının dibine kadar gelip o parlak zemine çamur ve cila karışımı, değişken bir görünüm verdi. Neredeyse uyumak üzere olan Daisy atmosferdeki değişimi hissedip manzarayı izlerken o yorgun haliyle sürreal bir rüya gördüğünden şüphe etti.

Fırtınanın etkisi öyle güçlü olmuştu ki henüz yirmi dakika geçmeden erkek hemşire gelip Jones'a, Colchester Caddesi'ndeki zincirleme

trafik kazası yüzünden onu biraz daha bekleteceklerini söylemişti. Anlaşılan doktor bir süre daha meşgul olacaktı.

“Yani eve mi gidiyorum?” dedi Jones mümkün olduğunca anlaşılır bir ifadeyle.

Hem idealist hem de masum birinin yorgun halini taşıyan bezgin, genç bir adam olan hemşire, Daisy’ye ve bebeğe baktı. “Mümkünse beklemeniz daha iyi olur. Bu geceyi burada geçirirseniz daha az sıkıntı çekersiniz.”

“Yeterince sıkıntı çektim zaten,” dedi Jones. Ama kalacağını söyledi.

Hemşire gittikten sonra Daisy’ye tekrar, “Sen git,” dedi.

“Hayır,” dedi Daisy.

“Tanrı aşkına Daisy. Bebekle birlikte bütün gece burada beklemen çok saçma. Onu eve götür artık. Gerçekten endişeleniyorsan seni daha sonra ararım.”

Jones, Daniel’in ona neden vurduğunu Daisy’ye sormamıştı. Ama belli ki kendisi yüzünden olduğunun farkındaydı. Büyük açılışı onun yüzünden komediye dönmüştü. Daisy o geri zekâlı, kindar Sylvia Rowan’ın silahını yeniden doldurmuştu. Onca çaba, aylarca çalışma aptal bir yanlış anlaşılma sonucu boşa gitmişti.

Daisy çok yorgundu. Kara kara düşünen Jones’un yüzüne baktı, gölgeler başlarının üstündeki lambaların verdiği ani rahatlamayı yansıtırken Daisy kuruyan gözlerinin acıdığını hissetti. Uzanıp çantasını aldı ve ayağa kalkıp bebek arabasının frenine ayağıyla dokundu. “Ben onun gittiğini sanıyordum,” dedi ne söylediğinin çok da farkında olmadan.

“Ne?”

“Daniel. Bana gideceğini söylemişti.”

“Nereye?”

“Eve.” Daisy sesinin öfke ve keder yüzünden ters çıktığını fark etti. Kendini kaybettiğini, hiç istemediği o kıza dönüşmeye başladığını Jones fark etmeden döndü ve bebek arabasını bekleme salonundan çıkardı.

İspanya’da yaşıyordu. Birkaç yıl önce, bir zamanlar babasının olan meyve ithalat şirketinin yönetimini devrettikten sonra emekli olmuştu.

İşi tam zamanında bırakmıştı; endüstri hızla çok uluslu birkaç şirketin eline geçmişti. Dolayısıyla onun gibi aile şirketlerine pek yer kalmamıştı. İşi çok da özlemiyordu doğrusu.

Büyük, beyaz bir evde yaşıyordu, hatta çok büyük bir evdi ama yerli, iyi bir kız haftada iki defa ona yardıma geliyordu. Kadın onun isteğiyle havuzda yüzmeleri için iki oğlunu da getiriyordu. Guy, İngiltere'ye dönmeyi düşünmüyordu. Güneşe alışmıştı.

Sesini alçaltarak annesinin genç yaşta kanserden öldüğünü söyledi. Onun ölümünden sonra babası bir türlü kendini toparlayamamış, karısından birkaç yıl sonra fritöz yüzünden çıkan yangında ölmüştü. Onun gibi bir adam için çok sıradan, aptalca bir ölümdü ama tek başına yaşayabilecek bir adam da değildi o. Guy gibi değildi yani. Guy buna alışmıştı. Hatta bazen böylesinin çok daha hoşuna gittiğini bile düşündüğü oluyordu.

Belli bir planı yoktu ama çok parası vardı. Birkaç tane de iyi arkadaşı. Yaşadığı yer, bir erkek için hiç de fena bir yer değildi. Hele ki onun yaşında biri için.

Lottie tüm bu detayları dinledi ama çok azını gerçekten duydu. Kendini ona bakmaktan alamıyor, o genç adamın bir anda bu yaşlı adama dönüşmesini, o eski halini artık zihninde canlandıramamasını düşünmeden edemiyordu. Guy'ın sesindeki o yabancı melankoliyi fark etmişti ve o tınının kendi sesine de yansıdığından şüphelenmiş, hatta emin olmuştu.

Kendi görünümünden, beyazlayan saçlarından, kalınlaşan belinden, parşömene benzeyen yarı saydam ellerinden utanmaksızın aklına gelmemişti. Ne de olsa önemli olan bu değildi.

Guy müziğin sustuğu, toplanma seslerinin yankılandığı, sandalyelerin sürüklenip temizlik aletlerinin sesinin koyda yankılandığı arkalarındaki evi işaret etti.

“Demek kızın o.”

Kısa bir sessizliğin ardından Lottie, “Evet, Camille,” dedi.

“Joe iyi adam.”

Lottie dudağını ısırdı. “Evet.”

“Sylvia yazmıştı. Bana onunla evlendiğini söylemişti.”

“Eminim başka şeyler de yazmıştır. Onun benden çok daha iyisini hak ettiği gibi.”

İkisi de gülümsedi.

Lottie bakışlarını kaçırdı. “Gerçekten de öyleydi.”

Guy’ın yüzünde sorgulayan bir bakış vardı şimdi. Lottie durdu. Guy’ın kaş çatışında bir aşinalık olmasına, yüzünde gençliğin izlerini hâlâ taşımasına şaşırdı. Bu onu savunmasız bırakmıştı. “Yıllarca Joe’ya içten içe kızdım.”

“Joe’ya mı?”

“Sen olmadığı için.” Lottie’nin sesi biraz boğuk çıkmıştı.

“Biliyorum. Celia elinde olmasa da...” Guy o an durdu, belki de karısına ihanet etmek istememişti.

Beyaz saçları da vardı. Grilerin arasında onları seçmek zordu ama Lottie yine de görmüştü.

“Sana yazdı. Defalarca hem de. Sen gittikten sonra. Ama hiçbirini yollamadı. Sanırım o hiçbirimizin fark etmediği kadar... gayret etti. Onu çok iyi anladığımı sanmıyorum.” Sonra Guy, Lottie’ye döndü. “O mektuplar hâlâ duruyor. Hiçbirini açmadım. İstersen onları sana yollayabilirim.”

Lottie bir şey söyleyemedi. Celia’nın sesini duymaya henüz hazır olup olmadığını bilmiyordu. Hatta hazır olacağı bir an var mıydı, onu da bilmiyordu. “Sen hiç yazmadın,” dedi.

“Beni istemediğini düşündüm. Fikrini değiştirdiğini sandım.”

“Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?” Lottie yine genç bir kıza dönüşmüştü, yüzü aşkın adaletsizliğinin yaşattığı çaresizlikle kızarmıştı.

Guy gözlerini yere dikti. Sonra da ufukta görünen fırtına bulutlarına. “Evet, şey, sonradan anladım. Sonradan birçok şeyi anladım.” Guy tekrar ona baktı. “Ama o zamana kadar sen Joe’yla evlenmiştin.”

O sırada birkaç kişi yanlarından geçti; alçalan güneşin altında ışıldayan pembe tenleri ve yorgun düşmüş bedenleriyle sıcak hava dalgasının ve İngiliz plajının nadir görülen bir kombinasyonunu yansıtıyorlardı âdeta. Guy ve Lottie yan yana oturmuş, gelip geçenleri

sessizce izliyor, uzayıp giden gölgelerine bakarak dalgaların çakıllara vurup geri çekilmesini dinliyorlardı. Uzak ufukta bir ışık parladı.

“Guy, ne karmaşa ama. Bunca yıl ne büyük bir karmaşa içinde yaşamışız.”

Guy elini uzattı ve Lottie’nin eline götürüp onu sıkıca kavradı. O duyguyla Lottie derin bir iç geçirdi. Guy konuştuğunda sesinde hiç tereddüt yoktu. “Asla geç değil Lottie.”

Güneş nihayet arkalarında gözden kaybolana dek denizi izleyip akşam serinliğinin ayaza dönüşmesine şahit oldular. Ortada sorulmamış pek çok soru olduğunu, yanıtlarına çok azının yeterli olduğunu fark ettiler. Bazı şeyleri sözcüklere dökmenin gereksiz olduğunu bilecek kadar yaşlanmışlardı artık. Sonunda Lottie, Guy’a, sevdiği o yüze dönüp aşk ve kaybetme hakkında ona ihtiyacı olan hemen her şeyi anlatan çizgilerin izini sürdürdü.

“Hiç çocuğun olmadığı doğru mu?” diye fısıldadı.

Sonrasında, deniz yolu boyunca küçük gruplar halinde ilerleyen en az bir tatilci, terk edilmiş, kırık kalpli bir genç kız misali başını ellerinin arasına alıp ağlayan yaşlı bir kadın görmenin çok da sık rastlanan bir şey olmadığı düşüncesiyle evine dönecekti.

Daisy karanlık göğün altında, yolun iki yanındaki sokak lambalarının ve rüzgârlı köy yollarındaki küçük arabaların farlarının rehberliğinde kilometrelerce yol giderken arada bir dalgınlıkla dikiz aynasından arkada uyuyan bebeğine bakıyordu. Yağmur yüzünden arabayı yavaş ve düzenli bir şekilde kullanıyordu ama nereye gittiğini düşünmüyordu. Bir kere benzin ve dilini yakan, onu rahatlatmak yerine sinirlerini iyice geren keskin, acı bir kahve almak için mola vermişti.

Arcadia’ya dönmek istemiyordu. Orası artık başka birinin yeriymiş gibi geliyordu ona; orada şimdiden başka insanlar ağırlanacak, başka insanların gürültüsü, konuşma sesleri, hırslı ayak sesleri yankılanacaktı. Daisy uyuyan çocuğuyla oraya gidip insanlara yaşananları, Jones’u, Daniel’ı ve bütün bu hikâye içinde kendisine düşen payı açıklamak istemiyordu.

Biraz daha ağladı ki bunun en büyük sebebi yorgunluktan çünkü otuz altı saattir neredeyse hiç uyumamıştı. Bir sebebi de oradaki günlerinin partinin sonundaki hayal kırıklığıyla sona ermesinin, o şiddet gösterisinin getirdiği gecikmiş şoktu. Ve gerçekten değer verdiği adamın onun yüzünden bu hale düşmesi; kanlar içindeki yüzü, mutsuzluğu, onun için çok önemli olan bir günde başına gelen kasıtsız, saçma sapan sabotajın Daisy'yi duygularını ifade etmekten alıkoyması...

Daisy arabasını çakıl taşlı bir park alanına yavaşça çekti ve arabanın tavanına vuran yağmur damlalarının sesini, ön sileceklerin gıcirtısını dinledi. Aşağıda o kobalt rengi sahil şeridinin kıvrımlarını ve denizin diğer ucunda şafağın sökmeye başladığını gördü.

Ellerini direksiyona yasladı, başını da büyük bir ağırlıkla oraya bastırılmış gibi ellerine dayadı. Saatlerce hiç konuşmadan öylece oturmuşlardı. Daisy yanı başında oturan adamın her hareketini, ellerinin birbirine sürtündüğünü, uykuya dalmak üzere olduğu bir anda farkında olmadan başının onun omzuna düştüğünü hep hissetmişti. Ama makine kahvesi isteyip istemedikleri ve Jones'un ona tekrar eve gitmesini söylemesi dışında neredeyse hiç konuşmamışlardı.

Çok yaklaştım, diye düşündü. Ona dokunmaya çok yaklaştım. Nefes alıp verişini duyacak kadar yaklaştım. Ve ona bir daha asla o kadar yaklaşamayacağım.

Hiç kımıldamadan oturdu. Sonra Camille'in söylediği bir şeyi hatırlayarak başını kaldırdı.

Jones'un nefesini duyacak kadar yakınındaydı. Arzuyla, duyduğu ihtiyaçla hızlanan kalp atışlarını tanıyacak kadar.

Boğazının düğümlendiğini hissederek yutkundu. Sonra aniden canlandı, kontağı çevirip arkasına baktı ve çakıl taşlı yolda patinaj yapan ıslak tekerlekleriyle arabanın yönünü değiştirdi.

Acil servisin önüne üç ambulans gelişigüzel park etmişti, etraflarıysa hastaları dikkatlice tekerlekli sandalyelere, sedyelere taşıyıp yürüten, ayakta müdahale eden fosforlu yelekler giymiş görevlilerle çevrelenmişti. Ambulanslardan biri siren çalarak uzaklaştı. Sağır edici sesi şiddetli

yağmurun ya da Daisy'nin arabasının motorunun bastıramayacağı kadar yüksekti. Daisy tüm o araçların etrafından manevra yapıp park yeri bulmaya çalışırken bir yandan da dikiz aynasından çocuğunu uyandırıp uyandırmadığını kontrol ediyordu. Ellie o hareketli günün yorgunluğuyla derin bir uykuya dalmıştı, gürültünün farkında bile değildi.

Sonra Daisy o mavi ışığın altında, düzgün düşünememesinin ve buraya gelme sebebinin yarattığı acizlikle öylece otururken başını kaldırıp bulanık ön camına baktığında onu gördü. Uzun boylu Jones hafifçe kamburunu çıkarmış, yağmurun altında azimle taksi durağına doğru yürüyordu. Daisy emin olmak için bir an bekledi. Sonra arabasının kapısını açıp yağmura ve siren seslerine aldırış etmeden yarı kayarak yarı tökezleyerek tam onun önünde durana kadar koştu. “Dur!”

Jones durdu ve gözlerini kısarak karşındakine baktı, belli ki gelenin Daisy olduğundan emin olmak istiyordu. Bir el bilinçsizce Jones'un yüzündeki bandajlara uzandı.

“Sen artık benim patronum değilsin Jones!” diye haykırdı Daisy sirenleri bastırarak kadar güçlü bir sesle. Buruşuk kokteyl elbisesinin içinde tir tir titriyordu. “O yüzden bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Bana eve gitmemi söyleyemezsin.” Amaçladığından daha öfkeli çıkmıştı sesi.

Jones iyice bitkin düşmüş, sersemlemiş bir haldeydi. “Özür dilerim,” dedi kalın ve yaralı bir ses tonuyla. “Biraz daha... Ama amacım... Yani beni öyle görmeni istemedim. Sırtım ve suratım o haldeyken...”

“Hişşşt. Sus bir dakika. Konuşmak istediğim konu bu değil. Gece boyunca arabayla dolanıp durdum. Sana söylemem gereken bir şey var ve şimdi susarsam söyleyemeyeceğim.” Daisy yorgunluktan delirmek üzereydi, kulaklarında cınlayan yağmur buz gibi gözyaşları halinde yüzünden süzülüyordu. “Benden hoşlanıyorsun sen!” diye haykırdı ona. “Bunun farkında mısın, bilmiyorum ama hoşlanıyorsun. Çünkü birbirimizi yaralayıp durmamız ve sürekli tartışmamız dışında, bir de lisansını kaybetmene sebep olabileceğim dışında –ki bunun için çok ama çok üzgünüm– birbirimize iyi geliyoruz. Biz iyi bir ekibiz.”

Jones tekrar konuşacak gibi oldu ama Daisy onu eliyle susturdu. Yüreği göğsünden fırlayacakmış gibi hissederken nasıl göründüğünü artık hiç umursamıyordu. Sel olup akan gözyaşlarını silip düşüncelerini toplamaya çalıştı. “Bak. Bir sürü olumsuz yanımla olduğunun farkındayım. Büyük ihtimalle benim gibi bebeği ve bunca sıkıntısı olan biriyle ilişki yaşamak istemeyeceğini de biliyorum ama senin de olumsuz bir sürü yanma var. Büyük ihtimalle henüz unutmadığın eski karın var, yatağa attığın ve hâlâ seninle birlikte olmanın yollarını arayan bir sürü kadın var ki bence bu fazlasıyla olumsuz bir şey. Ayrıca kadın düşmanı olduğumu düşünüyorum ve bu yanını da onayladığımı söyleyemem.”

Jones şimdi kaşlarını çatmış, yağmura rağmen Daisy’yi görebilmek için elini gözlerine siper etmiş, onu anlamaya çalışıyordu.

“Jones, ben çok yorgunum. Söylemek istediklerimi tam anlamıyla ifade edemiyorum. Ama her şeyi çözdüm. Evet, kuğular tek eşli olabilir. Ama onlar tek zaten, değil mi? Hem hepsi aynıyken bundan nasıl emin olabiliriz ki?” Sirenler susmuştu şimdi. Belki de ambulanslar gitmişti. Şimdi yalnızca ikisi vardı; otoparkın tam ortasında, o soğuk şafak vaktinde yağmurun sesi dışında etraflarında hiçbir şey kalmamıştı. Daisy onu, gözlerine bakan gözlerini, acı içinde olsa da büyük ihtimalle onu anladığını gösteren bir ifade taşıyan yüzünü görebiliyordu.

“Daha fazla devam edemeyeceğim Jones,” dedi Daisy, sesi boğulmuştu. “Arabada bir bebeğim var ve konuşamayacak kadar yorgunum. Üstelik hislerimi tam anlamıyla anlatamıyorum.” Sonra fikrini değiştirmeye fırsat bırakmadan uzandı ve Jones’un yüzünü ıslak avuçlarının arasına alıp dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı.

Jones başını eğdi ve Daisy onun dudaklarını minnetle kendi dudaklarında hissetti. Jones’un kolları onu hafiflemişçesine kendine çekti. Daisy gerginliğinin kaybolduğunu hissederek ve bunun doğru olduğunu görerek rahatladı. Doğru olanı yapmıştı. Jones’un üzerine sinen hastane kokusunu içine çekti ve bu da onu iyice içine çekmek, kendine yaklaştırmak istercesine korumacı bir tavra soktu. Sonra aniden ve hiç belirti vermeden Jones onu bir adım kadar itti.

“Ne oldu?” dedi Daisy. *Buna dayanamam*, diye düşündü. *Bunca şeyden sonra, tüm yaşananlardan sonra buna dayanamam.*

Jones iç geçirip gökyüzüne baktı. Sonra uzanıp Daisy’nin elini iki avucunun içine aldı. Elleri Daisy’nin beklediğinden daha yumuşaktı. “Affedersin,” dedi Jones hırıltılı bir sesle. Yüzündeki tebessüm de sözlerine eşlik ediyordu. “Nasıl özür dileneceğini bilmiyorsun Daisy ama ben nefes alırken de öpüşebilirim.”

O büyük, beyaz ev, Daisy’nin ilk geldiği günkü kadar hareketsiz ve sessizdi. Çekirdek kadro garajların üstündeki personel dairelerinde uyuyor, arabalarıysa çakıl taşlarının üstünde duruyordu. Pencereleden yansıyan ışıkla hafifçe aydınlanan mutfak sakın ve ısıllı ısıldı, parlak yüzeyler çeşitli alet ve tepsilerle dolu değildi. Çakıl taşlarını ezen ayak sesleri dışında duyulabilen tek ses kuş cıvıltıları, çam ağaçlarının nazik hışırtısı ve biraz aşağıdaki denizin uzaktan gelen şırıltısıydı.

Jones, Daisy’ye arka kapının anahtarını verdi ve Daisy gün doğarken uykusuzluktan sersemleyip aptallaşmış bir halde doğru anahtarı bulmaya çalıştı. Jones kucığında uyuyan bebeğe bakıyor, onu uyardırmamaya dikkat ediyordu. Daisy bir süre kilitle boğuşuktan sonra sessizliğe gömülmüş ev onları içeri aldı.

“Senin odana,” diye fısıldadı Jones ve koridoru usulca geçip arka merdivenlerden yukarı çıktılar. Uzun bir gecenin ardından evlerine dönen sarhoşlar gibi birbirlerine çarpıp duruyorlardı.

Daisy’nin eşyaları çantalara ve kutulara düzgünce yerleştirilmişti. Görünür haldeki tek şey olan çocuk karyolası ile önceki günden kalma birkaç kıyafet, buranın bir zamanlar bir otel odasından daha kalıcı bir mekân olduğunun göstergesiydi. Sadece yirmi dört saat öncesine kadar o eşyaların görüntüsü bile Daisy’nin paniklemesine ve kendini yalnız hissetmesine yetiyordu. Şimdi içinde heyecana benzer bir kıpırtı yaratırken yeni bir hayat ve yeni fırsatlar temkinli bir şekilde önüne seriliyordu.

Daisy kapıyı arkasından usulca kapattı ve önünde duran adama baktı. Jones göğsüne yakın tuttuğu perişan haldeki Ellie’ye bir şeyler

mırıldanarak odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Bebeği yatağına koyarken onu uyandırmamaya özen gösterdi ve ellerini temkinli bir şekilde onun o yumuşacık bacaklarının altından çekti. Daisy de bebeğinin üstüne hafif bir battaniye örttü. Küçük kız neredeyse hiç kımıldamamıştı.

“Tek ihtiyacı olan bu mu?” diye fısıldadı Jones.

Daisy başını salladı. Birkaç saniye orada öylece durup uyuyan çocuğu izlediler ve sonra Daisy onu elinden tutup önceki sabahtan beri yapılmamış yatağa yöneltti.

Jones oturdu ve ceketini üzerinden atıp yağmurda buruşan, kan lekeli gömleğini gözler önüne serdi. Ardından ayakkabılarını çıkardı. Yanındaki Daisy buruşuk kokteyl elbisesini tek eliyle çıkarırken sabahın o parlak ışığında doğum sonrası şişkinliklerini ya da çatlaklarını ortaya çıkardığını fark etmemişti bile. Elbisenin yerine eski bir tişört giyip yatağa uzandı ve örtülerin fısıltısını çıplak bacaklarında hissetti.

Açık pencere tuzlu yaz sabahının ılık kokularını içeri taşıyor, perdeler rüzgârda hafif hafif dalgalanıyordu. Jones onun yanına uzanıp yüzünü ona çevirdi. Gözlerinin altı uykusuzluktan kararmış, çenesinde sakalları uzamıştı ama kaşlarındaki gerginlik her nasılsa bir anda kaybolmuştu. Gözlerini kırpmadan Daisy’ye bakarken bakışları yumuşadı ve elini onun çıplak teninde gezdirmeye başladı.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi gazlı bezin altından.

“Sen görünmüyorsun.”

Birbirlerine gülümsediler, ağır ve uykulu bir gülümsemeydi bu.

Jones parmağını kaldırıp onun dudaklarına götürdü. Daisy de gözlerini ondan ayırmadı ve bandajlı elini kaldırıp onun yüzüne hafifçe dokunarak uzun zamandır özlemini çektiği o temasın tadına vardı. Parmak uçlarını nazikçe onun bandajlı burnuna götürdü ve “Acıyor mu?” diye mırıldandı.

“Hiç acımıyor,” dedi Jones. “Hem de hiç.”

Sonra derin bir memnuniyet duygusuyla Daisy’yi kendine çekip sarıldı ve o kocaman kafasını onun boynunun omzuyla birleştirdi yere gömdü. Daisy onun yumuşak kıllarını, sakallı çenesini, dudaklarının

dokunuşunu hissedip tenine sinen o hafif antiseptik kokusunu aldı. Bir an içinde bir arzu uyandı ve hemen ardından çok daha hoş, tatlı bir duygu, kendini güvende hissetme duygusu içini sardı. Ona iyice sokulup uykuya dalmak üzere olan bedeninin, kolunun, bacağıının ağırlığını hissetti. Sonra kalp atışlarına odaklanarak kendisi de uykuya daldı.

Yağmur Merham'ın üzerinden gelip geçmişti. Yağmur suyuyla önce gümüş rengine dönen kaldırımlar günün ilk ışıklarıyla birlikte şeftali reğinde, parıltılı bir görünüme bürünmüştü. Hal'in düzenli ve kendinden emin adımları etrafa su sıçratarak kapıya doğru ilerliyordu.

Yolun başından geldiklerini ilk gören Rollo olmuştu. Hal pencereden onun sehpanın altından fırlayıp havlayarak kapıya doğru koştuğunu gördü. Hafif uykusundan uyanan Camille garip bir halde kalkıp bastonuna uzanırken tökezledi ve nerede olduğunu anlamaya çalışarak köpeğin peşinden gitti. Ama Rollo pek de tetikte değildi. Hal dış kapıya vardığında kayınpederi çoktan merdivenlerin ortasına kadar inmişti. Açık kapıya doğru ilerleyip yarı yaşında birine göre bile çevik denebilecek adımlarla yola çıktı ve yana çekilen Hal'e hiç bakmadan yorgun karısının yanına gitti. Kısa bir sessizlik oldu. Hal kulaklarında çınlayan kuş cıvıltılarıyla verandada durup o uzun gecenin ardından sırf yanında olmasının verdiği huzurla kolunu Camille'in omzuna attı. Karısının ona fısıltıyla sorduğu soruyu, hareketini hissedebileceği kadar ona yaklaştırdığı başını sallayarak yanıtladı.

Sonra Camille bir adım geri çekilip kocasının elini sıktı. "Biz gidiyoruz baba," diye seslendi, "tabii kalmamızı istemiyorsan."

"Siz nasıl isterseniz tatlım." Joe'nun sesi sakın ve kendinden emindi.

Camille gitmeye hazırlandı ama Hal ona engel oldu. Kapıda durup beklediler, dinlediler. Birkaç metre ötedeki Joe profesyonel bir boksör gibi karısıyla yüzleşti. Hal onun karısının omzuna attığı elinin titrediğini fark etti. "Bir fincan çay istersin eminim," dedi yaşlı adam.

"Hayır," dedi Lottie saçını yüzünden çekerek. "Hayır, ben kafede içtim. Hal'le birlikte." Lottie, Joe'nun arkasına bakıp koridordaki iki valizi gördü. "Nedir bu?"

Joe gözlerini hafifçe kapattı ve nefesini büyük bir çaba harcıyormuş gibi serbest bıraktı. “Bana daha önce hiç böyle bakmamıştın. Kırk yıllık evliliğimizde bir kez olsun böyle bakmadın.”

Lottie ona baktı. “Ama şimdi bakıyorum, değil mi?”

Bir süre öylece bakiştılar. Sonra Lottie iki adım atıp kocasının elini tuttu. “Sanırım tekrar resim yapmaya başlamalıyım. Çok keyifli olabilir.”

Joe kaşlarını çatıp karısının duygularını kontrol edemediğini gördü.

Lottie ellerine baktı. “Şu senin lanet gemi yolculuğun. Bana briç oynatmayacaksın, değil mi? Briçe katlanamam. Ama resim yapabilirim.”

Joe hafifçe büyüyen gözlerle ona baktı. Sonra, “Sen benim hiç...” diye söze başladı ama sesi boğuldu. Bir an hepsine sırtını dönüp başını omuzlarının arasına gömdü. Lottie de başını eğerken kendini işgalci gibi hisseden Hal kafasını çevirip Camille’in elini sıkıca tuttu.

Şimdi Joe kendini toparlamış gibiydi. Biraz duraksayıp karısına baktı, sonra bir iki adım atıp kolunu onun omzuna doladı. Lottie de ona iyice yaklaştı. Bu küçük bir hareketti ama hiç yoktan iyiydi ve birlikte, ağır adımlarla evlerine doğru yürüdüler.

Hal onu kumsaldaki kulübelerde, şafak vakti tek başına otururken bulduğunda Guy ona, “Onu mutlu etmenin vakti geldi,” demişti. Guy’ın onu sevdiğini, birlikte olabileceğini bilmesi ona yetmişti.

“Anlamıyorum,” demişti Hal. “O senin hayatının aşkıydı. Ben bile gördüm bunu.”

“Evet, öyleydi. Ama artık gitmesine izin verebilirim,” demişti Guy sadece. Ve gözleri görmeyen karısına bunu tarif etmesi mümkün olmasa da Hal, Lottie’nin yüzündeki rahatlamayı, yıllardır dışarı yansıyan o öfkeli ve kederli ifadenin yüzünden silinişini Camille’e anlatmıştı.

“Orada oturup onunla konuşurken bunca yılın boşa harcadığını fark ettim. Joe’yu sevmem gerekirken ben yanımda olmayan birinin özlemine çekip durmuştum. O iyi bir adam.” Dışarıda iki istakoz avcısı teknelerini boşaltıyor, yakaladıklarını tecrübenin verdiği rahatlıkla

taşıyorlardı. Kıyı boyunca köpeklerini ilk gezdirmeye çıkanlar kumun üzerinde geçici izler bırakıyordu.

“Biliyordu. Bunu başından beri biliyordu ama bu yüzden bana hiç kızmadı.”

Lottie o an damadına bakmış, sonra kalkıp kır saçlarını geriye atarak kız çocukları gibi belli belirsiz gülümsemişti. “Sanırım Joe karısını buldu, değil mi?”

SONSÖZ

Sonrasında bir süre hastanede yatmak zorunda kaldım. Kaç hafta olduğunu hatırlamıyorum bile. Beni oraya gitmeye zorladıkları zaman gideceğim yerin hastane olduğunu söylemediler tabii. Annemle biraz zaman geçirebilmem için İngiltere'ye, evimi ziyarete gideceğimi söylediler.

"Kısa bir ziyaret" kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı elbette. Kimse bunu açıkça dile getirmese de bir sürü kız benimle aynı sorunu yaşıyordu. İnsanın dile getirebileceği türden bir sorun değildi bu, o zamanlar bile. Tropik bölgelerde yaşamayı sevmediğimi, Guy olmasa eve döneceğimi hepsi biliyordu.

Ama o bebeği istiyordum. Hem de çok istiyordum. Onun içimde olduğunu hayal ederdim hep, bazen elimi karnıma götürdüğümde kırmıldadığını bile hissediyordum. Onunla sessizce konuşur, can bulmasını dilerdim. Ama bunu kimseye söylemedim. Ne söyleyeceklerini biliyordum.

Guy'la da bu konuyu hiç konuşmadık. "Bu yüzden bile iyi," demişti annem. "Bazen bazı şeylere ne kadar az odaklanırsan o kadar iyidir. Daha az zarar görürsün." Ama annem her şeye göz yuman biriydi. Bu konuda bile hiç konuşmadı. Onu utandırmıştım sanki.

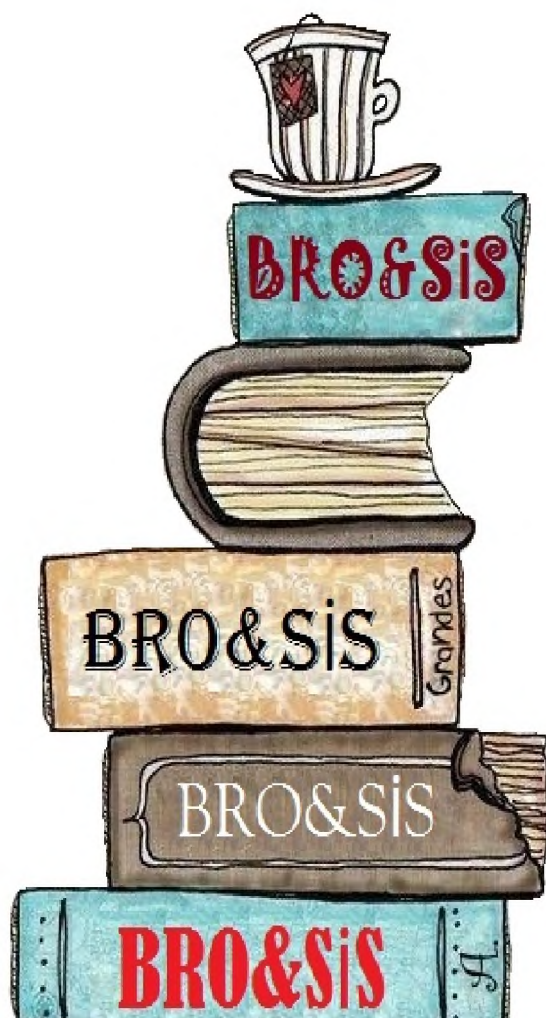
Oradan çıktığımda herkes hiç oraya gitmemişim gibi davrandı. Kendi işlerine bakıp beni hayallerimle baş başa bıraktılar. Onlara hiçbir şey söylemedim. Söylediklerimin yarısına bile inanmadıklarını yüzlerinden anlıyordum. Neden inanacaklardı ki?

Ama insan geçmişinden kaçamıyor, değil mi? Kaderinden kaçamadığı gibi. O günden sonra Guy'la asla eskisi gibi olmadık. Onu hep içinde taşımış, içinde çürütmüştü sanki ve tepkilerini belirleyen o

lekeyi hatırlamadan yüzüme bakamıyordu. Benim içim ne kadar boşsa onunki de o kadar doluydu.

Sana söylediğim gün on sekiz elmayla denedim. On sekiz.

Ve her defasında aynı harf çıktı.

Teşekkür

Bu kitabın ortaya çıkmasına çeşitli şekillerde katkısı olan kişilere teşekkür etmek istiyorum, özellikle de 1950'li yılların sahil kasabaları hakkındaki anılarıyla, hatırladıklarıyla beni aydınlatan Saffron Walden Kadın Enstitüsü'nden Nell Crosby'ye ve kocası Frederick'e.

Bir kasaba otelinin restorasyonu ve işletilmesi hakkında verdiği bilgiler için Dorset'teki Moonfleet Malikânesi'nin genel müdürü Neil Carter'a ve nemlendirici maske uygulaması konusunda verdiği açıklayıcı bilgiler için Moonfleet'in güzellik uzmanı Tracie Storey'ye de aynı şekilde teşekkürlerimi sunarım.

Desteklerinden, sağladığı motivasyondan ve beni sürekli yazmaya yönlendirmesinden ötürü AP Watt'tan Jo Frank'e çok teşekkür ederim. Hataları ustalıkla bulan ve o hataları düzeltmem için bana zaman tanıyan Hodder and Stoughton'dan Carolyn Mays'e ve HarperCollins US'ten Carolyn Marino'ya teşekkürler. Hukuki konularda yaptığı düzeltmeler ve bana dil bilgisi hakkında okulda öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrettiği için Hazel Orme'ye teşekkürler. Durdurulamaz bir güç olduğu için ve bana Londra'daki bazı bar ve restoranların iç tasarımını gösterdiği için Sheila Crowley'ye mecazi anlamda kadeh kaldırıyorum. Fikirlerimi dinlediği, suç ortağım olduğu ve kokteyllerin, yayımlanma aşamasının en önemli unsuru olduğunu bana sık sık hatırlattığı için Louise Wener'a teşekkür ederim. Benim gibi acemi birine reklamın eğlenceli olabileceğini gösteren Emma Longhurst'e ve bizim gibi evden çalışanların isteklerini yerine getirmekten asla

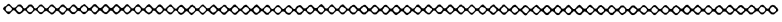
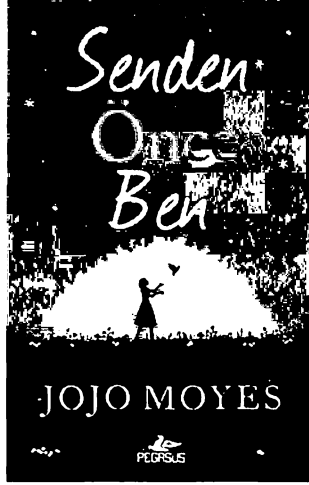
En azından şunu bil ki bu dünyada seni seven bir adam var.
Seni her zaman seven ve bu ona zarar verse de
hep sevecek olan bir adam...

“Size aşk cümleleri yazdıracak bir roman...”
Glamour

“Modern ancak tüm zamanları aşan bir kitap. Ölümsüz bir aşka
sımsıkı tutunanların hikâyesi...”
Leila Meacham

“Tutku denizinde yüzmek istiyorsanız *Sevgilimden Son Mektup* ken-
dinize vereceğiniz en güzel hediye olacak.”
Sunday Herald

çekinmeyen Vicky Cubitt'e teşekkürler. Daha da önemlisi destekleri için Julia Carmichael'a ve Harts çalışanlarına, o olmasa işlerimi asla bitiremeyeceğim Lucy Vincent'a, arada bir uyuyan ve bu sayede benim de uyumamı sağlayan Saskia ve Harry'ye sonsuz teşekkürler. Her zamanki gibi anneme ve babama. Tüm bunlara ve bana dayandığı için hepsinden çok Charles'a. Bu sıralama değişebilir de tabii. Günün birinde akşamları başka şeylerden konuşacağız... Ciddiyim...

*Birbirlerine aşktan başka verecek hiçbir şeyleri yoktu...
Mucizelere inanmıyorsanız durup bir kez daha düşünün...*

“SAKIN SON BÖLÜMLERİ OTOBÜSTE GİDERKEN OKUMAYIN.
Ağlamamak için kendinizi tutmaya çalışırken bir enkaza dönüşebilirsiniz.”

Tracy Williams

“Bu kitabı okuyunca duygudan duyguya koşacağınız bir lunaparka girmiş gibi oluyorsunuz. Okurken dünyayı ve zamanı durdurmak isteyeceksiniz.”

Dooster

“Arkadaşların elden ele dolaştıracığı bir roman olacak. Moyes karizmatik, gerçekçi ve çarpıcı karakterler yaratmayı çok iyi biliyor.”

The Independent

“Sizi bu kadar içine çekecek başka bir kitap bulmanız çok zor. Yıllardır okuduğum en güzel kitap.”

Gill B.

“Bu hikâyeyi kitap bittikten çok uzun bir süre sonra bile hatırlayacak, her daim yanınızda taşımak isteyeceksiniz.”

Romantic Book Lover

Jojo Moyes'in merakla beklenen kitabı Ardında Bıraktığın Kadın'la tanışmak için küçük bir başlangıç.

"Mutlaka etrafınızdaki insanlara da okutmak isteyeceğiniz sınırsız bir kısa roman. Moyes karizmatik, inatçı ve hayattan ne beklediğini bilen karakterler yaratıyor."

Independent on Sunday

"*Paris'te Balayı* kahkahalar attırıyor, yoğun hislerle gülümsetiyor ve bir bebek gibi ağlatıyor."

Closer

Ardında Bıraktığın Kadın

Ardında bıraktığın kadını hatırlıyor musun?

“Tatlı acı romanların ustası Jojo Moyes büyük aşk hikâyelerini en karanlık noktalarıyla ele alırken okuyucusuna alışılmış mutlu sonlardan çok daha fazlasını sunuyor.”

Entertainment Weekly

“Lezzetli bir olay örgüsü, capcanlı bir hayal gücüyle yaratılan karakterler ve karşı konulmaz aşklar...”

USA Today

“*Ardında Bıraktığın Kadın* yüreğinize büyük bir darbe gibi incek, baştan çıkarıcı bir roman.”

The Washington Post

“Kararlı ve yürekli âşıkların romanı... Son sayfayı çevirine kadar dünyadan koptuğunuzu fark etmeyeceksiniz.”

Los Angeles Times

“Hataları, cesaretleri ve tutkularıyla Moyes’in karakterleri sizi bambaşka bir dünyaya davet ediyor.”

Library Journal

Sen ve beni toplasak sonuç ne olur?

Sen ve beni toplasak sonuç ne olur?

"Bir su damlası kadar saf ve yeni yeni konuşmaya başlayan bir bebek kadar komik... İşte Jojo Moyes'in başyapıtı!"

Marie Claire

"Jojo Moyes aşk, romantizm ve komediyi coşkuyla yan yana getiren bir kraliçe gibi... *Senden Önce Ben*'e doyamayan herkes bu sevimli romana bayılacak!"

New York Times

"Rengârenk bir lunaparka girip duygudan duyguya koşmaya hazırlanın!"

Sunday Express

"Kitabın son sayfasını çevirdiğimde içimden bir parça koptuğunu sandım. Bu kitap ve karakterler içinize işleyecek."

Random Things Through My Letterbox

Senden Sonra Ben

Senden Önce Ben'ü Yazan

JOJO MOYES

Beni o kadar da sık düşünme. Sadece iyi yaşa.

Sadece yaşa... Sevgiyle, Will.

"Aşka, kedere ve hayata sıcacık, komik ve umut dolu bir bakış... Yanınıza
koca bir kutu mendil alın."

Stylist

"Şaşırtıcı kurgusu, insanı kendilerine âşık eden karakterleri ve kâh ağlatıp
kâh güldürmesiyle bu kitap resmen kusursuz."

Glamour

"Gündelik hayatı esprili ve sıcacık bir dille kaleme alma yeteneğine sahip olan
Moyes, aşka inanmanızı sağlamadan önce yüreğinizi sızlattmayı başarıyor. Bu
kitabı elinizden bırakamayacaksınız."

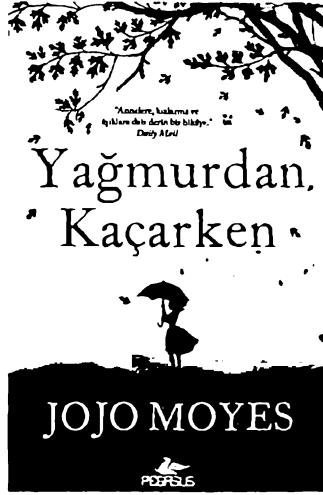
Sunday Express, S

"Tıpkı *Senden Önce Ben* gibi bu kitap da yas ve yola devam etmek gibi zor
konulara rağmen komik ve eğlenceli. Vakti geldiğinde hepimiz sevdiğimiz
şeyleri yitiririz ama Moyes her zaman mutlu son yaşanmasa da yola devam
edildiğini bize hem dokunaklı hem de esprili bir dille hatırlatıyor."

Miami Herald

"Kalbi kırık bir kadının zor hayatına dair sıcacık, hüznü ama bir o kadar da
komik bir hikâye."

Abendzeitung München

~~~~~
Aşkın zaman içinde ne kadar farklı şekiller alabileceğine dair dokunaklı bir hikâye... Üç neslin hikâyesi...

"Anneler, kızlarına ve âşıklara dair derin bir hikâye."

Daily Mail

"Anneler ile kızları arasındaki ilişkinin kitap şekline bürünmüş hali, o kadar ustaca kaleme alınmış... Ayraç olarak mendil kullanabilirsiniz."

Elle

"Duygularınızı bir hız treninden daha fazla değiştirecek."

Company

"Üç güçlü kadının hayata bakış açısı ve ait oldukları nesiller inanılmaz bir ustalıkla resmedilmiş."

Hello!

"Nefes kesici bir aile dramı."

Publishers Weekly

"Jojo Moyes inanılmaz yetenekli bir yazar..."

Paula McLain

"Müthiş bir roman; zengin, derin ve harika karakterlerle dolu."

Ah şu kadınlar!"

Anne Rivers Siddons